CEL MAI BINE VÂNDUT ROMAN DE DEBUT
AL ANULUI ÎN MAREA BRITANIE

Eleanor Oliphant se simte excelent

GAIL HONEYMAN

În curând, o ecranizare în producția
lui Reese Witherspoon

Faceți cunoștință cu Eleanor Oliphant, o femeie în vârstă de 30 de ani, care duce o viață simplă. Ea poartă aceleași haine în fiecare zi, mănâncă aceeași mâncare la masa de prânz și cumpără invariabil o pizza și două sticle de votcă pentru weekend, pe care îl petrece pălăvrăgind la telefon cu Mami. Lumea sa rigidă și ordonată este întoarsă pe dos încă de la începutul romanului, iar călătoria ca un roller coaster care urmează este nu numai sfâșietor de tristă, ci și înduioșător de amuzantă.

GAIL HONEYMAN

Eleanor Oliphant

se simte excelent

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HONEYMAN, GAIL
Eleanor Oliphant se simte excelent/Gail Honeyman. – Bucureşti:
RAO Distribuţie, 2017
ISBN 978–606–8905–39–6

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9–11, sector 1, Bucureşti, România
www. raobooks.com
www.rao.ro

GAIL HONEYMAN
Eleanor Oliphant is Completely Fine
Copyright © 2017 by Gail Honeyman
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Ana-Cristina Popa

© RAO Distribuţie, 2017
pentru versiunea în limba română

2017

ISBN 978 – 606 – 8905 – 39 – 6

Familiei mele

*„... Singurătatea este marcată de o dorinţă covârşitoare de a duce experienţa până la capăt; aşa ceva nu poate fi obţinut doar prin puterea voinţei sau prin faptul că ieşi mai mult din casă, ci doar prin crearea de legături intime. Ceea ce este mult mai uşor de spus decât de făcut, în special pentru acei oameni a căror singurătate se naşte din*tr-*o stare de pierdere, sau exil, sau prejudiciu, cei care au motive de a se teme sau de a nu avea încredere, dar şi de a tânji după compania celorlalţi*”.

„... Cu cât mai singură se simte o persoană, cu atât mai puţin îşi doreşte să navigheze prin meandrele sociale. Singurătatea creşte în jurul lor precum mucegaiul sau blana, inhibând contactul, oricât de dorit ar fi acesta. Singurătatea este ceva organic, ce se extinde şi se înmulţeşte. Odată ce a devenit ceva unitar, nu este deloc uşor să o mişti din loc”.

Olivia Laing, *Oraşul singuratic*

Zile bune

Capitolul 1

Atunci când oamenii mă întreabă ce fac – taximetriştii sau igieniştii dentari –, le spun că lucrez într-un birou. De aproape nouă ani, nimeni nu a întrebat vreodată ce fel de birou e sau cu ce mă ocup acolo. Nu sunt sigură dacă asta e din cauză că mă potrivesc perfect cu imaginea lor despre cum ar trebui să arate un funcţionar sau din cauză că, atunci când oamenii aud fraza *lucrez* într-*un birou*, deja au completat singuri restul informaţiilor – femeie care face fotocopii, bărbat care butonează o tastatură. Nu mă pot plânge. Sunt încântată că nu trebuie să le explic dedesubturile fascinante ale conturilor active. Atunci când eram la început, de fiecare dată când mă întreba cineva, răspundeam că lucrez pentru o companie de design grafic, iar ei presupuneau că eram în echipa de creaţie. Curând a devenit destul de plictisitor să văd cum li se schimba expresia feţei atunci când le explicam că făceam parte din personalul din back office şi că nu aveam ocazia să folosesc creioanele cu vârf subţire sau programele extravagante.

Am aproape treizeci de ani şi lucrez aici de când aveam douăzeci şi unu. Bob, patronul, m-a angajat la puţin timp după deschidere. Cred că i-a fost milă de mine. Aveam o diplomă în ştiinţe

umane şi nu prea multă experienţă de muncă şi am ajuns la interviu cu un ochi vânăt, câţiva dinţi lipsă şi o mână ruptă. Poate că a simţit, în acel moment, că nu o să îmi doresc mai mult decât o muncă de birou prost plătită, că o să fiu mulţumită să rămân în cadrul companiei, scutindu-l de efortul de a apela la cineva care să mă înlocuiască. Poate că şi-a mai dat seama că nu o să am niciodată nevoie să îmi iau liber, ca să merg în luna de miere, şi că nu voi cere concediu de maternitate. Nu ştiu.

În birou e în mod clar un sistem pe două niveluri; cei de la creaţie sunt starurile de film, iar noi, restul, suntem actorii secundari. Poţi să îţi dai seama doar uitându-te la noi din ce categorie facem parte. E drept că asta este şi în funcţie de salariu. Personalul din back office e plătit cu o nimica toată – aşa că nu ne putem permite tunsori elegante şi ochelari de tocilar. Haine, muzică, gadgeturi deşi designerii sunt disperaţi să fie văzuţi ca nişte liber-cugetători cu idei unice, de fapt, aderă cu toţii la un cod de uniformă strict. Designul grafic mă lasă rece. Eu sunt cu finanţele. Aş putea să emit facturi pentru absolut orice – arme, Rohypnol, nuci de cocos.

De luni până vineri ajung la birou la 8.30. Am nevoie de o oră ca să iau prânzul. Obişnuiam să îmi aduc sandviciuri, dar mâncarea de acasă se

termina înainte de a o putea folosi. Aşa că acum îmi iau ceva de pe strada principală. Întotdeauna vinerea închei rondul cu o vizită la Marks and Spencer, lucru care pune punct frumos săptămânii. Stau în oficiu cu sandviciul şi citesc ziarul de la cap la coadă, apoi dezleg cuvintele încrucişate. Cumpăr *Daily Telegraph*, dar nu pentru că îmi place în mod special, ci pentru că are cele mai bune cuvinte încrucişate criptate. Nu vorbesc cu nimeni – până când cumpăr Meal Dealul, citesc ziarul şi termin cele două rubrici de cuvinte încrucişate, ora aproape s-a dus. Mă întorc la birou şi lucrez până la 5.30. Merg cu autobuzul o jumătate de oră.

Pregătesc cina şi o mănânc în timp ce ascult *The Archers*. De obicei, fac paste cu sos pesto şi salată o tigaie şi o farfurie. Copilăria mea a fost marcată de contradicţii culinare am avut la cină, de-a lungul anilor, atât scoici culese cu mâna, cât şi cod la porţie. După o îndelungată reflecţie asupra aspectelor sociale şi politice ale mesei, am realizat că nu mă interesează deloc mâncarea. Prefer haleala ieftină, simplă şi uşor de obţinut, dar care are şi nutrienţii necesari pentru ca o persoană să rămână în viaţă.

După ce mă spăl, citesc o carte şi câteodată mă uit la televizor, în caz că e vreo emisiune pe care *The Telegraph* a recomandat-o în ziua aceea. De obicei (de fapt, întotdeauna) vorbesc cu Mami

miercuri seara, preţ de vreo cincisprezece minute sau cam aşa. Mă bag în pat pe la zece, citesc o jumătate de oră, apoi sting lumina. Ca regulă generală, nu am probleme cu somnul.

Vinerea nu iau autobuzul imediat după muncă, ci merg la Tesco Metro, care nu e foarte departe de birou, şi cumpăr o pizza Margherita, nişte Chianti şi două sticle mari de votcă Glen. Când ajung acasă, mănânc pizza şi beau vinul. După aceea beau un pic de votcă. Nu am nevoie de prea multe vinerea, doar de câteva înghiţituri mari. Mă trezesc de obicei pe canapea pe la 3 dimineaţa şi apoi mă împleticesc spre pat. Beau restul de votcă în timpul weekendului, lungind-o în ambele zile, aşa că nu sunt nici beată, nici trează. Lunea se lasă aşteptată din greu.

Telefonul nu sună prea des – dar tresar puternic atunci când aud soneria – şi de obicei sunt oameni care mă întreabă dacă mi s-a vândut în mod fraudulos o asigurare de protecţie a plăţilor. Le şoptesc: „Ştiu unde locuieşti” şi închid telefonul foarte, foarte încet.

Nimeni nu a intrat în apartamentul meu anul acesta în afară de angajaţii unor companii; nu am invitat de bunăvoie o altă fiinţă umană să îmi treacă pragul, decât ca să îmi citească contorul. Ai crede că aşa ceva e imposibil, nu? Totuşi, e adevărat, chiar exist, nu-i aşa? Adesea, simt că parcă nu aş fi prezentă, că sunt o plăsmuire a

imaginaţiei mele.

Sunt zile în care mă simt atât de puţin conectată cu pământul, încât firele care mă priponesc de planetă sunt diafane şi subţiri. O pală de vânt mai puternică m-ar smulge de tot şi m-ar ridica, apoi aş dispărea precum una dintre acele seminţe dintr-o păpădie.

Firele devin un pic mai puternice de luni până vineri. Oamenii telefonează la birou ca să discute despre linii de credit sau îmi trimit mailuri despre contracte şi bugete estimative.

Angajaţii cu care împart biroul – Janey, Loretta, Bernadette şi Billy – ar observa dacă nu apar. După câteva zile (m-am întrebat adesea câte), s-ar îngrijora că nu am sunat să spun că sunt bolnavă – atât de puţin caracteristic mie – şi ar scoate adresa mea de la naftalină, din dosarele personalului. Bănuiesc că în final vor suna la poliţie, nu-i aşa?

Oare ofiţerii vor sparge uşa? Mă vor găsi, îşi vor acoperi fetele şi le va veni să vomite din cauza mirosului? Asta le-ar ofer un prilej de discuţie la birou. Mă urăsc, dar nu mă vor moartă. Oricum, nu prea cred.

Am fost la doctor ieri. Simt că au trecut milenii de atunci. Am nimerit la doctorul cel tânăr de data asta, tipul palid şi roşcovan, fapt care m-a mulţumit. Cu cât sunt mai tineri, cu atât pregătirea lor e mai actuală, iar asta poate să fie numai de

bine. Urăsc când nimeresc la bătrâna Dr. Wilson; are aproape şaizeci de ani şi nu cred că ştie prea multe despre noile medicamente sau despre descoperirile medicale. Abia se descurcă cu un computer.

Doctorul făcea schema aceea când discută cu tine, dar de fapt nu te priveşte, citind datele despre mine pe ecran şi lovind tasta Enter cu o brutalitate din ce în ce mai mare, pe măsură ce avansa în josul paginii.

„Ce pot face de data asta pentru dumneavoastră, domnişoară Oliphant?”

„Mă doare spatele, domnule doctor, i-am spus. E o durere de nedescris”.

El încă nu mă privea.

„De cât timp vă simţiţi aşa?” m-a întrebat apoi.

„De câteva săptămâni”, i-am spus.

El a dat din cap.

„Cred că ştiu care este cauza, am spus, dar am vrut să aud opinia dumneavoastră”.

El s-a oprit din citit, privindu-mă în sfârşit.

„Ce crezi că îţi cauzează dureri de spate, domnişoară Oliphant?”

„Cred că este vorba de sânii mei, domnule doctor”, i-am spus.

„Sânii dumitale?”

„Da, am spus. Ei bine, i-am cântărit şi au aproape 3 kilograme – greutatea combinată, adică nu fiecare!” am râs eu.

El mă privea fără să râdă.

„E cam multă greutate de cărat, nu-i aşa? l-am întrebat apoi. Vreau să spun că, dacă aş lega încă trei kilograme de carne de pieptul tău şi te-aş obliga să mergi toată ziua aşa, te-ar durea şi pe tine spatele, nu?”

El m-a privit atent, apoi şi-a dres vocea:

„Cum… cum i-ai…?”

„Un cântar de bucătărie, am spus dând din cap. Cumva… am pus unul pe el. Nu i-am cântărit pe amândoi, am presupus că ar avea aproximativ aceeaşi greutate. Nu e deloc ştiinţific, ştiu, dar…”

„Îţi voi scrie o reţetă pentru mai multe analgezice, domnişoară Oliphant”, mi-a spus el, vorbind peste mine şi tastând.

„Din cele puternice de data asta, vă rog, am spus eu ferm, şi să-mi ajungă”.

Au mai încercat să mă fraierească cu doze mici de aspirină. Aveam nevoie de o medicaţie eficientă, pe care să o adaug la vraful meu.

„Aţi putea să îmi repetaţi reţeta pentru medicamentul pentru eczemă, vă rog? Pare că se manifestă mai puternic atunci când sunt stresată sau agitată”.

Nu a onorat rugămintea mea politicoasă cu un răspuns, ci doar a dat din cap. Niciunul din noi nu a scos vreun cuvânt în timp ce imprimanta „scuipa” hârtiile, pe care apoi mi le-a înmânat. S-a uitat din nou la ecran şi a reînceput să tasteze. Se lăsase o

tăcere ciudată.

Aptitudinile lui sociale erau extrem de nepotrivite, în special pentru o muncă în care ai contact direct cu oamenii.

„La revedere, domnule doctor, am spus. Vă mulţumesc foarte mult pentru timpul dumneavoastră”.

Nu a sesizat deloc tonul meu. Aparent, era încă absorbit de notiţele lui. Asta e singurul neajuns al celor tineri – au un mod groaznic de a interacţiona cu pacienţii.

Asta se întâmpla ieri-dimineaţă, într-o altă viaţă. Astăzi, *după*, autobuzul a circulat bine în timp ce mă îndreptam spre muncă. Ploua şi toţi ceilalţi arătau groaznic, ascunşi în paltoanele lor, cu respiraţia matinală acră aburind geamurile. Viaţa venea strălucind spre mine printre stropii de ploaie care cădeau pe sticlă, scânteind proaspăt pe deasupra mirosului greu de haine ude şi de picioare jilave.

Mereu am fost mândră că mă pot descurca singură. Sunt o adevărată supravieţuitoare – sunt Eleanor Oliphant. Nu am nevoie de nimeni altcineva – nu lipseşte nimic din viaţa mea, nu e nicio piesă lipsă în propriul meu puzzle. Sunt o entitate autonomă. Asta e ceea ce mi-am spus mereu, până la un punct. Însă, aseară, m-am întâlnit cu iubirea vieţii mele. Când l-am văzut

păşind atent, *am ştiut*. Purta o pălărie foarte elegantă – dar nu neapărat asta mi-a atras atenţia. Nu nu sunt atât de superficială. Purta un costum din trei piese, *cu ultimul nasture de la vestă descheiat*. Un adevărat gentleman îşi lasă descheiat ultimul nasture, spunea Mami mereu – şi este unul dintre semnele după care să te uiţi, care demonstrează că bărbatul respectiv este elegant, sofisticat, că aparţine clasei sociale potrivite şi că are şi o poziţie bună în societate. Faţa sa frumoasă, vocea… iată, după atâta vreme, un bărbat care putea fi descris cu oarecare certitudine ca fiind „numai bun de luat”.

Mami avea să fie încântată.

Capitolul 2

La birou se simţea deja în aer bucuria zilei de vineri, fiecare consolându-se în secret cu minciuna că, într-un fel, weekendul avea să fie fantastic şi că, de săptămâna viitoare, aveam să muncim altfel, mai bine. Nimeni nu se învaţă minte vreodată. Pentru mine, totuşi, lucrurile chiar se schimbaseră. Nu dormisem bine, dar, chiar şi aşa, mă simţeam bine, mai bine, foarte bine. Se zice că, atunci când te întâlneşti cu „acela”, chiar o simţi. Tot ce se spunea era adevărat, până şi faptul că soarta îl împinsese pe drumul meu într-o seară de joi, aşa că weekendul se anunţa acum a fi ispititor,

plin de momente şi de promisiuni.

Unul dintre designeri îşi termina tocmai atunci proiectul – şi, ca de obicei, urma să marcăm momentul cu vin ieftin şi cu bere scumpă, precum şi cu cartofi prăjiţi aruncaţi în boluri pentru cereale. Cu puţin noroc, avea să înceapă totul devreme, ca să pot face act de prezenţă şi să reuşesc să plec la timp. Trebuia să ajung la magazine înainte de ora închiderii. Am deschis uşa, tresărind în răcoarea aerului condiţionat, deşi purtam o vestă. Billy era în centrul atenţiei. Stătea cu spatele la mine, iar ceilalţi erau mult prea atenţi la el, ca să mă observe strecurându-mă.

„E cu capul”, spunea el.

„Ei bine, ştim că e cu capul, a răspuns Janey, de asta nu ne-am îndoit niciodată. Întrebarea e ce a făcut de data asta”.

„Ştii atunci când a câştigat biletele alea şi mi-a cerut să merg cu ea la concertul ăla aiurea?” a fornăit Billy.

Janey a zâmbit.

„Tombola anuală a lui Bob cu gratuităţi de toată jena pentru clienţi! Primul premiu, două bilete gratis. Al doilea premiu, patru bilete gratis…”

„Exact, a oftat Billy. Cel mai jenant moment al unei ieşiri de joi seara – un concert caritabil într-un pub, holbatul la echipa de marketing a celui mai important client, plus prezenţa la petrecere a

câtorva personaje super ciudate, cu prietenii şi rudele lor… Şi, ca să fie şi mai rău, cu *ea*?”

Cu toţii au izbucnit în râs. Nu puteam să nu fiu de acord cu evaluarea lui; nu era nici pe departe o noapte à la Gatsby a strălucirii şi a excesului.

„Era o formaţie în prima parte – Johnnie nu-mai-ştiu-cum şi Pilgrim Pioneers – şi nu au fost chiar atât de răi, a continuat el. Au cântat mai mult melodiile proprii şi câteva coveruri, melodii vechi cunoscute”.

„Îl cunosc – Johnnie Lomond! a izbucnit Bernadette. A fost în acelaşi an cu fratele meu mai mare. A venit la o petrecere de-a noastră într-o noapte, când mama şi tata erau în Tenerife, el şi câţiva dintre ceilalţi amici din ultimul an ai fratelui meu. A reuşit să înfunde chiuveta de la baie dacă îmi amintesc bine…”

M-am îndepărtat; nu voiam să aud despre trăsnăile din tinereţe ale nu ştiu cui.

„Oricum, a spus Billy – căruia nu îi plăcea să fie întrerupt, din câte am observat –, *ura* de-a dreptul formaţia. Stătea acolo blocată, fără să se mişte, fără să aplaude, fără să facă nimic. Imediat ce au terminat, a spus că trebuie să ajungă acasă. Aşa că nu a rămas nici măcar până la pauză, iar eu a trebuit să stau acolo singur pentru tot restul concertului, fix ca Billy Fără-Nimeni”.

„Mare păcat, Billy. Ştiu că voiai să o inviţi la un pahar după aceea, poate să şi dansaţi”, a zis apoi

Loretta, înghiontindu-l.

„Eşti aşa de amuzantă, Loretta. Nu, a plecat ca din puşcă. Cred că, până să-şi termine formaţia programul, era deja băgată în pat, cu o ceaşcă de cacao şi cu un exemplar din *Take a Break*”.

„Oh, a spus Janey, nu prea cred că citeşte *Take a Break*. Cred că e ceva mai ciudat, mult mai neaşteptat. *Angling Times*? *What Caravan*?”

„*Horse and Hound*, a zis Billy ferm, are şi abonament”.

Au izbucnit cu toţii în hohote necontrolate.

De data asta, am râs şi eu.

Nu mă aşteptasem să se întâmple totul seara trecută, chiar deloc. Tocmai de asta a fost şocul atât de puternic. Sunt o persoană căreia îi place să planifice totul, să se pregătească dinainte şi să se organizeze. Iar asta a fost ceva cu totul neaşteptat; a fost ca o palmă peste faţă, un pumn în stomac, o arsură.

Îl rugasem pe Billy să vină cu mine la concert, mai mult pentru că era cea mai tânără persoană din birou; de aceea presupusesem că o să îi placă muzica. Îi auzisem pe ceilalţi ironizându-l pe tema asta, crezând că eu plecasem să iau prânzul. Nu ştiam nimic despre concert, nu auzisem nimic despre niciuna dintre formaţii. Ieşeam în oraş dintr-un simţ al datoriei; câştigasem biletele la tombola caritabilă şi ştiam că cei de la birou aveau să pună

întrebări.

Băusem un vin alb acru, trezit, cu gustul degradat de paharele de plastic din care cei de la pub ne obligaseră să bem. Cât de sălbatici trebuie să le fi părut! Billy insistase să îl cumpere, ca mulţumire pentru invitaţie. Nici nu se punea problema să fie o întâlnire. Cuvântul în sine este ridicol.

Luminile se stinseseră. Billy nu simţise nevoia să vadă formaţiile din deschidere, dar eu rămăsesem fermă pe poziţii. Nu ştii niciodată când poţi să fii martor la apariţia unei noi senzaţii muzicale, nu ştii cine o să urce pe scenă şi să devină incandescent. Şi, chiar atunci, el făcuse asta. Începusem să mă holbez la el. Emana lumină şi căldură. Tot ce interacţiona cu el părea să se schimbe.

Mă aşezasem mai bine pe scaunul meu şi mă dusesem mai la margine. În sfârşit. Îl găsisem.

*

Acum, că soarta îmi decisese viitorul, chiar trebuia să ştiu mai multe despre el; cântăreţul, răspunsul. Înainte să atac oroarea pe care o reprezentau conturile de sfârşit de lună, m-am gândit să arunc un ochi peste câteva site-uri – Argus, John Lewis –, ca să văd cam cât ar costa un computer. Bănuiam că aş fi putut veni la birou în weekend şi să folosesc unul, dar era foarte mare riscul să mai fie şi altcineva pe-acolo şi să întrebe

ce fac.

Nu era ca şi când aş fi încălcat vreo regulă, dar nu era treaba nimănui şi nu aş fi vrut să îi explic lui Bob cum lucrasem în weekenduri şi, cu toate astea, nu reuşisem să diminuez mormanul uriaş de facturi care aşteptau să fie procesate. Mai mult, aş fi putut face alte chestii acasă, cum ar fi să gătesc un meniu de probă pentru prima noastră cină împreună. Mami îmi spusese, cu mulţi ani în urmă, că bărbaţii erau înnebuniţi după pateurile cu umplutură de cârnaţi. Calea către inima unui bărbat, spunea ea, este un pateu mic cu umplutură de cârnaţi făcut în casă, din aluat de foi uşor şi fierbinte şi carne de foarte bună calitate. În toţi anii nu gătisem nimic în afară de paste. Nu făcusem niciodată un pateu cu umplutură de carne. Nu cred, totuşi, că poate fi ceva atât de dificil. E vorba de aluat şi pastă de carne.

Am pornit maşinăria şi am introdus parola mea, dar întregul ecran s-a blocat. Am oprit şi pornit computerul din nou, dar de data nu am ajuns nici măcar la ecranul pentru parolă. Enervant. Am căutat-o pe Loretta, administratora, care are nişte idei exagerate în ceea ce priveşte abilităţile ei administrative, iar în timpul liber face nişte bijuterii hidoase, pe care le vinde apoi fraierilor. I-am spus că nu îmi funcţionează computerul şi că nu am dat de Danny de la IT.

„Danny a plecat, Eleanor, mi-a spus ea, cu

ochii în ecran. Acum e un tip nou, Raymond Gibbons. A început luna trecută”.

Mi-a spus toate acestea de parcă ar fi trebuit să ştiu deja. În continuare, fără să se uite, a scris numele complet şi interiorul pe un post-it, apoi mi l-a dat.

„Îţi mulţumesc foarte mult, ai fost de mare ajutor, ca întotdeauna, Loretta”, i-am spus.

Evident, nu a înţeles nimic. Am format numărul, dar am dat peste mesageria vocală: „Bună, Raymond aici, şi totuşi nu. Ca pisica lui Schrödinger. Lasă un mesaj după ton. Salutări!”

Am dat din cap dezgustată şi am vorbit încet şi clar în aparat: „Bună dimineaţa, domnule Gibbons. Sunt domnişoara Oliphant, contabila. Computerul meu nu mai funcţionează şi aş fi foarte recunoscătoare dacă aţi veni până aici astăzi, să-l reparaţi. Dacă mai aveţi nevoie de detalii, mă puteţi găsi la interiorul cinci-trei-cinci. Vă mulţumesc anticipat”.

Speram ca mesajul meu clar şi concis să îi servească drept exemplu. Am aşteptat zece minute, făcând ordine pe birou, dar el nu m-a sunat înapoi. După două ore de completat hârtii şi în lipsa unui răspuns din partea domnului Gibbons, am decis să iau pauza de prânz foarte devreme. Mă bătea gândul să mă pregătesc fizic pentru o posibilă întâlnire cu muzicianul şi să fac mici îmbunătăţiri. Să încep din interior sau din exterior?

Am alcătuit în minte o listă cu toate aspectele legate de imagine de care ar fi trebuit să mă ocup: părul (cap şi corp), unghiile (de la picioare şi de la mâini), sprâncenele, celulita, dinţii, cicatricele... era necesar ca toate acestea să fie înnoite, perfecţionate, îmbunătăţite.

În final, m-am hotărât să încep din exterior şi să îmi croiesc drumul spre interior – până la urmă, ăsta e cursul natural al lucrurilor. Lepădarea pielii, renaşterea. Animalele, păsările, insectele pot oferi nişte perspective extrem de utile.

Dacă voi fi vreodată nesigură în legătură cu ce am de făcut, o să mă gândesc: „Ce ar face un dihor?" sau „Cum ar reacţiona o salamandră în situaţia asta?" Invariabil, voi găsi răspunsul corect. Treceam pe lângă Julie's Beauty Baschet în fiecare zi în drum spre muncă. A fost un noroc, până la urmă renunţase cineva. Avea să dureze cam douăzeci de minute, Kayla era specialista care avea să se ocupe de mine şi urma să plătesc patruzeci şi cinci de lire. Patruzeci şi cinci! Mi-am reamintit, în timp ce Kayla mă conducea către o cameră de la subsol că, totuşi, merita. La fel ca şi celelalte angajate, Kayla purta un costum alb ce semăna cu un halat medical şi saboţi albi. Am intrat într-o cameră mică şi deloc confortabilă, îndeajuns de mare cât să încapă un pat, un scaun şi o măsuţă.

„Aşa, mi-a spus ea, trebuie să-ţi dai jos

repejor… – Apoi a făcut o pauză şi s-a uitat la jumătatea mea inferioară – … hmm… pantalonii şi lenjeria intimă, după care sus pe canapea. Poţi să stai goală de la mijloc în jos, dacă preferi, sau să îi pui pe ăştia”.

A pus pe pat un pacheţel.

„Acoperă-te cu prosopul şi mă întorc repejor la tine în câteva minute, OK?”

Am dat din cap. Nu mă aşteptasem la atâta repeziciune.

După ce uşa s-a închis în urma ei, mi-am scos pantofii şi mi-am dat jos pantalonii. Să rămân cu şosetele în picioare? M-am gândit că, una peste alta, ar fi mai bine astfel.

Mi-am dat jos chiloţii şi m-am întrebat ce să fac cu ei. Nu mi se părea în regulă să-i aşez pe spătar, aşa, la vedere, cum făcusem cu pantalonii, prin urmare, i-am împăturit cu grijă şi i-am pus în geantă.

Mă simţeam cam expusă, aşa că am luat pacheţelul de pe pat, unde îl lăsase, şi l-am deschis. Am scuturat ce se afla înăuntru şi am ridicat în faţa ochilor o pereche foarte mică de chiloţi tip tanga, aşa cum citisem odată pe o etichetă de la Marks and Spencer, făcuţi dintr-un material special, asemănător cu hârtia pliculeţelor de ceai. Am păşit în ei şi i-am tras pe mine. Chiar erau foarte mici, iar carnea mea se revărsa în faţă, în lături şi în spate. Patul era foarte înalt, dar am

găsit o treaptă din plastic dedesubt, pe care am folosit-o ca să mă urc. M-am întins; era plin de prosoape şi acoperit cu aceeaşi hârtie albastră şi poroasă pe care o vezi pe canapelele doctorilor. La picioarele mele se afla un prosop negru împăturit, pe care l-am tras până la mijloc ca să mă acopăr. Prosoapele negre mă îngrijorează întotdeauna. Ce fel de murdărie ar trebui să ascundă culoarea asta? M-am holbat la tavan şi am numărat spoturile, apoi m-am uitat într-o parte şi în cealaltă. În ciuda luminii difuze, se vedeau urme de uzură pe zidurile decolorate.

Kayla a ciocănit şi a intrat, cu un aer vesel şi degajat.

„Aşa deci, a început ea, ce facem azi?”

„După cum am spus, un epilat inghinal, te rog”.

Ea a râs.

„Da, scuze, am vrut să spun ce fel de ceară ai vrea!”

M-am gândit la asta.

„Doar din cea obişnuită… ca de lumânare?”

„Ce model? m-a întrebat ea răspicat, apoi mi-a observat expresia. Bun, a spus ea răbdătoare, enumerându-le pe degete, poţi să ţi-l faci franţuzesc, brazilian sau hollywoodian”.

Am cugetat. Am rulat cuvintele în minte, din nou şi din nou, întruna, cu aceeaşi tehnică pe care o foloseam ca să rezolv anagramele din jocurile de

cuvinte încrucişate, aşteptând ca literele să se aşeze într-un model. Franţuzesc, brazilian, hollywoodian, franţuzesc, brazilian, hollywoodian…

„Hollywoodian, am spus în final. Dacă Holly vrea asta, şi Eleanor vrea. [1]„

Mi-a ignorat jocul de cuvinte şi a ridicat prosopul.

„Oh… a spus. Okaaay…”

S-a dus la o măsuţă şi a deschis un sertar, apoi a scos ceva.

„O să he încă două lire pentru tuns”, a spus ea pe un ton sever, punându-şi o pereche de mănuşi de unică folosinţă.

Maşina de tuns a început să bâzâie, iar eu mi-am fixat privirea în tavan. Chiar nu durea deloc! După ce a terminat, a folosit o pensulă mare şi stufoasă ca să dea jos părul ras. Am simţit cum îmi creşte panica. Când intrasem, nu mă uitasem deloc la cum arată podeaua. Dacă mai făcuse asta şi cu ceilalţi clienţi? Cumva părul lor pubian se lipea acum de tălpile ciorapilor mei cu picăţele?

Numai gândul ăsta mi-a dat o uşoară stare de vomă.

„Aşa e mai bine! a spus ea. Acum o să nu cât de rapidă pot. Nu folosi loţiuni parfumate în zona asta, cel puţin douăsprezece ore, OK?”

Apoi a amestecat în oala cu ceară care era la

---

1 În original, joc de cuvinte intraductibil: „Holly would, and so would Eleanor“ (n.red.)

încălzit pe masa de alături.

„Oh, nu-ţi face griji, nu prea sunt genul care să folosească unguente, Kayla”, am spus.

A făcut ochii mari. Crezusem că personalul din industria frumuseţii era mai bine instruit în privinţa interacţiunilor cu ceilalţi. Dar ea era aproape la fel de răutăcioasă ca şi colegii mei de la birou.

A dat într-o parte chiloţii de hârtie şi m-a rugat să ţin pielea întinsă. Apoi a trasat cu o spatulă de lemn o dungă de ceară caldă pe pubisul meu şi a aplicat o bandă de material deasupra. A prins capătul şi apoi a smuls-o cu o mişcare rapidă, însoţită de o durere intensă.

„*Cei care se duc la moarte te salută*”, am şoptit, în timp ce lacrimile îmi înţepau ochii.

Asta era replica mea în situaţii de acest fel şi întotdeauna mă amuza teribil. Am dat să mă ridic, dar ea m-a împins blând înapoi.

„Oh, mă tem că mai avem destul de mult”, mi-a spus apoi, pe un ton destul de vesel.

Durerea e ceva uşor de suportat; durerea e ceva familiar. Am intrat în acea cameră mică şi albă din mintea mea, cea de culoarea norilor. Aici miroase a bumbac proaspăt cules şi a pui de iepure. Aerul miroase a cel mai fin zahăr şi e roz bombon, iar înjur se aude cea mai încântătoare muzică. Astăzi se auzea *Top of the World*, de la The Carpenters. Acea voce frumoasă… pare atât de fericită şi de plină de iubire… Minunata,

norocoasa Karen Carpenter!

Kayla a continuat să înmoaie şi să jupoaie. M-a rugat să îmi îndoi genunchii în afară şi să îmi lipesc călcâiele.

„Ca picioarele broaştei”, am spus eu, dar ea m-a ignorat, concentrată asupra muncii ei.

A smuls părul chiar de dedesubt. Nu mă gândisem vreodată că aşa ceva ar fi posibil. După ce a terminat, m-a rugat să stau din nou întinsă normal şi a tras în jos chiloţii de hârtie. A mânjit cu ceară restul de păr şi l-a smuls pe tot triumfătoare.

„Gata, a spus ea, dându-şi jos mănuşile şi ştergându-şi fruntea cu dosul palmei, nu-i aşa că acum arată mult mai bine?”

Mi-a dat apoi o oglinjoară ca să mă pot uita.

„Dar… nu mai e nimic acolo!” am spus îngrozită.

„Aşa e, e un hollywoodian, a explicat ea. Asta e ce ai cerut”.

Am simţit că mi se încleştează pumnii şi am clătinat din cap neîncrezătoare. Venisem acolo ca să încep să arăt ca o femeie normală, dar ea mă făcuse să arăt ca un copil.

„Kayla, am spus, nevenindu-mi să cred în ce situaţie mă aflu, bărbatul de care sunt interesată este un bărbat normal, adult. O să se bucure de relaţii sexuale cu o femeie normală, adultă. Cumva vrei să spui că e un fel de pedofil? Cum îndrăzneşti?”

S-a holbat la mine îngrozită. Eram sătulă de toate astea.

„Te rog, acum dă-mi voie să mă îmbrac”, am spus, întorcându-mă cu faţa la perete.

Ea a plecat, iar eu m-am dat jos de pe canapea. Mi-am tras pantalonii, consolându-mă cu gândul că părul avea să crească sigur la loc, înainte de prima noastră întâlnire intimă. Nu i-am dat bacşiş Kaylei la plecare.

Când m-am întors la birou, computerul meu încă nu funcţiona. M-am aşezat uşurel şi l-am sunat din nou pe Raymond de la IT, dar am dat din nou de mesajul lui ridicol. Am decis să urc la etaj şi să-l caut; după salutul mesajului audio, părea a fi genul de persoană care ar ignora un telefon sunând şi care ar sta aiurea, nefăcând mare lucru.

În timp ce-mi împingeam scaunul înapoi, un bărbat s-a apropiat de biroul meu. Era puţin mai înalt decât mine şi purta adidaşi verzi, blugi care îi veneau prost şi un tricou cu un câine din desene animate, care zăcea pe acoperişul cuştii lui. Tricoul acoperea cu greu o burtă mult revărsată. Avea părul de un blond nisipiu, tuns scurt, într-o încercare de a ascunde că era rar, şi o urmă de barbişon blond. Toată pielea care era la vedere – atât faţa, cât şi trupul – era foarte rozalie. Un cuvânt mi-a ţâşnit în minte pe loc: „porcin”.

„Hmm… Oliphant?”

„Da – Eleanor Oliphant – eu sunt”, am spus.

S-a apropiat ezitant de biroul meu.

„Sunt Raymond, de la IT”, mi-a spus.

I-am întins mâna în semn de salut, la care a răspuns într-un final şi cam într-o doară. Încă o dovadă a declinului evident al manierelor moderne. M-am mutat şi i-am dat voie să se aşeze la biroul meu.

„Care e problema?” a zis, uitându-se la ecranul meu.

I-am spus.

„În regulă”, mi-a răspuns el apoi, tastând zgomotos.

Am luat exemplarul meu din *Telegraph* şi i-am spus că voi fi în oficiu; nu prea avea rost să stau pe-acolo în timp ce el meşterea la computer.

Cel care compusese rebusul din ziua aceea era „Elgar”, ale cărui indicii sunt mereu elegante şi cinstite. Băteam în dinţi cu pixul, cugetând la numărul doisprezece vertical, când Raymond a intrat tropăind în cameră, întrerupându-mi şirul gândurilor.

„Cuvinte încrucişate, ai? Nu le-am înţeles niciodată. Dă-mi oricând un joc pe computer bun, *Call of Duty*...”

I-am ignorat bălmăjeala absurdă.

„L-ai reparat?” am întrebat.

„Mda, mi-a spus el pe un ton încântat. Ai avut un virus destul de urât. Ţi-am curăţat hard diskul şi

ţi-am resetat firewallul. Ideal ar fi să faci o scanare totală a sistemului o dată pe săptămână”.

Probabil mi-a observat expresia de confuzie totală.

„Haide, o să-ţi arăt”.

Am mers de-a lungul coridorului. Podeaua scârţâia sub tălpile adidaşilor săi hidoşi. A tuşit.

„Aşa… tu… eh, lucrezi aici de mult, Eleanor?” m-a întrebat el.

„Da”, am răspuns, mărind pasul.

A reuşit să ţină ritmul cu mine, chiar dacă aproape că rămăsese fără suflu.

„Aşa, deci, a spus el, apoi şi-a dres glasul. Eu am început aici acum câteva săptămâni. Înainte am fost la Sandersons. În oraş. Îi ştii?”

„Nu”, am spus eu.

Am ajuns la biroul meu şi m-am aşezat. El s-a apropiat, poate prea mult. Mirosea a mâncare gătită şi, vag, a ţigări. Neplăcut. Mi-a spus ce să fac şi i-am urmat instrucţiunile, memorându-le cu atenţie. Când a terminat, atinsesem deja limita zilnică a interesului meu legat de chestiuni tehnologice.

„Îţi mulţumesc pentru ajutor, Raymond”, am spus eu sec.

Raymond m-a salutat şi s-a ridicat cu greu în picioare. Nu mi-aş fi imaginat vreodată un bărbat cu un aer mai puţin milităresc.

„Nu-i nicio problemă, Eleanor. Ne mai vedem!”

„Mă îndoiesc foarte tare”, m-am gândit, în timp ce deschideam foaia de calcul ce conţinea toate conturile care nu fuseseră închise pe luna curentă.

A plecat cu un mers ciudat, apăsând prea tare pe călcâie. Am observat că puţini bărbaţi neatrăgători par să calce aşa. Sunt sigură că încălţămintea medicală nu ajută.

Seara trecută, observasem că solistul trupei purta nişte pantofi superbi din piele. Era înalt, elegant şi graţios. Îmi venea greu să cred că el şi Raymond aparţineau aceleiaşi specii.

Nu stăteam confortabil pe scaun. Simţeam o durere surdă şi un început de mâncărime la *parter*. Poate că ar fi trebuit să îmi pun înapoi chiloţii.

Petrecerea a început pe la patru şi jumătate şi am avut grijă să aplaud zgomotos la finalul discursului lui Bob şi să spun tare: „Aşa e, aşa e, bravo!”, ca să mă bage în seamă toată lumea. Am plecat la 4.59 la mail, mergând pe cât repede îmi permitea noua mea epidermă cheală. Am ajuns la şi un sfert, slavă Domnului!

Pasărea din mână – doar la asta mă gândeam, având în vedere importanţa problemei; aşa că m-am îndreptat direct către primul magazin general pe care l-am văzut şi am luat liftul până la raionul de electronice. Un tânăr cu o cămaşă gri şi cu o cravată lucioasă se uita la peretele de ecrane de televizor imense. M-am apropiat şi l-am informat

că doream să cumpăr un computer.

„*Desktop*; *laptop*, *tabletă*” a intonat el.

Habar n-aveam la ce se referă.

„Până acum nu am cumpărat un computer, Liam, i-am explicat după ce i-am văzut ecusonul. Sunt o consumatoare de tehnologie cu totul lipsită de experienţă”.

S-a tras de gulerul cămăşii de parcă ar fi vrut să-şi elibereze imensul măr al lui Adam. Avea privirea unei gazele sau a unei impala, unul dintre animalele acelea bej şi plictisitoare cu câte un ochi mare şi rotund de o parte şi de cealaltă a corpului. Acel tip de animal care, în final, e mereu mâncat de un leopard. A fost un început dificil.

„La ce îl veţi folosi?” m-a întrebat el, evitându-mi privirea.

„Asta chiar nu e problema dumitale”, am spus foarte ofensată.

Avea aerul că e gata să plângă şi m-am simţit prost. Era tânăr, atât. L-am atins pe braţ, cu toate că urăsc să fac asta.

„Mă tem că sunt un pic nerăbdătoare pentru că este imperativ necesar să mă pot conecta în weekendul ăsta, i-am explicat; expresia lui nervoasă a rămas neschimbată. Liam, am spus încet, am nevoie doar să cumpăr un computer de orice tip, pe care să îl folosesc în confortul propriei case şi să caut ceva pe internet. Poate că o să trimit în timp şi mesaje electronice de pe el. Asta e

tot. Ai ceva potrivit în stoc?”

Băiatul s-a uitat în sus şi a gândit adânc.

„Un laptop şi acces la internet mobil?” a spus el.

De ce, în numele cerului, m-a întrebat asta? Am dat din cap şi i-am întins cârdul meu de debit.

Când am ajuns acasă, uşor ameţită de câţi bani cheltuisem, mi-am dat seama că nu aveam nimic de mâncare. Vinerea era ziua de pizza Margherita, bineînţeles, dar, pentru prima oară în viaţa mea, îmi cam ieşisem din rutină. Mi-am adus aminte că aveam un fluturaş în sertarul cu şervete pentru ceai, care nimerise în cutia mea de scrisori cu ceva timp în urmă.

L-am găsit cu uşurinţă şi l-am netezit. În josul paginii erau câteva cupoane de reduceri, care deja expiraseră. Am presupus că preţurile erau mai mari, dar m-am gândit că numărul de telefon era acelaşi şi că, probabil, încă vindeau pizza.

Preţurile vechi erau de-a dreptul ridicole şi am râs în hohote citindu-le. La Tesco Metro, pizza costa un sfert din preţul acela.

Am decis să risc. Da, era un gest extravagant şi cumva indulgent, dar, de ce nu? Mi-am reamintit că viaţa ar trebui să însemne şi să încerci lucruri noi, depăşind bariere.

Omul de la celălalt capăt al firului mi-a spus că pizza mea urmează să fie livrată în cincisprezece minute.

Mi-am periat părul, mi-am dat jos papucii şi mi-am pus din nou încălţămintea de serviciu. M-am întrebat cum avea să se descurce cu piperul negru. Oare tipul avea să aducă râşniţa de piper cu el? Doar nu avea să-l macine deasupra pizzei stând în prag! Am pus ibricul pe foc, în caz că ar fi vrut o ceaşcă de ceai. Îmi spuseseră la telefon cât avea să coste, aşa că am căutat banii, i-am pus într-un plic şi am scris pe faţă *Pizza Pronto*.

Nu m-am deranjat să scriu şi adresa. M-am întrebat dacă era bine să îi dau bacşiş şi mi-am dorit să am pe cineva pe care să consult. Mami nu ar fi fost capabilă să îmi dea vreun sfat. Ea nu are dreptul să decidă ce mănâncă.

Problema cu pizza era vinul. Ei nu livrau vin, spusese omul cu care vorbisem la telefon, care păruse chiar amuzat când îl întrebasem. Ciudat – ce poate fi mai normal decât pizza şi vin? Nu prea ştiam cum puteam să iau ceva de băut la timp, ca să am lângă pizza. Chiar aveam nevoie să beau ceva. M-am perpelit în timp ce aşteptam livrarea.

Într-un final, experienţa cu pizza s-a dovedit a fi extrem de dezamăgitoare. Tipul mi-a vârât în mână o cutie mare şi a luat plicul, pe care apoi l-a deschis mitocăneşte în faţa mea. L-am auzit mormăind… *mă-sii*… în barbă, în timp ce număra monedele.

Adunasem monede de cincizeci de pence într-o farfurioară de ceramică şi asta părea a fi ocazia

ideală să le folosesc. Aş fi scos încă una pentru el, dar nu am primit mulţumiri. Nepoliticos.

Pizza a fost foarte uleioasă, iar aluatul a fost moale şi fără gust. Am decis imediat că nu voi mai mânca niciodată pizza la pachet şi în niciun caz împreună cu muzicianul.

Dacă vreodată ne-ar fi poftă de pizza şi am fi prea departe de Tesco Metro, s-ar întâmpla unul din două lucruri: unu – am lua un taxi spre oraş ca să cinăm la un minunat restaurant italienesc. Doi – ar face, din nimic, o pizza pentru amândoi. Ar amesteca aluatul, întinzându-l şi frământându-l cu degetele acelea lungi şi uşor deformate, până când ar face orice ar vrea cu el.

El ar sta la aragaz, fierbând la foc mic roşiile cu ierburi proaspete, până ar deveni un sos bogat – bun şi dens şi onctuos –, cu o urmă vagă de ulei de măsline. Ar purta cele mai vechi haine ale sale, blugii cei mai confortabili, o pereche care se aşază bine pe şoldurile înguste, bătând ritmul cu picioarele goale, în timp ce ar cânta pentru sine şi ar amesteca. Atunci când ar termina cu pizza, după ce ar adăuga anghinare şi fâşii de fenicul deasupra, ar pune-o la cuptor şi ar veni după mine, apoi m-ar lua de mână şi m-ar duce în bucătărie. Masa e deja aranjată, un platou cu gardenii în centru şi cu lumânările pâlpâind în sticle colorate. Ar scoate încet şi cu un pocnet lung dopul unei sticle de Barolo, ar pune-o pe masă şi ar trage un

scaun pentru mine. Înainte să mă aşez, m-ar lua în braţe şi m-ar săruta, cu mâinile în jurul taliei, trăgându-mă atât de aproape, încât să pot simţi cum îi pulsează sângele, să-i miros dulcea aromă a pielii şi să-i gust respiraţia.

Terminasem de mâncat pizza mea de o calitate îndoielnică şi săream pe cutie, încercând s-o fac suficient de mică încât să încapă în coşul de gunoi, când mi-am adus aminte de brandy.

Mami spunea mereu că brandy-ul e bun pentru şocuri şi cumpărasem unul, acum câţiva ani, preventiv. Îl pusesem în dulăpiorul de la baie, împreună cu toate obiectele pentru urgenţe. Am mers să verific şi era acolo, în spatele bandajelor rulate şi benzilor pentru încheieturi o sticlă de o jumătate de Rémy Martin, plină ochi şi nedesfăcută. Am scos dopul şi am luat o gură. Nu a fost la fel de bun ca votca, dar mergea.

Voiam să văd cum funcţionează laptopul, cu toate că nu mai instalasem până atunci un computer nou, dar de fapt s-a dovedit că nu este greu deloc, iar chestia cu internetul mobil a fost foarte simplu de făcut. Am pus brandy-ul şi laptopul pe masa din bucătărie, am căutat numele lui pe Google şi am apăsat tasta Enter.

Câteva secunde mai târziu, simţeam furnicături în degete. Erau sute de rezultate! Părea că avea să fie uşor, aşa că am decis să selectez paginile; până

la urmă, aveam tot weekendul la dispoziţie, aşa că nu avea rost să mă grăbesc.

Primul link m-a dus la pagina sa, care era plină de fotografii cu el şi cu formaţia sa. M-am apropiat mai mult de ecran, până când aproape îl atingeam cu nasul. Nu-mi imaginasem pe deplin şi nici nu exagerasem măsura frumuseţii lui. Următorul link m-a dus la pagina de Twitter. Mi-am îngăduit plăcerea de a citi ultimele trei mesaje, două dintre ele fiind uşor ostile şi glumeţe, iar al treilea de-a dreptul fermecător. În acesta îşi declara admiraţia profesională pentru un alt muzician. Drăguţ din partea lui. A urmat pagina lui de Instagram. Postase aproape cincizeci de poze. Am dat clic la întâmplare pe un head-shot de aproape, în care părea sincer şi relaxat. Avea un nas roman, perfect drept. Urechile la fel, perfect proporţionate, cu arcurile de piele şi cartilaj simetrice. Ochii îi erau căprui-deschis. Aşa cum un trandafir e roşu sau cerul este albastru, ochii lui defineau ceea ce se înţelege prin căprui-deschis.

Erau rânduri întregi de fotografii pe pagină, dar creierul meu i-a comandat degetului să apese pe buton ca să mă întorc la motorul de căutare.

Am cercetat şi restul paginilor pe care le găsisem pe Google. Erau videoclipuri de la spectacolele lor pe YouTube. Erau articole şi cronici. Şi asta era doar prima pagină din rezultatele căutărilor. Urma să citesc fiecare

informaţie despre el, să îl cunosc mai bine – până la urmă, sunt foarte bună la căutare şi la rezolvarea problemelor. Nu vreau să mă laud; doar spun adevărul. Să ştiu cât mai multe despre el părea să fie lucrul cel mai corect de făcut, abordarea sentimentală, dacă se dovedea că el avea să fie iubirea vieţii mele. Am luat brandy-ul, un carneţel nou şi un pix cu vârful subţire pe care îl împrumutasem de la birou şi m-am aşezat pe canapea, gata să-mi încep planul de acţiune.

Brandy-ul mă încălzea şi mă liniştea, aşa că am continuat să beau cu înghiţituri mici. Când m-am trezit, era puţin după 3 dimineaţa, iar pixul şi carneţelul zăceau pe jos. Încet, mi-am reamintit cum deviasem, cum începusem să am fantezii în timp ce brandy-ul îmi aluneca pe gât. Eram plină de cerneală neagră pe mâini, numele lui era scris la nesfârşit, înconjurat de inimioare, şi nu mai rămăsese decât foarte puţină piele nemânjită. Mai era în sticlă cam o gură mare de brandy. Am dat-o pe gât şi m-am dus la culcare.

Capitolul 3

De ce el? De ce tocmai acum? Eram în staţia de autobuz şi încercam să mă lămuresc. Complicată chestie. Aşteptarea şi dimineaţa de luni. Până la urmă, sincer, cine poate înţelege cum funcţionează soarta? Minţi cu mult mai luminate

decât a mea au încercat, şi clar au eşuat, să ajungă la o concluzie. Era chiar acolo, un dar de la zei – arătos, elegant şi talentat. Îmi era bine, chiar foarte bine cu mine însămi, dar trebuia să îi ofer lui Mami doza ei de fericire, să o calmez ca să mă lase în pace. Un prieten – un soţ? – poate că ar fi rezolvat problema. Nu că aş fi avut *eu* nevoie de cineva. Eram, cum am spus, foarte bine.

După ce analizasem îndelung tot weekendul mulţimea de dovezi fotografice pe care le avusesem la îndemână, ajunsesem la concluzia că ochii lui erau absolut fascinanţi. Ai mei au aceeaşi nuanţă, cu toate că nu sunt nici pe departe la fel de frumoşi şi nu au acele nuanţe arămii intense. Tot uitându-mă la nenumăratele fotografii, mi-am adus aminte de cineva. Era doar o amintire vagă, ca o figură de sub gheaţă sau ascunsă de fum, greu de distins. Ochi asemănători cu ai mei, ochi pe un chip micuţ, deschis şi vulnerabil, scăldat în lacrimi.

Eşti ridicolă, Eleanor. Eram dezamăgită că îmi dădusem voie, fie şi pentru o clipă, să alunec spre sentimentalism. Totuşi, sunt suficient de mulţi oameni în lume cu ochi căprui la fel că ai mei – asta este ceva dovedit ştiinţific. Şi este foarte probabil, statistic vorbind, ca unii dintre ei să se fi încrucişat cu ai mei în cursul vreunei interacţiuni sociale de rutină. Cu toate acestea, altceva mă deranja. Toate studiile arată că oamenii tind să

aibă un partener care să fie aproape la fel de atrăgător ca ei; ceva plăcut atrage ceva plăcut, acestea sunt normele. Nu îmi făceam iluzii. În ceea ce priveşte aspectul, el era de nota zece, iar eu… nu ştiu de cât sunt. În niciun caz de nota zece. Speram, bineînţeles, că va ignora detaliile superficiale, că va căuta să afle mai mult, dar, cu toate acestea, ştiam că profesia lui l-ar fi obligat să aibă o parteneră cât de cât prezentabilă. Industria muzicală şi industria spectacolului se învârt în jurul imaginii, astfel că el nu putea fi văzut cu o femeie a cărei apariţie ar fi fost percepută de cei mai naivi ca fiind total nelalocul ei. Eram mai mult decât conştientă de asta. Trebuia să mă străduiesc să mă potrivesc cât mai bine cu rolul acesta.

Postase câteva poze noi, două tip head-shot, din profil şi de foarte aproape, din stânga şi din dreapta. Era perfect în amândouă şi erau identice – obiectiv şi vorbind la propriu, nu avea niciun unghi prost. Bineînţeles, un alt lucru cu care sunt de acord toate studiile este că un aspect definitoriu al frumuseţii este simetria. M-am întrebat ce amestec de gene crease un exemplar atât de arătos. Oare avea fraţi sau surori? Dacă vreodată am fi fost împreună, poate că i-aş fi cunoscut. În general, nu prea ştiu multe despre părinţi sau despre fraţi, în particular, întrucât am avut parte de o educaţie mai… neobişnuită.

Îmi pare rău de oamenii frumoşi. Frumuseţea,

din momentul în care o ai, deja se duce, este efemeră. Asta chiar e ceva dur. Trebuie să demonstrezi mereu că ai mai multe de oferit, să îţi doreşti ca oamenii să vadă dincolo de aparenţe, să fii iubit pentru ceea ce eşti – şi nu pentru trupul tău uluitor, ochii strălucitori sau părul des şi lucios.

În majoritatea profesiilor, avansarea în vârstă presupune să devii mai priceput în ceea ce faci, să ai parte de respect graţie vechimii în muncă şi experienţei. Dacă jobul tău depinde de felul în care arăţi – cât e de deprimant! Cred că e dificil şi să suferi din cauza răutăţii celorlalţi; toţi acei oameni acriţi, mai puţin atrăgători, care sunt geloşi şi iritaţi de frumuseţea ta. E atât de incorect din partea lor! Până la urmă, oamenii frumoşi nu au cerut să se nască aşa. Nu e corect să nu îţi placă cineva doar pentru că e atrăgător, aşa cum nu e drept să nu îţi placă cineva din cauza unei diformităţi.

Nu mă deranjează că oamenii reacţionează atunci când îmi văd faţa sau urmele crestate şi albe ale cicatricelor care şerpuiesc peste obrazul meu drept, începând de la tâmplă şi până jos la bărbie. Lumea se holbează la mine şi se vorbeşte despre mine în şoaptă; capetele se întorc după mine. Pare reconfortant să mă gândesc că el ar înţelege, fiind la rândul său cineva după care se întorc capetele, cu toate că motivele sunt foarte diferite.

Azi am ignorat ziarul *Telegraph* în favoarea unor materiale de citit alternative. Cheltuisem o sumă obscenă pe o mică selecţie de reviste pentru femei, unele subţiri, dar şi revoltătoare, altele groase şi strălucitoare, toate promiţând o mulţime de minuni, mici schimbări care însă ar fi avut un impact major în viaţa mea.

Nu mai cumpărasem asemenea chestii până atunci, cu toate că le mai răsfoisem adeseori în saloanele de aşteptare ale spitalelor şi ale altor instituţii. Observasem, dezamăgită, că niciuna nu avea un rebus; într-adevăr, una avea careul „caută numele unei vedete”, care ar fi insultat până şi inteligenţa unui copil de şapte ani. Aş fi putut să cumpăr trei sticle de vin sau un litru de o marcă premium de votcă cu banii daţi pe acel mic teanc. Cu toate acestea, după ce m-am gândit mai bine, am ajuns la concluzia că erau cea mai de încredere şi accesibilă sursă de informaţii de care aveam nevoie.

Revistele acelea puteau să-mi spună ce haine şi ce pantofi să port şi cum să îmi aranjez părul ca să mă integrez social. Puteau să-mi arate ce farduri să cumpăr şi cum să le folosesc. În acest fel, m-aş fi integrat în imaginea acceptabilă a tuturor femeilor. Nu s-ar fi holbat nimeni la mine. Scopul final era să mă camuflez cu succes într-o femeie ca toate celelalte. Mami îmi spusese mereu că sunt urâtă, ciudată, *oribilă*. Făcuse asta încă de

când eram mică, cu mult înainte de a căpăta cicatricele. Aşa că mă simţeam foarte fericită să fac aceste schimbări. Eram nerăbdătoare. Eram o pânză goală.

În seara aceea, acasă, m-am uitat în oglinda de deasupra chiuvetei, în timp ce îmi spălam mâinile lovite. Eram chiar eu: Eleanor Oliphant. Un păr şaten-deschis care e lung, drept şi îmi ajunge până la talie, o piele palidă, faţa mea – un palimpsest înspăimântat de foc. Un nas care e prea mic şi ochi care sunt prea mari. Urechile: banale. Sunt de înălţime medie, cu o greutate medie. *Tind* să fiu medie… am fost prea multă vreme în centrul atenţiei. Treceţi de mine, mergeţi mai departe, nu e nimic de văzut aici!

Am o regulă – să nu mă uit prea des în oglindă. Nu e deloc din cauza cicatricelor. Este din cauza amestecului tulburător de gene care mă priveşte înapoi. Văd prea mult din trăsăturile lui Mami. Nu pot să disting niciuna din trăsăturile tatii, poate pentru că nu l-am cunoscut niciodată şi, din câte ştiu, nu există nicio poză cu el. Mami nu l-a pomenit aproape niciodată, iar în rarele ocazii când o făcea, se referea la el ca la „donatorul de gârneţi”.

Am căutat odată termenul în *New Shorter Oxford English Dictionary* (din cuvântul grecesc *γαμετή* – soţ – oare această aventură etimologică juvenilă mi-a stârnit interesul pentru clasici?) şi am

petrecut mulţi ani punându-mi întrebări în legătură cu acest straniu lanţ de circumstanţe. Chiar şi la acea vârstă fragedă înţelegeam că reproducerea asistată era la polul opus faţă de maternitatea neatentă, spontană sau neplanificată şi că era o decizie plănuită, luată doar de femeile care erau serioase şi dedicate în lupta lor de a fi mame. Pur şi simplu nu îmi venea să cred că, în ciuda dovezilor şi a propriei experienţe, Mami fusese o asemenea femeie, că îşi dorise atât de mult un copil. Aşa cum s-a dovedit ulterior, am avut dreptate.

În final, mi-am adunat curajul să o întreb direct despre circumstanţele conceperii mele şi să caut orice informaţie la îndemână despre donatorul mitic de spermatozoizi, tatăl meu.

Ca orice copil în asemenea situaţie – poate chiar şi mai mult, în cazul *meu* special –, întreţinusem o mică, dar intensă fantezie în legătură cu caracterul şi imaginea părintelui meu cel absent. Ea a râs copios.

„Donator? Chiar am zis asta? Era doar o *metaforă*, dragă”, a spus ea.

Încă un cuvânt pe care să îl caut.

„De fapt, încercam să îţi menajez sentimentele. A fost mai mult, să zicem o… donaţie pe care să o facă. Nu am avut ce să spun în acea privinţă. Înţelegi?”

Am spus că da, dar nu am fost sinceră.

„Unde locuieşte, Mami? am întrebat-o, simţindu-mă puternică. Cum arată, cu ce se ocupă?”

„Nu-mi aduc aminte cum arăta, mi-a spus ea pe un ton nepăsător, chiar plictisit. Mirosea a vânat şi a Roquefort topită, dacă te ajută cu ceva”.

Cred că arătam confuză. S-a aplecat înainte şi a rânjit larg.

„Asta înseamnă carne putredă şi brânză împuţită şi mucegăită, dragă. A făcut o pauză, regăsindu-şi aerul calm, apoi a continuat: Nu ştiu dacă e viu sau mort, Eleanor. Dacă e viu, probabil a ajuns foarte bogat prin moduri dubioase şi lipsite de etică. Dacă e mort – şi sper sincer că e –, atunci îmi imaginez că lâncezeşte la marginea celui de-al şaptelea cerc al iadului, scufundat într-un râu de sânge clocotit şi foc, chinuit de centauri”.

Mi-am dat seama că era inutil să o întreb dacă păstrase vreo poză.

Capitolul 4

Era miercuri seara. Momentul Mami. Oricât de mult aş fi vrut să fie altfel, mereu reuşea să mă doboare în final. Am oftat şi am închis radioul, ştiind că aveam să aştept acum următorul *Sunday’s Omnibus*, ca să aflu dacă cidrul lui Eddie Grundy fermentase cu succes. Am simţit un plus de optimism disperat. Dacă nu trebuia să vorbesc

cu ea? Dacă aş fi putut să vorbesc cu altcineva, oricine altcineva?

„Alo?” am spus.

„Oh, bună, puiule, sunt eu. Ce vreme a fost azi, nu?”

Nu mă mai surprindea faptul că mama mea era o persoană instituţionalizată – asta, se presupunea, era un fapt normal, având în vedere natura delictului ei –, dar ea mersese departe, mai departe decât era cazul, adoptând ocazional accentul şi argoul locurilor unde fusese închisă.

Presupuneam că asta o ajuta să intre în graţiile colegilor ei de rezidenţă sau poate ale personalului. Sau poate pur şi simplu o făcea ca să se amuze. E foarte bună la accente, dar, la urma urmei, e o femeie cu foarte multe calităţi. Eram gata, *en garde*, pentru această conversaţie, aşa cum trebuia să fie oricine, când era vorba de ea. Era un adversar formidabil. Poate a fost o prostie, dar am făcut primul pas.

„A trecut doar o săptămână, ştiu, dar parcă nu am mai vorbit de secole, Mami. Am fost atât de ocupată la muncă şi…”

Pe neaşteptate, a micşorat distanţa dintre noi, schimbându-şi accentul ca să se potrivească cu al meu. Vocea aceea… mi-o aminteam din copilărie, încă o auzeam în coşmarurile mele.

„Ştiu la ce te referi, dragă, mi-a spus ea. Apoi a adăugat repede: Uite ce e, nu pot vorbi prea mult.

Povesteşte-mi despre săptămâna ta. Ce ai mai făcut?”

I-am spus că am fost la un concert şi am menţionat petrecerea de adio de la locul de muncă. Nu i-am spus nimic altceva. Imediat ce i-am auzit vocea, am simţit acea groază apăsătoare şi familiară.

Aşteptasem atât de mult să îi împărtăşesc noutăţile, lăsându-i-le la picioare ca un câine care aduce o pasăre ciuruită de alice. În acel moment, nu puteam să scap de gândul că avea să o ridice şi, cu un calm brutal, să o rupă în bucăţi.

„O, un concert, asta sună minunat mereu mi-a plăcut muzica. Ne mai bucurăm şi noi din când în când de un recital pe aici, să ştii; câţiva dintre rezidenţi vor avea un concert improvizat în salonul de recreere, dacă vor avea chef. Chiar este... ceva”.

A făcut o pauză şi am auzit-o mârâind la cineva: „Cie naibii, Jodi? vorbiesc cu fătuca mea şi n-o s-au *tai* conversaţia mica pentru o curvuliță ca tine”.

A urmat o pauză în care am auzit: „Nu. Acum *du-te-n*...”

Şi-a dres apoi glasul.

„Scuze pentru asta, dragă. E ceea ce se numeşte o narcomană – ea şi prietenele ei la fel de dependente au fost prinse şutind parfum de la Boots. Midnight Heat, al lui Beyoncé, dacă-ţi vine

să crezi. Coborându-şi glasul din nou, a adăugat: Nu vorbim aici de genii criminale, dragă – cred că Profesorul Moriarty poate lua o pauză acum”.

A râs, un clinchet ca de pahar de cocktail – sunetul limpede şi înalt scos de un personaj al lui Noel Coward care savurează o scenă amuzantă de *bon-mots* pe o terasă plină de glicină. Am încercat să continui conversaţia.

„Deci… cum eşti, Mami?”

„Fantastic, dragă, absolut fantastic. Eu am meşterit câte ceva – câteva doamne amabile şi bine intenţionate m-au învăţat să brodez perne. Drăguţ din partea lor să îşi folosească aşa timpul, nu?”

M-am gândit la Mami ţinând un ac lung şi ascuţit în mână şi m-a trecut un fior rece pe spate.

„Dar am vorbit destul despre mine, a spus ea, tonul neregulat al vocii ei devenind mai intens. Vreau să ştiu despre *tine*. Ce planuri ai pentru weekend? Poate mergi să dansezi? Ai vreo întâlnire cu un admirator?”

Câtă otravă! Am încercat să o ignor.

„Fac o cercetare, Mami, pentru un proiect”.

Respiraţia i s-a accelerat.

„Chiar aşa? Ce fel de cercetare? Despre un *lucru* sau despre o *persoană*?”

Nu m-am putut abţine.

„O persoană, Mami”, am spus.

A răspuns atât de încet, încât abia am auzit-o.

„A, a început jocul, nu-i aşa? Nu zău… Ai toată atenţia mea, dragă”.

„Încă nu am nimic de spus, Mami, i-am răspuns, uitându-mă la ceas. Pur şi simplu am dat de cineva… drăguţ… şi vreau să aflu mai multe despre… acel cineva”.

Aveam nevoie să perii şi să aranjez lucrurile, înainte să îmi adun curajul să împărtăşesc noua mea comoară strălucitoare cu ea, să i-o arăt spre aprobare. Până atunci, lasă-mă să plec, lasă-mă să termin acum, *te rog.*

„Ce minunat! Aştept cu nerăbdare să mă ţii la curent despre acest proiect al tău, Eleanor, a spus ea veselă. Ştii cât de mult iubesc ideea de a-ţi găsi pe cineva *special.* Pe cineva *po-tri-vit*. Toate aceste discuţii pe care le-am avut de-a lungul anilor… am avut mereu senzaţia că nu te bucuri, că nu ai o persoană importantă în viaţa ta. E bine că ai început să-ţi cauţi… jumătatea. Cum s-ar spune, un partener de ticăloşii”.

A râs încet.

„Nu sunt singură, Mami, am spus protestând. Sunt bine cu mine. Mereu am fost bine cu mine”.

„Ei bine, nu ai fost *mereu* doar tu cu tine, nu-i aşa?” a spus ea cu o voce vicleană şi joasă.

Am simţit cum sudoarea îmi curgea pe ceafa, udându-mi părul.

„Totuşi, spune-mi tot ce crezi că e bine ca să treci peste moment, dragă”, a continuat ea râzând.

Are un anumit talent de a se amuza singură, chiar dacă nimeni altcineva nu râde împreună cu ea.

„Poţi oricând să îmi vorbeşti, să ştii. Despre orice. Sau oricine, a adăugat oftând. Chiar îmi face plăcere să te aud, dragă… Nu ai cum să înţelegi, bineînţeles, dar legătura dintre o mamă şi copil este… cum să o descriu mai bine… *foarte strânsă*. Noi două suntem legate pentru totdeauna, vezi tu, sângele din venele mele curge în ale tale. Ai crescut în mine, *dinţii* tăi şi *limba* ta şi *cervixul* tău sunt făcute din celulele mele, din genele mele. Cine ştie ce mici surprize am lăsat acolo, să crească înăuntrul tău, ce coduri am declanşat? Cancer la sân? Alzheimer? Trebuie doar să stai şi să aştepţi! Ai stat şi ai fermentat înăuntrul meu toate lunile alea, bine mersi, Eleanor. Oricât ai vrea să uiţi de asta, nu poţi, dragă, pur şi simplu nu poţi. Nu poţi să distrugi o legătură atât de puternică!”

„Asta poate fi adevărat sau nu, Mami”, am spus eu liniştită.

Atâta îndrăzneală! Nu ştiu de unde am găsit curajul. Sângele îmi pompa în corp, iar mâinile îmi tremurau. Apoi mi-a răspuns de parcă nici nu vorbisem.

„Bun, rămânem în legătură, da? continuă cu micul tău proiect şi o să vorbim la aceeaşi oră săptămâna viitoare, da? Aşa rămâne, deci. Trebuie

s-o şterg – salve!”

Numai după ce aerul s-a liniştit mi-am dat seama că plânsesem.

Capitolul 5

În sfârşit, era vineri. Colegii mei erau deja înghesuiţi în jurul cănii de fiert apă, discutând despre seriale. M-au ignorat; încetasem de mult să am vreo tentativă de conversaţie cu ei. Mi-am agăţat vesta bleumarin pe spatele scaunului şi am pornit computerul. Nu dormisem bine din nou seara trecută, fiind un pic neliniştită din cauza conversaţiei cu Mami. Am decis să îmi fac un ceai ca să îmi mai revin. Îmi ţin cana şi lingura în sertar, din motive de igienă. Colegilor li se pare ciudat sau asta îmi dau de înţeles reacţiile lor –, şi totuşi par fericiţi să bea din veselă murdară, spălată neglijent de mâini străine. Nici nu pot să suport gândul că pot băga o linguriţă care a fost linsă şi suptă de către un străin cu nicio jumătate de oră în urmă într-o băutură fierbinte. Scârbos. Am stat la chiuvetă în timp ce aşteptam să fiarbă apa, încercând să nu le ascult conversaţia. Mi-am clătit micul ceainic din nou cu apă fierbinte, ca să fie în regulă, şi am alunecat în gânduri plăcute, gânduri despre el. M-am întrebat ce făcea chiar în acel moment – scria, poate, un cântec? Sau poate încă dormea? M-am întrebat cum arată faţa lui în timp

ce se odihneşte. Când cana a terminat de încălzit apa, am turnat-o în ceainic, apoi am pus o linguriţă plină de Darjeeling, cu mintea încă adăstând la cât de frumos trebuie să fie trubadurul meu adâncit în somn. Un râs copilăresc venit din partea colegilor mei mi-a tulburat gândurile, dar am presupus că era din cauza băuturii alese de mine. Ştiu că ei nu prea au habar, mulţumindu-se să arunce un pliculeţ de amestec de ceai de cea mai proastă calitate într-o cană, să îl scalde în apă fiartă şi apoi să dilueze orice urmă de aromă adăugând lapte rece de la frigider. Iată că, din nou, eu sunt considerată cea ciudată. Totuşi, dacă ai de gând să bei o cană de ceai, de ce să nu te asiguri până la capăt că te bucuri de asta? Chicotitul a continuat, iar Janey a început să fredoneze. Nu făceau niciun efort să se abţină; acum chiar râdeau tare şi cu poftă. S-a oprit din fredonat şi a început să cânte. Nu am recunoscut nici melodia, nici cuvintele. Apoi s-a oprit, nemaiputând să continue pentru că râdea prea tare, încă schiţând un ciudat dans cu spatele.

„’Neaţa, Zăpă Jacko, a strigat Billy către mine. Care-i faza cu mănuşa albă?”

Deci asta era sursa amuzamentului lor. De necrezut!

„Este pentru eczema mea, am spus, rostind cuvintele lent şi cu răbdare, ca atunci când îi explici unui copil. A izbucnit foarte puternic miercuri seara şi pielea de pe mâna stângă este

foarte inflamată. Port mănuşa asta de bumbac pentru a preveni vreo infecţie”.

Râsul s-a stins, făcând loc unei pauze foarte lungi. Au schimbat priviri între ei în tăcere, cam ca animalele care rumegă pe câmp. Nu prea obişnuiesc să interacţionez cu colegii mei în acest stil informal, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva aş putea profita de moment: legătura fraternă a lui Bernadette cu obiectul afecţiunii mele – în mod sigur, aş fi putut folosi cele câteva clipe ca să culeg nişte informaţii utile în plus despre el de la ea, nu? Nu cred că eram capabilă de o interacţiune prelungită – avea o voce puternică ce îţi zgâria auzul şi un râs asemănător cu acela al unei maimuţe urlătoare –, dar în mod sigur merita câteva clipe din timpul meu. Am amestecat ceaiul în direcţia acelor de ceasornic, în timp ce îmi pregăteam mutarea de deschidere.

„Ţi-a plăcut restul concertului de seara trecută, Billy?” am spus.

Întrebarea mea l-a surprins şi a făcut o pauză înainte să răspundă.

„Da, a fost în regulă”, a spus.

O exprimare clară, ca întotdeauna. Aveam mult de lucru. „Au fost ceilalţi cântăreţi la un nivel la fel de bun precum cel al lui… – Am făcut o pauză, prefăcându-mă că îmi storc creierii … Johnnie Lomond?”

„Au fost destul de buni, cred”, a spus el,

ridicând din umeri. Atâta analiză, aşa o proză limpede şi plină de descrieri! Bernadette s-a înfoiat, aşa cum mă aşteptam, incapabilă să reziste ocaziei de a atrage atenţia asupra sa prin orice mijloc.

„Îl cunosc pe Johnnie Lomond, mi-a spus ea mândră. Era prieten cu fratele meu pe când mergeau la şcoală”.

„Pe bune? am spus, nefiind obligată, de data asta, să mă prefac că nu mă interesează. La ce şcoală?”

Felul în care a rostit numele instituţiei presupunea că ar fi trebuit să o ştiu. Am încercat să par impresionată.

„Încă mai sunt prieteni?” am întrebat apoi, amestecând din nou în ceai.

„Nu prea. A venit la nunta lui Paul, dar cred că după aceea s-au îndepărtat. Ştii cum e – când eşti căsătorit şi ai copii, cam pierzi legătura cu amicii tăi care sunt necăsătoriţi, nu-i aşa? Nu prea mai aveţi multe în comun…”

Nu ştiam prea multe despre asta şi nici nu experimentasem situaţia pe care o descrisese, dar am dat din cap de parcă aş fi ştiut; în tot acest timp, o frază îmi rula în minte: nu are prietenă, nu are prietenă, nu are prietenă.

Râsul lor devenise, se părea, doar o şoaptă. Nu încetez să mă minunez de lucrurile care li se par interesante, amuzante sau neobişnuite. Pot doar să

presupun că au avut nişte vieţi foarte retrase.

Janey, secretara, se logodise cu ultimul ei neanderthalian şi în acea după-amiază colegii urmau să îi ofere un cadou. Contribuisem cu şaptezeci şi opt de pence la colectă. Aveam doar monede mici în geantă şi o bancnotă de cinci lire şi în mod sigur nu aveam de gând să pun o sumă atât de extravagantă în plicul comun, ca să se cumpere ceva nefolositor pentru o persoană pe care abia dacă o cunoşteam. Cred că am contribuit cu sute de lire de-a lungul anilor la toate cadourile de petreceri, pentru bebeluşi şi zile de naştere speciale – şi ce am primit în schimb? Ziua mea de naştere a venit şi a trecut.

Oricine alesese cadoul de logodnă se decisese pentru un set de pahare de vin şi o carafă. Asemenea unelte nu sunt necesare atunci când bei votcă – eu folosesc pur şi simplu cana mea favorită. Am cumpărat-o de la un magazin ieftin cu ceva ani în urmă şi are pe o parte fotografia unui om cu luna în loc de chip. Poartă un bluzon de piele maro. Pe buza căniii scrie, cu litere galbene ciudate, *Top Gear*. Nu pot cu niciun chip să înţeleg cum funcţionează cana aceasta. În orice caz, în ea încape cantitatea perfectă de votcă, nemaifiind nevoie de reumpleri frecvente. Janey plănuise o logodnă scurtă şi chiar insistase pe asta, aşa că, bineînţeles şi inevitabil, urma să primească

colecţia de cadouri de nuntă. Dintre toate acestea, obligativitatea contribuţiilor financiare mă seacă cel mai mult. Două persoane bântuie prin magazinul John Lewis, aleg obiecte minunate pentru ei, apoi îi obligă pe alţii să plătească pentru ele. Este tupeu pe faţă. Aleseseră lucruri precum farfurii, boluri şi tacâmuri – serios? În timp ce chiar acum îşi îndesau în gură mâncare din pachete cu mâinile goale. Pur şi simplu nu văd de ce actul recunoaşterii legale a unei relaţiii umane ar avea nevoie de prieteni, familie şi colegi, care să înnoiască cele trebuincioase prin bucătărie.

Nu mai fusesem până atunci la o ceremonie de nuntă. Fusesem invitată la recepţia de seară a Lorettei acum câţiva ani, împreună cu restul colegilor de birou. Avusese loc într-un hotel oribil de lângă aeroport şi luasem un microbuz până acolo; fusesem nevoită să contribui şi la asta, în afară de drumul cu autobuzul până în oraş şi înapoi. Oaspeţii fuseseră obligaţi să-şi plătească băuturile, chestie care m-a şocat. Nu sunt o expertă în distracţii, asta cu siguranţă, dar cred că, dacă eşti gazdă, trebuie să te asiguri că oaspeţii tăi au la dispoziţie o licoare. Asta este principiul de bază al ospitalităţii, în toate societăţile şi culturile, şi aşa a fost de la începuturi. La eveniment băusem apă de la robinet – foarte rar consum alcool în public. Îl savurez doar atunci când sunt acasă, singură. Măcar serviseră ceai şi cafea pe

seară, fără să fim nevoiţi să le plătim; acestea fuseseră însoţite de dulciuri apetisante de proastă calitate şi, în mod straniu, de felii de prăjituri de Crăciun. Ore în şir fusese muzică disco, iar oamenii dansaseră groaznic pe o muzică oribilă. Stătusem singură şi nu mă întrebase nimeni dacă vreau să dansez, ceea ce îmi convenise de minune. Ceilalţi oaspeţi păreau să se distreze sau cel puţin aşa mi se părea mie. Se amestecau pe ringul de dans, cu feţele înroşite şi beţi. Încălţămintea lor părea incomodă şi îşi lătrau unul altuia în faţă versurile cântecelor. Nu o să mai merg niciodată la un asemenea eveniment. Pur şi simplu nu a meritat, doar pentru o ceaşcă de ceai şi o felie de prăjitură.

Totuşi, seara nu a fost un eşec complet, pentru că am reuşit să ascund în geanta mea de cumpărături aproape o duzină de foitaje cu cârnaţi învelite în şervete, pentru mai târziu. Din nefericire, nu au fost prea gustoase – nici pe departe la fel de bune ca Greggs, care sunt mereu demne de încredere.

După ce s-a terminat prezentarea cadoului sinistru de logodnă, mi-am tras fermoarul vestei şi am închis computerul, fericită la gândul că urma să plec cât de curând acasă, la laptopul meu. Poate găseam vreo informaţie utilă online în legătură cu anii lui de şcoală, având în vedere că obţinusem mai devreme, cu tot felul de artificii, o nouă

comoară de la Bernadette. Ce minunat ar fi fost să găsesc o poză cu clasa lui! Mi-ar fi plăcut să-l văd cum arăta în copilărie, dacă fusese dintotdeauna frumos sau dacă înflorise atât de splendid ceva mai târziu. Puteam să pariez că fusese uluitor din momentul în care se născuse. Poate găseam şi o listă cu ce premii primise! Muzică, bineînţeles, engleză, probabil: adevărul era că scria nişte versuri minunate. Oricum ar fi fost, eram convinsă că era premiant.

Am încercat să îmi aranjez plecările de la birou ca să nu fiu obligată să vorbesc cu cineva în drum spre ieşire. Erau mereu atâtea întrebări! *Ce faci în seara asta*? *Ce planuri ai pentru weekend*? *Ai rezervat deja o vacanţă*? Nu ştiu de ce îi interesează pe ceilalţi programul meu. Mă încadrasem în timp şi îmi manevram geanta de cumpărături peste prag, când mi-am dat seama că cineva deschisese uşa şi o ţinea astfel pentru mine. M-am întors.

„E totul în regulă, Eleanor?” mi-a spus bărbatul, zâmbind răbdător în timp ce îmi desfăceam şiretul de la mănuşile de pe mâneci.

Chiar dacă nu aveam nevoie de ele, pentru că era încă o vreme blândă, le aveam oricum la mine, gata să le pun dacă schimbarea de anotimp o cerea.

„Da, am spus, însă apoi, aducându-mi aminte că trebuie să fiu politicoasă, am mormăit:

Mulţumesc, Raymond!”

„Nu-i bai”, a spus el.

În mod enervant, am început să mergem la pas pe acelaşi drum.

„Încotro o iei?” m-a întrebat el.

Am dat din cap vag către deal.

„Şi eu”, a spus.

M-am aplecat şi m-am prefăcut că îmi potrivesc din nou aridul de la pantof. Am stat aşa cât am putut de mult, sperând să înţeleagă apropoul. Când m-am ridicat din nou, era încă acolo, cu braţele atârnându-i în lături. Am observat că purta o haină de fâş. O haină de fâş! Nu cumva erau mai potrivite pentru copii şi ursuleţi? Am început să mergem la vale şi a scos un pachet de ţigări, oferindu-mi una. M-am îndepărtat de pachet.

„Ce dezgustător”, am spus.

El a aprins-o, neabătut.

„Scuze, a mormăit el. Un obicei scârbos, ştiu”.

„Chiar este, am spus. O să mori cu ani buni înainte de soroc, poate de cancer sau de vreo boală de inimă. O vreme nu ai să observi efectele asupra inimii sau plămânilor, dar o să simţi în gură – boli gingivale, pierderea dinţilor. Şi deja ai pielea obosită şi ridată prematur, ca toţi fumătorii. Compoziţia chimică a ţigărilor conţine cianură şi amoniac, să ştii. Chiar vrei să bagi în tine de bunăvoie asemenea substanţe toxice?”

„Se pare că ştii o groază de chestii despre cuie

pentru o nefumătoare”, a spus el, suflând un nor înecăcios de substanţe carcinogene printre buzele subţiri.

„M-am gândit o scurtă perioadă să mă apuc de fumat, am recunoscut, dar de obicei cercetez amănunţit toate activităţile înainte să le fac, iar fumatul nu mi s-a părut în final un mod viabil sau etic de a-mi pierde timpul. Este şi o chestie neatrăgătoare financiar vorbind”, am spus.

„Da, a încuviinţat el din cap, chiar te costă o adevărată avere. A făcut o pauză, apoi m-a întrebat: încotro mergi, Eleanor?”

M-am gândit cum să-i răspund mai bine la întrebare. Mergeam acasă, la o întâlnire captivantă. Această ocazie neobişnuită – o întâlnire programată cu un vizitator în casa mea – însemna că trebuia să pun capăt rapid acestei interacţiuni anoste. De aceea, am decis să aleg oricare alt drum în afară de cel pe care ar fi luat-o Raymond. Dar care? Ne apropiam de salonul de pedichiură, când m-a lovit inspiraţia.

„Am o programare acolo”, am spus, arătând peste drum către locul cu pricina.

M-a privit cu atenţie.

„Monturi”, am improvizat.

L-am văzut uitându-se la pantofii mei.

„Îmi pare rău să aud asta, Eleanor, a spus. Şi mama mea e la fel, are mari probleme cu picioarele”.

Am aşteptat la trecerea pentru pietoni, iar el tăcuse în sfârşit. Am observat apoi un om în vârstă clătinându-se pe partea cealaltă a drumului.

Era mic de statură şi îndesat şi mi-a atras atenţia din cauza puloverului roşu aprins, care ieşea în evidenţă în comparaţie cu pantalonii gri standard de pensionar şi cu nuanţele pastelate calme. Lent, bătrânul a început să păşească tot mai greu şi să se clatine fără control, legănându-se brutal dintr-o parte în alta, în timp ce pungile lui pline ochi creau efectul de pendul uman.

„Beat în plină zi”, am spus eu încet, mai mult pentru mine.

Când Raymond a deschis gura ca să răspundă, bătrânul s-a răsturnat prăbuşindu-se pe spate cu un zgomot puternic şi rămânând întins.

Geanta lui de cumpărături s-a revărsat lângă el şi am observat că luase Tunnock’s Caramel Logs şi un pachet imens de cârnaţi.

„La naiba”, a exclamat Raymond, apăsând cu putere butonul de control al trecerii de pietoni.

„Lasă-l, am spus. E beat. O să fie bine”.

Raymond s-a holbat la mine.

„E un bătrânel amărât, Eleanor. S-a pocnit destul de tare cu capul de pavaj”, a spus.

M-am simţit brusc aiurea. Până şi alcoolicii au nevoie de ajutor, bănuiesc, cu toate că ar trebui să se îmbete acasă, aşa ca mine, ca să nu mai creeze probleme şi altcuiva. Totuşi, nimeni altcineva nu e

la fel de sensibil şi de atent ca mine. Când, în sfârşit, omuleţul verde a clipit pe semafor, Raymond a traversat rapid strada, aruncându-şi ţigara în canal. Nu e cazul să arunci la gunoi tot, am gândit, în timp ce păşeam măsurat în urma lui. Când am ajuns pe partea cealaltă, Raymond deja îngenunchease lângă bătrân, încercând să-i simtă pulsul la gât. Vorbea tare şi fără grabă, spunând aiureli precum: *Salut*, *bătrâne*, *ce mai faci*? şi *Domnule*, *mă puteţi auzi*? Bătrânul nu răspundea. M-am aplecat deasupra lui şi am inspirat adânc.

„Nu e cu adevărat beat, am spus. Ai fi mirosit şi tu, dacă era îndeajuns de beat încât să cadă şi să-şi piardă cunoştinţa”.

Raymond a început să desfacă hainele bătrânului.

„Cheamă o ambulanţă, Eleanor”, a spus liniştit.

„Nu am telefon mobil, i-am explicat eu, cu toate că sunt dispusă să fiu convinsă de eficacitatea lor”.

Raymond s-a scotocit în buzunarul hainei de fâş şi mi l-a aruncat pe al lui.

„Grăbeşte-te, a spus el, bătrânul e inconştient”.

Am început să formez 112, dar tocmai atunci o amintire m-a izbit brusc. Nu mai puteam retrăi asta, mi-am dat seama, nu mai puteam auzi o voce spunând *De ce serviciu aveţi nevoie*? apoi sunetul sirenelor care se apropie. Mi-am atins cicatricele şi

i-am aruncat telefonul înapoi lui Raymond.

„Fă-o tu, am spus. O să stau cu el”.

Raymond a înjurat în barbă şi s-a ridicat.

„Vorbeşte în continuare şi nu-l mişca”.

Mi-am scos vesta şi am pus-o pe abdomenul bărbatului. „Bună, am spus. Sunt Eleanor Oliphant”.

„Vorbeşte-i în continuare”, a spus Raymond, aşa că am făcut-o.

„Ce pulover drăguţ! am spus. Nu prea vezi un articol de lână de culoarea asta! Aţi putea spune că e vermilion? Sau, poate, carmin? Chiar îmi place. Nu aş purta o asemenea nuanţă, bineînţeles. Dar, în ciuda tuturor, cred că ţie ţi se potriveşte de minune. Păr alb şi haine roşii – ca Moş Crăciun. Puloverul a fost cadou? Arată ca un cadou, aşa moale şi scump. E ceva prea frumos ca să-l fi cumpărat tu. Dar poate *chiar* îţi cumperi lucruri frumoase! Ştiu că unii oameni o fac. Unii oameni nu se gândesc deloc să se răsfeţe. Pe bune acum, dacă mă uit la restul hainelor şi la ce ai în plasa de cumpărături, nu prea pari deloc acel gen de persoană”.

M-am adunat şi am respirat adânc de trei ori, apoi am pus încet mâna peste a lui. Am strâns-o cât de blând am putut.

„Domnul Gibbons sună după o ambulanţă, am spus, aşa că nu-ţi face griji, nu o să mai stai mult întins pe stradă. Nu trebuie să-ţi fie teamă;

serviciile medicale sunt gratuite în ţara asta, iar standardele sunt considerate a fi printre cele mai bune din lume. Eşti un om norocos. Vreau să spun că nu ai vrea să cazi şi să te loveşti la cap… să zicem în noul stat Sudanul de Sud, având în vedere situaţia economică şi politică actuală. Dar aici, în Glasgow… ei bine, te-a lovit norocul, scuze pentru jocul de cuvinte”.

Raymond a închis şi s-a întors către noi.

„Cum mai e, Eleanor? spuse. Şi-a mai revenit?”

„Nu, am spus, dar am vorbit cu el, aşa cum mi-ai spus să fac”.

Raymond a luat cealaltă mână a bărbatului.

„Sărman bătrân”, a spus.

Am dat din cap. În mod surprinzător, am simţit o emoţie pe care am recunoscut-o ca fiind anxietate sau grijă în legătură cu acest străin în vârstă.

M-am aşezat pe jos şi fesele mi s-au lovit de ceva mare şi denivelat. Când m-am întors să văd ce era, am văzut o sticlă de plastic imensă de Irn-Bru. M-am ridicat să-mi îndrept spinarea şi am început să adun cumpărăturile împrăştiate şi să le pun în pungi. Una din ele era ruptă, aşa că am căutat în geanta mea şi am scos Punga mea Pentru Totdeauna, cea de la Tesco, cu lei pe ea. Am împachetat toate articolele comestibile şi am pus pungile la picioarele bătrânului. Raymond mi-a zâmbit. Am auzit sirenele, iar Raymond mi-a

înmânat vesta.

Ambulanţa a parcat lângă noi şi doi bărbaţi au coborât imediat. Erau în mijlocul unei conversaţii şi am fost surprinsă de cât de neîngrijit vorbeau. Credeam că sunt mai degrabă ca doctorii.

„În regulă, a spus cel mai în vârstă, ce avem aici? Moşulică s-a buşit, nu-i aşa?”

Raymond l-a pus la curent şi l-am privit pe celălalt; era aplecat deasupra bătrânului, luându-i pulsul, urmărind cu o lanternă mişcarea ochilor şi atingându-l uşor ca să vadă dacă avea vreo reacţie. S-a întors apoi către colegul lui.

„Trebuie să o luăm din loc”, a spus.

Au scos o targă, fiind rapizi şi surprinzător de blânzi în timp ce îl aşezau pe bătrân. Cel mai tânăr l-a învelit cu o pătură roşie pufoasă.

„Aceeaşi culoare ca şi puloverul lui”, am spus, dar amândoi m-au ignorat.

„Vii cu el? a întrebat cel mai în vârstă. Nu uita, în spate e loc doar pentru o persoană”.

Raymond şi cu mine ne-am uitat unul la altul. Am aruncat o privire la ceas. Vizitatorul avea să ajungă *chez Oliphant* în jumătate de oră.

„O să merg eu, Eleanor, a spus el. Nu cred că vrei să ratezi programarea la pedichiură”.

Am dat din cap, iar Raymond s-a urcat lângă bătrân şi paramedic, care era ocupat să-l conecteze la monitoare. Am luat pungile de cumpărături şi le-am ridicat îndeajuns de sus ca să

le prindă Raymond.

„Uite ce, a spus paramedicul, pe un ton uşor ţâfnos, asta nu e furgoneta de la Asda. Nu livrăm cumpărături”.

Raymond vorbea la telefon şi l-am auzit discutând, se pare, cu mama lui, spunându-i că o să ajungă târziu. Apoi a închis rapid.

„Eleanor, a spus, de ce nu mă suni un pic mai târziu şi poate îi aduci şi lucrurile?”

Am luat în considerare asta şi am încuviinţat, privindu-l în timp ce cotrobăia în buzunarul hainei după un pix. M-a apucat de mână. Am icnit şi am făcut un pas în lateral, şocată, ducându-mi mâna ferm la spate.

„Trebuie să-ţi dau numărul meu de telefon”, a spus el răbdător.

Am scos carneţelul din geantă, pe care mi l-a înapoiat cu o pagină plină de o mâzgăleală albastră: numele lui abia lizibil, iar dedesubt un şir de numere scrise neciteţ, ca de mâna unui copil.

„Cam peste o oră şi ceva, a spus el. O să rezolvi cu monturile până atunci, nu?”

Capitolul 6

Abia am avut timp să ajung acasă şi să mă schimb de hainele de stradă când soneria a sunat, cu zece minute mai devreme decât mă aşteptam.

Probabil, încercau să sune când nu eram acasă. Când am deschis încet, ţinând lanţul pus, nu era persoana pe care o aşteptam. Oricine ar fi fost femeia, nu zâmbea deloc.

„Eleanor Oliphant? June Mullen, Asistenţă Socială”, a spus ea, păşind spre mine, înaintarea ei fiind oprită de uşă.

„O aşteptam pe Heather”, am spus, uitându-mă înjur.

„Mi-e teamă că Heather e în concediu medical; n-avem nicio idee când se va întoarce. Am preluat cazurile ei”.

I-am cerut să văd o legitimaţie – până la urmă, nu ştii niciodată cine-ţi bate la uşă. Ea a oftat slab şi a început să caute în geantă. Era înaltă şi îmbrăcată cu grijă; purta un costum cu pantaloni negri şi o cămaşă albă. Când a plecat capul, i-am observat dunga albă a scalpului sub linia tunsorii bob, strălucitoare şi întunecată. În cele din urmă a ridicat privirea şi a scos un permis de securitate, cu un logo imens al consiliului şi o fotografie mică. Am analizat-o cu atenţie, plimbându-mi privirea de mai multe ori de la fotografie la chipul ei. Nu a fost un gest măgulitor, dar chiar nu era vina ei. Eu nu sunt neapărat fotogenică. Persoana din faţa mea era cam de aceeaşi vârstă cu mine, avea pielea netedă, fără riduri, şi un strat de ruj roşu.

„Nu arăţi ca o asistentă socială”, am spus.

Ea s-a uitat atent la mine, dar nu a zis nimic.

Nu din nou! În fiecare moment al vieţii mele am întâlnit, cu o frecventă alarmantă, oameni cu abilităţi sociale subdezvoltate. De ce locurile de muncă în care stai faţă în faţă cu clientul sunt atât de interesante pentru mizantropi? Este o enigmă. Mi-am notat în gând să revin mai târziu la subiect, apoi am desfăcut lanţul şi am invitat-o înăuntru. Am îndrumat-o în camera de zi, ascultând sunetul tocurilor ei pe podea. M-a întrebat dacă îi puteam face un tur rapid; mă aşteptasem la aşa ceva, bineînţeles. Heather făcea acelaşi lucru; presupun că e ceva tipic postului, să se asigure că nu îmi păstrez urina în sticle sau că nu răpesc coţofene şi le cos în feţe de pernă. În timp ce ne îndreptam spre bucătărie, m-a complimentat fără vreo urmă de entuziasm pentru decoraţiuni.

Am încercat să-mi văd casa prin ochii unui vizitator. Sunt conştientă că sunt foarte norocoasă să trăiesc aici, căci locuinţele sociale în această zonă sunt practic inexistente în zilele noastre. Nu mi-aş fi putut permite totuşi să trăiesc în aria acestui cod poştal; cu siguranţă, nu cu sumele derizorii pe care le primesc de la Bob. Serviciile sociale au aranjat să mă mut aici după ce a trebuit să părăsesc ultimul meu centru de plasament, în vara de dinainte de a începe universitatea. Tocmai împlinisem şaptesprezece ani. Pe atunci, unei tinere persoane vulnerabile, care creştea în grija statului, i se aloca de către consiliu un apartament

municipal, în apropiere de locul ei de studiu, fără prea multe probleme. Imaginează-ţi.

Îmi amintesc că mi-a luat ceva timp să decorez şi, în cele din urmă, am zugrăvit locuinţa în vara de după ce am absolvit. Am cumpărat vopsea lavabilă şi perii după ce am încasat un cec, pe care l-am primit prin poştă de la Registrul Universităţii, odată cu diploma mea; câştigasem, se pare, un mic premiu, înfiinţat în numele unor clasici morţi demult, pentru cea mai bună lucrare a examenelor finale, despre *Georgicele* lui Virgiliu. Am absolvit *in absentia*, desigur; părea inutil să urc pe scenă şi să nu fie nimeni acolo care să mă aplaude. Apartamentul a rămas neschimbat de atunci.

Presupun, şi încerc să fiu obiectivă, că era într-o stare eram jalnică. Mami spunea întotdeauna că o obsesie pentru interioarele caselor este ceva obositor şi burghez şi, mai rău, că activităţile „fă-tu-singur” sunt mai mult apanajul gloatelor. Este destul de înfricoşător să mă gândesc la ce idei am putut asimila de la Mami.

Mobilierul îmi fusese donat de o organizaţie de caritate care îi ajută pe tinerii vulnerabili şi pe foştii infractori atunci când se mută într-o casă nouă. Sunt lucruri desperecheate, pentru care am fost foarte recunoscătoare atunci şi încă mai sunt. Totul era perfect funcţional, aşa că n-am mai văzut necesitatea de a înlocui vreuna dintre piese. Nu am făcut curăţenie prea des şi am presupus că

asta ar fi putut contribui la ceea ce s-ar putea percepe ca un aer neîngrijit. Nu mi s-a părut important; sunt singura persoană care a mâncat vreodată aici, care s-a spălat, s-a dus la culcare şi s-a trezit aici.

Această *June Mullen* era primul meu vizitator din noiembrie anul trecut. Ei vin cam la şase luni – sunt vizitele de lucru ale Asistenţei Sociale. Ea era primul meu vizitator din acel an calendaristic. Cititorul contorului încă nu a trecut, deşi trebuie să spun că prefer să lase o carte de vizită, apoi eu să le dictez la telefon cifra mea. Chiar îmi plac centrele de apel – este întotdeauna cât se poate de interesant să auzi toate acele accente diferite şi să încerci să afli câte ceva despre persoana cu care vorbeşti. Cea mai bună parte este atunci când te întreabă, la sfârşit: *Te mai pot ajuta şi cu altceva astăzi*, *Eleanor*? iar eu pot răspunde: *Nu*, *nu*, *vă mulţumesc*, *aţi rezolvat complet şi cuprinzător problemele mele*. Este întotdeauna frumos să aud primul meu nume rostit cu voce tare de o voce umană.

În afară de Asistenţa Socială şi de companiile de utilităţi, uneori, câte un reprezentant al unei biserici poate suna la un moment dat pentru a mă întreba dacă l-am primit pe Iisus în viaţa mea. Nu par a se bucura să dezbată conceptul de prozelitism, după cum am aflat, chestie care mă dezamăgeşte. Anul trecut, un om a venit să-mi

livreze un catalog Betterware, care s-a dovedit o lectură foarte plăcută. Încă regret că nu am achiziţionat prinzătorul de păianjeni, care era, într-adevăr, un dispozitiv foarte ingenios.

June Mullen a refuzat ceaşca de ceai pe care i-am oferit-o şi ne-am întors în camera de zi; după ce ne-am aşezat pe canapea, ea a scos dosarul meu din servietă. Avea câţiva centimetri grosime, iar foile dinăuntru erau strânse neglijent cu un elastic de cauciuc. O mână necunoscută scrisese OLIPHANT, ELEANOR cu un marker, în colţul din dreapta sus, şi data – iulie 1987, anul naşterii mele. Dosarul umflat, rupt şi pătat arăta ca un vestigiu.

„Scrisul de mână al lui Heather este groaznic”, a mormăit ea, urmărind prima pagină din grămada de hârtii cu o unghie îngrijită.

Vorbea cu un ton jos, mai mult pentru sine.

„Vizite bianuale… continuitatea integrării în comunitate… identificarea timpurie a oricăror nevoi suplimentare de sprijin…”

A continuat să citească, apoi am văzut cum i se schimbă expresia. A aruncat o privire spre mine, în care se amestecau groaza, alarma şi mila. Probabil ajunsese la partea despre Mami. Am privit dincolo de ea. A inspirat adânc şi s-a uitat la hârtii, apoi, în timp ce scotea aerul din piept, s-a uitat la mine din nou.

„Nu am avut nicio idee, a spus ea, cu o voce în

ton cu expresia. Tu… trebuie să-ţi fie foarte dor!”

„De Mami? am râs. Nu prea”.

„Nu, am vrut să spun…”

Apoi a pierdut ideea; arăta ciudat: era tristă şi jenată. Oh, le cunoşteam bine – erau Sfânta Treime a expresiilor Oliphant. Am ridicat din umeri, neavând nicio idee despre ce vorbea.

Tăcerea stătea între noi, în timp ce ea tremura de milă. După un moment care mi s-a părut că a durat zile întregi, June Mullen a închis dosarul din poala ei şi mi-a oferit un zâmbet mult prea luminos.

„Aşa, deci, Eleanor, cum te descurci, în general? Vreau să spun, de la ultima vizită a lui Heather”.

„Ei bine, am realizat că aş avea nevoi suplimentare de sprijin şi sunt pe deplin integrată în comunitate, June”, am spus.

Ea a zâmbit slab.

„Munca merge bine? Văd că eşti… – A consultat din nou dosarul – … lucrezi într-un birou?”

„La muncă este bine, am spus. Totul este în regulă”.

„Şi cu casa?” a continuat ea, uitându-se înjur prin cameră şi oprindu-se la fotoliul meu mare şi verde, în forma unei broaşte imense, venit prin donaţia de mobilier atunci când m-am mutat.

De-a lungul anilor, ajunsesem să iubesc ochii

bulbucaţi şi limba roz şi gigantică a broaştei-fotoliu. Într-o noapte, o noapte de votcă, am desenat o muscă de casă mare *Musca domestica* – pe limba ei, cu un marker şutit. Nu am niciun fel de talent artistic, dar, în opinia mea umilă, am redat corect subiectul. Am simţit că acest act m-a ajutat să devin proprietara lucrului donat şi că a creat ceva nou dintr-un obiect la mâna a doua. De asemenea, broasca-fotoliu dădea impresia că este flămândă. June Mullen părea incapabilă să-şi ia ochii de la ea.

„Aici totul este în regulă, June, am reiterat. Facturile sunt toate plătite, am relaţii cordiale cu vecinii. Mă simt foarte confortabil”.

Ea a răsfoit dosarul din nou, apoi a tras aer în piept. Ştiam ce urma să spună, recunoscând foarte bine schimbarea de registru – frica, ezitarea – care a precedat întotdeauna subiectul.

„Să înţeleg că încă nu vrei să ştii nimic în plus despre incident sau despre mama ta?”

De data asta, nu a zâmbit.

„Aşa e, am spus. Nu e nevoie – vorbesc cu ea o dată pe săptămână, miercuri seara, cu o regularitate de ceasornic”.

„Într-adevăr? După atât timp, încă mai vorbiţi? Interesant… Eşti dornică să… menţii contactul?”

„De ce n-aş fi?” am spus neîncrezătoare.

Unde Dumnezeu găseşte Departamentul de Asistenţă Socială asemenea oameni? Ea a tăcut

mai mult, intenţionat, şi, cu toate că am recunoscut tehnica, nu am rezistat să nu continui, în cele din urmă.

„Cred că lui Mami i-ar plăcea dacă aş încerca să aflu mai multe despre... incident... dar n-am nicio intenţie în sensul acesta”.

„Nu, a spus ea, dând din cap. Ei bine, este alegerea ta cât de mult vrei să ştii despre ce s-a întâmplat, nu-i aşa? Instanţele de judecată au fost foarte clare atunci, spunând că aşa ceva are să fie în întregime la latitudinea ta”.

„Corect, am zis eu, asta este exact ceea ce au spus”.

Ea m-a privit atent, aşa cum au făcut-o înainte atât de mulţi oameni, examinându-mi chipul, ca pentru a descoperi acolo vreo trăsătură a mamei mele, simţind probabil un fior ciudat pentru că se afla *atât de aproape* de o rudă de sânge a femeii pe care ziarele o mai menţionau uneori, după toţi aceşti ani, numind-o *faţa frumoasă a răului*. I-am urmărit privirea plimbându-se peste cicatrice. Gura ei era uşor întredeschisă şi mi-a fost limpede că tunsoarea bob şi costumul erau doar o deghizare nepotrivită pentru această femeie grosolană cu bărbia ascuţită.

„Probabil aş putea să caut o fotografie, dacă doriţi una”, am spus.

Ea a clipit de două ori şi a roşit, apoi şi-a făcut de lucru luptându-se cu dosarul bombat, încercând

să adune toate hârtiile aruncate într-o grămadă ordonată. Am observat o singură foaie zburând uşor până sub măsuţa de cafea. June n-a văzut-o şi am ezitat dacă să-i spun sau nu. Până la urmă, erau informaţii despre mine, aşa că, tehnic, era a mea, nu? M-am gândit că o să i-o înapoiez la următoarea vizită – nu sunt o hoaţă. Mi-am imaginat că Mami îmi şopteşte că am procedat bine, că lucrătorii sociali sunt nişte persoane iscoditoare şi băgăreţe, care se pretind făcătoare de bine. June Mullen a rupt banda elastică din jurul dosarului, iar ocazia de a menţiona despre foaia de hârtie a trecut.

„Eu… mai e ceva ce ai vrea să discuţi cu mine azi?” a întrebat.

„Nu, vă mulţumesc”, am spus, zâmbind cât de larg am putut.

Ea m-a privit mai degrabă descumpănită, poate chiar puţin speriată. Am fost dezamăgită. Intenţionasem să fiu plăcută şi prietenoasă.

„Ei bine atunci, cam asta e tot pentru moment, Eleanor. O să te las acum”, a spus ea.

A continuat să vorbească în timp ce punea dosarul în servietă, adoptând un ton degajat, informai.

„Ai planuri pentru weekend?”

„O să vizitez pe cineva la spital”, am spus.

„Oh, asta e frumos. Vizitele îi înveselesc mereu pe pacienţi, nu-i aşa?”

„Aşa o fi, am spus. N-am de unde să ştiu. N-am mai vizitat pe nimeni în spital până acum”.

„Dar ai petrecut şi tu mult timp în spital, desigur”, a spus ea.

M-am uitat la ea. Discrepanţa între ceea ce ştiam una despre cealaltă era vizibilă şi incorectă. Cred că asistenţii sociali ar trebui să le prezinte noilor clienţi o foaie cu informaţii despre ei, pentru a încerca să remedieze acest lucru. La urma urmei, că avea acces nelimitat la acel mare dosar maro, cea mai tare carte despre Eleanor, două decenii de informaţii despre cele mai infime şi personale clipe din viaţa mea. Tot ce ştiam eu despre June erau numele ei şi angajatorul.

„Dacă ştiţi asta, atunci sunteţi conştientă că circumstanţele erau de aşa natură încât singurii vizitatori permişi au fost poliţia şi reprezentanţii mei legali”, am spus.

Ea s-a holbat la mine. Mi-am amintit de acele capete de clovni de la târguri, cu gurile lor căscate, în care încerci să arunci o minge de ping-pong, ca să câştigi un peştişor. I-am deschis uşa ca să iasă, văzând că ochii îi fugeau în continuare spre broasca gigantică personalizată.

„O să ne vedem în şase luni, Eleanor”, a zis ea fără vreo tragere de inimă.

„Mult noroc!”

Am închis uşa excesiv de grijuliu în spatele ei… Nu spusese nimic despre Polly, m-am gândit,

chestie care a fost ciudată. Ridicol, m-am simţit aproape jignită în numele lui Polly. Fusese în colţ pe tot parcursul întâlnirii noastre şi era, în mod clar, cel mai atrăgător lucru din cameră. Frumoasa mea Polly, prozaic descrisă ca o plantă-papagal, uneori numită plantă cacadu din Congo, dar care, pentru mine, a fost întotdeauna cunoscută în toată gloria ei latină: *Impatiens niamniamensis*. O spun cu voce tare de multe ori: *Niamniamensis*. E ca şi cum ai săruta, sunetele m-ului forţând buzele să se unească, consoanele rostogolindu-se, limba izbindu-se de n-uri şi s-uri. Strămoşii lui Polly au bătut, la începuturi, tot drumul din Africa. Ei bine, cu toţii am făcut asta. Ea este singurul lucru constant din copilăria mea, singurul lucru viu care a supravieţuit. Ea a fost un cadou de ziua mea, dar, ciudat, nu-mi amintesc cine mi-a oferit-o. Nu am fost, la urma urmei, o fată copleşită cu daruri. Ea m-a urmat din dormitorul meu din copilărie, a supravieţuit centrelor de plasament şi caselor de copii şi, la fel ca mine, e încă aici. Am îngrijit-o şi am replantat-o atunci când a căzut sau când a fost aruncată. Îi place lumina şi îi e sete. În afară de asta, are nevoie de o îngrijire şi atenţie minime, pentru că, în mare parte, are grijă singură de ea. Vorbesc cu ea uneori, nu mi-e ruşine să recunosc. În cazul în care tăcerea şi singurătatea mă apasă şi mă bântuie, strivindu-mă, sculptând în mine ca în gheaţă, *trebuie* să vorbesc cu voce tare, uneori

doar ca să îmi demonstrez că sunt încă vie.

O întrebare filosofică: dacă un copac cade într-o pădure şi nimeni nu este în jur ca să audă, oare scoate vreun sunet? Iar o femeie care e cu totul singură şi vorbeşte din când în când cu o plantă în ghiveci este cumva nebună? Cred cu tărie că este perfect normal să vorbeşti cu tine însăţi, ocazional. Nu e ca şi cum m-aş aştepta la un răspuns. Sunt pe deplin conştientă că Polly este o plantă.

Am udat-o, apoi m-am ocupat de câteva treburi casnice, gândindu-mă în avans la momentul în care aveam să-mi deschid laptopul şi să verific dacă un anumit cântăreţ a postat vreo informaţie nouă. Facebook, Twitter, Instagram. Ferestre către o lume a minunilor. În timp ce încărcăm maşina de spălat, a sunat telefonul. Un vizitator *şi* un apel telefonic! O zi cu litere roşii, într-adevăr. Era Raymond.

„L-am sunat pe mobil pe Bob şi i-am explicat situaţia, aşa că a scos pentru mine numărul tău din dosarele de personal”, a spus el.

Serios? Oare tot ce era despre mine se găsea în dosare masive, larg deschise pentru ca oricine să le poată scutura un pic, să le răsfoiască şi să facă tot ce vrea?

„Ce abuz scârbos la adresa intimităţii mele! Ca să nu mai vorbim de o infracţiune împotriva legii privind protecţia datelor, am spus. Voi vorbi cu Bob despre asta săptămâna viitoare”.

A urmat o tăcere la celălalt capăt al liniei.

„Ei bine?” am spus.

„Oh, corect! Da. Scuze! Doar că ai spus că vei suna şi nu ai făcut-o, şi… ei bine, eu sunt la spital acum. M-am întrebat, ştii… dacă ai vrea să-i aduci lucrurile tipului bătrân. Suntem la Infirmeria de Vest. Oh, şi numele lui e Sami-Tom”.

„Ce? am răspuns. Nu, nu poate fi corect, Raymond. El este un om mic, gras, în vârstă, din Glasgow. Nu există absolut nicio posibilitate să-l cheme *Sami-Tom*”.

Am început să am îngrijorări serioase cu privire la capacităţile mintale ale lui Raymond.

„Nu, nu, Eleanor – este Sammy… prescurtare de la Samuel. Thom ca în THOM”.

„Oh”, am spus.

O altă pauză lungă.

„Aşa… cum am spus, Sammy e în aripa de vest. Vizitele încep la ora şapte, dacă vrei să intri”.

„Am spus că voi veni, iar eu sunt o femeie de cuvânt, Raymond! Este un pic cam târziu acum. Mâine, spre seară, mi-ar conveni cel mai bine, dacă asta e în regulă şi pentru tine”.

„Sigur”, a spus el.

O altă pauză.

„Vrei să ştii cum se mai simte?” m-a întrebat apoi.

„Da, bineînţeles”, am spus.

Omul nu se descurca deloc în conversaţie şi

asta făcea ca tot schimbul nostru de replici să-mi dea mari bătăi de cap.

„Nu e bine. E stabil, dar este grav. Ca să fii pregătită. Încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa”.

„În acest caz, nu îmi pot imagina că ar putea avea prea multă nevoie de Irn-Bru şi de cârnaţi Lorne mâine, nu?” am întrebat.

L-am auzit pe Raymond inspirând.

„Uite ce e, Eleanor, depinde doar de tine dacă vrei să îi faci o vizită sau nu. Lui nu îi trebuie chiar acum lucrurile alea şi cred că va trebui să arunci ce nu se poate păstra. Aşa cum ai spus, bietul moşneag nu o să gătească prea curând”.

„Ei bine, chiar aşa este. De fapt, îmi imaginez că prăjeala este exact ceea ce l-a adus în această situaţie”, am spus.

„Trebuie să închid acum, Eleanor”, a spus el, apoi a pus telefonul jos destul de brusc.

Cât de nepoliticos! Mă luptam cu o dilemă; nu prea avea rost să fac un drum până la spital ca să văd un străin în comă şi să las la marginea patului o sticlă de băutură acidulată. Pe de altă parte, ar fi fost interesantă experienţa de vizitator la spital şi exista întotdeauna o şansă mică de a se trezi atunci când eram acolo. Păruse să-i placă monologul meu în timp ce aşteptam ambulanţa; bine, în măsura în care mă auzise, având în vedere că era inconştient.

În timp ce meditam la asta, am ridicat pagina

care căzuse din dosar şi am întors-o pe faţă. Era uşor îngălbenită pe margini şi mirosea a instituţie: metalic, precum dulapurile cu fişiere. Era soioasă, atinsă de pielea nespălată a mai multor mâini anonime. Bancnotele au un miros asemănător, am observat.

DEPARTAMENTUL DE ASISTENŢĂ SOCIALĂ
NOTĂ DESPRE ÎNTÂLNIREA DE CAZ
15 martie 1999, ora 10 dimineaţa

Întâlnire pentru cazul: Oliphant, ELEANOR (12/07/1987)

Prezenţi: Robert Brocklehurst (Asistent Principal pentru Copii şi Familii, Departamentul de Asistenţă Socială); Rebecca Scatcherd (Asistent Social Senior, Departamentul de Asistenţă Socială); dl şi d-na Reed (îngrijitori adoptivi). Reuniunea a avut loc în casa domnului şi doamnei Reed, ai căror copii, inclusiv Eleanor Oliphant, erau la şcoală la momentul respectiv. Dl şi d-na Reed au solicitat întâlnirea, care a fost stabilită în afara sesiunilor programate în mod regulat, pentru a discuta despre grijile lor crescânde cu privire la Eleanor.

Dna Reed a raportat că purtarea lui Eleanor s-a înrăutăţit de când a fost discutată ultima dată la o întâlnire de caz, cu aproximativ patru luni în urmă.

Dl Brocklehurst a solicitat exemple, iar dl şi d-na Reed au citat următoarele:

- relaţia lui Eleanor cu alţi copii s-a deteriorat aproape complet, în special cea cu John (14), cel mai mare;
- Eleanor a fost zilnic insolentă şi nepoliticoasă faţă de d-na Reed. Atunci când d-na Reed a încercat să o disciplineze, de exemplu prin trimiterea ei la etaj, în camera de oaspeţi, pentru a reflecta asupra comportamentului ei, a devenit isterică şi, o dată, violentă fizic;
- Eleanor a pretins uneori că leşină pentru a încerca să evite să fie disciplinată sau ca răspuns la disciplinare; alteori, a pretins că este îngrozită de întuneric şi a ţinut familia trează, plângând isteric. I s-a oferit o lumină de noapte şi a reacţionat cu hohote violente şi cu tremurături la orice sugestie că ar trebui să renunţe la ea, fiind prea mare pentru aşa ceva acum;
- Eleanor a refuzat de multe ori să mănânce alimentele care i-au fost oferite; ora mesei a devenit o sursă de conflict pentru masa în familie;
- Eleanor a refuzat din start să ajute la treburile casnice simple, cum ar fi aprinderea focului sau curăţarea cenuşii. Dl şi d-na Reed au raportat că au fost extrem de îngrijoraţi de efectele

comportamentului lui Eleanor asupra celorlalţi trei copii (John, 14, Eliza, 9 şi Georgie, 7) şi, în lumina acestor preocupări, dar şi a celor ridicate anterior, în cursul altor întâlniri de caz programate, au dorit să discute despre cea mai bună soluţie pentru Eleanor.

Dl şi d-na Reed au solicitat din nou mai multe informaţii despre trecutul lui Eleanor, iar dl Brocklehurst a explicat că acest lucru nu ar fi posibil – şi, într-adevăr, nu este permis. Domnişoara Scatcherd a cerut un raport de la şcoală, de la dirigintele lui Eleanor, înaintea întâlnirii, şi s-a observat că Eleanor s-a comportat bine, obţinând note excelente la toate materiile. Dirigintele a comentat că Eleanor este un copil excepţional de luminos şi de articulat, cu un vocabular impresionant. Profesorii ei au raportat că a fost liniştită şi s-a comportat bine în timpul lecţiilor, dar nu a participat la discuţii, cu toate că a fost un ascultător activ.

Mai mulţi membri ai personalului au observat că Eleanor a fost foarte retrasă şi izolată în timpul pauzelor, părând să nu socializeze cu colegii ei. După discuţii îndelungate şi având în vedere preocupările menţionate de către dl şi d-na Reed cu privire la impactul comportamentului lui Eleanor asupra altor copii, s-a convenit că cea mai adecvată acţiune ar fi aceea de a o scoate pe

Eleanor din casa familiei. Dl şi d-na Reed au fost mulţumiţi de acest rezultat, iar dl Brocklehurst i-a informat că departamentul îi va contacta cu privire la paşii următori.

Notă fişier: la data de 12 noiembrie 1999 a avut loc şedinţa Consiliului pentru Revizuirea Supravegherii Copiilor cu privire la Eleanor Oliphant, la care au fost prezenţi domnul Brocklehurst şi domnişoara Scatcherd (minute ataşate).

Consiliul pentru Copii a concluzionat că, din cauza comportamentului provocator al lui Eleanor în acest caz, dar şi în anterioarele destinaţii de plasare, asistenţa parentală profesionistă într-un mediu familial s-a dovedit inadecvată la acel moment. De aceea s-a decis ca Eleanor să fie plasată temporar într-un cămin, urmând să se revină asupra deciziei Consiliului după douăsprezece luni.

(Procedură: R. Scatcherd să cerceteze disponibilitatea locurilor în cămine locale şi să-i informeze pe dl şi pe d-na Reed cu privire la data estimată a plecării lui Eleanor din casă.)

R. Scatcherd, 12/11/99

Mincinoşi, mincinoşi, mincinoşi.

Capitolul 7

Autobuzul era aproape gol şi mi-am ales un loc pe care să mă aşez. Aveam cu mine cumpărăturile bătrânului, puse în două Pungi pentru tot restul Vieţii. Aş fi aruncat cârnaţii şi brânza portocalie şi aş fi ţinut laptele pentru mine, gândindu-mă că nu îl furam, pentru că oricum nu ar fi avut nevoie de el. Aveam ceva scrupule în legătură cu aruncatul altor chestii perisabile. Chiar înţeleg că unii oameni sunt de părere că e greşit să iroseşti şi, după ce m-am gândit mai bine, tind să fiu de acord. Dar eu fusesem educată să gândesc cu totul diferit; Mami mereu spunea că doar ţăranii şi jalnicele furnici lucrătoare se preocupau de chestiuni atât de triviale.

Mami spunea că noi suntem împărătese, sultane şi maharani în propria casă şi că era de datoria noastră să trăim o viaţă plină de plăceri rafinate şi de răsfăţ. Fiecare masă trebuie să fie un ospăţ epicurian al simţurilor, spunea ea, şi mai bine faci foamea decât să-ţi întinezi cerul gurii cu altceva decât bucăţele rafinate. Îmi spunea că mâncase tofu fript în ulei cu ardei iute în pieţele nocturne din Kowloon şi că cel mai bun sushi din afara Japoniei se găseşte la São Paulo. Cea mai delicioasă mâncare din viaţa ei, spunea, fusese caracatiţă friptă pe cărbuni, pe care o mâncase la apusul soarelui, într-o tavernă modestă din port, într-o seară târzie de vară pe insula Naxos. Văzuse

cum o prinde un pescar, apoi sorbise încet uzo toată după-amiaza, în timp ce personalul de la bucătărie o izbise încontinuu de zidul portului ca să-i frăgezească bine carnea palidă şi lipicioasă. Ar trebui să o întreb cum e mâncarea acolo unde e acum. Bănuiesc că ceaiul Lapsang Souchong şi biscuiţii *langues de chat* lipsesc cu desăvârşire.

Îmi aduc aminte că fusesem invitată la o colegă după ore. doar eu. Ocazia era „ceaiul”. Era ceva care îmi crea confuzie; mă aşteptasem – şi nu fără motiv – să fie ceaiul de după-amiază, însă mama ei pregătise un fel de cină anticipată, pe care să o mâncăm în bucătărie. Încă văd imaginea, în portocaliu şi bej: trei fish fingers strălucitoare, o baltă de fasole fiartă şi o grămadă jalnică de cartofi la cuptor. Nu mai văzusem aşa ceva până atunci, darămite să gust, aşa că întrebasem ce erau. Danielle Meams le spusese tuturor colegilor a doua zi şi toţi râseseră, poreclindu-mă Fasoli Reli Ciudăţica (prescurtat Faso, care a rămas aşa o perioadă). Acum nu mai contează – şcoala a fost o experienţă de scurtă durată pentru mine. A mai fost un incident cu un profesor foarte curios, care a sugerat să fac o plimbare până la asistenta şcolară, după care Mami a declarat că respectivul profesor era un nerod semianalfabet cu un vocabular limitat, a cărui singură calificare care conta cu adevărat era o diplomă de prim-ajutor. După aceea am făcut ore în privat.

Acasă la Danielle, primisem de la mama ei un iaurt Munch Bunch ca desert, iar eu strecurasem borcanul gol în ghiozdan ca să îl studiez după aceea. Se pare că era un articol de promoţie pentru o emisiune pentru copii cu bucăţi de fructe animate. Şi mai spuneau că eu eram ciudată! Faptul că nu puteam vorbi despre emisiunile de la televizor stârnea oroarea celorlalţi copii de la şcoală. Nu aveam televizor; Mami îi spunea carcinogen catodic, cancer pentru intelect, aşa că citeam sau ascultam discuri, iar câteodată mai jucam table sau mahjong, dacă era într-o dispoziţie bună.

Surprinsă de cât de puţine ştiam despre confortul oferit de mâncarea congelată, mama lui Danielle Meams mă întrebase ce mâneam de obicei la ora ceaiului, în seara de miercuri.

„Nu există vreo rutină”, îi răspunsesem.

„Dar ce mănânci de obicei?” întrebase ea, total siderată.

Îi dădusem câteva exemple. Sparanghel cu sos alb, cu ou de raţă poşat şi ulei de alune. Bouillabaisse cu sos rouille făcut în casă. Pui cu sos glazurat de miere, cu bomboane fondante din rădăcini de ţelină. Trufe proaspete de sezon, rase deasupra bureţilor, şi linguine cu unt. Făcuse ochii cât cepele.

„Toate acestea sunt chiar… foarte elaborate”, spusese ea.

„Oh, nu, câteodată sunt doar chestii foarte simple, adăugasem eu, cum ar fi pâine din aluat fermentat prăjită cu brânză manchego şi pastă de gutui”.

„Sigur”, spusese ea, schimbând o privire cu Danielle, care rămăsese cu gura căscată, astfel că puteam vedea o îmbucătură de boabe de fasole nemestecate.

Nimeni nu mai spusese nimic, iar doamna Meams pusese pe masă o sticlă cu un lichid roşu şi gros, pe care Danielle începuse să o agite tare şi să o toarne peste tot pe mâncarea portocalie şi bej.

Bineînţeles că după aceea avuseseră grijă de mine şi mă familiarizasem rapid cu o nouă familie culinară – Aunt Bessie, Captain Birdseye şi Uncle Ben, toţi prezentaţi în mod constant, astfel că acum pot distinge după miros HP Sauce de Daddies, ca un sommelier al sosurilor. Era încă unul dintre felurile – cărora le pierdusem şirul – în care viaţa mea cea nouă se diferenţia de cea veche. Înainte şi după incendiu. O zi mâneam la micul dejun pepene roşu, brânză feta şi seminţe de rodii, iar în alta mâneam Mother’s Pride prăjită şi unsă cu un strat gros de margarină. Asta era povestea mamei, de fiecare dată.

Autobuzul s-a oprit exact în faţa spitalului. La parter era un magazin care vindea o selecţie

eclectică de produse. Ştiam cât de mult conta să duci un cadou unui pacient, dar ce puteam să cumpăr? Nu ştiam care e Sammy şi care e Adam. Nu avea niciun rost să-i iau ceva comestibil, de vreme ce scopul vizitei mele era să îi returnez propria mâncare, chestiile pe care el însuşi le alesese cu o zi în urmă. Iar ceva de citit ar fi fost total irelevant, deoarece era în comă. Şi totuşi, nu prea se găsea altceva care să fie potrivit pentru un cadou. Magazinul avea câteva articole de toaletă, dar mi se părea deplasat ca eu, o străină de sex opus, să îi ofer articole care se foloseau la îngrijirea funcţiilor trupului şi, oricum, un tub de pastă de dinţi sau un pachet de aparate de ras de unică folosinţă nu mi se păreau cadouri foarte drăguţe.

Am încercat să îmi aduc aminte care era cadoul cel mai drăguţ pe care îl primisem vreodată. În afară de planta Polly, nu îmi venea nimic altceva în minte. În mod alarmant, mi-am adus aminte de Declan. Primul şi singurul meu iubit, pe care aproape îl uitasem de tot, aşa că a fost destul de neplăcut să îmi reamintesc de el. Am rememorat un moment groaznic în care, atunci când a văzut singura felicitare pe care o primisem de ziua mea într-un an (de la o ziaristă care reuşise cumva să dea de mine, cu o notă în interior în care spunea că m-ar fi plătit substanţial pentru un interviu, oricând şi oriunde), a pretins că îi ascunsesem intenţionat data mea de naştere.

Aşadar, de aniversarea mea de douăzeci şi unu de ani, am primit pumni în rinichi şi lovituri până am leşinat, iar apoi, după ce mi-am revenit, mi-a învineţit un ochi pentru că „i-am ascuns informaţii”. Singura aniversare pe care o mai ţineam minte era cea de unsprezece ani. Primisem o brăţară veritabilă de argint, cu un talisman în formă de ursuleţ, de la familia vitregă la care locuiam atunci. Fusesem foarte recunoscătoare să primesc un cadou, dar nici măcar nu o purtasem. Nu prea sunt o persoană căreia să îi placă ursuleţii.

M-am întrebat ce fel de cadou mi-ar face frumosul cântăreţ cu ocazia unei aniversări, să zicem, sau de Crăciun. Nu, stai, de Sfântul Valentin, cea mai specială şi romantică zi a anului. Mi-ar scrie un cântec, ceva minunat, şi mi l-ar cânta la chitară în timp ce eu aş sorbi din şampania răcită perfect. Nu, nu la chitară, asta pare foarte previzibil. M-ar surprinde dacă ar învăţa să cânte la… fagot. Da, ar cânta melodia pentru mine la fagot.

Să revenim la lucruri mai prozaice acum. Pentru că am vrut ceva mai potrivit, am cumpărat pentru Sammy câteva ziare şi reviste, gândindu-mă că măcar i le-aş citi cu voce tare. Am adunat o colecţie potrivită. După cum arăta şi după conţinutul plasei de cumpărături, am bănuit că Sammy ar fi citit mai curând *Daily Star* decât *Daily Telegraph*. Am cumpărat şi câteva tabloide şi am

decis să îi duc şi o revistă. Asta avea să fie ceva mai dificil. Erau atât de multe! *Condé Mast Traveller*, *Yachts* şi *Yachting*. *Now!* – cum să ştiu pe care să o aleg? Habar nu aveam ce îl interesa. M-am gândit atent ca să deduc răspunsul. Era adult – iată singurul lucru cert şi logic pe care îl ştiam despre el; orice altceva ar fi fost doar o bănuială. Am urmat legea bunului-simţ, aşa că m-am ridicat pe vârfuri şi am luat un exemplar din *Rank*. Gata, problemă rezolvată.

În spital era prea cald şi podelele scârţâiau. În faţa secţiei era un dispenser de gel de mâini, cu un semn mare şi galben deasupra: *Mu beţi*. Oamenii chiar ar fi băut gel de mâini dezinfectant? Bănuiesc că da – altfel de ce ar fi fost pus semnul? O parte din mine, o părticică, a luat în calcul ideea de a apleca uşor capul ca să iau o picătură, doar pentru că mi se ordonase să n-o fac. Nu, Eleanor, mi-am spus. Mai uşor cu tendinţele rebele. Rămâi la ceai, cafea şi votcă.

Îmi era teamă să mă dau pe mâini, pentru că ar fi inflamat eczema, dar am făcut-o oricum. Igiena corectă este foarte importantă – cerul să mă păzească să ajung cumva un vector de infecţie! Pavilionul era mare, cu două rânduri lungi de paturi, câte unul pe fiecare perete. Toţi pacienţii erau la fel: bătrâni chei şi ştirbi, care fie moţăiau, fie priveau în gol, cu bărbiile căzute. L-am zărit pe Sammy chiar în capătul laturii stângi, însă doar

pentru că era gras. Restul erau schelete acoperite de o piele gri şi plină de riduri. M-am aşezat pe scaunul de piele lucioasă de lângă pat. Raymond nu se vedea nicăieri…

Ochii lui Sammy erau închişi, dar în mod vizibil nu era în comă. Dacă ar fi fost aşa, ar fi fost într-o secţie specială, conectat la maşinării, nu? M-am întrebat dacă nu cumva Raymond mă minţise. Îmi dădeam seama, după felul regulat în care se ridică şi cobora pieptul lui Sammy, că dormea. Am decis să nu îi citesc, aşa că am pus materialul de lectură pe dulapul de lângă pat. Am deschis apoi compartimentul din faţă, gândindu-mă că ar fi fost un loc bun să pun înăuntru Pungile pentru Restul Vieţii. În afară de un portofel şi de un set de chei, nu mai era nimic în dulap. M-am întrebat dacă aş putea căuta în portofelul lui Sammy după vreun indiciu despre el şi, când eram gata să îl iau, am auzit pe cineva în spatele meu dregându-şi vocea, un sunet încercat de flegmă, care îmi spunea că e un fumător.

„Eleanor! Ai venit”, a spus Raymond, aşezându-se pe un scaun de partea cealaltă a patului.

I-am privit.

„De ce ai minţit, Raymond? Sammy nu e în comă. E doar adormit. Nu e deloc acelaşi lucru”.

Raymond a râs.

„A, dar sunt veşti bune, Eleanor! S-a trezit

acum câteva ore. Se pare că are o contuzie severă şi un şold fracturat. I l-au pus la loc ieri – e foarte obosit din cauza anesteziei, dar au spus că va fi bine”.

Am dat din cap şi m-am ridicat brusc.

„Atunci, ar trebui să-l lăsăm în pace”, am spus.

Sincer, eram foarte dornică să ies din pavilion. Era prea cald şi îmi era totul prea cunoscut – păturile care ţineau prea cald, mirosul de oameni şi de chimicale, suprafeţele dure ale cadrelor paturilor şi ale scaunelor de plastic. Mâinile mă înţepau uşor de la gelul care îmi intrase în crăpăturile pielii. Am mers împreună spre lift şi am coborât în linişte. Uşile s-au deschis la parter şi am simţit cum picioarele mă poartă singure spre uşa principală.

Era una dintre serile acelea minunate de vară – când, la ora 8 seara, este caldă şi lumina blândă. Avea să se întunece abia pe la unsprezece. Raymond şi-a scos jacheta, dând la iveală încă un tricou ridicol. Acesta era galben şi avea doi cocoşi albi din desene animate. Scria *Los Polios Hermanos*. Total lipsit de sens. S-a uitat la ceas.

„O să iau ceva şi o să merg spre amicul meu Andy. Câţiva dintre noi stăm pe-acolo sâmbătă seara – pornim Play Stationul, fumăm şi bem câteva beri”.

„Pare absolut încântător”, am spus.

„Tu ce o să faci?” m-a întrebat.

Bineînţeles că aveam să merg acasă, să mă uit la televizor sau să citesc o carte. Ce altceva să fac?

„O să mă întorc la apartament, am spus. Cred că în seara asta, mai târziu, e un documentar despre dragonii komodo pe BBC4”.

S-a uitat din nou la ceas, apoi la cerul albastru nesfârşit. După un moment de linişte, o mierlă a început să se dea în spectacol în apropiere, iar cântecul său era atât de spectaculos, încât părea uşor vulgar. Am ascultat amândoi, iar când i-am zâmbit lui Raymond, el mi-a întors zâmbetul.

„Uite, e o noapte prea frumoasă ca să stai în casă singură! Ţi-ar plăcea să bem rapid o bere pe undeva? Trebuie să plec într-o oră şi ceva înainte să se închidă oficiul, dar…”

Trebuia să mă gândesc foarte bine. Nu mai fusesem într-un local de mulţi ani, iar Raymond nu era ceea ce se putea numi o companie plăcută. Totuşi, am ajuns rapid la concluzia că avea să îmi fie de folos din două motive. Primul, ar fi fost un exerciţiu bun în caz că, dacă lucrurile ar fi ieşit bine, Johnnie Lomond ar fi vrut să mergem într-un bar la una dintre întâlnirile noastre, aşa că era necesar să mă familiarizez în avans cu mediul şi comportamentele adecvate în asemenea locuri. În al doilea rând, Raymond era, aparent, specialist în IT – şi aveam nevoie de sfaturi. M-ar fi costat ceva să obţin sfaturi de acest fel prin metodele oficiale, dar îl puteam întreba gratis în seara asta. Dacă e

să mă gândesc mai bine, ar fi cazul să accept rapid cererea lui Raymond. Se uita undeva în depărtare şi am observat că îşi aprinsese o ţigară şi fumase aproape jumătate din ea în timp ce eu tot cântăream.

„Da, Raymond. O să merg la pub cu tine pentru un pahar”, am spus, dând din cap.

„Magic”, a spus.

Am ajuns într-un bar aflat la cinci minute distanţă de spital, pe un drum aglomerat. Una dintre mesele de afară era liberă. Suprafaţa de metal era acoperită de pete circulare, iar picioarele păreau nesigure, dar Raymond avea un aer încântat.

„Locuri afară! a spus, aşezându-se zgomotos şi punându-şi jacheta pe spatele scaunului. Bun, aşa, o să merg la bar. Cel i-ar face plăcere, Eleanor?”

Am simţit un fior de grijă în stomac. În primul rând, faptul ca stăteam afară mă împiedica să văd interiorul pubului, ca să observ ce se întâmpla acolo. În al doilea rând, nu ştiam ce să comand. Ce beau oamenii normali într-un pub? Am decis să preiau controlul situaţiei.

„Raymond, o să merg eu însămi la bar. Insist. Ce ai vrea să-ţi comand?”

A încercat să se opună, dar eu m-am ţinut tare şi, într-un final, a acceptat, cu toate că părea deranjat. Pur şi simplu nu puteam să înţeleg de ce

făcea atât caz pe chestia asta.

„Bine, în regulă, cred că o să beau o halbă de Guiness. Dar aş vrea să mă laşi pe mine să o plătesc, Eleanor”.

Mi-am pus mâinile pe masă şi m-am aplecat în faţă, astfel încât figura mea să fie foarte aproape de a lui.

„Raymond, o să cumpăr eu băuturile. E important pentru mine, din motive pe care nu vreau să ţi le spun”.

A dat din umeri, apoi a dat din cap, iar eu m-am îndreptat spre uşă.

În comparaţie cu lumina de afară, înăuntru părea foarte întuneric şi era foarte zgomotos – o muzică de un gen necunoscut se auzea bubuind din difuzoarele mari. Localul nu era aglomerat şi eram singura clientă de la bar, unde serveau un tânăr şi o tânără. Dacă se poate spune astfel, erau adânciţi într-o conversaţie şi, din când în când, ea chicotea ca o prostuţă şi îşi scutura părul vopsit blond, în timp ce el o lovea în joacă cu pumnul în braţ şi râdea tare şi fals. Ritualurile de împerechere umane sunt incredibil de plicticos de observat. Măcar în regatul animalelor mai ai parte ocazional de pene colorate sau de un spectacol de o violenţă impresionantă. Scuturatul părului şi luptele în joacă nu prea au succes.

Fiindcă mă plictiseam, am decis să bat tare de

trei ori în barul de lemn, de parcă ar fi fost uşa din faţă. M-au privit amândoi. Am cerut o halbă de Guiness, pe care băiatul a început să o toarne dintr-un robinet.

„Altceva?” m-a întrebat.

Încă eram blocată. Am dedus că făcea parte din jobul lui să îi ajute pe clienţii aflaţi în astfel de situaţii.

„Ce mi-ai recomanda?” l-am întrebat.

A ridicat privirea dinspre lichidul negru care se prelingea în pahar.

„Ce zici?”

„Am spus, ce mi-ai recomanda? Am o regulă: nu obişnuiesc să beau în puburi”.

A privit în stânga şi în dreapta, de parcă se aştepta să fie cineva stând acolo. A făcut o pauză lungă.

„Mmm, a spus, ei bine... Magners e foarte populară. Cu gheaţă. O băutură bună, de vară”.

„Bine, am spus, mulţumesc. Atunci o să beau o Magners, te rog, la recomandarea ta”.

A deschis o sticlă maro şi a aşezat-o pe bar. Apoi a pus gheaţă într-un pahar înalt şi l-a împins lângă sticlă.

„Ce e asta?” am întrebat.

„Magners”.

„Şi pentru ce e paharul gol?”

„E pentru Magners”, a spus.

„Şi se presupune că o să *îmi* torn băutura

singură din sticlă în pahar? am spus siderată. Nu e cumva treaba *ta* să faci asta?”

M-a privit lung şi a turnat încet lichidul maro peste gheaţă, apoi a pus sticla jos cu un gest dur; serios, aproape a dat cu ea de tejghea.

„Opt lire şaptezeci”, a spus, într-o manieră deloc prietenoasă.

I-am dat o bancnotă de cinci lire şi patru monede de o liră, apoi am luat restul şi l-am pus cu atenţie în geantă.

„Ai cumva o tavă?” am întrebat.

Mi-a aruncat o tavă murdară şi lipicioasă şi m-a privit în timp ce puneam băuturile pe ea, apoi mi-a întors spatele. E o lipsă acută de bune maniere în aşa-zisul sector de servicii!

Raymond mi-a mulţumit pentru băutură şi a luat o înghiţitură mare. Magnersul era chiar plăcut la gust şi mi-am schimbat părerea despre tânărul barman. Da, nu era grozav la servitul clienților, dar măcar ştia să facă cele mai bune recomandări pentru băuturi. Dintr-odată, Raymond a început să îmi povestească despre mama lui, pe care urma să o viziteze a doua zi, ceea ce făcea în fiecare duminică. Era văduvă şi nu se simţea prea bine. Avea foarte multe pisici, iar el o ajuta să le îngrijească. Vorbea întruna, pe un ton monoton. Am decis să-l întrerup.

„Raymond, am spus. Pot să te întreb ceva?”

A sorbit din bere.

„Sigur”.

„Dacă mi-aş cumpăra un smartphone, ce model m-ai sfătui să cumpăr? M-am uitat la meritele relative ale iPhone-urilor în comparaţie cu dispozitivele Android şi aş aprecia părerea unui specialist în legătură cu raportul cost-beneficii, aşa cum ştie el”.

Mi s-a părut destul de surprins de întrebarea mea, care era ciudată, având în vedere că lucra în domeniul IT şi era logic să fie întrebat frecvent despre chestii tehnice.

„Bun, ei bine... A dat din cap într-un fel aproape canin, de parcă se elibera de anumite gânduri. Asta depinde de foarte mulţi factori”.

Mi-a expus aceşti factori până la un punct – fără să ajungă la vreo concluzie utilă –, apoi s-a uitat la ceas.

„Fir-ar! O s-o iau din loc – trebuie să iau câteva beri înainte să merg la Andy şi e aproape zece”.

Şi-a golit halba, s-a ridicat şi s-a îmbrăcat cu geaca, cu toate că nu era deloc frig.

„O să ajungi cu bine acasă, Eleanor?” m-a întrebat.

„O, da, am spus. O să merg pe jos – e o seară aşa de frumoasă! Şi e încă lumină”.

„Bine atunci, ne vedem luni, a spus. Bucură-te de restul weekendului”.

S-a întors să plece.

„Raymond, aşteaptă!” am spus.

S-a întors zâmbind către mine.

„Ce este, Eleanor?”

„Berea Guiness, Raymond. A fost trei lire cincizeci”.

A făcut ochii mari.

„E în regulă, am spus, nu e nicio grabă. Mi le poţi da luni, dacă îţi e mai uşor”.

A numărat patru monede de o liră şi le-a pus pe masă.

„Păstrează restul”, a spus, apoi a plecat.

Cât de extravagant! Am pus banii în poşetă şi am terminat de băut Magnersul. îmbărbătată de mere, am decis să fac un mic ocol pe drumul spre casă. Da. De ce nu? Era timpul să fac o recunoaştere la faţa locului.

Capitolul 8

Iadul nu există, bineînţeles, dar, dacă ar exista, atunci coloana sonoră care ar acompania ţipetele, împungerile cu furca şi bocetele infernale ale sufletelor damnate ar fi un potpuriu de melodii de spectacol scoase din analele muzicii de teatru. S-ar auzi operele complete ale lui Lloyd Webber şi Rice, fără pauze, pe o scenă din groapa cu flăcări, iar publicul de păcătoşi ar fi obligat să privească – şi să asculte – pentru eternitate. Cei mai răi dintre ei, agresorii de copii şi dictatorii ucigaşi, ar trebui să le

cânte.

În afară de compoziţiile rafinate ale unui anumit domn Lomond, încă mai trebuie să găsesc un gen de muzică favorit; muzica este efectiv un fenomen fizic audibil, valuri şi particule energizate, iar eu, la fel ca majoritatea oamenilor normali, nu sunt interesată deloc de fizică. De aceea mi s-a părut bizar să fredonez o melodie din *Oliver!* Am adăugat mental semnul exclamării, care, pentru prima dată, a fost pus cum trebuie. *Cine ar cumpăra această seară minunată*? Oare cine?

Unul dintre părinţii adoptivi avea o videotecă de musicaluri prin care am trecut *en famille* în timpul weekendurilor şi de aceea sunt foarte familiarizată, chiar dacă îmi doresc foarte mult să nu fi fost, cu operele lui Lionel Bart, Rogers şi Hammerstein *et al* Eram conştientă *că mă aflam exact pe strada unde locuise* şi aveam un sentiment ciudat, de nelinişte şi nervozitate, foarte apropiat de euforie. Aproape că înţelegeam de ce acel bufon în redingotă simţise nevoia să zbiere în legătură cu asta în faţa ferestrei lui Andrey Hepburn.

Fusese uşor să aflu unde locuia muzicianul. Postase pe Twitter o imagine cu un apus adorabil:

@johnnieLrocks

Priveliştea de la fereastra mea: cât de norocos pot fi? *#varainoras #binecuvântat*

Se vedeau acoperişuri, copaci şi cer, dar mai era şi un pub în colţul fotografiei, exact la capătul străzii, cu numele foarte vizibil. L-am aflat foarte repede, datorită lui Google.

Strada, la fel ca majoritatea din partea aceasta a oraşului, era plină de clădiri ieftine. Toate aveau o uşă principală solidă, cu sonerii şi nume, câte una pentru fiecare apartament din clădire. Era strada corectă. Pe care parte să încep? Cu numerele pare, am decis. Părea un bărbat care preferă numerele pare, nu cele impare. Aveam de rezolvat un puzzle. Fredonam în timp ce lucram la el, gândindu-mă când fusese ultima oară când mă simţisem aşa – uşoară, strălucitoare şi rapidă. Bănuiesc că aşa era sentimentul de fericire.

Era fascinant să privesc toate acele nume diferite de lângă sonerii şi felul în care erau dispuse. Unele erau scrijelite cu un pix pe o hârtie autocolantă şi lipite neglijent pe buton. Alţii îşi scriseseră numele la calculator cu litere mari şi groase, apoi le printaseră şi le lipiseră bine cu trei straturi de Sellotape. Unii nu aveau nimic în dreptul soneriei sau uitaseră să îşi înlocuiască numele atunci când fenomenele naturale spălaseră cerneala, făcându-le ilizibile. Speram sincer ca el să nu fi fost acel gen, dar păstrasem o listă a locaţiilor în carnet, preventiv. Dacă aveam să elimin toate numele lizibile fără să dau de al lui, ar

fi trebuit să mă întorc şi să mă descurc cu lista celor fără nume.

Ah, dar cum putusem să mă îndoiesc de el? Pe la jumătatea străzii, printre cele mai multe numere pare, era şi al lui: *Dl J. Lomond*, *Gent*. Am stat în faţa soneriei, examinând literele.

Erau scrise atent, dar artistic, cu cerneală neagră clasică, pe o hârtie albă groasă. Atât de tipic pentru el!

Părea de necrezut ca el, un bărbat frumos şi popular, cu lumea la picioare, să fie acasă într-o sâmbătă seara, aşa că, doar ca să văd cum e, am atins uşor soneria cu degetul arătător. S-a auzit un hârâit, apoi vocea unui bărbat. Tot ce pot spune e că am fost surprinsă.

„Da?” a spus din nou.

O voce gravă, plăcută, măsurată. Miere şi fum, catifea şi argint. Am cercetat rapid lista şi am ales la întâmplare numele unui alt rezident.

„Livrare de pizza pentru… McFadden?” am spus.

L-am auzit oftând.

„Sunt la ultimul etaj”, a spus, apoi a închis interfonul.

Uşa a scos un bâzâit şi s-a deschis cu un clic. Fără să stau prea mult pe gânduri, am intrat.

Muzicianul locuia sus, la primul etaj, în apartamentul din partea dreaptă. Deasupra soneriei era o plăcuţă discretă de alarmă. Am stat

şi am ascultat. Nu se auzea nimic din interior, doar un zumzet al luminii de pe scară şi sunetele înăbuşite ale străzii. Deasupra, la etaj, un televizor urla. Mi-am scos carneţelul şi am rupt o pagină goală. Am pus-o peste placă, mi-am scos creionul şi am început să haşurez. În câteva momente, aveam o copie uluitoare a plăcuţei, pe care am pus-o cu atenţie în geantă, între paginile carneţelului. Uşile exterioare erau deschise, iar uşa de interior, cu un design tipic victorian de mahon şi cu o sticlă opacă pictată, aflată la doi paşi de mine, aproape tentantă.

Am stat cât de aproape posibil. Nu auzeam nimic din interior şi nu era nicio mişcare. Mai că-mi închipuiam forma unei biblioteci şi a unui tablou. Un om cultivat. Câte aveam în comun!

Apoi am înmărmurit. Iată: degete blânde pe un oţel vibrând şi o coardă tremurând în aer, neclară şi lăptoasă, precum lumina unei stele foarte, foarte vechi. O voce – caldă, joasă şi blândă, o voce care ar rosti vrăji, ar îmblânzi şerpi, ar da sens vaselor. Nu am putut face nimic altceva decât să mă apropii şi mai mult. M-am lipit de sticlă. Compunea un cântec, punând în el tot cuvinte, muzică, *sentimente*. Ce privilegiu rar… să îmi fie dat să trag cu urechea exact în momentul creaţiei! Frumosul meu Orfeu cânta despre natură. Vocea lui. Vocea lui!

Mi-am dat capul pe spate şi am închis ochii. Mi-

am imaginai un cer. Era albastru-închis, delicat şi dens precum blana. De-a lungul şi de-a latul nopţii, în adâncimile catifelate, lumina părea îndeajuns pentru o mie de întunericuri. Înjur se ţeseau modele; privirea, copleşită de atâta minune, urmărea vârtejuri spiralate şi praf de perle, zei şi fiare şi planete. În timp ce stăteam nemişcaţi şi totuşi rotindu-ne, într-un cerc din ce în ce mai mare, în jurul soarelui, iar momentul ameţitor în sine...

Brusc, muzica s-a oprit şi s-a auzit o mişcare înăbuşită. Ani făcut un pas înapoi şi am urcat repede pe scări, cu inima în gât. Nimic. Am rămas la etajul de mai sus şi am aşteptat câteva minute. Nimic.

Apoi am coborât tiptil şi m-am aşezat din nou în faţa uşii sale. Muzica a început din nou, dar nu am vrut să-l mai deranjez. Ajunsesem acolo doar ca să văd unde locuia, până la urmă... nu făceam niciun rău căutând. Misiune îndeplinită.

Era o cheltuială pur nebunească, dar imediat ce am ajuns în stradă – am făcut cu mâna unui taxi ca să mă ducă acasă. Seara se întinsese încet, iar acum era cu siguranţă noapte şi nu voiam să fiu departe. În întuneric se întâmplă lucruri rele. Am estimai că taxiul avea să mă coste cam şase lire sterline, dar nu aveam de ales. Mi-am pus centura de siguranţă şi am închis panoul de sticlă care mă separa de şofer. Nu aveam nicio intenţie să-i ascult

părerile despre asociaţia de fotbal, consiliul local sau despre orice alt subiect. Mă gândeam la un singur lucru. Sau, mai exact, la o persoană.

Mi-am dat seama după o oră sau două că n-aveam să fiu în stare să dorm după aventura de mai devreme. Am aprins lumina şi m-am uitat la cămaşa mea de noapte. Am două, ca să le pot spăla pe rând. Sunt identice, ambele fiind lungi, până la glezne, la baza gâtului, din bumbac comod, mercerizat. Au culoarea lămâii (nuanţa îmi aduce aminte de bomboanele efervescente, nicidecum o imagine din copilăria mea, dar oricum una reconfortantă.) Când eram mică, drept tratație, Mami îmi arunca în gură câte o măslină umplută cu ardei sau, din când în când, un anşoa uleios dintr-o conservă galbenă şi roşie în formă de coşciug. Mereu îmi atrăgea atenţia că boitele palatine sofisticate greşeau preferând gusturile savuroase, că dulciurile ieftine îi ruinau pe cei săraci (ca şi dinţii lor, de altfel). Mami a avut mereu dinţi foarte albi şi ascuţiţi.

Singurele dulciuri acceptabile, spunea ea, erau trufele belgiene (Neuhaus, *nom de dieu*; numai turiştii cumpărau acele scoici de ciocolată urâte) sau smochinele cărnoase Medjool din pieţele din Tunis, ambele fiind foarte greu de găsit la magazinul nostru local Spar. A existat un moment, cu puţin timp înainte de… incident, când ea făcea

cumpărături doar de la Fortnum şi îmi amintesc că, în aceeaşi perioadă, coresponda regulat cu Fauchon despre imperfecţiunile observate în *confiture de cerises* a lor. Îmi amintesc timbrele roşii frumoase de pe scrisorile de la Paris: *Liberté*, *Egalité*, *Fraternité*. Nu era chiar crezul lui Mami.

Mi-am îndoit perna ca să mă sprijin pe ea şi m-am ridicat. Somnul încă părea departe şi aveam nevoie să mă calmez. Am băgat mâna în spaţiul dintre saltea şi perete şi mi-am căutat vechiul prieten fidel, cu marginile tocite şi netezite de la atâţia ani de răsfoit: romanul *Jane Eyre*. Puteam să-l deschid la orice pagină ca să ştiu de îndată unde eram cu povestea şi aproape că puteam să vizualizez următoarea propoziţie înainte să ajung la ea. Era o ediţie veche Penguin Classic, cu portretul doamnei Brontë onorând coperta. Pe pagina de gardă scria: *Şcoala de Duminică a Parohiei Sfântul Eustaţiu*, *Oferită lui Eleanor Oliphant pentru Participare Completă*, *1998*. Am fost crescută foarte religios, dacă e să o spun, fiind găzduită de prezbiterieni, anglicani, catolici, metodişti şi protestanţi, plus alţi câţiva indivizi care nu L-ai fi recunoscut pe Dumnezeu nici dacă ar fi îndreptat către ei degetul electric pictat de Michelangelo. M-am supus tuturor tentativelor de educaţie spirituală cu o la fel de mare neplăcere. Şcoala de duminică – sau echivalentul ei – măcar mă scotea

din casa în care locuiam, iar câteodată erau şi sandviciuri sau, ceva mai rar, companioni pe care să îi tolerez.

Am deschis cartea la întâmplare, de parcă aş fi gustat un sos nou. Am dat peste o scenă fundamentală, cea în care Jane se întâlneşte pentru prima oară cu domnul Rochester, speriindu-i calul în pădure şi făcându-l să cadă. E şi Pilot aici, frumosul ogar cu ochii limpezi. Dacă ar fi să îi găsesc un minus acestei cărţi, aş spune că Pilot nu este menţionat îndeajuns. Dar nu poţi scrie prea mult despre un câine într-o carte.

Jane Eyre. Un copil ciudat, greu de iubit. Un copil singur şi singuratic, care a avut extrem de mult de suferit de la o vârstă foarte fragedă – consecinţa morţii, absenţa iubirii. De fapt, chiar domnul Rochester este cel care plăteşte în final. Ştiu cum se simte *asta*. În totalitate.

Totul pare mai greu de suportat în orele târzii ale nopţii; am fost surprinsă să aud păsările cântând, cu toate că păreau furioase. Sărmanele creaturi abia dacă dorm vara, când lumina pare că pâlpâie încontinuu. Pe jumătate în întuneric, cu totul în întuneric, îmi amintesc, îmi amintesc… Să te trezeşti în umbre, două bătăi de inimă fricoase, o respiraţie ca un cuţit. Îmi amintesc, îmi amintesc… am închis ochii. Pleoapele sunt de fapt nişte draperii de piele. Ochii tăi sunt mereu deschişi, *privind* întotdeauna; atunci când îi închizi,

priveşti pielea subţire, plină de vene a interiorului pleoapelor, şi nu lumea. De fapt, dacă e să mă gândesc îndeajuns de mult, cred că mi-aş scoate ochii ca să nu mai privesc, să nu mai *văd* tot timpul. Ce am văzut nu poate fi şters. Ce am făcut nu poate fi desfăcut.

Gândeşte-te la ceva drăguţ, îmi spunea unul din părinţii mei adoptivi când nu puteam dormi sau în nopţile când mă trezeam transpirată, hohotind şi ţipând. Un sfat banal, dar câteodată eficient. Aşa că m-am gândit la câinele Pilot.

Se pare că am adormit – e imposibil să nu fi adormit preţ de o clipă sau două –, dar nu m-am simţit ca după somn. Duminicile sunt zile inutile. Încerc să dorm cât pot de mult ca să treacă timpul (un vechi truc din închisoare, se pare – mulţumesc pentru pont, Mami), dar în dimineţile de vară e dificil. Când a sunat telefonul după ora zece, eram trează de ore bune. Făcusem curat în baie şi spălasem podeaua bucătăriei, dusesem afară materialele reciclabile şi aranjasem conservele în dulap cu eticheta în faţă, în ordine de la A la Z. Dădusem cu cremă ambele perechi de pantofi. Citisem ziarul, completasem toate integramele şi rezolvasem toate puzzle-urile.

Mi-am dres glasul înainte să vorbesc, realizând că nu scosesem niciun cuvânt de aproape douăsprezece ore, de când îi spusesem

taximetristului unde să mă lase. Asta e ceva benefic pentru mine – de obicei, nu vorbesc din momentul în care îi spun destinaţia mea conducătorului autobuzului, vineri seara, până când îl salut pe colegul lui, luni dimineaţa.

„Eleanor?”

Era Raymond, bineînţeles.

„Da, eu sunt”, am spus, destul de tăios.

Pentru numele cerului, cine se credea?! A tuşit extravagant: fumător jegos.

„Hm, da! Voiam să îţi spun că o să-l vizitez din nou pe Sammy azi – şi mă întrebam dacă ai vrea să vii cu mine”.

„De ce?” am spus.

A făcut o pauză destul de lungă – straniu. Nu era deloc o întrebare dificilă.

„Ei bine… am sunat la spital şi se simte mult mai bine – s-a trezit şi l-au mutat în secţia principală. Am crezut… bănuiesc că ar fi frumos să ne cunoască, în caz că s-ar întreba ce s-a întâmplat cu el”.

Nu m-am gândit suficient de rapid şi nu am avut timp să iau în considerare toate complicaţiile. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, stabilisem deja să ne vedem la spital în acea după-amiază. Am închis şi m-am uitat la ceasul de pe peretele sufrageriei, de deasupra şemineului (l-am găsit în magazinul Crucii Roşii: carcasă rotundă de un albastru electric, Power Rangers; am crezut mereu

că adaugă o *joie de vivre* degajată sufrageriei mele). Mai aveam ore bune până la întâlnire.

Am decis să nu mă grăbesc, ca să mă pot pregăti, şi m-am privit cu atenţie în oglindă în timp ce apa de la duş se încălzea. Aş fi putut fi vreodată muza unui muzician? Ce era, până la urmă, o muză? Cunoşteam, bineînţeles, aluzia clasică, dar în termeni actuali şi practici, o muză părea a fi doar o femeie atrăgătoare, cu care artistul ar fi vrut să se culce.

M-am gândit la toate acele tablouri; fecioare voluptuoase care stau culcate în splendoarea curbelor, balerine hoinare, cu ochi mari şi senini, frumuseţi înecate, purtând rochii albe care le drapează silueta, înconjurate de flori plutitoare. Nu aveam nici curbe şi nici nu eram vreo hoinară. Aveam dimensiuni normale şi o faţă normală (pe o parte, oricum). Oare bărbaţii se priveau vreodată în oglindă? mă întrebam. Se trezeau dorind mai multe? Atunci când deschideau un ziar sau se uitau la un film în care apăreau doar tineri excepţional de frumoşi, se simţeau oare intimidaţi sau inferiori pentru că nu erau la fel de tineri, la fel de frumoşi? Oare citeau articole din ziar care îi luau în derâdere pe aceiaşi bărbaţi frumoşi fiindcă luaseră în greutate sau fiindcă purtau ceva care nu îi avantaja?

Acestea erau, bineînţeles, întrebări retorice.

M-am privit din nou. Eram sănătoasă şi trupul

îmi era puternic. Aveam un creier care funcţiona bine şi o voce, chiar dacă una deloc melodioasă; inhalarea fumului din urmă cu atâţia ani îmi afectase corzile vocale ireparabil. Aveam păr, urechi, ochi şi o gură. Eram o femeie normală, nici mai mult, nici mai puţin.

Chiar şi partea de arătare de la circ a feţei mele – jumătatea distrusă – era mai bună decât alternativa, cum ar fi de pildă să fi murit în incendiu. Nu am ars de tot. Am ieşit din flăcări precum un mic phoenix. Mi-am plimbat degetele peste cicatrice, mângâindu-le conturul. Nu am ars, Mami, m-am gândit. Am mers prin foc şi am supravieţuit.

Am cicatrice în suflet, la fel de groase şi care mă urâţesc, aşa cum o fac şi cele de pe faţa mea. Ştiu că sunt acolo. Dar sper că a mai rămas un pic de ţesut neatins, un petic prin care să iasă iubirea şi să-şi ia zborul. Sper.

Capitolul 9

Raymond aştepta în faţa spitalului. L-am văzut aplecându-se să aprindă ţigara unei femei care stătea la uşa principală într-un scaun cu rotile – îşi adusese perfuzia cu ea cu tot cu suport, ca să îşi distrugă sănătatea în acelaşi timp în care banii plătitorilor de taxe erau folosiţi în încercarea de a i-o reface. Raymond sporovăia cu ea în timp ce

femeia trăgea din ţigară, pufăind şi el. Apoi s-a aplecat în faţă şi a spus ceva, iar femeia a râs, un cotcodăcit de baborniță care s-a terminat cu un acces prelungit de tuse. M-am apropiat cu grijă, temându-mă că norul nociv avea să mă învăluie cu efectul său dăunător. M-a observat venind, şi-a stins rapid ţigara şi a luat-o agale spre mine.

Purta o pereche de blugi care atârnau neplăcut; când s-a întors cu spatele, am văzut un petic neplăcut de lenjerie – un purpuriu imperial oribil – şi o piele albă acoperită de pistrui, care mi-a reamintit de pielea unei girafe.

„Salut, Eleanor, a spus, frecându-şi mâinile de partea din faţă a coapselor de parcă le-ar fi curăţat. Cum eşti azi?”

S-a aplecat în faţă de parcă ar fi vrut să mă ia în braţe, gest care m-a oripilat. Am făcut un pas în spate, nu înainte de a mirosi fumul de ţigară şi de orice altceva, neplăcut, chimic şi usturător. Am bănuit că era o marcă ieftină de colonie masculină.

„Bună ziua, Raymond, am spus. Mergem înăuntru?”

Am luat liftul ca să ajungem la Secţia 7. Raymond mi-a povestit evenimentele din seara trecută cu o lentoare enervantă; se pare că el şi prietenii lui „o lungiseră grav”, orice ar fi însemnat asta, completând o misiune la Grand Theft Auto şi apoi jucând poker. Nu ştiam sigur de ce îmi spunea toate astea. În niciun caz nu i-o cerusem. Într-un

final s-a oprit din vorbit şi m-a întrebat cum a fost seara mea.

„Am făcut muncă de cercetare”, am spus.

Nu voiam să murdăresc experienţa relatându-i-o lui Raymond.

„Uite! am spus. Secţia 7!”

La fel ca unui copil sau ca unui animal mic, era uşor să-i distragi atenţia. Am folosit pe rând gelul dezinfectant înainte să intrăm. Siguranţa înainte de toate, cu toate că sărmana mea piele brutalizată abia se vindecase după asaltul dermatologic.

Sammy era în ultimul pat din apropierea ferestrei, citind *Sunday Post*. S-a uitat urât la noi peste ochelari în timp ce ne apropiam; atitudinea lui nu era deloc prietenoasă. Raymond i s-a adresat.

„Salutare, domnule Thom, a spus el. Eu sunt Raymond, iar aceasta este Eleanor”.

Am dat din cap spre bătrân, iar Raymond a continuat să vorbească.

„Noi… eh, v-am găsit când aţi avut întâmplarea aceea ciudăţică, iar eu am mers cu dumneavoastră la spital în ambulantă. Am vrut să venim azi să vă salutăm, să vedem cum vă mai simţiţi…”

M-am aplecat şi am întins mâna. Sammy s-a holbat la ea.

„Ce? a spus. Cine aţi zis că sunteţi?”

Arăta destul de deranjat şi poate chiar uşor

agresiv. Raymond a început să-i explice din nou, dar Sammy a ridicat mâna, cu palma în faţă, ca să-l facă să tacă. Cu toate că purta o pijama cu dungi roz, iar părul lui era ciufulit şi ridicat ca al unui pui de porumbel, figura lui părea surprinzător de atentă.

„Ia stai un pic, aşteaptă un minut”, a spus, apoi s-a aplecat spre dulăpiorul de lângă pat şi a luat ceva de pe raft.

Am făcut fără să vreau un pas înapoi – cine ştie ce avea să scoată de acolo? Şi-a băgat ceva în ureche şi a moşmondit o clipă, apoi un piuit ascuţit s-a auzit din partea aceea a capului. S-a oprit şi a zâmbit.

„Aşa deci, a spus, acum e mai bine. Acum chiar că pot să văd ce se întâmplă, nu? Bun, care e povestea cu voi doi? Sunteţi de la biserică, nu? Sau încercaţi din nou să mă faceţi să închiriez un TV? Nu vreau unul, fiule, le-am spus deja amicilor tăi. În niciun caz nu o să dau un ban frumos doar ca să zac şi să mă uit la toate *tâmpeniili* alea! Grăsane mişcându-se în dansuri de societate, bărbaţi în toată firea făcând prăjituri, pentru numele Domnului!”

Raymond şi-a dres din nou glasul şi a repetat prezentarea, iar eu m-am aplecat în faţă şi am strâns mâna lui Sammy. Expresia lui s-a schimbat instantaneu şi s-a uitat la noi cu atenţie.

„Oh, aşadar, voi aţi fost, nu-i aşa? Am tot

întrebat asistentele cine mi-a salvat viaţa – Cine m-a adus? le-am întrebat. Cum am ajuns aici? –, dar nu au ştiut să-mi spună. Luaţi un loc, veniţi, staţi lângă mine şi spuneţi-mi totul despre voi. Nu pot să vă mulţumesc îndeajuns pentru ce aţi făcut, chiar nu pot”.

A dat din cap, apoi expresia lui a devenit foarte gravă.

„Tot ce auzi zilele astea este că totul se duce de râpă, că toţi sunt nişte pedofili sau nişte escroci, iar asta nu e adevărat. Uitaţi că lumea este plină de oameni cumsecade, obişnuiţi ca voi, buni samariteni care se opresc să ajute un om la nevoie. Abia aştept să vă cunoască familia! O să vedeţi cât de încântaţi vor fi, o să vedeţi!”

S-a lăsat pe spate pe perne, obosit de efortul de a vorbi. Raymond mi-a adus un scaun de plastic, apoi şi-a luat şi el unul.

„Aşa, deci, cum te mai simţi, domnule Thom? l-a întrebat Raymond. Ai avut o noapte uşoară?”

„Spune-mi Sammy, fiule, nu trebuie să fii prea protocolar. Sunt bine, mulţumesc; o să mă pun pe picioare cât ai clipi. Tu şi soţia ta mi-aţi salvat viaţa, aşa e, că vă place sau nu”.

L-am simţit pe Raymond foindu-se pe scaun, aşa că m-am aplecat în faţă.

„Domnule Thom, am început eu – el a ridicat sprâncenele, apoi le-a mişcat către mine într-o manieră destul de deconcertantă. Sammy, am

spus, corectându-mă, iar el a dat din cap. Mi-e teamă că trebuie să clarific o serie de aspecte inexacte, am spus apoi. În primul rând, nu ţi-am salvat viaţa. Onoarea îi revine Serviciului de Ambulanţă, al cărui personal, deşi oarecum tăios, a făcut ceea ce era necesar pentru a stabiliza starea ta în timp ce te-a adus aici. Echipa medicală a spitalului, inclusiv anestezistul şi chirurgul ortoped care ţi-a operat şoldul, şi multe alte cadre medicale te-au îngrijit după operaţie – ei sunt cei care te-au salvat, dacă trebuie să fie cineva. Raymond şi cu mine doar am cerut ajutor şi ţi-am ţinut companie, până în momentul în care Serviciul Naţional de Sănătate şi-a asumat răspunderea”.

„Da, Dumnezeu să binecuvânteze SNS, chiar aşa”, a spus Raymond, întrerupându-mă grosolan.

I-am aruncat una din privirile mele aspre.

„Mai mult decât atât, am continuat, trebuie să clarific faptul că eu şi Raymond suntem doar colegi. Cu siguranţă nu suntem căsătoriţi”.

M-am uitat intens la Sammy, asigurându-mă că nu avea nicio îndoială. Sammy s-a uitat la Raymond. Raymond s-a uitat la Sammy. S-a lăsat o tăcere care, pentru mine, părea puţin ciudată. Apoi Raymond s-a aşezat mai bine în scaunul său.

„Aşa, deci, unde locuieşti, Sammy? Ce ai făcut ieri, când ai avut accidentul?” a întrebat el.

Sammy i-a zâmbit.

„Eu sunt de aici, fiule, născut şi crescut, a spus

el. Îmi iau întotdeauna vinerea toate cele trebuincioase de la magazine. Mă simţeam un pic ciudat în dimineaţa aceea, dar am crezut că era doar angina mea. Nu m-aş fi aşteptat niciodată să mă trezesc aici!”

A luat o caramea dintr-o pungă mare aflată în poala lui, apoi ne-a oferit şi nouă. Raymond a luat una; eu am refuzat. Imaginea unor dulciuri topite de căldura din partea de jos a corpului lui Sammy (chiar dacă era acoperită de pijamale de flanel şi o pătură) era cu totul respingătoare.

Sammy şi Raymond mestecau zgomotos. În timp ce ei molfăiau, mă uitam la mâinile mele, observând că erau aspre aproape arse – dar eram fericită la gândul că frecarea cu alcool eliminase germenii şi bacteriile care mişunau peste tot în spital. Şi, probabil, şi pe mine.

„Care e treaba cu voi doi, aţi venit de departe astăzi? a întrebat Sammy. Separat, vreau să spun”, a adăugat repede, uitându-se la mine.

„Eu locuiesc în partea de sud, a spus Raymond, iar Eleanor… tu stai în West End, nu-i aşa?”

Am dat din cap, nedorind să dezvălui mai multe despre locuinţa mea. Sammy a întrebat despre muncă şi l-am lăsat pe Raymond să-i spună, mulţumindu-mă să observ. Sammy părea destul de vulnerabil, precum oamenii care nu sunt obişnuiţi să poarte pijamale în public, deşi era mai tânăr decât aş fi crezut iniţial – nu mai mult de

şaptezeci, aş fi ghicit, cu nişte remarcabili ochi de un albastru intens.

„Nu ştiu nimic despre design grafic, a spus Sammy. Sună foarte elegant. Am fost poştaş de când mă ştiu. Totuşi, m-am retras la momentul potrivit; pot trăi din pensia mea, atât timp cât sunt atent. Totul s-a schimbat acum – mă bucur că nu mai sunt acolo. Toată ameţeala care e acum… Pe când lucram, era un serviciu public corect…”

Raymond a încuviinţat din cap.

„Aşa e, a întărit el. Adu-ţi aminte când primeai corespondenţa înainte de a pleca de acasă dimineaţa! Şi a existat şi o livrare de prânz. Acum, corespondenţa e livrată la prânz, asta dacă e livrată…”

Trebuie să recunosc, găseam discuţia asta de birou de poştă un pic cam plictisitoare.

„Cât timp crezi că o să mai stai pe aici, Sammy? m-am interesat eu. Întreb pentru că şansele de a contracta o infecţie postoperatorie au crescut în mod semnificativ pentru pacienţii care stau mai mult timp – *gastroenterită*, *Staphylococcus aureus*, *Clostridium dificile*…”

Raymond m-a întrerupt din nou.

„Da, a spus el, şi pun pariu că mâncarea e la fel de bună, nu-i aşa, Sammy?”

Sammy a râs.

„Nu te înşeli de data asta, fiule, a răspuns el. Vrei să ştii ce au servit azi la masa de prânz?

Bănuiesc că era tocană irlandeză… arăta mai mult ca Pedigree Chum. Mirosea la fel”.

Raymond a zâmbit.

„Putem să-ţi aducem ceva, Sammy? Am putea să tragem o fugă până la magazinul de la parter sau să venim mai târziu, săptămâna asta, să-ţi aducem lucrurile dacă ai nevoie”.

Raymond s-a uitat la mine pentru confirmare şi am dat din cap. Nu aveam niciun motiv să resping sugestia. Aveam de fapt un sentiment destul de plăcut la gândul că aş putea fi în măsură să ajut o persoană în vârstă, care suferea din cauza hranei inadecvate. Am început să mă gândesc la ce puteam să-i aduc, la tipurile de alimente care puteau fi transportate fără incidente. M-am întrebat dacă Sammy s-ar fi bucurat de nişte paste reci cu sos pesto; aş fi putut să fac o porţie dublă pentru cină într-o seară şi să-i aduc resturile a doua zi într-un recipient Tupperware. Nu aveam niciun recipient Tupperware, fiindcă până atunci nu avusesem nevoie. Dar puteam merge la un magazin pentru a cumpăra. Părea să fie achiziţia potrivită pentru o femeie de vârsta mea, cu circumstanţele mele sociale. Interesant!

„Ah, fiule, e foarte amabil din partea ta, a spus Sammy, reducându-mi cumva sentimentul de utilitate, dar chiar nu este nevoie. Familia mea vine aici de două ori pe zi, a adăugat el cu o mândrie evidentă. Nu pot să termin jumătate din ce îmi

aduc. E atât de mult! La final sunt obligat să împart cea mai mare parte”, a spus el, indicându-i pe ceilalţi bărbaţi din secţie cu o mişcare rapidă a mâinii.

„Care sunt membrii familiei tale? l-am întrebat, uşor surprinsă de această revelaţie. Am presupus că eşti singur şi fără copii, la fel ca noi”.

Raymond s-a mişcat stânjenit în scaunul său.

„Sunt văduv, Eleanor, a spus Sammy. Jean a murit acum cinci ani – cancer. A luat-o repede, în cele din urmă. S-a oprit şi s-a îndreptat. Am doi fii şi o fiică. Keith, cel mai mare, e căsătorii şi are doi micuţi. Sunt nişte maimuţici obraznice băieţii ăia, a spus el cu ochii mijiţi. Celălalt fiu al meu e Gary. Gary şi Michelle nu sunt căsătoriţi, dar trăiesc împreună. Aceasta pare a fi moda zilelor noastre. Şi Laura, cea mai mică… ei bine, numai Dumnezeu are grijă de Laura! Divorţată de două ori până la vârsta de treizeci şi cinci de ani, poţi să crezi? Are propria ei afacere, micuţă, ce-i drept, o casă frumoasă şi o maşină… pur şi simplu nu pare să găsească un om bun. Sau, când îşi găseşte unul, nu poate să-l păstreze”.

Asta mi s-a părut interesant.

„Eu, una, aş sfătui-o pe fiica ta să nu-şi facă griji, am spus încrezătoare. Experienţa mea recentă mi-a arătat că bărbatul perfect apare atunci când îl aştepţi cel mai puţin. Soarta îl aruncă în calea ta, apoi providenţa se asigură că veţi

rămâne împreună”.

Raymond a scos un sunet ciudat, ceva între tuse şi strănut.

Sammy mi-a zâmbit cu amabilitate.

„Aşa deci! Ei bine, poţi să-i spui chiar tu, puiule. Vor fi toţi aici în curând”.

O asistentă medicală a trecut pe lângă uşă în timp ce Sammy spunea asta şi în mod sigur l-a auzit. Era foarte grasă şi purta nişte saboţi interesanţi din plastic alb, care se completau cu nişte şosete ţipătoare în dungi negre şi galbene – picioarele îi arătau ca nişte viespi mari şi umflate. Mi-am notat în minte să o întreb înainte să plecăm de unde le cumpărase.

„Cel mult trei vizitatori la un pat, a spus ea, iar astăzi mi-e teamă că aplicăm cu stricteţe această regulă”.

Dar nu părea să-i fie teamă. Raymond s-a ridicat în picioare.

„O să plecăm ca să te poată vizita familia ta, Sammy”, a spus el.

M-am ridicat şi eu; aşa părea corect.

„Nu e nicio grabă, nicio grabă”, a spus Sammy.

„Să ne întoarcem peste câteva zile? am întrebat. E vreo revistă sau vreun ziar pe care ai vrea să ţi-l aducem?”

„Eleanor, aşa cum am mai spus, voi doi mi-aţi salvat viaţa – acum suntem o familie. Veniţi să mă vizitată oricând doriţi. Mi-ar plăcea să te văd,

puiule”, a spus Sammy.

Ochii îi erau umezi, la fel ca melcii în apa mării. Am întins mâna din nou şi, în loc să mi-o scuture, mi le-a prins pe amândouă în ale lui. În mod normal, aş fi fost îngrozită, dar el m-a surprins. Mâinile lui erau mari şi calde, ca labele unui animal, iar ale mele păreau mici şi fragile în strângerea lor. Unghiile îi erau destul de lungi şi noduroase şi avea fire creţe de păr gri pe spatele mâinilor, care urcau până sub mânecile pijamalei.

„Eleanor, ascultă, a spus el, privindu-mă în ochi şi prinzându-mi mâinile tot mai strâns, îţi mulţumesc din nou, fetiţo! Mulţumesc că ai avut grijă de mine şi că îmi vei aduce cumpărăturile”.

Am simţit că nu voiam să îmi retrag mâinile din căldura şi puterea lui. Raymond a tuşit; fără îndoială, plămânii lui reacţionau la absenţa agenţilor carcinogeni din ultima jumătate de oră sau cam aşa. Am înghiţit cu greu, neputând să vorbesc dintr-odată.

„Voi reveni zilele astea cu alimentele, am spus în cele din urmă. Îţi promit”.

Sammy a dat din cap.

„Noroc, bărbate, a spus Raymond, punând o mână cărnoasă pe umărul lui Sammy. Ne vedem în curând, nu-i aşa?”

Sammy ne-a făcut cu mâna în timp ce ieşeam din secţie şi încă zâmbea când am trecut de colţ, îndreptându-ne spre lift.

*

Nu am vorbit deloc până am ajuns afară.

„Ce tip minunat, nu-i aşa?” a spus Raymond, oarecum banal.

Am dat din cap, încercând să păstrez senzaţia palmelor mele în mâna lui, sentimentul de comoditate şi siguranţă – dar şi privirea lui bună şi caldă. Am fost mai mult decât consternată când am simţit cum încep să mi se umezească ochii şi m-am întors ca să-mi şterg lacrimile înainte să înceapă să curgă pe obraji. A fost supărător faptul că Raymond, care era de obicei cel mai distrat bărbat, le-a observat.

„Ce plănuieşti să mai faci astăzi, Eleanor?” m-a întrebat el cu blândeţe.

M-am uitat la ceas. Era aproape patru.

„Cred că mă voi întoarce acasă şi poate o să citesc o vreme, am spus. E un program de radio mai târziu, în care oamenii solicită fragmente din emisiunile de care s-au bucurat în timpul săptămânii. De obicei e distractiv”.

Mă mai gândeam că aş putea cumpăra votcă, poate doar o sticlă de jumătate, ca să completez ce mai aveam. Tânjeam după acel sentiment scurt şi profund pe care îl trăiam atunci când o beam – o senzaţie de arsură şi de tristeţe; şi apoi, din fericire, niciun sentiment. Văzusem data în ziarul lui Sammy şi îmi amintisem că în ziua aceea era, de fapt, ziua mea de naştere. Era enervant că

uitasem să o întreb pe asistentă de unde îşi cumpărase şosetele de viespe – ar fi fost cadoul meu pentru mine. Am decis că aş putea cumpăra, în schimb, nişte frezii. Întotdeauna am iubit mirosul delicat şi moliciunea culorilor lor – au un fel de luminozitate atenuată, fiind mult mai fermecătoare decât o floarea-soarelui bătătoare la ochi sau un banal trandafir roşu.

Raymond se uita la mine.

„Mă duc spre mama acum, a spus. Auzi, ţi-ar plăcea să mă însoţeşti?” a adăugat el în timp ce se îndrepta spre poarta spitalului.

În niciun caz, m-am gândit imediat.

„O vizitez de cele mai multe ori duminica, a continuat el. Nu prea iese din casă – sunt sigur că i-ar plăcea să vadă o figură nouă”.

„Chiar şi una ca a mea?” am spus.

Nu-mi imaginez că i-ar plăcea cuiva în mod deosebit să se uite în faţa mea, fie că o face o dată sau de o mie de ori. Raymond m-a ignorat şi a început să se scotocească în buzunare.

M-am gândit la sugestia lui în timp ce îşi aprindea o nouă ţigară. La urma urmei, încă mai puteam cumpăra votcă şi flori pentru ziua mea de naştere în drum spre casă şi ar fi fost interesant să văd cum arată interiorul casei unei alte persoane.

Am încercat să mă gândesc când fusese ultima dată când făcusem acest lucru. În urmă cu câţiva ani, stătusem în holul apartamentului vecinilor mei

de la parter, când primisem un pachet expediat lor. Locul mirosea puternic a ceapă, iar în colţ era o lampă standard urâtă. Cu câţiva ani înainte, una dintre recepţionere găzduise o petrecere în apartamentul ei şi invitase toate femeile de la locul de muncă. Era un apartament frumos, o locuinţă tradiţională cu vitralii, lemnărie din mahon şi cornişe elaborate. „Petrecerea”, cu toate acestea, fusese doar un pretext, un fel de şiretlic prin care încercase să ne vândă jucării sexuale. Pusese un spectacol extrem de neconvingător: şaptesprezece femei în stare de ebrietate comparând eficacitatea unei game de vibratoare alarmant de mari. Plecasem după zece minute, după ce dădusem pe gât un pahar călduţ de Pinot Grigio şi respinsesem o întrebare revoltător de impertinentă a unuia dintre verii gazdei despre viaţa mea privată.

Sunt familiarizată cu conceptul de bacanală şi de delectări dionisiace, desigur, dar mi se pare extrem de bizar că femeile ar vrea să petreacă o seară împreună, bând şi achiziţionând astfel de articole, şi că, în mod normal, acest lucru ar trebui să treacă drept „distracţie”. Uniunea sexuală între iubiţi ar trebui să fie un lucru sacru, privat. Aceasta nu ar trebui să fie un subiect de discuţie cu persoane necunoscute, în faţa unei selecţii de lenjerie comestibilă. În prima mea noapte împreună cu muzicianul uniunea corpurilor noastre ar trebui să reflecte uniunea minţilor noastre, a

sufletelor noastre. Prezenţa sa unică; umbra de păr întunecat de la subsuoară, capetele oaselor claviculelor. Mirosul de sânge de la îndoitura cotului. Moliciunea caldă a buzelor sale, în timp ce mă ia în braţe şi…

„Hm… Eleanor? Alo? Tocmai ce spuneam… trebuie să plecăm acum dacă vrem să prindem autobuzul, în caz că mai vii cu mine la mama”.

M-am târât înapoi în prezentul nedorit lângă figura plată a lui Raymond, cu bluza lui cu glugă soioasă şi pantofii lui sport murdari. Poate că mama lui Raymond se dovedea o companie inteligentă şi fermecătoare. Mă îndoiam de asta, bazându-mă pe felul în care se prezenta progenitura ei, dar nu se ştie niciodată.

„Da, Raymond. Merg cu tine acasă la mama ta”, am spus.

Capitolul 10

Bineînţeles că Raymond nu avea maşină. Bănuiam să aibă vreo treizeci de ani, dar era la el ceva de adolescent nu pe deplin format. În parte, era din cauza modului în care se îmbrăca. Mai aveam până să-l văd cu încălţăminte normală, din piele; purta mereu pantofi sport şi părea să deţină o gamă largă, în diverse culori şi stiluri. Am observat adesea că persoanele care poartă în mod curent echipament sportiv sunt cele care vor

participa cel mai puţin la activităţi sportive.

Sportul este un mister pentru mine. În şcoala primară, ziua de sport era singura zi a anului în care elevii cei mai puţin talentaţi la învăţătură puteau triumfa, câştigând premii pentru cele mai rapide sărituri într-un sac sau alergând din punctul A în punctul B mai repede decât colegii lor. Cât de mult le plăcea să poarte a doua zi aceste insigne pe sacourile lor! De parcă argintul într-o competiţie de oul-şi-lingura ar fi fost un fel de compensaţie pentru neînţelegerea folosirii corecte a unui apostrof.

În timpul şcolii secundare, educaţia fizică mi se părea ceva de neconceput. Trebuia să purtăm haine speciale şi apoi să alergăm la nesfârşit în jurul unui câmp; din când în când ni se spunea să ţinem un tub de metal şi să-l pasăm altcuiva. Atunci când nu alergam, săream într-o groapă cu nisip sau peste o bară mică aflată la nivelul picioarelor. Era şi un mod special de a face asta: nu puteai doar să alergi şi să sari, trebuia să faci mai întâi un fel de salt şi o săritură mică. Am întrebat de ce, dar niciunul dintre profesorii de educaţie fizică (am constatat că majoritatea au o mare greutate în a spune cât e ceasul) nu mi-a putut oferi un răspuns. Toate acestea păreau nişte activităţi ciudate pe care să le impui unor tineri care nu simţeau niciun interes faţă de ele şi sunt absolut sigură că serveau doar la înstrăinarea

majorităţii dintre noi de orice activitate fizică, pentru tot restul vieţii. Manii simte o aversiune deosebită faţă de cei care suferă de un exces de greutate („fiară lacomă şi leneşă”, i-ar fi şuierat cuiva care ar fi trecut cu pas legănat pe lângă noi pe stradă) şi poate că am asimilat într-o oarecare măsură acest punct de vedere.

Raymond nu era peste măsură de gras, dar avea un aspect cam păstos şi era şi cam burtos. Nu se vedea niciun muşchi conturat, iar eu bănuiam că îi folosea doar pe cei ai antebraţelor cu o oarecare regularitate. Alegerile sale stilistice nu îi avantajau fizicul neatrăgător: purta blugi lălâi şi tricouri lăbărţate cu sloganuri şi imagini copilăreşti. Se îmbrăca mai mult ca un băiat decât ca un bărbat. Până şi aspectul lui era neglijent: de obicei era nebărbierit, deşi nu era o barbă în sine, ci o umbră neuniformă, care îl făcea să pară neîngrijit. Părul său de un blond murdar fusese tăiat scurt şi i se acordase o atenţie minimă – cel mult, probabil, fiind frecat cu un prosop murdar după spălare. Impresia generală era aceea a unui om care nu era chiar pribeag, dar despre care se putea presupune cu uşurinţă că dormise prost în vreun hotel ieftin sau pe podeaua unui străin cu o seară înainte.

„Ne-a venit autobuzul, Eleanor”, a spus Raymond, înghiontindu-mă grosolan.

Aveam abonamentul la îndemână, dar, tipic pentru el, Raymond nu avea unul, preferând să

cheltuie aiurea decât să gândească în avans. Aşa cum s-a dovedit imediat, nu avea nici măcar îndeajuns de mult mărunt, aşa că a trebuit să-l împrumut o liră. Trebuia să mă asigur că aveam s-o primesc înapoi a doua zi, la muncă.

Călătoria spre casa mamei lui a durat aproximativ douăzeci de minute, timp în care i-am explicat beneficiile unui abonament, indicându-i inclusiv de unde să achiziţioneze aşa ceva şi câte călătorii ar fi fost necesare ca să devină rentabil sau chiar, realist vorbind, să călătorească gratuit. Nu a părut deosebit de interesat şi nici măcar nu mi-a mulţumit când am terminat. Este un partener de conversaţie incredibil de nesofisticat.

Am traversat un mic cartier de case albe, pătrate; erau patru modele de case diferite, intercalate într-un model previzibil. Fiecare avea pe alee câte o maşină destul de nouă şi semne de prezenţei copiilor – biciclete mici cu stabilizatori, un coş de baschet fixat pe peretele garajului –, dar nici nu se vedea, nici nu se auzea vreunul. Străzile aveau toate nume de poeţi – Wordsworth Lane, Shelley Close, Keats râse –, fără îndoială alese de către departamentul de marketing al companiei de construcţii. Erau cu toţii poeţi pe care o persoană care şi-ar fi dorit o astfel de casă i-ar fi recunoscut, poeţi care scriseseră despre urne, şi flori, şi nori rătăcitori. Ţinând cont de experienţa mea, mai probabil aş fi ajuns să trăiesc pe Dante Lane sau

pe Poe Crescent.

Cunoşteam foarte bine astfel de cartiere, fiindcă trăisem în multe case practic identice, de pe străzi practic identice, în timpul plasamentelor. Aici nu aveau ce căuta pensionarii şi nici prietenii cu care să împarţi o casă; în plus, nimeni care să stea singur, cu excepţia divorţului tranzitoriu ocazional. Maşini destul de noi erau aliniate pe drumurile de acces, câte două de fiecare casă, în mod ideal. Familiile veneau şi plecau, iar locuinţele deveneau ceva temporar, precum decorurile de teatru, care fuseseră asamblate în grabă şi puteau fi mutate în orice moment. M-am cutremurat, alungând amintirile.

Mama lui Raymond locuia într-o zonă îngrijită din spatele caselor mai noi, într-un şir de case mici, decorate cu pietricele. Erau locuinţe sociale; străzile erau numite aici după politicieni locali obscuri. Cei care cumpăraseră casele îşi montaseră uşi din PVC rigid, cu geamuri duble, sau adăugaseră mici pridvoare. Gospodăria familiei lui Raymond rămăsese la fel.

Raymond a ignorat uşa din faţă şi a ocolit casa prin lateral în grădina din spate se aflau o magazie cu perdele din plasă la fereastră şi un pătrat de gazon verde, marcat de stâlpi de haine. Rufe spălate fâlfâiau pe sârmă, fixate cu o precizie militară: un rând de aşternuturi simple, albe, şi de prosoape, apoi o linie de lenjerie intimă alarmant

de elastică. Mai era şi un petic de pământ pe care am observat o rubarbă tropicală şi luxuriantă şi câteva rânduri îngrijite de morcovi, praz şi varză. Am admirat simetria şi precizia cu care fuseseră amplasate.

Raymond a deschis uşa din spate fără să bată, strigând un salut în timp ce intra în bucătăria mică. Mirosea delicios a supă, sărată şi caldă, arome care veneau probabil din oala mare de pe plită. Podeaua şi toate suprafeţele străluceau de curăţenie şi am avut certitudinea că, dacă aş fi deschis un sertar sau un dulap, totul ar fi fost curat şi frumos aranjat în interior. Decorul era simplu şi funcţional, dar cu detaliile tipice uşor îndreptate spre kitsch – un calendar mare, cu o fotografie uşor sinistră cu doi pisoi într-un coş, şi un tub de pânză în care să aduni pungi de plastic, croit astfel încât să semene cu o păpuşă de modă veche, atârnată de o clanţă. O ceaşcă, un pahar şi o farfurie erau aşezate pe suportul de vase.

Am intrat pe un culoar mic şi l-am urmat pe Raymond în camera de zi, care, din nou, era impecabilă, mirosind puternic a lac de mobilă. Un vas cu crizanteme era aşezat pe pervazul ferestrei şi o selecţie ameţitoare de fotografii înrămate şi de! i o ornamente era protejată de uşile de sticlă afumată ale unei mese de toaletă demodate, de parcă ar fi fost relicve sacre.

O femeie în vârstă stătea într-un fotoliu,

întinzându-se ca să ia o telecomandă pentru a opri sonorul unui televizor enorm. Era acea emisiune în care oamenii duc lucruri vechi pentru a fi evaluate şi apoi, în cazul în care se dovedeşte că acestea au o anumită valoare, pretind că le plac prea mult ca să le vândă. Trei pisici leneveau pe canapea; două s-au uitat la noi urât, în timp ce a treia a deschis un ochi şi s-a întors imediat la somn, neconsiderându-ne demni de un răspuns.

„Raymond, fiule! Intră, intră”, a exclamat femeia în vârstă, arătând spre canapea şi înclinându-se în faţă în scaunul ei, pentru a alunga animalele.

„Am adus o prietenă de serviciu, mamă, e în regulă?” a spus el păşind spre ea şi sărutând-o pe obraz.

Am făcut un pas înainte şi am întins mâna.

„Eleanor Oliphant, încântată să vă cunosc”, am spus.

Mi-a luat mâna, apoi mi-a strâns-o cu ambele palme, aproape la fel cum făcuse Sammy.

„O plăcere să te văd, puiule, sunt mereu bucuroasă să-i cunosc pe prietenii lui Raymond. N-ai vrea să te aşezi? Vei avea nevoie de o ceaşcă de ceai, sunt sigură. Cu ce îl bei?”

Când a încercat să se ridice, am observat cadrul de mers cu roţi aflat pe partea laterală a scaunului.

„Stai acolo, mamă, mă ocup eu, a spus

Raymond. Să bem o ceaşcă bună de ceai?”

„Ar fi minunat, fiule, a răspuns ea. Am şi nişte biscuiţi-Wagon Wheels, favoriţii tăi”.

Raymond a plecat la bucătărie, iar eu m-am aşezat pe canapea, la dreapta mamei lui.

„E un băiat bun Raymond al meu”, a zis ea cu mândrie.

Nefiind sigură cum să răspund, am ales să dau scurt din cap.

„Deci, lucraţi împreună, a continuat ea. Repari şi tu computere? Doamne, fetele pot face orice în zilele noastre, nu-i aşa?”

Era la fel de curată şi de ordonată precum casa ei: bluza îi era închisă sus cu o broşă cu perle şi purta papuci de catifea de culoarea vinului, căptuşiţi cu piele de oaie, care păreau foarte confortabili. Bănuiesc că avea în jur de şaptezeci de ani. Observasem, când dădusem mâna, că încheieturile ei erau umflate, având mărimea unor agrişe.

„Eu lucrez la departamentul de contabilitate, doamna Gibbons”, am spus.

I-am povestit un pic despre munca mea – iar ea părea fascinat fi. dând din cap în tot acest timp şi rostind ocazional câte un „Chiar aşa?” sau „Măi, măi, chiar e interesant!” Când am încheiat monologul, deja epuizasem posibilităţile de conversaţie – oricum limitate – oferite de subiectul conturilor de plată. Ea a zâmbit.

„Eşti de aici, Eleanor?” a întrebat cu blândeţe.

De obicei, îmi e cam silă să fiu interogată în felul acesta, dar era clar că interesul ei era autentic şi fără pic de răutate, aşa că i-am spus unde mai trăisem, fiind în mod deliberat vagă în legătură cu adresa exactă. Nimeni nu ar trebui să le divulge străinilor locul în care se află.

„Nu prea ai accent, nu-i aşa?” a remarcat ea, formulând cumva o nouă întrebare.

„Mi-am petrecut primii ani ai copilăriei în partea de sud, am spus, dar m-am mutat în Scoţia când aveam zece ani”.

„Ah, a spus ea, aşa se explică”.

Părea mulţumită de asta. Am observat că cei mai mulţi oameni din Scoţia nu întreabă mai mult despre ce înseamnă „în jos, spre sud”, aşa că nu pot decât să presupun că această descriere acoperă un fel de Anglocomitat, curse de bărci şi meloane, de parcă Liverpool şi Cornwall s-ar asemăna cumva, fiind locuite de acelaşi tip de oameni. Pe de altă parte, oamenii au întotdeauna ideea de neclintit că fiecare parte a propriei lor ţări este unică şi specială. Nu sunt sigură de ce.

Raymond a revenit cu tot ce trebuie pentru ceai şi cu un pachet de Wagon Wheels pe o tavă de plastic bătătoare la ochi.

„Raymond! a spus mama lui. Ai fi putut să pui laptele într-o cană, pentru numele lui Dumnezeu! Avem un oaspete!”

„Este doar Eleanor, mamă, a spus el, apoi s-a uitat la mine. Nu te superi, nu-i aşa?”

„Chiar deloc, am răspuns. Şi eu folosesc cutia atunci când sunt acasă. Este pur şi simplu un recipient folosit pentru a turna lichidul în ceaşcă. De fapt, probabil că este mai igienic decât să foloseşti o ceaşcă neacoperită, dacă e să mă gândesc mai bine”.

Am întins mâna să iau un Wagon Wheel. Raymond deja îl mesteca pe al lui. Amândoi discutau despre chestiuni neînsemnate, aşa că m-am aşezat pe canapea. Niciunul din ei nu avea o voce deosebit de stridentă, aşa că puteam auzi ticăitul puternic al ceasornicului de pe poliţa căminului. Era cald, aproape insuportabil. Una dintre pisici, care stătea pe o parte în faţa focului, s-a întins cât era de lungă şi s-a scuturat, apoi s-a întors la somn. Lângă ceas era o fotografie color, ştearsă de trecerea anilor. Un bărbat, evident tatăl lui Raymond, rânjea larg la aparatul de fotografiat, ţinând un toast cu un pahar de şampanie.

„Acela este tatăl lui Raymond, mi-a spus mama lui, observând că priveam fotografia. A fost făcută în ziua în care Raymond a primit rezultatele de la examen”.

S-a uitat la el zâmbind, cu mândrie evidentă.

„Raymond al nostru a fost primul din familie care a mers la universitate, a spus ea. Tatăl lui a fost la fel de mulţumit ca revista *Punch*. Aş vrea

doar să fi fost acolo la absolvirea ta. Ce zi, nu-i aşa, Raymond, fiule?”

Raymond a zâmbit şi a dat din cap.

„A avut un atac de cord la puţin timp după ce am început universitatea”, mi-a explicat el.

„Nu a reuşit să se bucure de ieşirea la pensie, a adăugat mama lui. Se întâmplă de multe ori aşa”.

Amândoi au tăcut un moment.

„Cu ce se ocupa?” am întrebat.

Nu mă interesa, dar am simţit că era necesar să întreb.

„Inginer de gaze”, a spus Raymond.

Mama lui a încuviinţat din cap.

„A muncit din greu în fiecare zi, a spus ea, şi nu ne-a lipsit nimic, nu-i aşa, Raymond? Am mers în vacanţă în fiecare an şi aveam o maşinuţă frumoasă. Cel puţin a apucat să o vadă pe Denise a noastră căsătorită. Oricum, asta e ceva”.

Cred că arătam tare nedumerită.

„Sora mea”, a explicat Raymond.

„Off, pentru numele lui Dumnezeu, Raymond! Fără îndoială, eşti prea ocupat să vorbeşti despre fotbal şi calculatoare şi nu cred că ea ar vrea să audă despre chestii de genul ăsta, oricum. Băieţii, nu-i aşa, Eleanor?”

A clătinat din cap spre mine, zâmbind.

Mă simţeam confuză. Cum era posibil să uiţi că ai o soră? Am presupus că nu uitase – era, pur şi

simplu, un lucru de la sine înţeles: un fapt al vieţii de neschimbat, cu nimic remarcabil şi nici măcar demn de menţionat. Îmi era imposibil să îmi imaginez un astfel de scenariu, fiind atât de singură. Doar Mami şi cu mine locuiam în lumea Oliphant.

Mama lui încă vorbea.

„Denise avea unsprezece ani când a apărut Raymond – o mică surpriză şi o binecuvântare, aşa a fost”.

S-a uitat apoi la el cu atât de multă iubire, încât a trebuit să întorc privirea. Cel puţin ştiu cum arată dragostea, mi-am spus. Asta e ceva. Nimeni nu mă privise aşa vreodată, dar aş fi fost capabilă să o recunosc dacă cineva ar fi făcut-o vreodată.

„Hei, fiule, scoate albumul. Îi voi arăta lui Eleanor fotografiile din prima vacanţă în Alicante, din vara dinainte de a începe şcoala. Raymond a rămas blocat într-o uşă turnantă de la aeroport”, a adăugat ea cu voce joasă, înclinându-se spre mine ca şi cum mi-ar fi făcut o confidentă.

Am râs în hohote văzând figura îngrozită a lui Raymond.

„Mamă, Eleanor nu vrea să se plictisească de moarte uitându-se la fotografiile noastre vechi”, a spus el, roşind într-un mod despre care am presupus că unii oameni l-ar putea considera fermecător.

M-am gândit preţ de un moment dacă să insist

că mi-ar plăcea să le văd, dar el era atât de nefericit, încât nu am putut s-o fac. În mod convenabil, stomacul meu a făcut un zgomot puternic. Mâncasem doar un Wagon Wheel de la ospăţul meu de prânz, compus din spaghete rulate pe felii de pâine prăjită. Ea a tuşit politicos.

„Vei rămâne la ceai, nu, Eleanor? Nu e nimic elegant, dar eşti mai mult decât bine-venită”.

M-am uitat la ceas. Era doar 17.30 – o oră ciudată pentru masă, dar mi-era foarte foame şi încă aş fi avut timp să trec pe la Tesco în drum spre casă.

„Aş fi încântată, doamnă Gibbons”, am spus.

Ne-am aşezat în jurul mesei mici din bucătărie. Supa a fost delicioasă. Doamna Gibbons mi-a explicat că folosise un ciolan de porc pentru aromă, apoi tocase carnea în supă, care conţinea deja toate legumele din grădină. Am mâncat pâine cu unt şi brânză, iar după aceea am băut o ceaşcă de ceai, alături de o prăjitură cu cremă.

În tot acest timp, doamna Gibbons ne-a răsfăţat cu poveşti despre diversele excentricităţi şi boli ale vecinilor ei şi cu noutăţi despre activităţile familiei lor extinse, care păreau să nu conteze prea mult pentru Raymond, aşa cum nu contau nici pentru mine, judecând după expresia lui. Îşi tachina mama frecvent şi cu afecţiune, iar ea răspundea cu o supărare prefăcută, plesnindu-l uşor peste braţ sau mustrându-l pentru grosolănia

lui. Aveam un sentiment de căldură şi de confort pe care nu-mi aminteam să-l fi trăit înainte.

Mama lui Raymond s-a ridicat cu greu în picioare şi s-a întins după cadrul ei de mers. Avea artrită deformantă la genunchi şi la şolduri, mi-a spus Raymond, în timp ce ea urca greoi spre baie. Casa nu era foarte potrivită pentru cineva cu mobilitate limitată, dar ea refuza să se mute, mi-a spus el, pentru că îşi trăise toată viaţa ei de adult acolo şi era locul în care îşi crescuse familia.

„Aşa, a reluat ea, întorcându-se de la etaj, o să spăl aceste câteva farfurii şi apoi ne putem aşeza să ne uităm un pic la tv”.

Raymond s-a ridicat brusc în picioare.

„Stai jos, mamă, mă ocup eu – nu durează mai mult de un minut. Eleanor mă va ajuta, nu-i aşa, Eleanor?”

M-am ridicat şi am început să aşez farfuriile una peste alta. Doamna Gibbons a protestat vehement, dar în cele din urmă şi lăsat pe spate în scaun, încet şi greoi, cu un mic oftat de durere.

Raymond a spălat vasele şi eu le-am şters. A fost sugestia lui probabil că observase mâinile mele înroşite, cu toate că nu făcuse mare caz din asta. Pur şi simplu m-a înghiontit departe de chiuvetă şi mi-a vârât un şervet pentru ceai – unul destul de drăguţ, cu un terier scoţian care se mândrea cu un papion având un model de tartan – între degetele chinuite.

Şervetul era moale şi scămoşat, ca şi cum fusese spălat de nenumărate ori, fiind apoi călcat cu grijă într-un pătrat frumos presat. Am aruncat un ochi peste farfurii înainte să le stivuiesc pe masă, pentru ca Raymond să le pună deoparte. Văsăraia era veche, dar de bună calitate, pictată cu trandafiri grăsani şi cu marginile de un auriu-stins. Doamna Gibbons m-a văzut în timp ce mă uitam. Cu siguranţă că nu era nimic în neregulă cu spiritul ei de observaţie.

„Am primit porţelanurile astea la nunta mea, Eleanor, a spus ea imediat. Imaginaţi-vă – încă mai sunt bune, după aproape cincizeci de ani!”

„Tu sau porţelanurile?” a comentat Raymond, iar ea a ţâţâi! şi a clătinat din cap zâmbind.

Apoi s-a lăsat o tăcere confortabilă în timp ce ne ocupam de treburile noastre.

„Spune-mi, îţi face cineva avansuri, Eleanor?” m-a întrebat ea.

Cât de plictisitor!

„Nu chiar, am spus eu, dar am pus ochii pe cineva. E doar o chestiune de timp”.

Imediat s-a auzit un zgomot puternic din zona chiuvetei, căci Raymond scăpase polonicul pe scurgător cu un zăngănit.

„Raymond! a strigat mama lui. Neîndemânaticule!”

Bineînţeles că îl urmărisem pe muzician online, dar, virtual vorbind, fusese mai degrabă tăcut:

câteva instantanee pe Instagram cu nişte mese, câteva tweeturi, actualizări neinteresante pe Facebook despre muzica altor persoane. Nici nu conta. Aşteptarea mea era doar o chestiune de timp. Dacă ştiam vreun lucru despre dragoste, era acela că momentul perfect pentru a ne întâlni şi a ne îndrăgosti putea să apară când ne aşteptam cel mai puţin şi în cel mai fermecător set de circumstanţe. Acestea fiind spuse, în caz că nu se întâmpla prea curând, trebuia să iau taurul de coarne.

„Ce e cu familia ta? m-a întrebat ea apoi. Locuiesc aproape? Ai fraţi sau surori?”

„Nu, din păcate, am spus. Mi-ar fi plăcut să am fraţi cu care să cresc. M-am gândit la asta. Este, de fapt, una dintre cele mai mari surse de tristeţe în viaţa mea”, m-am auzit spunând.

Nu rostisem până atunci o asemenea propoziţie şi, într-adevăr, până în acel moment, gândul nici nu existase. Am fost surprinsă de mine însămi. Şi, deci, a cui e vina? O voce rece şi aspră îmi şoptea la ureche. Furioasă. Mami. Am închis ochii, încercând să scap de ea. Doamna Gibbons părea să-mi simtă jena.

„Oh, dar sunt sigură că asta înseamnă că ai o legătură frumoasă şi puternică cu mama şi tatăl tău. Pun pariu că însemni totul pentru ei, fiind singurul copil”.

M-am uitat la pantofii mei. De ce îi alesesem?

Nu mi-am putut aminti. Aveau un sistem de închidere cu arici, ca să fie uşor de folosit, şi erau negri, ca să se potrivească indiferent ce purtam. Aveau talpa plată, ca să fie confortabili, şi erau până la gleznă, ca să o susţină. Erau, am realizat, hidoşi.

„Nu fi atât de băgăcioasă, mamă, a intervenit Raymond, ştergându-şi mâinile pe şervetul pentru ceai. Eşti ca Gestapoul!”

M-am gândit că s-a supărat, dar a fost mai rău decât atât – şi-a cerut scuze.

„Oh, Eleanor, îmi pare rău, iubire, nu am vrut să te supăr. Te rog, puiule, nu plânge! îmi pare atât de rău!”

Plângeam. Cu suspine! Nu mai plânsesem atât de mult de ani de zile. Am încercat să-mi amintesc când fusese ultima oară; probabil după ce mă despărţisem de Declan. Însă, nici chiar atunci nu plânsesem din cauza emoţiilor – ci mai degrabă de durere, fiindcă îmi rupsese braţul şi două coaste când îi cerusem în cele din urmă să se mute. Acest lucru pur şi simplu nu era OK – eu suspinând în bucătăria mamei unui coleg. Oare ce ar fi spus Mami? M-am adunat.

„Vă rog să nu vă cereţi scuze, doamnă Gibbons”, am spus eu, cu vocea răguşită şi spartă ca a unui adolescent, în timp ce încercam să îmi calmez respiraţia, ştergându-mă la ochi cu şervetul de ceai.

Ea îşi frângea la propriu mâinile şi era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Raymond şi-a pus braţul în jurul umerilor ei.

„Nu te supăra, mamă! Nu ai vrut să sune aşa, iar ea ştie că nu nu-i aşa, Eleanor?”

„Da, desigur! i-am spus şi, impulsiv, m-am aplecat peste masă şi i-am strâns mâna. Întrebarea dumneavoastră este nu numai normală, ci şi adecvată. Cu toate acestea, răspunsul meu nu a fost. Mi-e că mă voi pierde în explicaţii. Vă rog să acceptaţi scuzele mele, dacă v-am făcut să vă simţiţi inconfortabil”.

Brusc, a părut uşurată.

„Slavă Domnului, puiule, a spus apoi. Nu mă aşteptam la lacrimi în bucătăria mea azi!”

„Da, de obicei felul cum găteşti mă face să plâng, mamă”, a spus Raymond, iar ea a râs în linişte.

Mi-am dres glasul.

„Întrebarea dumneavoastră m-a luat pe nepregătite, doamnă Gibbons, am spus. Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl meu şi nu ştiu nimic despre el, nici măcar numele lui. În prezent, Mami este… să spunem doar că e *hors de combat*”.

Amândoi s-au uitat la mine ciudat – în mod clar nu eram printre francofoni.

„Nu o văd deloc, ea e… inaccesibilă, am explicat. Comunicăm o dată pe săptămână, dar…”

„Desigur – asta ar face pe oricine să se simtă

trist, dragă, desigur că ar face, a spus ea dând din cap înţelegător. Toţi avem nevoie de mama din când în când, nu contează cât de mari suntem”.

„Dimpotrivă, am spus, dacă e să fiu sinceră, contactul săptămânal e prea mult pentru mine. Mami şi cu mine suntem… bine, este complicat…”

Doamna Gibbons a dat din cap cu înţelegere, îndemnându-mă să continui. Eu, pe de altă parte, ştiam că era timpul să mă opresc. O camionetă de îngheţată a trecut pe stradă, cu clopoţeii cântând notele de la *Yankee Doodle*, cu câţiva hertzi dureros de jos faţă de notele corecte. Mi-am reamintit cuvintele, penele din pălării şi macaroanele, ascunse printre fragmente inutile de amintiri.

Raymond a bătut din palme cu falsă bonomie.

„Chiar aşa, timpul trece. Mamă, du-te şi stai jos – programul tău e pe cale să înceapă. Eleanor, ai putea să-mi dai o mână de ajutor cu rufele?”

Am fost bucuroasă să ajut, bucuroasă să ies din conversaţia despre Mami. Doamna Gibbons avea nevoie de ajutor la diverse treburi casnice – Raymond alesese să schimbe litierele pisicilor şi să golească tomberoanele, aşa că eu trăsesem, se pare, paiul cel mai lung cu rufele.

Afară, soarele care apunea era blând şi palid. De o parte şi de alta a curţii, se întindeau grădini. Am pus coşul de rufe pe jos, am luat traista cu cârlige (pe care cineva cususe, cu litere cursive şi

întortocheate, „Cleşti”) şi am atârnat-o pe frânghie. Rufele erau uscate şi miroseau a vară. Auzeam bufnitura sincopată a unei mingi de fotbal care se lovea de un perete şi câteva fete scandând în timp ce o frânghie lovea solul. Clopoţeii îndepărtaţi ai camionetei de îngheţată aproape că nu se mai auzeau. O uşă din spate s-a auzit trântindu-se, apoi vocea unui bărbat strigând o mustrare furioasă către – speram eu – un câine. Se auzea şi un cântec de pasăre, alunecând deasupra sunetelor unui televizor ce ieşeau pe o fereastră deschisă. Era un sentiment total de siguranţă, de *normalitate*. Cât de diferită fusese viaţa lui Raymond de a mea – o familie frumoasă, o mamă, un tată şi o soră cuibăriţi printre alte familii frumoase. Şi totuşi, cât de diferit: să fii în fiecare duminică aici, făcând acest lucru.

Am revenit în casă şi l-am ajutat pe Raymond să schimbe aşternuturile de pe patul mamei sale cu cele curate pe care tocmai le adusesem de pe sârmă. Dormitorul ei era foarte roz şi mirosea a pudră de talc. Era curat şi greu de definit – mi-am imaginat că nu era chiar ca o cameră de hotel, ci mai mult ca o pensiune. În afară de un roman cartonat mare şi un pachet de bomboane de mentă foarte puternice, nu exista niciun obiect personal în cameră, niciun indiciu despre personalitatea proprietarului. M-a izbit faptul că, în cel mai frumos mod posibil, ea nu a avut cu

adevărat o personalitate – a fost o mamă şi o femeie blândă şi iubitoare, despre care nimeni nu ar fi putut spune vreodată: „Betty era nebună!” sau „Nu ai idee ce-a mai făcut Betty acum!” sau „După examinarea rapoartelor psihiatrice, lui Betty i-a fost refuzată eliberarea pe cauţiune pe motiv că este un risc extrem de mare pentru publicul larg”. Era pur şi simplu o doamnă drăguţă, care se ocupase de familia ei şi care trăia acum în linişte împreună cu pisicile, cultivând legume. Asta însemna totul şi nimic.

„Sora ta o ajută pe mama voastră, Raymond?” am întrebat.

Se lupta cu plapuma, aşa că i-am luat-o din mână. Există un talent pentru astfel de lucruri. Raymond este un bărbat fără talent. Pusese feţele de pernă (flori, volane) mai întâi.

„Neah, a spus el, concentrându-se. Are doi copii şi sunt cam greu de strunit. Mark lucrează în afară, aşa că sunt momente când este, într-adevăr, singurul părinte, săptămâni întregi. Nu e uşor. Va fi mai bine atunci când copiii vor merge la şcoală, spune ea”.

„Ah! Îţi place… aşadar, îţi place să fii unchi?”

Unchiul Raymond am simţit că nu prea era un model de urmat. El a ridicat din umeri.

„Da, sunt amuzanţi. Nu e mare bătaie de cap, ca să fiu sincer! Le dau ceva bani de Crăciun şi de zilele lor de naştere şi îi duc în parc de câteva ori

pe lună. Şi am rezolvat”.

Nu am să fiu niciodată mătuşă, asta e sigur. Probabil e cam la fel.

„Ai scăpat la milimetru de mama şi de albumele foto de data aceasta, Eleanor, a spus apoi Raymond. O să te plictisească incredibil de mult data viitoare cu poveştile ei despre nepoţi, tu doar fii pregătită!”

Dintr-odată făcea o mulţime de presupuneri, m-am gândit, dar am lăsat lucrurile aşa. M-am uitat la ceas, surprinsă să văd că trecuse de ora opt.

„Trebuie să plec, Raymond”, am spus.

„Dacă poţi să mai stai vreo oră, termin aici şi luăm autobuzul împreună, ce zici?” m-a întrebat.

Normal că am refuzat.

Am coborât şi i-am mulţumit doamnei Gibbons pentru „ceai”. Ea, la rândul său, mi-a mulţumit exagerat pentru că venisem şi o ajutasem la treburi.

„Eleanor, a fost minunat, chiar a fost, a spus ea. Nu am ieşit dincolo de grădina mea de luni întregi – genunchii ăştia ai mei –, aşa că este o plăcere să văd o faţă nouă, şi încă una atât de prietenoasă. Şi chiar ai fost de mare ajutor la treburile casei – mulţumesc, puiule, mulţumesc foarte mult!”

I-am zâmbit. Să primeşti de două ori mulţumiri şi priviri calde! N-aş fi bănuit niciodată că faptele mici ar putea da naştere la asemenea răspunsuri

generoase. Am simţit că strălucesc un pic şi în interior – nu era o vâlvătaie, ci mai mult o lumânare mică, dar cu o flacără constantă.

„Treci de câte ori vrei, Eleanor – eu sunt mereu aici. Nu trebuie să vii cu… – a întins un deget spre Raymond … el, vino doar tu, dacă doreşti! Ştii unde sunt acum. Nu mă uita”.

Dintr-un impuls, m-am aplecat în faţă şi mi-am apropiat uşor obrazul (nu cel plin de cicatrice, cel normal) de al ei. Nu a fost un sărut sau o îmbrăţişare, dar m-am apropiat cât de mult am putut.

„La revedere! a spus. Acum acasă, în siguranţă!”

Raymond m-a condus până în capătul aleii ca să-mi arate unde este staţia de autobuz. Probabil aveam să aştept un pic, fiind duminică, a spus el. Am ridicat din umeri eram obişnuită să aştept, iar viaţa mă învăţase să fiu o persoană foarte răbdătoare.

„Aşadar, ne vedem mâine, Eleanor”, a spus el.

Am scos abonamentul şi i l-am arătat.

„Călătorii nelimitate!” am spus.

El a dat din cap şi a zâmbit puţin. În mod surprinzător, autobuzul a sosit imediat. Am ridicat mâna şi am urcat în el. Am privit înainte în timp ce autobuzul se îndepărta, ca să evit orice semn stânjenitor de rămas-bun.

Fusese o zi pe cinste. Mă simţeam epuizată,

dar ceva prinsese contur în mintea mea. Aceşti oameni noi, noile aventuri... acest contact. Era copleşitor şi, spre surprinderea mea, deloc neplăcut. Făcusem faţă neaşteptat de bine, m-am gândit. Cunoscusem oameni noi, mă prezentasem lor şi petrecusem timpul împreună fără probleme. Dacă învăţasem ceva din experienţele de azi, era următorul lucru: eram aproape gata să-mi declar intenţiile în faţa muzicianului. Se apropia momentul primei noastre întâlniri memorabile.

Capitolul 11

Nu l-am văzut pe Raymond luni şi nici marţi. Nu m-am gândit la el, cu toate că mintea mea se îndrepta din când în când spre Sammy şi spre doamna Gibbons. Aş fi putut, bineînţeles, să-l vizitez pe unul din ei sau chiar pe amândoi fără ca Raymond să fie în preajmă. Într-adevăr, amândoi insistaseră să trec duminica. Dar oare ar fi fost mai bine dacă Raymond mi-ar fi fost alături? Bănuiam că da, şi nu neapărat pentru că, de câte ori se ivea ocazia, spărgea tăcerea cu câte o propoziţie sau cu comentarii şi întrebări banale. Între timp, m-am dus la cel mai apropiat magazin de telefoane mobile de lângă birou, cu o figură cât mai puţin bătătoare la ochi şi, la sfatul extrem de suspect al unui agent de vânzări plictisit, am cumpărat în cele din urmă un telefon la un preţ rezonabil, dar şi un

„pachet” care îmi permitea să efectuez apeluri, să intru pe internet şi să fac, de asemenea, diverse alte lucruri, dintre care cele mai multe nu prezentau niciun interes pentru mine. Mi-a spus despre aplicaţii şi jocuri; l-am întrebat despre integrame, dar am fost foarte dezamăgită de răspunsul său. În timp ce mă familiarizam cu manualul noului dispozitiv, în loc să completez detaliile legate de TVA pe factura domnului Leonard, am devenit, cu totul împotriva voinţei mele, conştientă de conversaţia din jurul meu, din cauza volumului care îl depăşea pe cel normal. Dintre toate lucrurile posibile, subiectul era prânzul nostru anual de Crăciun.

„Da, dar ei chiar se distrează acolo! Şi merg foarte mulţi grupuri mari, aşa că vom cunoaşte oameni noi şi poate îi amuzant”, a spus Bernadette.

Distracţie! M-am întrebat dacă asta ar presupune o formaţie şi dacă ar putea fi vorba cumva despre trupa lui. Un miracol de Crăciun? Oare soarta decidea din nou să intervină? Înainte să pot cere detalii, Billy a intervenit brusc.

„Vrei doar să agăţi un tip beat de la Allied Carpets sub vâsc, a spus el. În niciun caz nu plătesc şaizeci lire pentru o cină alcătuită din friptură uscată de curcan şi o după-amiază jalnică cu muzică disco. Nu fac asta doar pentru ca tu să cauţi ceva de calitate!”

Bernadette a chicotit şi l-a plesnit peste braţ.

„Nu, a spus ea, nu e asta. Cred că ar putea fi mai distractiv în cazul în care sunt mai mulţi acolo, atâta tot…”

Janey îi privea pe ceilalţi cu viclenie, gândindu-se că nu o observam. Am văzut cum cerceta din priviri cicatricele mele, aşa cum o făceau cu toţii deseori.

„Să-i cerem părerea lui Harry Potter de acolo, a spus ea tare, apoi s-a întors spre mine ca să mi se adreseze. Eleanor! Hei, Eleanor! Tu eşti o fată care ştie multe despre oraş, nu-i aşa? Ce părere ai, unde ar trebui să mergem pentru prânzul de Crăciun anul ăsta?”

M-am uitat direct la calendarul de perete al biroului, care avea luna aceasta fotografia unui camion verde şi puternic.

„E mijlocul verii, am spus eu. Nu m-am gândit cu adevărat la asta”.

„Da, a spus ea, dar trebuie să alegem ceva de pe acum, pentru că altfel toate locaţiile bune vor fi rezervate, iar tu rămâi cu ceva de genul Wetherspoons sau cu o porcărie italienească”.

„Este ceva care mă lasă total rece, am spus. Oricum nu merg”.

Mi-am frecat pielea crăpată dintre degete se vindeca, dar procesul era dureros de lent.

„Oh, aşa e, a spus ea, tu nu mergi niciodată, nu-i aşa? Am uitat asta. Tu nu joci nici Moş Crăciun

secret. Eleanor Grinch, uşa ar trebui să-ţi spunem”.

Au râs cu toţii.

„Nu înţeleg această referinţă culturală, am spus. Cu toate acestea, pentru a clarifica, trebuie să ştiţi că sunt atee şi nu sunt o consumatoare compulsivă, aşa că festivalul de cumpărături din miezul iernii, altfel cunoscut sub numele de Crăciun, nu prezintă niciun interes pentru mine”.

M-am întors la treaba mea, în speranţa că i-aş inspira să facă acelaşi lucru. Sunt precum copiii mici, uşor de distras şi mulţumiţi să petreacă ore întregi discutând trivialităţi şi bârfind oameni pe care nu îi cunosc.

„Se pare că *cineva* a avut o experienţă neplăcută în grota lui Moş Crăciun acum ceva timp”, a spus Billy şi apoi, din fericire, a sunat telefonul.

Am zâmbit trist. El nici măcar nu putea să-şi imagineze ce fel de experienţe urâte avusem, *acum ceva timp*.

Era un apel intern – Raymond mă întreba dacă voiam să îl vizitez din nou pe Sammy împreună cu el în seara aceea. Era miercuri. Mi-ar fi fost dor de discuţia mea săptămânală cu Mami. N-am ratat niciuna, în toţi aceşti ani. Ce era de făcut, la urma urmei? Nu ar fi fost o problemă dacă săream peste ea, doar de data asta, şi în plus Sammy avea nevoie să-i ducem ceva de mâncare. Am fost de acord.

Stabiliserăm să ne întâlnim la 17.30. Am insistat să ne vedem în afara biroului, temându-mă de reacţia colegilor, care ar fi observat că plecam de la muncă împreună. Era o seară blândă, plăcută, aşa că am decis să mergem pe jos până la spital, ceea ce ne-ar fi luat doar douăzeci de minute. Raymond cu siguranţă avea nevoie de exerciţiu.

„Cum a fost ziua ta, Eleanor?” m-a întrebat el, fumând în timp ce mergeam.

Am trecut în partea cealaltă, ferindu-mă de toxinele nocive.

„Bună, mulţumesc. Am mâncat un sandvici cu brânză şi murături la prânz, cu chipsuri sărate, şi un smoothie de mango”.

El a suflat fumul dintr-un colţ al gurii şi a râs.

„S-a mai întâmplat şi altceva? Sau doar sandviciul?”

M-am gândit la asta.

„A fost o discuţie lungă cu privire la locaţiile potrivite pentru masa de Crăciun, am spus. Se pare că s-a ajuns la TGI Fridays, pentru că poate fi *amuzant* – aici am încercat să fac gestul din degete care indică ghilimelele, cel pe care îl văzusem la Janey odată şi pe care îl reţinusem pentru a mai apela la el; cred că l-am făcut cu uşurinţă şi aplomb –, sau poate la Bombay Bistro Christmas Buffet”.

„Crăciunul nu înseamnă neapărat un miel Biryani, nu-i aşa?” a declarat Raymond.

Şi-a stins ţigara, aruncând-o pe trotuar. Am ajuns la spital şi am aşteptat în timp ce Raymond, zăpăcit ca de obicei, a intrat în magazinul de la parter. Nu există nicio scuză pentru a fi nepregătit. Fusesem deja la Marks and Spencer înainte de a mă întâlni cu el şi cumpărasem câteva chestii, inclusiv o cutie de seminţe de dovleac. Bănuiam că Sammy avea mare nevoie de zinc. Raymond a ieşit legănând o pungă. În lift a deschis-o şi mi-a arătat ce cumpărase.

„Haribo, ziarul *Evening Times*, o cutie mare de smântână şi Pringles cu arpagic. Ce-ar mai putea dori un bărbat, nu-i aşa?” a spus el apoi, părând mândru de el însuşi.

N-am catadicsit să-i răspund.

Ne-am oprit la intrarea în secţie; patul lui Sammy era înconjurat de vizitatori. El ne-a văzut şi ne-a făcut semn să ne apropiem. M-am uitat în jur, dar asistenta neînduplecată cu şosete dungate nu se vedea nicăieri. Sammy stătea culcat regeşte pe o movilă de perne, adresându-se mulţimii din jur.

„Eleanor, Raymond, ce mă bucur să vă văd! Veniţi să-mi cunoaşteţi familia! Acesta este Keith – copilaşii sunt acasă cu mama lor – şi aceştia sunt Gary şi Michelle, iar aceasta – a continuat indicând o femeie blondă, foarte concentrată să trimită mesaje de pe telefonul mobil este fiica mea,

Laura”.

Eram conştientă că toată lumea zâmbea şi dădea din cap, în timp ce ne strângeau mâinile şi îl băteau pe Raymond cu palma pe spate. Era destul de copleşitor. Mai bine mi-aş pune mănuşile albe de bumbac decât să folosesc gelul de mâini, m-am gândit – aş fi putut să le spăl în apă fierbinte imediat ce aveam să ajung acasă. Acest lucru a prilejuit o anumită ezitare în gestul de a strânge mâinile celorlalţi, chestie care mi s-a părut cam ciudată cu siguranţă o barieră de bumbac între pielea mea şi a lor nu putea fi decât un lucru bun, nu?

„Vă mulţumesc foarte mult fiindcă aţi avut grijă de tatăl meu, băieţi, a spus Keith, fratele mai mare, ştergându-şi mâinile pe partea din faţă a pantalonilor. Înseamnă mult să ştim că nu a fost singur când s-a întâmplat totul, că cineva a avut grijă de el”. „Hei, gata acum, a spus Sammy, împungându-l cu cotul. Nu sunt un boşorog invalid, să ştii. Pot să am grijă de mine”.

Şi-au zâmbit unul altuia.

„Bineînţeles că poţi, tată. Doar spuneam că e frumos să ai o faţă prietenoasă prin preajmă, nu-i aşa?”

Sammy a ridicat din umeri, nedându-se bătut, dar fără să-i mai răspundă.

„Am nişte veşti bune pentru voi doi, ne-a spus apoi Sammy, lăsându-se mulţumit pe spate, în

perne, în timp ce eu şi Raymond puneam la picioarele patului sacoşele, de parcă ar fi fost smirnă şi tămâie. Mă externează sâmbătă!”

Raymond a bătut palma cu el, după o anumită stângăcie iniţială a lui Sammy, care nu avea nicio idee de ce o mână durdulie vine înspre el.

„Îl iau să stea la mine pentru câteva săptămâni, doar până capătă încredere în cadrul de mers, ne-a spus fiica lui, Laura, ridicând în sfârşit ochii din telefon. Dăm o petrecere mică pentru a sărbători! Amândoi sunteţi invitaţi, desigur”, a adăugat ea, ceva mai puţin entuziasmată.

Am observat că se holba la mine. Nu m-am supărat. De fapt, prefer asta în locul privirilor furişe. M-a evaluat sincer şi complet, aproape fascinată, dar fără vreo urmă de teamă sau dezgust. Mi-am dat părul la o parte ca să se poată uita mai bine.

„Sâmbăta asta?” am spus.

„Haide, Eleanor, să nu îndrăzneşti să spui că eşti ocupată, a spus Sammy. Nu accept scuze. Vreau să fiţi amândoi acolo. Şi cu asta, basta”.

„Cine suntem noi să ne opunem?” a răspuns Raymond zâmbind.

M-am gândit la asta. O petrecere. Ultima petrecere la care participasem – în afară de acea îngrozitoare recepţie de nuntă – fusese aniversarea de treisprezece ani a lui Judy Jackson. Constase în

patinaj pe gheaţă şi milkshake-uri şi nu se încheiase bine. Dar cu siguranţă nimeni nu ar fi vomitat şi nici nu şi-ar fi pierdut un deget la serbarea de bun venit a unui convalescent în vârstă.

„O să vin”, am spus, înclinând din cap.

„Iată cartea mea de vizită”, ne-a zis Laura, întinzându-ne fiecăruia câte una.

Era neagră şi lucioasă, cu frunze aurii în relief, şi pe ea scria: *Laura Marston-Smith*, *Tehnician estetică*, *Hair Stylist*, *Consultant de imagine*, cu detaliile sale de contact scrise dedesubt.

„La ora şapte, sâmbătă, da? Nu aduceţi nimic, doar pe voi”.

Am pus cartea de vizită cu grijă în geantă. Raymond a înfipt-o pe a lui în buzunarul de la spate. Nu-şi putea lua ochii de la Laura, am observat, părând hipnotizat precum o mangustă în faţa unui şarpe. În mod clar era cât se poate de conştientă de acest lucru. Bănuiesc că era obişnuită cu aşa ceva, mai ales având în vedere cum arăta. Părul blond şi sânii mari sunt nişte clişee atât de evidente! Bărbaţii ca Raymond, trecători nerozi, vor fi mereu distraşi de femei care arată ca ea, neavând nici inteligenţa şi nici gradul de sofisticare pentru a vedea dincolo de sâni şi peroxid.

Raymond şi-a smuls privirile din decolteul Laurei şi s-a uitat la ceasul de pe perete, apoi

direct la mine.

„Acum plecăm, am spus, şi ne vedem din nou sâmbătă”. Încă o dată, am fost copleşiţi de saluturi şi de strângeri de mână. Sammy scotocea deja în pungile pe care le adusesem. Apoi a ridicat un pachet de varză creaţă, organică.

„Ce dracu’ e asta?” a spus el, nevenindu-i să creadă.

„*Zinc*”, am şoptit eu.

Raymond m-a împins afară din salon oarecum brutal, pe un ton aproape răstit – sau aşa mi s-a părut –, înainte de a avea şansa să precizez că salata de caracatiţă trebuia consumată rapid. Temperatura din salon era foarte ridicată.

Capitolul 12

A doua zi, în timp ce aşteptam ca fierbătorul să încălzească apa, privirea mi-a fost atrasă de un prospect care fusese aruncat deasupra pungii cu hârtie de reciclat a biroului, alături de o grămadă de broşuri de vacanţă şi de reviste de bârfe bine răsfoite, cu colţurile îndoite. Era al unui magazin universal din oraş unul pe care nu îl mai frecventasem până atunci – şi promitea o spectaculoasă reducere de o treime la preţul unei „Manichiuri Răsfăţ Luxos”. Am încercat – dar nu am reuşit – să-mi imaginez ce putea însemna o manichiură luxoasă şi plină de răsfăţ. Cum ar

putea cineva să introducă ideea de răsfăţ şi lux în procesul de şlefuire şi de vopsire a unei unghii? Era, pur şi simplu, ceva dincolo de închipuirea mea. Am simţit un fior de emoţie. Exista doar o singură cale de a afla. Cu gândul la ritualul meu destul de frust de toaletare, mi-am mutat atenţia asupra unghiilor mele.

Îmi cam neglijasem în ultima vreme planurile de autoîmbunătăţire, distrasă şi de accidentul nefericit al lui Sammy, şi de evenimentele care rezultaseră din asta. Dar era timpul să mă concentrez din nou asupra scopului meu: muzicianul. Mi-am îngăduit să mă lăfăi în păcatul mândriei pentru o clipă. Unghiile mele cresc extrem de rapid, fiind puternice şi strălucitoare. Meritul este al dietei bogate în vitamine, minerale şi acizi graşi, pe care le obţin din regimul meu de prânz bine planificat. Unghiile mele sunt un tribut al excelenţei culinare stradale britanice. Nu sunt o persoană vanitoasă, aşa că le tai pur şi simplu cu foarfecă atunci când cresc prea mult, ca să pot introduce confortabil datele, şi le pilesc colţurile ascuţite care apar inevitabil, astfel încât să nu se agaţe de ţesătură sau să îmi zgârie neplăcut pielea atunci când fac baie. Până acum, totul era perfect. Unghiile mele sunt întotdeauna curate – unghiile curate, ca şi pantofii curaţi, sunt elemente fundamentale ale respectului de sine. Chiar dacă nu sunt stilată şi nici la modă, sunt mereu curată;

în acest fel, pot cel puţin, să-mi ţin capul sus atunci când mă aşez, oarecum fără grabă, undeva în public.

M-am îndreptat spre oraş în timpul pauzei de prânz, mâncându-mi sandviciul pe drum ca să economisesc timp. Am reflectat un pic, gândindu-mă că aş fi putut să aleg o umplutură mai puţin vizibilă; oul şi salata cresson nu erau, probabil, cea mai chibzuită alegere pentru un vagon aglomerat şi încălzit, pentru că eu şi sandviciul meu atrăgeam privirile dezaprobatoare ale celorlalţi călători. În general, am oroare să mănânc în public – şi de aceea călătoria de opt minute nu a fost o experienţă prea plăcută, dacă vreţi să ştiţi.

Am găsit salonul de unghii în spate la Beauty Hall, un vast hambar plin de oglinzi, arome şi zgomot, totul iluminat de candelabre. Mă simţeam ca un animal prins în capcană – un taur sau un câine turbat – şi îmi imaginam ce haos aş fi provocat dacă aş fi fost băgată în ocolul acela împotriva voinţei mele. Ţineam strâns în pumn fluturaşul, deja făcut ghemotoc în buzunarul vestei mele.

„Unghii şi Etcetera” – ce semnifica, oare, termenul latin? părea să se refere la doi copii plictisiţi în tunici albe, un bar de mic dejun cu patru scaune înalte şi un raft cu sticluţe de ojă în toate nuanţele posibile, de la transparent la gudron. M-

am apropiat cu precauţie.

„BineţiVenitlaUnghiişiEtcetera CuCeVăPotAjutaAstăzi?” a declarat cea mai mică dintre copile.

Am avut nevoie de un moment pentru a înţelege.

„Bună ziua”, am spus încet, cu o intonaţie exagerat de modulată, ca să-i dau un indiciu despre cum ar trebui să vorbească cineva pentru a comunica în mod eficient.

Şi ea, şi însoţitorul ei se holbau la mine, expresiile lor fiind o combinaţie de panică şi de… ei bine, mai ales panică. Am zâmbit într-o manieră liniştitoare, speram eu. La urma urmei, erau cât se poate de tineri – probabil că erau la un fel de practică şi aşteptau întoarcerea îndrumătorului lor.

„Aş dori o Manichiură Răsfăţ Luxos, te rog”, am spus cât de clar am putut.

A urmat o pauză lungă, în care nu s-a întâmplat nimic. Cea mai scundă a fost prima care s-a trezit din transă.

„la loc!” a spus ea, indicând cel mai apropiat scaun.

Însoţitorul ei rămăsese transfigurat. Cea scundă (Casey, după cum arăta insigna ei) a început să se mişte în jur cu un aer confuz, apoi s-a cocoţat pe un scaun în faţa mea, după ce, mai întâi, a pus între noi un bol având forma unui rinichi, plin cu apă cu săpun. A întors apoi spre

mine cutia cu instrumente pentru lustruire.

„Ce culoare doriţi?” m-a întrebat.

Îmi făcuse cu ochiul o nuanţă de verde strălucitor, ca al unei broaşte otrăvitoare amazoniene, din cele mici şi cât se poate de mortale. I-am înmânat-o, iar ea a încuviinţat din cap. Chiar nu mesteca gumă, dar comportamentul în sine era acela al unei persoane care mestecă gumă.

Mi-a luat mâinile şi mi-a băgat vârfurile degetelor în apă caldă. Am fost foarte atentă ca nicio altă parte a pielii să nu intre în contact cu substanţele necunoscute, de teamă să nu mi se irite eczema. Însoţitoarea ei catatonică a revenit în cele din urmă la viaţă, pălăvrăgind cu entuziasm cu o colegă de muncă de la un alt salon; nu mi-am putut da seama care era subiectul, dar părea să presupună gesturi ca datul ochilor peste cap şi ridicări din umeri.

Apoi Casey a considerat că venise momentul să-mi scoată mâinile din apă, aşa că mi le-a aşezat pe un petic de flanel pliat. A uscat fiecare vârf de deget şi m-am întrebat de ce nu mi-a cerut pur şi simplu să-mi scot mâinile şi de ce nu mi-a dat un prosop ca să mă şterg singură, din moment ce, la momentul actual, mă bucur să utilizez toate funcţiile motorii ale mâinilor, până în vârful degetelor. Poate că ăsta era răsfăţul – literalmente, să nu fiu nevoită să ridic un deget.

După aceea a început să lucreze cu instrumentele, împingându-mi cuticulele şi tăindu-le acolo unde era cazul. Am încercat să stau la taclale, conştientă că aşa se cădea, având în vedere circumstanţele.

„Lucrezi de mult aici?” am întrebat.

„De doi ani”, a spus ea, spre uimirea mea – părea să aibă cam paisprezece ani şi, din câte ştiam, încadrarea copiilor în muncă era încă ilegală în ţara noastră.

„Şi ai vrut întotdeauna să fii… – Am căutat cu grijă cuvântul – … manichiuristă?”

„Tehnician de unghii”, m-a corectat ea.

Era concentrată asupra muncii ei şi nu mă privea în timp ce vorbea, lucru pe care l-am aprobat din toată inima. Nu era nevoie de vreun contact vizual, în timp ce persoana în cauză mânuia obiecte ascuţite.

„Aş fi vrut să lucrez cu animale sau să fiu tehnician de unghii”, a continuat ea.

Acum îmi masa mâinile. Şi mai mult răsfăţ luxos, probabil, cu toate că mi s-a părut mai degrabă inutil şi ineficient, fiind mai preocupată de posibilele reacţii alergice. Mâinile ei erau mici, aproape la fel de mici ca ale mele (care sunt, din păcate, anormal de mici, ca ale unui dinozaur). Aş fi preferat mâinile unui bărbat ca să le maseze pe ale mele – mai mari, mai puternice, mai ferme. Mai păroase.

„Deci da, a continuat ea, nu m-am putut decide între animale şi unghii, aşa că am întrebat-o pe mama şi ea a spus că ar trebui să aleg să fiu tehnician de unghii”.

A luat o pilă mai mare şi a început să le dea formă unghiilor mele. A fost un proces ciudat, unul prin care cu siguranţă eu aş fi trecut mai uşor.

„Mama ta este cumva economistă sau o consilieră de cariere calificată?” am întrebat.

Casey mi-a aruncat o privire mirată.

„Pentru că, dacă nu e, atunci nu sunt sigură că sfatul ei a fost conform celor mai recente date referitoare la statisticile privind veniturile şi cererea de pe piaţa forţei de muncă”, am spus, destul de preocupată de perspectivele ei.

„Este agent de turism”, a spus ferm Casey, de parcă ar fi rezolvat problema.

Am lăsat-o aşa cum era – la urma urmei, nu era problema mea, iar ea părea destul de fericită cu munca ei. Şi totuşi, în timp ce ea aplica mai multe straturi de lac, m-a izbit gândul că ar fi putut să combine cele două profesii devenind frizer canin. Cu toate acestea, am ales să mă abţin de la a o sfătui în această privinţă. Uneori, când încerci să ajuţi cu o sugestie, poţi provoca neînţelegeri, nu toate în întregime plăcute.

Mi-a pus mâinile într-o maşinărie mică – am presupus că era, de fapt, un uscător pentru unghii –, iar câteva minute mai târziu răsfăţul luxos se

încheiase. Una peste alta, experienţa nu prea mă încântase.

Mi-a comunicat apoi preţul serviciilor – sincer, era exorbitant.

„Am un pliant!” am spus.

Ea a dat din cap, fără măcar să vrea să-l verifice, şi a dedus treimea menţionată, corectând preţul, care tot m-a făcut să ameţesc. M-am întins după geantă şi ea a strigat: „Stop!” într-un mod foarte alarmant. M-am oprit.

„O să vi se ia oja, a spus ea, aplecându-se în faţă. Aţi dori să vă aduc eu geanta?”

Am fost îngrijorată de ideea de a nu fi cumva un şiretlic elaborat pentru a mă face să renunţ chiar la mai mulţi din banii mei, câştigaţi cu greu, aşa că am urmărit-o ca un uliu în timp ce băga mâna în geanta mea. Mi-am amintit, prea târziu, de resturile sandviciului cu ou care zăceau înăuntru – ea a tuşit teatral, de parcă s-ar fi înecat cu ceva, în timp ce transporta geanta. O reacţie uşor exagerată, am simţit – da, mirosul care ieşea era oarecum sulfuros, totuşi nu era nevoie de pantomimă. Am fost atentă la degete (fără ojă, am remarcat) în timp ce scotea bancnotele necesare şi punea la loc portofelul, cu mare atenţie.

M-am ridicat, gata să plec. Colega ei de mai devreme se întorsese, aruncând o privire la mâinile mele cu unghiile de un verde strălucitor.

„Frumos”, a zis ea, în timp ce tonul şi limbajul

corpului ei insinuau cu tărie interesul scăzut faţă de acest subiect.

Casey a devenit ceva mai vioaie.

„Aţi dori un card de fidelitate? m-a întrebat ea. Aveţi cinci manichiuri şi a şasea e gratuită!”

„Nu, mulţumesc, am spus. Nu o să îmi mai fac niciodată manichiura. Pot să fac acelaşi lucru şi acasă, chiar mai bine, fără să plătesc”.

Au rămas un pic cu gurile căscate, dar le întorsesem deja spatele, croindu-mi drum înapoi în lume şi evitându-i, în timp ce treceam pe lângă raioanele de parfumuri, pe cei care pulverizau şi pe cei care te obligau să iei o mostră. Tânjeam să ajung din nou afară, la lumină naturală şi la aer curat. Limitele aurite de la Beauty Hall nu erau habitatul meu preferat; întocmai găinii care făcuse ouăle din sandviciul meu, eram mai mult o creatură crescută în libertate.

Am ajuns acasă după muncă şi am deschis şifonierul. Ce se poartă la o petrecere? Aveam două perechi de pantaloni negri şi cinci bluze albe – ei bine, care fuseseră albe – pe care le purtam la locul de muncă. Aveam o pereche confortabilă de pantaloni, două tricouri şi două pulovere pe care le purtam la sfârşitul săptămânii. Mai rămânea ţinuta mea pentru ocazii speciale. O cumpărasem cu ani în urmă pentru nunta Lorettei şi o purtasem de atunci cu câteva ocazii, inclusiv o vizită specială la

Muzeul Naţional al Scoţiei. Expoziţia cu recent descoperitul tezaur roman fusese extraordinară; călătoria către Edinburgh, mult mai puţin.

Interiorul trenului semăna mai mult cu acela al unui autobuz decât cu trenul Orient Express, fiind plin de materiale rezistente la uzură, în culori care să ascundă petele, şi accesorii din plastic gri. Cel mai îngrijorător lucru, în afară de ceilalţi călători – Dumnezeule, câte mai face gloata! Toţi mănâncă şi beau în public, fără nicio inhibiţie! –, era zgomotul neîncetat care venea din difuzoare. Se pare că miticul conductor făcea câte un anunţ la fiecare cinci minute, împărtăşind comori de inteligenţă precum *elementele de mari dimensiuni trebuie să fie amplasate pe etajerele pentru bagaje suspendate* sau *pasagerii trebuie să anunţe* imediat *echipajul trenului în legătură cu orice elemente nesupravegheate*. M-am întrebat cui se adresau aceste perle de înţelepciune unor extratereştri care erau, probabil, în trecere sau unui păstor de iaci din Ulan Bator, care străbătuse stepele, navigase prin Marea Nordului şi se afla pe linia Glasgow-Edinburgh, literalmente fără să aibă vreo experienţă anterioară cu transporturile?

Am realizat că ţinuta mea pentru ocazii speciale era oarecum demodată acum. Galbenul lămâie nu era o culoare care să mă avantajeze în mod deosebit adecvat pentru cămăşi de noapte, purtate în intimitatea dormitorului meu, dar

nepotrivit pentru o adunare sofisticată. Mă gândeam să merg a doua zi prin magazine ca să-mi cumpăr ceva nou – aş fi purtat din nou ţinuta atunci când aş fi ieşit la restaurant sau la teatru cu adevărata mea dragoste, aşa că banii nu ar fi fost irosiţi. Fericită cu această decizie, am gătit obişnuitele *pasta con pesto* şi i-am ascultat pe cei de la *The Archers*. Era o poveste complicată despre un lăptar din Glasgow foarte neconvingător şi am savurat episodul.

Apoi m-am spălat şi m-am relaxat cu o carte despre ananas. A fost surprinzător de interesantă. Îmi place să citesc despre tot felul de lucruri din mai multe motive – şi, nu în ultimul rând, pentru a-mi lărgi vocabularul astfel încât să pot rezolva cuvinte încrucişate. Apoi, tăcerea a fost întreruptă foarte brutal.

„Alo?” am spus, oarecum ezitant.

„Oh, deci aşa! Alo? Alo? Asta e tot ce ai să-mi spui? Unde naiba ai fost aseară, madam? Hmm?”

Juca din nou pentru public.

„Mami, am spus. Ce mai faci?”

Am încercat din răsputeri să nu-mi pierd controlul.

„Nu contează cum sunt. Unde ai fost?”

„Îmi pare rău, Mami, am spus, încercând să păstrez un ton echilibrat. Am fost… Am fost cu un prieten, de fapt am vizitat pe cineva la spital”.

„Oh, Eleanor, a continuat ea, cu vocea curgând

onctuos, tu *nu* ai prieteni, dragă! Acum, hai, spune-mi unde ai fost *cu adevăraţi* Şi vreau adevărul de data asta. Ai fost să faci ceva obraznic?

Spune-i lui Mami, aşa, fii o fată bună".

„Sincer, Mami, am ieşit cu Raymond – în receptor s-a auzit un pufnet – şi l-am vizitat pe bătrânul acela amabil la spital. A căzut pe stradă, iar noi l-am ajutat şi…"

„ÎNCHIDE GURIŢA AIA MINCINOASĂ!"

Am tresărit şi am lăsat cartea din mână, apoi am luat-o din nou. „Ştii ce se întâmplă cu mincinoşii, nu-i aşa, Eleanor? Îţi aminteşti? Vocea ei era din nou bolnăvicios de dulce. Nu-mi pasă cât de rău este adevărul, dar eu nu voi tolera minciuni, Eleanor. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii, chiar şi după tot acest timp".

„Mami, îmi pare rău că nu mă crezi, dar e adevărat. Raymond şi cu mine ne-am dus la spital pentru a vizita un om pe care l-am ajutat atunci când a avut un accident. E adevărat, îţi jur".

„Serios? a spuse ea tărăgănat. Ei bine, asta e încântător, nu-i aşa? Nu poţi fi deranjată ca să vorbeşti cu mama ta, şi totuşi îţi petreci serile de miercuri vizitând un străin senil, predispus lii accidente? Fermecător!"

„Te rog, Mami, hai să nu ne certăm! Ce mai faci? Ai avut o zi bună?"

„Nu vreau să vorbesc despre *mine*, Eleanor. Ştiu deja totul despre mine. Vreau să vorbesc

despre *tine*. Ce se mai aude despre proiect? Ai vreo veste pentru Mami?”

Ar fi trebuit să bănuiesc că îşi va aminti. Cât de mult ar fi trebuit să-i spun? Tot, am presupus.

„Am fost în casa lui, Mami”, am spus.

Am auzit un clic de brichetă şi apoi o expiraţie lungă. Aproape am putut mirosi fumul ţigării ei Sobranie.

„Oooh, a spus ea. Interesant. A tras din ţigară puternic şi a expulzat fumul cu un oftat. Cine e acest «el»?”

„E muzician, Mami”.

Încă nu voiam să-i spun numele – atunci când le dai lucrurilor un nume, se naşte o putere şi nu eram pregătită să i-o cedez ei, să aud acele silabe preţioase rostite de gura ei, pentru ca apoi să le scuipe din nou.

„E frumos şi inteligent şi, ei bine, cred cu adevărat că e omul perfect pentru mine. Am ştiut asta imediat ce l-am văzut”.

„Totul sună minunat, dragă. Şi te-ai dus la el acasă, nu-i aşa? Spune-mi, ce ai găsit acolo?”

Am pufnit.

„Chestia e, Mami, că… de fapt nu… am intrat… înăuntru”.

Avea să fie dificil. Ei îi plăcea să facă lucruri rele, dar mie nu. Era atât de simplu! Am vorbit repede, în speranţa că voi alunga inevitabila critică.

„Am vrut doar să arunc o privire rapidă, să mă asigur că locuia undeva potr… potrivit”, am spus, încălecând cuvintele în graba de a le rosti mai repede.

A oftat.

„Şi cum se presupune că ştii că e frumos dacă nu ai intrat? Întotdeauna ai fost exagerat de precaută şi fricoasă, dragă”, a zis ea, părând plictisită.

M-am uitat la mâinile mele. Unghiile verzi, deja ciobite, păreau atât de bătătoare la ochi în acel moment!

„Ceea ce trebuie să faci, Eleanor, a spus ea, este să iei taurul de coarne. Ştii la ce mă refer?”

„Cred că da”, am şoptit.

„Pur şi simplu îţi spun că nu mai trebuie să eziţi, Eleanor. A oftat. În viaţă trebuie să optezi pentru acţiuni decisive, dragă. Orice ai vrea să faci, fă-o – ce vrei să iei, apucă. Orice ai vrea să duci până la capăt, DU-O. Şi trăieşte cu consecinţele”.

Apoi a început să vorbească pe un ton calm, atât de încet încât abia o puteam auzi. Acest lucru, ştiam din experienţă, nu era de bun augur.

„Acest bărbat… a murmurat ea, acest bărbat pare a avea potenţial, dar, la fel ca majoritatea bărbaţilor, va fi slab. Iar asta înseamnă că trebuie să fii puternică, Eleanor. Forţa învinge slăbiciunea – aşa e în viaţă, nu?”

„Cred că da”, am spus posacă, cu o faţă lungă.

Gest copilăresc, ştiu, dar Mami tinde să scoată tot ce e mai rău în mine. Muzicianul era foarte frumos şi foarte talentat. Am ştiut, de îndată ce am pus ochii pe el, că eram sortiţi să fim împreună. Soarta ar fi avut grijă de asta. N-aveam nevoie să iau… măsuri decisive, în afară de a mă asigura că drumurile noastre se vor încrucişa din nou – de îndată ce ne-am fi întâlnit, ar fi decurs totul normal – era scris în stele. Bănuiam că Mami nu ar fi fost mulţumită de această abordare, dar eram mai mult decât obişnuită cu asta. Am auzit-o inspirând, apoi expirând, şi am simţit ameninţarea voalată în aer.

„Nu care cumva să te laşi distrasă acum, Eleanor – doar nu ai de gând s-o ignori pe Mami, nu-i aşa? Oh, tu crezi că eşti deşteaptă acum – nu-i aşa? –, cu *locul* tău de muncă şi cu noii *tăi* prieteni. Dar nu eşti deşteaptă, Eleanor! Eşti cineva care lasă oamenii baltă. Cineva care nu poate fi de încredere. Cineva care nu a reuşit. Oh, da, ştiu exact ce eşti. Şi ştiu cum vei sfârşi. Ascultă, trecutul nu a dispărut. Trecutul este un lucru viu. Acele cicatrice minunate ale tale… sunt din trecut nu-i aşa? Şi totuşi, ele încă mai trăiesc pe faţa ta netedă şi mică. Încă mai dor?” Am dat din cap, dar nu am spus nimic.

„Oh, ba da, ştiu prea bine asta. Aminteşte-ţi cum le-ai căpătat, Eleanor! A meritat? Pentru *ea*? Oh, e loc pe celălalt obraz pentru încă un pic de suferinţă, nu-i aşa? Întoarce şi celălalt obraz pentru

Mami, Eleanor, aşa, fii o fată bună!”

Apoi a tăcut.

Capitolul 13

Vineri, în drum spre muncă, în autobuz, mă simţeam ciudat de calmă. Nu băusem votcă după discuţia cu Mami, dar doar pentru că nu mai aveam deloc şi pentru că nu am vrut să ies singură pe întuneric ca să-mi iau. Mereu singură, mereu întuneric. Aşa că, în schimb, mi-am făcut o ceaşcă de ceai şi am citit din cartea mea, distrasă din când în când de unghiile mele verzi şi ostentative în timp ce dădeam paginile. Deja avusesem parte de prea multe fructe tropicale şi aveam nevoie de ceva care să ajute cu problemele inimii. *Raţiune şi simţire*. Încă este una dintre preferatele mele: top cinci, cu siguranţă. Îmi place povestea lui Elinor şi Marianne şi modul atât de atent în care se desfăşoară. Totul are un final fericit, ceea ce este extrem de nerealist, dar, trebuie să recunosc, satisfăcător din punct de vedere narativ. Înţeleg de ce doamna Austen se supunea convenţiilor. Interesant este că, în ciuda gusturilor mele literare variate, nu am dat peste multe eroine numite Eleanor, în oricare dintre variantele de grafie. Poate de aceea au ales acest nume pentru mine.

După câteva capitole, foarte familiare, mă dusesem la culcare, dar nu dormisem deloc. Cu

toate acestea, o noapte fără odihnă nu părea, în mod surprinzător, să aibă vreun efect negativ, aşa că mă simţeam luminoasă şi atentă în timp ce autobuzul îşi croia drum prin traficul de dimineaţă. Poate că eram unul dintre acei oameni care, la fel ca fosta baroneasă Thatcher, pur şi simplu nu mai aveau nevoie de somn. Am luat un exemplar al ziarului gratuit, care este aruncat întotdeauna pe scaunele de autobuz, şi am început să-l frunzăresc. O femeie portocalie, de care nu mai auzisem până atunci se căsătorise pentru a opta oară. Un panda în captivitate îşi „reabsorbi" propriul făt, încheindu-şi astfel sarcina – m-am uitat pe fereastră pentru un moment, în timp ce încercam, fără să reuşesc, să înţeleg sistemul de reproducere al unui panda. Şi, la pagina zece, se descoperiseră dovezi ale abuzului sistematic şi pe scară largă al băieţilor şi al fetelor minore dintr-o serie de centre pentru tineri. Ştirile fuseseră prezentate în această ordine.

Am dat din cap dezaprobator şi, când eram pe cale să scap de ziar, un anunţ mic mi-a atras atenţia. *The Cuttings*, spunea, cu un logo al unui tren de mare viteză care gonea pe o şină. L-am observat pentru că răspunsul la doisprezece orizontal din integrama de ieri era *Shinkansen*. Astfel de coincidenţe mici pot face viaţa mai interesantă. M-am uitat la conţinut, care părea a fi o înştiinţare legată de evenimentele viitoare din locul respectiv, înghesuită între doi artişti de care

nu auzisem niciodată, era o listă a evenimentelor de vineri. Din seara aceea.

Am văzut numele unei trupe – evident, nu mai auzisem de ei, apoi, cu litere mai mici, apărea numele muzicianului! Am scăpat pe jos hârtia, apoi am luat-o din nou. Nimeni nu a observat. Am smuls anunţul, l-am împăturit cu atenţie şi l-am pus în buzunarul interior al genţii mele. Asta era chiar oportunitatea pe care o aşteptam. Scris în stele, oferit mie de către Soartă. Acest autobuz, această dimineaţă… şi în seara aceea.

Când am ajuns la birou, am căutat locaţia respectivă. Părea că avea să cânte la ora 20.00. Trebuia să cumpăr o ţinută de petrecere – şi acum pentru un concert, după serviciu, lucru pentru care nu aveam prea mult timp. Judecând după site, *The Cuttings* părea să fie genul de loc în care cineva s-ar fi simţit mai confortabil îmbrăcat la modă. Aşadar, cum aveam să reuşesc să fiu acolo la opt, îmbrăcată şi pregătită? Pregătită să-l întâlnesc? Era prea devreme? Ar fi trebuit să aştept o altă ocazie, să mă pregătesc bine? Citisem undeva că cineva are doar o singură şansă de a impresiona – am respins clişeul acesta la momentul respectiv, dar poate că exista un sâmbure de adevăr în el. În cazul în care muzicianul şi cu mine am fi devenit un cuplu, prima noastră întâlnire trebuia să fie una memorabilă.

Am dat din cap aprobator, simţind că luasem o

decizie. Aveam să merg la magazine imediat după muncă, să cumpăr o ţinută nouă şi să o port la concert. Oh, Eleanor, nu se poate să fie atât de uşor, nu-i aşa? Ştiam din experienţă că viaţa nu era niciodată într-atât de simplă, aşa că am încercat să anticipez toate potenţialele probleme, gândindu-mă cum aveam să le rezolv cel mai bine. Ce aveam să fac cu hainele pe care le purtam în acel moment? Răspunsul mi-a venit cu uşurinţă: geanta mea era suficient de mare pentru a le căra. Ce părere ai de cină? Nu sunt o femeie care funcţionează bine cu stomacul gol şi ar fi fost jenant să leşin la picioarele lui, din orice motiv, mai puţin o emoţie prea mare. Ei bine, aş fi putut să cumpăr ceva de mâncare dintr-o cafenea după muncă şi să reuşesc să ajung la *The Cuttings* la 19.45? Da, aş fi putut. Asta mi-ar fi oferit o groază de timp ca să aleg un loc mai în faţă, pentru cea mai bună vedere posibilă. Pentru ca eu să-l văd pe el şi el pe mine, desigur. Totul era rezolvat.

Nu am putut rezista să nu arunc o privire rapidă pe Twitter, pentru a vedea dacă el era la fel de entuziasmat ca mine în legătură cu seara aceea. Ah, mulţumesc Twitter!

@johnnieLrocks

Proba de sunet: rezolvat. Tunsoarea: rezolvat. Mişcaţi-vă şezuturile grase la *The Cuttings* în seara asta, ticos. *#următoareachestietare*

#ticălosprezentabil

Un om zgârcit cu cuvintele. A trebuit să caut pe Google ce înseamnă „ticos” şi vreau să mărturisesc că am fost uşor alarmată de rezultat. Cu toate acestea, ce ştiam eu despre comportamentele sălbatice ale vedetelor rock? Ei foloseau un argou necunoscut, pe care el mi l-ar fi explicat în timp util, fără îndoială. Era posibil ca lecţiile să înceapă chiar în seara aceea. Era greu de crezut că, în doar câteva ore, aveam să fiu în prezenţa lui. Ah, fiorul anticipării!

Aveam o misivă pentru el în geanta mea, pe care încă nu o trimisesem. Un alt semn că soarta îmi zâmbea azi. La începutul săptămânii, copiasem pentru el o poezie, una pe care o iubisem mereu, folosind un pix Bic. Ce miracol mic al ingineriei este acest instrument! Alesesem felicitarea cu atenţie: era goală, iar pe pagina din faţă apărea un desen al unui simpatic iepure de câmp – urechi lungi, picioare puternice şi o faţă surprinzător de fermă. Se uita în sus la lună şi la stele, cu o expresie imposibil de înţeles.

Felicitările sunt scandalos de scumpe, având în vedere că sunt fabricate dintr-o mică bucată de carton imprimat. Primiţi, presupun, şi un plic odată cu ea, dar chiar şi aşa… Trebuie să munceşti timp de o jumătate de oră – o muncă plătită cu salariul minim pentru a câştiga suficient încât să cumperi o

felicitare frumoasă şi un timbru ieftin. Apoi am avut o revelaţie – nu mai trimisesem nimănui până atunci o felicitare. Acum, fiindcă urma să-l văd în seara aceea, nu era nevoie să lipesc un timbru poştal. Aş fi putut să-i ofer darul meu umil în persoană.

Frumosul poem al lui Emily Dickinson este numit *Nebune nopţi – Nebune nopţi!* şi combină două elemente care îmi sunt nespus de dragi: semnele de punctuaţie şi tema descoperirii, în cele din urmă, a unui suflet-pereche.

Am citit poemul din nou, am lins lipiciul plicului cu grijă – era delicios de amar – şi apoi am scris numele lui pe partea din faţă, cu cel mai frumos scris al meu. Am ezitat în timp ce o puneam la loc în geantă. Oare seara aceea chiar era potrivită pentru poezie? Reţinerea mea era ciudată; la urma urmei, cumpărasem şi plătisem felicitarea. Cu toate acestea, m-am întrebat dacă n-ar fi fost mai bine să aştept să văd ce se putea întâmpla la concert înainte ca lucrurile să ia o turnură epistolară. Nu era cazul să fiu nesăbuită.

Simţeam că nu se mai face ora cinci. Am luat metroul spre oraş ca să ajung mai repede şi am intrat în cel mai apropiat magazin de lângă staţie, acelaşi din care îmi cumpărasem laptopul. Era 17.20, iar magazinul se închidea în mai puţin de o oră. Hainele de femei se aflau la primul etaj (m-am

întrebat când deveniseră „Hainele de damă” „Haine pentru femei”) şi am urcat cu scara rulantă, negăsind scările. Spaţiul de la etaj era imens şi am decis să cer ajutor. Prima femeie pe care am văzut-o avea un aer de matroană şi nu părea să fie în poziţia de a oferi sfaturi legate de modă. A doua se apropia de finalul adolescenţei, având cam douăzeci şi ceva de ani, prin urmare, era prea crudă ca să mă sfătuiască.

A treia, cu un aer de Goldilocks, era potrivită – era cam de vârsta mea, bine îngrijită şi cu un aspect blajin. Am abordat-o cu precauţie.

„Scuzaţi-mă, mă întrebam dacă v-aş putea cere ajutorul”, am spus.

S-a oprit din împăturirea puloverelor şi s-a întors spre mine, zâmbind fals.

„O să merg la un concert într-o locaţie la modă şi mă întrebam dacă m-aţi putea ajuta să aleg o ţinută adecvată”.

Zâmbetul ei a devenit mai larg şi arăta mai sincer.

„Ei bine, noi oferim un serviciu de asistenţă personală pentru cumpărături, a spus ea. Ai dori să-ţi fac o programare?”

„Oh, nu, i-am spus, este în seara asta. Mă tem că am nevoie de ceva chiar acum”.

M-a privit din cap până în picioare.

„Unde te duci, mai exact?”

„*The Cuttings*”, am spus cu mândrie.

Ea şi-a răsfrânt buza de jos şi a dat din cap o dată, încet.

„Ce mărime porţi, douăsprezece?”

Am încuviinţat din cap, impresionată de faptul că fusese în stare să mă măsoare atât de exact doar privindu-mă. Ea s-a uitat la ceas.

„Urmează-mă”, mi-a spus apoi.

Se pare că erau diverse magazine în interior, iar ea m-a dus la cel mai puţin simpatic.

„OK, aşa, după mine, a spus ea, ăştia… – O pereche de pantaloni negri din denim ridicol de subţiri – … cu asta…” – un top negru, asemănător unui tricou, dar din imitaţie de mătase, cu o gaură la spate.

„Serios? am spus. Mă gândeam mai mult la ideea unei rochii frumoase; sau o fustă şi o bluză”.

Ea m-a privit din nou din cap până în picioare.

„Ai încredere”, mi-a spus.

Cabina de probă era mică şi mirosea a picioare nespălate şi a deodorant de cameră. Blugii păreau prea mici, dar, în mod miraculos, m-au cuprins şi am reuşit să îi închid. Bluza era largă, cu un guler la baza gâtului. Mă simţeam acoperită, cu toate că nu am putut să văd decupajul din spate. Arătam la fel ca restul. Am presupus că acesta era scopul. Am păstrat ţinuta pe mine, am rupt etichetele şi le-am pus pe podea, apoi am împăturit hainele de lucru şi le-am băgat în geantă. Am luat etichetele pentru ca femeia să le scaneze la casă. Ea aştepta

afară.

„Ce părere ai? m-a întrebat ea. Arată bine, nu-i aşa?”

„Le cumpăr”, am spus, întinzându-i codurile de bare.

Cu toate acestea, uitasem de dispozitivele de securitate prinse de haine şi ne-am luptat mult ca să le scoatem. În cele din urmă a trebuit să merg în apropierea casei de marcat şi să stau în genunchi cu spatele, pentru ca ea să le desprindă cu ajutorul aparatului magnetic fixat pe tejghea. În final, am ajuns să râdem de asta. Nu cred că am mai râs vreodată într-un magazin. După ce am plătit, încercând să nu mă gândesc la cât de mulţi bani cheltuisem, vânzătoarea a ieşit din nou din spatele casei de marcat.

„Da’ te superi dacă îţi spun ceva? E vorba doar de… pantofi”.

M-am uitat în jos. Purtam pantofii mei de lucru, perechea plată, confortabilă şi neagră, cu arici.

„Cum te numeşti?” m-a întrebat ea.

Eram uluită. De ce era numele meu relevant pentru cumpărarea unei perechi de încălţăminte? Ea aştepta, sperând să-i răspund.

„Eleanor”, am spus cu o mare neplăcere, după ce am luat în calcul să dau fie un nume fals, fie un pseudonim.

Cu siguranţă nu aveam de gând să-i spun numele meu de familie.

„Chestia este, Eleanor, că ai nevoie serios de o gheată până la gleznă pentru blugii skinny”, mi-a spus ea la fel de serioasă, ca un specialist al unui spital care oferea sfaturi medicale.

„Nu vrei să vii la raionul de încălţăminte şi să arunci o privire? Văzând că ezit, a adăugat încet: Nu lucrez pe bază de comision sau ceva, doar că… vei completa perfect ţinuta cu pantofii potriviţi”.

„Accesoriile fac femeia, nu-i aşa?” am spus, dar ea nu a zâmbit.

Mi-a arătat nişte cizme care m-au făcut să râd în hohote, atât de ridicole erau cu tocurile lor înalte şi cu calapodul îngust. În cele din urmă am fost de acord să cumpăr o pereche de ghete suficient de elegante, în care însă puteam merge, fără riscul de a-mi face rău la coloană, îndeplinind astfel ambele cerinţe.

Şaizeci şi cinci de lire sterline! Doamne fereşte, m-am gândit, în timp ce îi întindeam din nou cârdul. Unii oameni trebuie să trăiască o săptămână cu banii ăştia.

Mi-am vârât în geantă pantofii mei negri. Am văzut că o ochise şi pe asta, uitându-se apoi la secţiunea cu genţi de mână.

„Oh, mi-e teamă că nu, am spus, pentru moment mi-am epuizat fondurile”.

„Atunci, asta e, a spus ea. Doar doseşte-o la garderobă şi o să fie totul în regulă”.

Habar nu aveam ce voia să spună, dar

caleaşca înaripată a timpului se grăbea să se arate.

„Îţi mulţumesc foarte mult pentru ajutor, Claire, am spus, aplecându-mă în faţă ca să îi zăresc insigna cu numele. A fost de nepreţuit”.

„Cu plăcere, Eleanor, mi-a răspuns ea. Un ultim lucru: magazinul se închide în zece minute, dar dacă eşti suficient de rapidă, poţi să dai o fugă până jos şi să îţi faci o mică transformare înainte de a pleca – salonul de înfrumuseţare este la parter, lângă ieşire. Du-te la Bobbi Brown şi spune-le că te-a trimis Claire”.

Acestea fiind spuse, s-a îndepărtat; încasările deja depăşiseră aşteptările datorită ofrandelor zilei, susţinute în parte de nu tocmai minora mea contribuţie.

Când am cerut să vorbesc cu Bobbi, femeia de la masa de machiaj a chicotit.

„Ne-a venit cineva potrivit”, a spus ea, neadresându-se cuiva anume.

Erau foarte multe oglinzi şi m-am întrebat dacă încurajau cumva o persoană să stea de vorbă cu ea însăşi.

„Aşază-te sus acolo, iubire”, mi-a spus ea, arătând spre un scaun ridicol de mare.

Am reuşit să mă caţăr, dar nu a fost o mişcare prea elegantă, fiind oarecum încurcată de noile mele ghete. M-am aşezat pe mâini, pentru a le ascunde – pielea înroşită şi crăpată părea să fi luat

foc sub lumina crudă de deasupra capului, care scotea în evidenţă fiecare defect, fiecare centimetru deteriorat. Femeia mi-a dat părul de pe faţă.

„Aşa, deci, a spus ea uitându-se la mine, poate prea atent. Să ştii că nu va fi nicio problemă. Bobbi are anticearcăne minunate, care se potrivesc cu orice nuanţă a pielii. Nu pot să scap de ele, dar cu siguranţă le pot ascunde”.

M-am întrebat dacă vorbea întotdeauna despre ea la persoana a treia.

„Te referi la faţa mea?” am spus.

„Nu, prostuţo, la cicatricea ta. Ai o faţă încântătoare. Să ştii că ai o piele foarte curată. Acum, fii atentă la asta!”

În jurul taliei avea un brâu cu instrumente, la fel ca un tâmplar sau un instalator, şi împungea cu limba colţul gurii în timp ce lucra.

„Avem doar zece minute până când se închide magazinul, mi-a spus ea, aşa că mă voi concentra asupra camuflajului şi ochilor. Ţi-ar plăcea un machiaj gen *smoky eye*?”

„Nu-mi place nimic ce are de-a face cu fumatul”, am spus şi, în mod bizar, ea a râs din nou.

Ciudată femeie!

„Ai să vezi…” a spus ea, împingându-mi capul pe spate şi cerându-mi să mă uit în sus, să mă uit în jos, să mă întorc într-o parte… erau nenumărate

atingeri, cu o mulţime de instrumente diferite, iar ea stătea atât de aproape, încât am putut să-i miros guma mentolată care nu prea reuşea să ascundă aroma cafelei pe care o băuse mai devreme.

S-a auzit apoi sunetul unui clopot, iar ea a murmurat o înjurătură. Din difuzor s-a auzit anunţul că magazinul era acum închis.

„Mă tem că nu mai avem timp”, a spus ea, făcând un pas înapoi pentru a-şi admira munca.

Mi-a dat apoi o oglindă de mână. Nu m-am recunoscut. Cicatricea abia se mai vedea, iar ochii mei erau daţi puternic cu rimel şi conturaţi cu cărbune, amintindu-mi de o emisiune despre lemuri pe care o văzusem recent. Buzele mele aveau culoarea macilor lui Earl Haig.

„Ei bine, a zis ea, ce părere ai?”

„Arăt ca o primată mică din Madagascar sau poate ca un raton din America de Nord, am spus. Este fermecător!”

A râs atât de mult, încât a trebuit să-şi încrucişeze picioarele; apoi m-a uşuit de pe scaun şi spre uşă.

„Se presupune că eu ar trebui să testez şi să-ţi vând produsele şi periile, mi-a spus ea. Dacă doreşti vreuna, revino mâine şi întreabă de Irene!”

Am încuviinţat din cap şi am salutat-o cu mâna. Oricine ar fi fost această Irene, erau literalmente şanse mult mai mari să cumpăr de la

ea arme cu plutoniu.

Capitolul 14

Cred că muzicianul experimenta un vârtej de emoţii în acele momente. Un om timid, modest, care nu atrage atenţia, obligat să cânte datorită talentului său, să-l împărtăşească cu lumea, nu pentru că vrea, ci pentru că pur şi simplu aşa trebuie. El cântă la fel ca o pasăre; muzica lui este ceva dulce, natural, care vine precum ploaia, precum lumina soarelui, ceva care pur şi simplu *există*, într-un mod perfect. M-am gândit la asta în timp ce mâncam o cină improvizată. Eram, pentru prima dată în viaţa mea de adult, într-un restaurant fast-food, un loc enorm şi bătător la ochi, un pic mai sus de locul în care urma să aibă loc evenimentul muzical. Fusesem siderată constatând că locul era, în mod inexplicabil, plin. M-am întrebat de ce oamenii ar sta la coadă de bunăvoie la o tejghea, cerând o hrană procesată pe care apoi să o transporte la o masă oarecare şi pe care să o mănânce din ambalaj. După aceea, în ciuda faptului că au plătit pentru mâncare, *clienţii înşişi sunt responsabili* pentru curăţarea resturilor. Foarte ciudat.

După ce am studiat un pic oferta, am optat pentru un pătrat oarecare de peşte alb, ce fusese dat prin pesmet şi prăjit bine, apoi băgat într-o

chiflă prea dulce, însoţit, în mod bizar, de o felie de brânză topită, o frunză de salată moale şi un mucegai alb, uşor acrişor, care mai avea puţin şi devenea o obscenitate. În ciuda eforturilor susţinute ale lui Mami, nu sunt o epicuriană; cu toate acestea, faptul că peştele şi brânza nu merg împreună este un adevăr culinar universal recunoscut. Cred că cineva ar trebui să-i spună asta domnului McDonald. Nu era nimic tentant la oferta de deserturi, aşa că am optat în schimb pentru o cafea, care era amară şi călduţă. Bineînţeles că am fost pe punctul să o torn toată pe mine, noroc că am citit la timp avertismentul imprimat pe paharul de hârtie, care atenţiona că lichidele fierbinţi pot provoca leziuni. „Ai scăpat la ţanc, Eleanor!” mi-am spus, râzând în sinea mea. Am început să suspectez că domnul McDonald chiar era un fraier, deşi, judecând după coada care nu se micşorase, era unul bogat.

M-am uitat la ceas, apoi mi-am luat geanta şi mi-am îmbrăcat vesta. Am lăsat rămăşiţele cinei mele chiar acolo – la urma urmei, ce sens mai avea să mănânci în oraş dacă trebuia să faci curat după tine? Ai putea foarte bine să rămâi acasă.

Venise timpul.

Însă eroarea din planul meu, *hamartia*, fusese asta: nu mai erau bilete disponibile. Bărbatul de la casa de bilete chiar a râs de mine.

„Am rămas fără bilete de câteva zile”, mi-a spus el.

I-am explicat, cu răbdare şi încet, că voiam să văd doar prima jumătate, recitalul de deschidere, sugerându-i că nu le-ar fi fost greu să mai adauge o persoană, chestie aparent imposibilă din cauza normelor împotriva incendiilor. Pentru a doua oară în câteva zile, am simţit că îmi vine să plâng. Bărbatul a râs din nou.

„Nu plânge, iubire, a spus el. Sincer, nu sunt aşa de buni. S-a aplecat apoi să-mi spună pe un ton confidenţial: L-am ajutat pe cântăreţ să-şi care echipamentul din maşină în după-amiaza asta. E cam un tip de nimic, ca să fiu sincer cu tine. Nu ar trebui să laşi un pic de succes să ţi se urce la cap, ştii ce zic. E frumos să fii politicos, nu?”

Am dat din cap, întrebându-mă la care cântăreţ se referea, apoi m-am dus la bar ca să îmi adun gândurile. Nu aş fi intrat fără bilet, asta era foarte clar. Şi nu mai erau bilete. Am comandat o băutură Magners, amintindu-mi de ultima dată, când fusesem obligată să mi-l torn singură. Barmanul avea peste un metru optzeci înălţime şi îşi făcuse nişte găuri ciudate, enorme, în lobii urechilor, înserându-şi câteva cercuri mici din plastic negru care împingeau înapoi pielea. Dintr-un motiv straniu, mi-am amintit de perdeaua mea de duş.

Acest gând liniştitor legat de casă mi-a dat

curaj să-i examinez tatuajele, care-i şerpuiau pe gât şi în jos, pe ambele braţe. Culorile erau foarte frumoase, iar imaginile erau dense şi complexe. Ce minune să poţi citi pe pielea cuiva şi să-i afli povestea vieţii din desenele de pe piept, braţe sau pielea fină a cefei! Barmanul avea trandafiri şi o cheia sol, o cruce, figura unei femei... atât de multe detalii, atât de puţină piele neîmpodobită! A văzut că mă uit şi mi-a zâmbit.

„Ai şi tu vreunul?”

Am clătinat din cap, i-am zâmbit la rândul meu şi m-am grăbit spre o masă cu băutura. Cuvintele lui mi-au rezonat o vreme în cap. De ce n-aveam niciun tatuaj? Nu mă mai gândisem până atunci la asta şi nu hotărâsem în mod conştient dacă să am unul sau nu. Şi cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă atrăgea mai tare ideea. Aş fi putut avea unul pe faţă, ceva complex şi complicat, care să integreze cicatricea, devenind o trăsătură? Sau, şi mai bine, să îl fac într-un loc secret. Pe interiorul coapsei sau pe talpă.

Mi-am terminat Magnersul şi barmanul a venit să-mi ia paharul.

„Acelaşi lucru?” m-a întrebat.

„Nu, mulţumesc, am spus. Pot să vă întreb ceva? Şi am încetat să-mi mai smulg resturile lacului de unghii. Două lucruri, de fapt. Unu: doare? Şi doi: cât de mult costă un tatuaj?”

El a dat din cap, de parcă s-ar fi aşteptat la

întrebările mele.

„Doare ca dracu’, n-am să mint, a spus. În privinţa costului, depinde ce îţi faci – e o mare diferenţă între *Mama* pe biceps şi un tigru masiv pe tot spatele, înţelegi?”

Am dat din cap – avea logică. Perfect.

„Totuşi, sunt destui amatori, a adăugat el, prins de subiect. Dacă îţi faci unul, să mergi la Barry, pe strada Thornton. Barry lucrează bine”.

„Vă mulţumesc foarte mult”, am spus.

Nu mă aşteptasem ca seara să decurgă astfel, dar se pare că viaţa are felul ei de a te surprinde uneori.

Ajunsă afară, am realizat nu mai avea rost să aştept. După concert, muzicianul avea să meargă, fără îndoială, la o petrecere sclipitoare, într-un loc strălucitor şi vibrant, pentru a sărbători. Cât despre mine, nu cunoşteam decât două locuri, McDonald’s şi barul neplăcut pe care îl vizitasem cu Raymond – şi era puţin probabil ca petrecerea să aibă loc în oricare din acestea.

Haide, Eleanor, mi-am spus. Pur şi simplu n-a fost să fie în seara asta. Felicitarea n-avea să fie livrată, urmând să rămână în geanta mea pentru moment. Mi-am potolit dezamăgirea consolându-mă cu gândul că, atunci când avea să se întâmple, întâlnirea urma să fie perfectă – şi nu ceva anunţat din scurt, o întâlnire ad-hoc într-un club de muzică. În plus, până atunci voi fi testat suficient noile

mele ghete, urmând să pot merge normal. Eram deja sătulă de privirile pe care le atrăsese umbletul meu pe jumătate şchiopătând.

@johnnielrocks

întrebându-mă dacă nu cumva chestiile mele sunt un pic cam mult pentru unii oameni. Nu merge la concerte dacă nu te descurci cu sunetele noi. #neinteles *#adevăr*

@johnnielrocks

se întâmplă cu toţi artiştii mari la debut, tot şi *#Dylan #Springsteen #suntlaconcert*

Capitolul 15

În final am luat un taxi. Abia când am intrat în casă mi-am amintit că nu mai aveam votcă. Aşa că pur şi simplu am mers la culcare. M-am trezit mai devreme a doua zi şi am decis să merg la magazinul de cartier ca să-mi cumpăr provizii; cu o zi înainte îmi tulburasem rutina cu încercarea eşuată de a mă întâlni cu muzicianul. Am luat nişte lapte, un pachet de chifle şi o cutie de spaghete inelate. Intenţionasem să cumpăr Alphabetti Spaghetti, dar le-am ales impulsiv pe cele inelate. Este bine să fii flexibil, cu toate că ştiu foarte bine că atât inelele, cât şi literele au acelaşi gust. Nu sunt fraieră.

Proprietarul era un tip fermecător din Bangladesh, cu un semn din naştere interesant. După atâţia ani, eram, desigur, în termeni cordiali, lucru care îmi plăcea. Am pus mărfurile pe tejghea şi am privit cu atenţie spre rafturile din spatele lui în timp ce el făcea calculul. A zâmbit şi m-a anunţat cât costau toate.

„Vă mulţumesc, am spus, apoi am arătat spre rafturile din spatele lui. Aş putea lua, vă rog, şi două sticle de votcă Gien?” Sprâncenele i s-au ridicat foarte sus pentru o secundă, apoi figura i-a devenit impasibilă.

„Mă tem că nu vă pot vinde alcool, domnişoară Oliphant”, a spus el, un pic jenat.

Am zâmbit.

„Domnule Dewan, sunt extrem de flatată, dar oarecum îngrijorată de calitatea vederii dumneavoastră, am spus eu. Am împlinit deja treizeci şi unu de ani”.

Am simţit cum creşte în mine un sentiment de satisfacţie. Bobbi Brown îmi spusese că am pielea frumoasă (părţile care mai erau vii, în orice caz), iar acum, domnul Dewan mă confunda cu o adolescentă!

„Este ora nouă şi zece dimineaţa”, mi-a spus el, pe un ton destul de tăios – o coadă mică se formase deja în spatele meu.

„Ştiu foarte bine ce oră este, am spus. Să îndrăznesc să adaug că nu e deloc treaba dumitale

ce aleg clienţii la micul dejun?”

El mi-a răspuns atât de încet, încât a trebuit să mă aplec ca să îl aud.

„Este ilegal să vinzi alcool înainte de ora 10 dimineaţa, domnişoară Oliphant. Mi-aş putea pierde licenţa”.

„Serios? am spus fascinată. Habar nu aveam! Mă tem că nu cunosc prea bine legea privind licenţele”.

Mi-a aruncat o privire mirată.

„Vă costă 5 lire 49”, a repetat el, luând bancnota de zece lire şi dându-mi restul, timp în care îşi privea pantofii fix.

Am simţit o schimbare în relaţia noastră până acum cordială, dar nu reuşeam să înţeleg de ce. Nici măcar nu mi-a spus la revedere.

Era supărător, pentru că trebuia să ies din nou mai târziu ca să îmi cumpăr votcă. De ce nu o puteai cumpăra în acelaşi mod în care ai fi cumpărat, să zicem, lapte? Adică, de la orice magazin, în orice moment în care era deschis. Era ridicol. Presupun că astfel se asigurau că alcoolicii erau protejaţi de ei înşişi pentru cel puţin câteva ore în fiecare zi – deşi, raţional vorbind, aşa ceva nu avea sens. Dacă aş fi fost – din punct de vedere chimic şi psihologic – dependentă de alcool, m-aş fi asigurat că am în orice moment un stoc la îndemână, cumpărând mai multe sticle şi punându-

le deoparte. Era o lege fără sens; sincer, care era diferenţa între a cumpăra votcă la ora nouă şi a cumpăra la zece dimineaţa şi la zece şi zece?

Pentru mine, votca este doar o necesitate de ordin casnic, cum ar fi o franzelă sau un pachet de ceai. Cel mai bun lucru în privinţa ei este că mă ajută să dorm. Uneori, la căderea nopţii, stau acolo în întuneric şi nu mă pot împiedica să nu-mi aduc aminte: frică şi presiune, dar mai ales frică. În acele nopţi, vocea lui Mami îmi şuieră în cap, în timp ce o altă voce, mai mică şi mai timidă, se cuibăreşte în apropiere de urechea mea, atât de aproape încât îi pot simţi răsuflarea fierbinte, cuprinsă de panică, deplasându-se peste firele de păr mici care transmit sunetul, atât de aproape încât trebuie să şoptească. Acea mică voce, care se frânge, implorând: *Eleanor*, *te rog*, *ajută-mă*, *Eleanor*... din nou şi din nou, fără oprire. În acele seri am nevoie de votcă, altfel m-aş prăbuşi.

Am decis să merg mai departe pe jos către supermarketul la care ajungeam în vreo douăzeci de minute. Aş fi utilizat mai eficient timpul meu, cumpărând totodată, decât să merg acasă şi să ies din nou. Geanta mea era cam grea, aşa că am pus-o jos şi am desfăcut cadrul pliabil care era depozitat într-unul dintre compartimentele interioare. Am pus geanta pe el *et voilà!* o geantă pe roţi. Scotea un sunet destul de neplăcut, dar

compensa prin aceea că puteai căra toate obiectele mai grele.

Supermarketul respectiv avea o gamă largă de produse de calitate – nu doar mâncare şi băutură, ci şi prăjitoare de pâine, pulovere, Frisbees şi romane. Nu era Metro Tesco, era Tesco Extra. Era, pe scurt, unul dintre locurile mele preferate.

Capitolul 16

Tesco! Lumini strălucitoare, etichete corecte, 3 la preţ de 2 şi oricare 3 bucăţi la 5 lire. Am luat un cărucior, pentru că îmi place să-l împing. Mi-am pus geanta pe scaunul copilului şi a devenit destul de dificil să-l manevrez, doar că lucrul acesta a făcut exerciţiul în sine mai distractiv. Nu m-am dus direct la votcă; în schimb, am cercetat fiecare culoar în parte, pornind de la etaj, din secţiunea de produse electrice, şi ajungând la parter, unde am petrecut mai multă vreme pe lângă tampoane, alimente din roşii şi cuşcuşul Ainsley Harriot’s Spice Sensation.

Am luat-o apoi spre brutăria magazinului şi m-am oprit brusc în dreptul chiflelor bine coapte, nevenindu-mi să cred ce vedeam. Muzicianul! Cât de binecuvântată sunt să trăiesc într-un oraş compact, unde vieţile se intersectează atât de uşor! Ah, m-am gândit, dar cine spune că a fost întâmplător? Aşa cum am mai observat,

maşinaţiunile destinului au loc adesea dincolo de sfera cunoştinţelor umane şi, probabil, forţe mult mai mari ne-au împins unul spre altul în cele mai neprevăzute circumstanţe. Ironizată de soartă, mă simţeam în dimineaţa aceea ca una din eroinele lui Thomas Hardy (cu toate că implorasem în tăcere şi cu pasiune soarta, astfel încât să nu creeze întâlniri viitoare pentru noi în apropierea unor oi care explodează).

Stând cu ochii pe muzician, m-am ascuns în spatele genţii mele de cumpărături umflate, din spaţiul pentru copil din cărucior, şi apoi am înaintat încet către el. Am mers cât de mult am îndrăznit. Era obosit şi palid, dar chiar şi aşa mi se părea frumos, deşi într-un mod aparent neglijent. A aruncat în coş o pâine albă, feliată, apoi a mers uşor spre raionul de carne. Din nou, eram în dezavantaj. Nu eram pregătită fizic ca să mă prezint, fiind ceva mai puţin *soignée* la acea oră de weekend, şi nici nu purtam hainele sau ghetele mele noi. Nici măcar nu pregătisem o replică bună pentru a începe o conversaţie. Şi nici nu aveam felicitarea în geantă ca să i-o dau. Lecţia care se impunea: trebuie să fii pregătit în orice moment.

Am decis că ar fi fost mai înţelept să nu-l mai urmăresc, cu toate că eram extrem de curioasă ce avea să cumpere în continuare, dar mă temeam că meta-căruciorul meu era mult prea vizibil. În schimb, m-am dus direct la vinuri şi băuturi

spirtoase şi am cumpărat trei sticle mari de votcă premium. Intenţionasem să cumpăr doar două sticle de Glen, dar oferta promoţională de la Smirnoff era uluitoare. Oh, domnule Tesco, pur şi simplu nu pot rezista chilipirurilor tale minunate!

Am avut noroc, pentru că, atunci când am ajuns, muzicianul aştepta la casele de marcat. Era o singură persoană în spatele lui, aşa că m-am strecurat la coadă, cu acest paravan convenabil între noi. Ce cumpărături bine alese! Ouă, şuncă, suc de portocale („cu bucăţi” – oare ce bucăţi?). Şi tablete de Nurofen. A trebuit să îmi impun să nu mă aplec în faţă ca să-i explic că îşi aruncă banii pe fereastră – acest medicament non-steroidal şi antiinflamator de marcă este pur şi simplu ibuprofen de 200 de grame, a cărui versiune simplificată se găseşte la vânzare probabil la un sfert din preţul respectiv. Dar asta nu putea fi o deschidere bună. Aveam nevoie de ceva mai atrăgător, mai memorabil, pentru primul nostru dialog.

A scos un portofel frumos şi ponosit din piele şi a plătit cu un card de credit, deşi am observat că suma totală era mai mică de opt lire. Mă aşteptam cumva ca el, întocmai unui membru al familiei regale, să fie pur şi simplu prea important pentru avea bani gheaţă la el. În timpul dialogului cu casiera – o femeie de vârstă mijlocie, care, în mod bizar, părea complet imună la farmecele vizibile

ale frumosului bărbat din fata ei am observat că mai ratasem o ocazie. De data aceasta, nu am putut rezista. Mi-am scos telefonul nou-nouţ, mi-am accesai imaculatul cont de Twitter şi am aşteptat până când el a plătit şi a părăsit clădirea. Apoi am tastat repede, apăsând de îndată butonul de trimitere.

@eloliph

Un card Tesco Club este ceva frumos şi o bucurie pentru totdeauna. CHIAR ar trebui să ceri unul. Un prieten preocupat xx

@johnnieLrocks

Tesco: nu mai insista cu cârdul de fidelitate-slash-spion al Fratelui Mai Mare. E ca şi când aş trăi într-un stat poliţienesc, băi *#mahmureală #lasă-măînpace #luptăcontraputerii*

Capitolul 17

Desigur că ştiam deja că nu locuiam prea departe unul de celălalt, dar nu mi-ar fi trecut prin cap că vieţile noastre s-ar fi putut interesecta în vreun mod neprevăzut. Uneori, locul acesta pare mai mult un sat decât un oraş. Iată că aveam în comun iubirea pentru Tesco. Nu m-a surprins. M-am întrebat unde s-ar mai fi putut întrepătrunde existenţele noastre. Poate mergeam, de exemplu,

la acelaşi oficiu poştal sau poate ne elibera reţetele acelaşi farmacist. Am reflectat din nou asupra importanţei de a fi pregătită în orice moment pentru o întâlnire, arătând cât mai bine şi având ceva potrivit de spus. Aveam nevoie de mai mult de o ţinută.

Petrecerea de bun venit a lui Sammy era în seara aceea la şapte, iar Raymond îmi propusese să ne întâlnim înainte în apropiere de casa Laurei. La început, m-am gândit că era surprinzător şi neobişnuit de grijuliu, însă apoi mi-am dat seama că pur şi simplu nu voia să ajungă acolo singur. Unii oameni, cei slabi, se tem de singurătate. Ceea ce nu reuşesc să înţeleagă este aspectul foarte eliberator al singurătăţii – odată ce îţi dai seama că nu ai nevoie de nimeni, poţi avea grijă de tine fără probleme. Asta e toată chestia: este *cel mai bine* să ai grijă de tine. Nu îi poţi proteja pe alţii, oricât de mult ai încerca. Încerci, dar nu reuşeşti, şi lumea se prăbuşeşte în jurul tău, arzând complet.

Acestea fiind spuse, m-am întrebat uneori cum ar fi fost să am pe cineva – un văr, să zicem, sau un frate – pe care să-l pot suna în vremuri de restrişte sau cu care să petrec anumite momente fără vreo planificare. Cineva care te cunoaşte, căruia îi pasă de tine, care vrea ce e mai bun pentru tine. O plantă de casă, oricât de atractivă şi de robustă ar fi, nu e chiar cel mai bun lucru, din păcate. Chiar şi ipoteza în sine era inutilă. Nu

aveam pe nimeni şi era zadarnic să vreau să fie altfel. La urma urmei, nici nu meritam mai mult. Şi, într-adevăr, eram bine, bine, bine. Până la urmă nu eram aici, în lume, mergând la o petrecere? Îmbrăcată cu cele mai bune podoabe şi aşteptând o cunoştinţă? Păzea, seară de sâmbătă, că vine Eleanor Oliphant! Mi-am îngăduit să zâmbesc un pic.

În cele din urmă, starea mea de spirit s-a înrăutăţit oarecum, pentru că a trebuit să-l aştept douăzeci şi cinci de minute pe Raymond. Găsesc întârzierile în sine foarte nepoliticoase; este ceva cu totul lipsit de respect, care presupune în mod clar că tu te consideri pe tine – şi implicit timpul tău – mult mai valoros decât ar putea fi cealaltă persoană. Într-un final, la şapte şi un sfert, Raymond s-a dat jos cu greu dintr-un minitaxi, exact când eram pe punctul de a pleca.

„Saluţi, Eleanor!” mi-a spus el, plin de voie bună.

Ţinea în braţe o pungă impresionantă şi un buchet de garoafe ieftine. Laura ne spusese în mod special să nu aducem nimic. De ce ignorase cererea ei politicoasă?

„Raymond, invitaţia era pentru ora 19.00, am spus. Am stabilit să ne întâlnim aici la 18.50, iar acum am întârziat nejustificat de mult din cauză că tu ai ajuns târziu. Este o mare lipsă de respect faţă de gazda noastră!”

Nici nu puteam să mă uit la el. În mod inexplicabil, el a râs.

„Uşor, Eleanor, a spus el. Serios! Uşor! Nimeni nu ajunge la o petrecere exact la timp. Este mai nepoliticos să faci asta decât să vai cu cincisprezece minute mai târziu, crede-mă. M-a privit de sus în jos, apoi a adăugat: Arăţi bine. Altfel…”

Nu am apreciat această încercare evidentă de a schimba subiectul.

„Mergem?” am spus, pe un ton destul de tăios.

Păşea agale alături de mine, fumând ca de obicei.

„Eleanor, a spus el apoi, nu te stresa în legătură cu asta, sincer! Atunci când oamenii spun să vii la ora şapte, ei dau de înţeles să ajungi cel mai devreme la şapte şi jumătate. Probabil că vom fi primii acolo!”

Am fost contrariată auzind asta.

„Dar de ce? am spus. De ce, Doamne iartă-mă, ai spune o oră când de fapt ai vrea să spui altceva, şi cum ar putea să ştie oamenii asta?”

Raymond şi-a stins ţigara şi a aruncat-o în canal. Apoi a înclinat capul, căzând un pic pe gânduri.

„Nu ştiu cum ar putea să ştie, dacă e să explic asta, a spus el. Pur şi simplu o fac. S-a mai gândit un pic, apoi a adăugat: Dar e ca şi cum ai chema oamenii la tine şi le spui să vină la opt, fiind un

adevărat coşmar dacă unii… dacă o persoană soseşte la opt, iar tu nu eşti gata n-ai avut timp să faci curat, să duci gunoiul sau orice altceva… E ceva destul de… pasiv-agresiv dacă cineva ajunge efectiv la timp sau oh, Doamne? mai devreme”.

„Nu ştiu la ce te referi, am spus. Dacă aş invita oamenii să vină la opt, atunci la opt aş fi deja pregătită. Altfel, gestionezi prost timpul”.

Raymond a ridicat din umeri. Nu făcuse niciun efort să se îmbrace elegant pentru petrecere, purtând uniforma sa obişnuită cu pantofi de alergare (cei verzi) şi un tricou. Pe acesta scria *Carcetti pentru primar*. De neînţeles. Purta o jachetă din denim, mai deschisă la culoare decât pantalonii şi din acelaşi material. Nu crezusem că există un costum din denim, dar iată că da.

Casa Laurei se afla în capătul unei fundături îngrijite, cu case mici, moderne. Pe alee erau mai multe maşini. Ne-am apropiat de uşa din faţă şi am observat că în jardinierele de la fereastră erau muşcate roşii. Muşcatele îmi par oarecum neliniştitoare din pricina acelui miros puternic şi lipicios pe care îl simţi când te apropii de ele, un miros cam greţos, ca de legume, care este opusul celui floral.

Raymond a apăsat pe soneria de la intrare – clopoţeii au intonat primele note ale *Simfoniei a III-a* de Beethoven. Un băiai foarte mic, cu faţa mânjită – speram că de ciocolată –, a deschis şi ne-

a privit. M-am uitat şi eu la el. Raymond a făcut un pas înainte.

„E totul bine, amice? a spus. Am venit să-l vedem pe bunicul tău”.

Băiatul a continuat să se uite la noi, oarecum lipsit de interes.

„Am pantofi noi”, a răspuns fără să se refere la ceva anume.

În acel moment, Laura a apărut în spatele lui în hol.

„Tanti Laura, a spus el, fără să se întoarcă şi pe un ton vizibil plictisit, au mai venit oameni la petrecere”.

„Văd şi eu, Tyler, a răspuns ea. De ce nu îl cauţi pe fratele tău? Poate reuşiţi să umflaţi mai multe baloane pentru noi”.

El a dat din cap şi a fugit, dupăind cu picioarele sale mici pe scările uriaşe.

„Intraţi, ne-a spus ea, zâmbindu-i lui Raymond. Tati va fi încântat să vă vadă”.

Nu mi-a zâmbit, ceea ce era normal, având în vedere că mi se întâmpla de câte ori când mă întâlneam cu alţi oameni.

Am intrat, iar Raymond şi-a şters cu atenţie picioarele pe preş. Am făcut la fel. Era cu adevărat o zi pe care nu o prevăzusem, cea în care îi ceream lui Raymond sfaturi de orientare socială.

I-a înmânat Laurei florile şi punga impresionantă, iar ea mi s-a părut mulţumită. Mi-

am dat seama că, în ciuda rugăminţilor ei de la spital, ar fi trebuit să-i ofer şi eu ceva. Când eram pe punctul să îi explic că ea ne spusese să nu aducem nimic şi că, pur şi simplu, avusesem amabilitatea de a-i respecta dorinţele, Raymond a izbucnit:

„Acestea sunt din partea lui Eleanor şi a mea”.

Ea a aruncat un ochi în pungă – speram sincer să nu fie din nou Haribo şi Pringles – şi ne-a mulţumit amândurora, iar eu am dat din cap a confirmare.

Ne-a condus apoi în camera de zi, unde erau aşezaţi Sammy şi familia lui. Se auzea încet o muzică pop banală, iar pe o masă joasă erau mai multe boluri mici cu gustări bej. Laura purta o rochie înfăşurată în jurul ei ca nişte bandaje negre şi se legăna pe nişte tocuri de zece centimetri. Părul ei blond era – am căutat mult termenii corecţi – atât ridicat, cât şi unsuros, căzând mult peste umeri în valuri lucioase. Chiar şi Bobbi Brown ar fi găsit cantitatea de machiaj pe care o purta un pic cam *de trop*. Gura lui Raymond rămăsese uşor deschisă, pur şi simplu îndeajuns de mult încât ca să poţi pune înăuntru o scrisoare, iar el avea un aer oarecum ameţit. Laura părea cu totul indiferentă la reacţia lui.

„Raymond! Eleanor!” a strigat Sammy, fluturând din mână din fotoliul de catifea enorm în care stătea cufundat.

„Laura, dă-le ceva de băut, da? Acum bem Prosecco”, a spus el, oarecum confidenţial.

„Nu mai bea, tată, i s-a adresat fiul său mai mare. Nu când iei calmante”.

„Off, haide, fiule, trăieşti doar o singură dată! a răspuns Sammy, plin de viaţă. La urma urmei, sunt feluri şi mai rele de a te duce, nu-i aşa, Eleanor?”

Am dat din cap. Avea, bineînţeles, dreptate. Ar fi trebuit să ştiu asta. Laura a apărut cu două pahare subţiri cu un lichid spumos de culoarea urinei – spre surprinderea mea, l-am golit pe al meu din trei înghiţituri. Era uscat şi foarte dulce, dar şi extrem de delicios. M-am întrebat dacă era scump şi dacă, la un moment dat, ar fi putut înlocui votca, băutura mea preferată. Laura a observat şi mi-a umplut paharul.

„Tu eşti ca mine – eu beau numai cu bule”, a spus ea aprobator.

M-am uitat în jur.

„Ai o locuinţă foarte frumoasă”, am spus.

Ea a încuviinţat din cap.

„Mi-a luat câţiva ani să fac totul aşa cum îmi place, dar acum sunt fericită”, a spus ea.

M-a izbit cât de unitare erau toate, cât de curate şi de strălucitoare. Peste tot erau texturi – pene şi puf, catifea şi mătase – şi culori superbe.

„E ca un cuib pregătit să primească o pasăre frumoasă, am spus. Un quetzal sau un vultur imperial”.

Mi-a dat strania senzaţie că se chinuia să îmi ofere un răspuns adecvat. Cu siguranţă un simplu „mulţumesc” ar fi fost suficient.

După o tăcere, nu foarte stânjenitoare graţie băuturii acidulate, Laura m-a întrebat despre munca mea. I-am explicat cu ce mă ocupam şi cum de îl ştiam pe Raymond. Ne-am uitat amândouă la el – era cocoţat pe braţul scaunului lui Sammy, râzând de ceva ce spusese unul dintre fraţii ei.

„Putea să fie şi mai rău, să ştii, mi-a spus ea cu un zâmbet viclean. Vreau să spun că, dacă l-ai aranja un pic, o tunsoare decentă…”

Mi-a luat un moment ca să înţeleg ce voia să spună.

„Oh, nu, am spus, ai înţeles complet greşit. Am deja pe cineva. Este frumos, sofisticat şi talentat – un om cultivat şi educat”.

Laura a zâmbit.

„Chiar eşti norocoasă! Şi atunci, cum v-aţi întâlnit?”

„Ei bine, până acum nu ne-am văzut, i-am explicat, dar este doar o chestiune de timp”.

Ea şi-a aruncat capul pe spate şi a râs, un sunet gutural profund, ce părea nepotrivit venind de la o femeie atât de fragilă şi de feminină.

„Eşti amuzantă, Eleanor, a spus ea apoi. Va trebui să mai vii să bem cândva. Şi, dacă te decizi vreodată să îţi tai părul, nu uita de mine, da? O să-ţi fac o reducere amicală”.

M-am gândit la asta. Cam lăsasem baltă lista mea de transformări, mai ales după experienţa realmente stânjenitoare cu ceara de la salon şi după schimbările deloc ieşite din comun pe care le impusesem unghiilor mele. Am presupus că ar fi trebuit să continui pe linia asta. În mod normal, nu eram deloc interesată de părul meu şi nu îl mai tăiasem de la treisprezece ani. Cobora până la talie, fiind drept şi şaten-deschis – era doar păr, nimic mai mult, nimic mai puţin. Sincer, nici nu îl observam. Şi totuşi, ştiam că, dacă voiam să-l determin pe cântăreţ să se îndrăgostească de mine, trebuia să fac un efort considerabil.

„Asta este, efectiv, o coordonare perfectă, Laura, am spus eu, luând încă o gură din lichidul cu bule delicioase – paharul meu părea să se fi reumplut în mod miraculos. Îmi tot planific un fel de reinventare. Săptămâna viitoare ar fi potrivită pentru tine pentru a-mi efectua o schimbare de coafură?”

Ea şi-a luat telefonul de pe o masă tip consolă şi a început să butoneze.

„Cum sună marţi, la ora trei?” a spus ea.

Aveam alocate douăzeci şi cinci de zile de concediu anual şi folosisem doar trei – o zi de recuperare după o intervenţie stomatologică dureroasă pe canal, una pentru vizitele bianuale din timpul zilei ale asistenţei sociale şi una adăugată unui weekend de Ziua Băncii, ca să pot

termina fără întreruperi un volum deosebit de lung, dar palpitant, despre istoria Romei antice.

„Marţi ar fi splendid”, am spus.

A dispărut un pic în bucătărie, de unde a reapărut cu o tavă de gustări calde care miroseau neplăcut şi pe care le-a împărţit în cameră. Spaţiul se umpluse, iar volumul conversaţiei era foarte ridicat. Am stat timp de câteva minute examinând diverse *bibekts* şi *objets*, pe care ea le aranjase cu măiestrie în toată camera. Mai mult de plictiseală decât din necesitate, m-am dus apoi la baie, un vestiar minuscul aflat sub scări, la fel de strălucitor şi de cald, de un alb luminos şi mirosind, neverosimil, a smochine parfumul, mi-am dat seama în final, provenea de la o lumânare aprinsă dintr-un borcan de sticlă aşezat pe raftul de sub oglindă. Lumânări într-o baie! Am bănuit că Laura era un fel de sibaritică.

Am intrat apoi în camera de la capătul holului, care era, aşa cum bănuiam, bucătăria. Şi aici era plin de oameni şi era mult zgomot, dar am observat hiaturile de marmură neagră, dulapurile crem şi lucioase şi mult crom. Casa ei era atât de… strălucitoare! Şi ea era strălucitoare: pielea, părul, pantofii, dinţii. Nici nu îmi dădusem seama până atunci: sunt ştearsă, plictisitoare şi uzată.

Am simţit nevoia să scap pentru o clipă de zgomot şi de căldură, aşa că am deschis uşa din spate şi am păşit într-o curte interioară. Grădina

era mică şi nu prea avea vegetaţie, fiind în cea mai mare parte pavată cu dale de beton sau acoperită cu podele alunecoase. Se însera, dar cerul nu se vedea prea bine de aici. M-am simţit oprită de un gard înalt, care ocupa trei laturi. Am inspirat profund, sperând să simt aerul rece al nopţii. În loc de asta, nările mele au fost invadate de gudron, nicotină şi alte otrăvuri.

„Frumoasă noapte, nu-i aşa?” a spus Raymond, păşind neobservat în umbră şi pufăind dintr-o ţigară.

Am încuviinţat din cap.

„Am ieşit la aer curat, a spus el, fără nicio urmă de ironie. Nu ar trebui să beau băuturi acidulate, mă fac să-mi pierd capul”.

Mi-am dat seama că şi eu eram un pic cam nesigură pe picioarele mele.

„Cred că sunt gata să merg acasă acum”, am spus, clătinându-mă un pic.

Cu toate astea, sentimentul era minunat.

„Vino şi stai jos un minut”, mi-a spus Raymond, direcţionându-mă spre două fotolii din lemn.

Am fost bucuroasă să mă aşez, fiindcă noile mele ghete nu mă prea ajutau să îmi ţin echilibrul oarecum precar. Raymond şi-a aprins o altă ţigară – părea să devină un fumător înrăit.

„Sunt o familie frumoasă, nu-i aşa?” a spus el apoi.

„Laura o să-mi taie părul”, am spus eu brusc.

Nu am idee de ce am făcut-o.

„Chiar aşa? a zâmbit el.

„O placi”, i-am zis, dând din cap cu o expresie înţeleaptă.

Eram o femeie de lume, la urma urmei. A râs.

„Este superbă, Eleanor, dar nu e genul meu”.

Capătul ţigării strălucea roşiatic în întuneric.

„Care este genul tău?” am întrebat, simţindu-mă, spre surprinderea mea, interesată de răspuns.

„Nu ştiu. Cineva mai puţin… costuri prea mari de întreţinere, cred. Cineva… stai un pic!”

Am fost mai mult decât mulţumită să stau liniştită în timp ce el s-a îndepărtat, întorcându-se câteva minute mai târziu cu o sticlă de vin şi cu două pahare de hârtie, decorate fără gust cu nişte rozătoare din desene animate pe skateboarduri.

„*Rastamouse*”, am citit cu voce tare. Ce naiba e asta?”

„Dă-l încoace”, mi-a spus Raymond, apoi a turnat… câte un pahar.

Ne-am lovit uşor paharele. Nu s-a auzit niciun clinchet.

„Am crezut că am găsit persoana perfectă pentru mine, a spus el, uitându-se în partea din spate a grădinii. Nu a mers, totuşi”.

„De ce nu?” am întrebat, deşi m-aş fi putut gândi la suficiente motive pentru care cineva ar fi putut să nu vrea să fie cu Raymond.

„Chestia e că nu sunt încă pe deplin sigur. Aş

vrea să fi ştiut – lucrurile ar fi mai simple…”

Am dat din cap – părea să fie lucrul cel mai potrivit în acel moment.

„Helen mi-a spus că nu a fost vina mea, ci a ei, a adăugat el, râzând amar. Nu-mi vine să cred că a insistat pe chestia asta atât de veche. După trei ani… ai crede că ar fi trebuit să ştie dinainte că nu era bine pentru ea. Nu ştiu ce s-a schimbat. *Nu* am schimbat nimic… Nu cred că am făcut-o, oricum…”

„Oamenii pot fi… foarte greu de citit, am spus, găsind mai greu un cuvânt potrivit. Mi se întâmplă de multe ori să nu înţeleg de ce fac şi spun anumite lucruri”.

El a dat din cap.

„Aveam un apartament micuţ şi cochet şi am mers împreună în nişte vacanţe superbe. Mă gândeam… chiar mă gândeam să o rog să se căsătorească cu mine. Iisuse…”

S-a uitat la pietrele de pavaj, iar eu am încercat – dar nu am reuşit – să mi-l imaginez pe Raymond într-un costum de zi, cu pălărie şi cravată, poate chiar cu un kilt.

„E în regulă, a spus după un timp. Este destul de distractiv să-mi petrec timpul cu băieţii, plus că am acest nou loc de muncă. Lucrurile sunt în regulă. E doar… Nu ştiu. Ea a spus că am fost prea bun. Ce ar trebui să înţeleg? Vreau să spun… să devin mai ticălos? Ar fi trebuit s-o lovesc sau să o înşel?”

Mi-am dat seama că nu mai vorbea cu mine; parcă eram într-o piesă de teatru, atunci când un personaj vorbeşte pur şi simplu cu voce tare fără vreun motiv aparent. Cu toate acestea, ştiam răspunsul la întrebarea lui.

„Nu, Raymond, am spus. Nu cred că ai face vreodată vreunul dintre aceste lucruri”.

Mi-am terminat vinul şi am mai turnat.

„Am trăit cu un bărbat numit Declan timp de câţiva ani. Obişnuia să mă lovească cu pumnul în rinichi, să mă pălmuiască – în total, mi-a fracturat douăsprezece oase. A dormit în altă parte câteva nopţi, apoi a venit acasă şi mi-a spus despre femeile cu care fusese. A fost vina mea, doar vina mea. Totuşi, eu ştiu că nu ar fi trebuit să facă ce a făcut. Sau, oricum, o ştiu acum”. Raymond s-a uitat la mine.

„Iisuse, Eleanor! Când a fost asta?”

„Acum câţiva ani, am spus. Când încă eram la universitate. M-a văzut într-o zi la Grădina Botanică, a venit lângă mine şi a început să-mi vorbească. Ştiu că, uitându-mă în urmă, sună ridicol. Până la sfârşitul săptămânii, se mutase deja cu mine”. „Era şi el student?” m-a întrebat Raymond.

„Nu, spunea că cititul e o pierdere de timp, ceva plictisitor. Şi nici nu avea serviciu; pretindea că nu a putut găsi niciun loc de muncă potrivit. Presupun că nu e uşor să găseşti un loc de muncă

potrivit, nu-i aşa? Raymond se uita la mine cu o expresie ciudată. Declan a vrut să mă ajute să învăţ cum să fiu o persoană mai bună", am spus.

Raymond şi-a aprins încă o ţigară.

„Cum s-a terminat?" m-a întrebat apoi, fără să se uite la mine, suflând fumul în aer într-un flux lung, ca un dragon inofensiv.

„Ei bine, i-am spus, mi-a rupt braţul din nou, iar când m-am dus la spital, au ghicit cumva că nu se întâmplase aşa cum explicasem eu. Îmi zisese să le spun că am căzut, dar ei nu m-au crezut. Am luat o gură mare, apoi am continuat: Oricum, o asistentă medicală amabilă a venit şi a vorbit cu mine, explicându-mi că oamenii care te iubesc cu adevărat nu te rănesc şi că nu era în regulă să rămân cu cineva care îmi făcea asta. Felul în care mi-a vorbit a făcut ca totul să aibă sens. Trebuia să fiu în stare să rezolv totul singură, aşa cum era corect. Când am ajuns acasă, i-am cerut să plece şi, pentru că nu a făcut-o, am sunat la poliţie, aşa cum sugerase ea. Şi asta a fost tot. Oh, şi am schimbat încuietorile".

Raymond nu a spus nimic, privindu-şi foarte concentrat pantofii. Fără să se uite la mine, a întins mâna şi m-a atins pe braţ foarte uşor, aşa cum ar face cineva cu un cal sau un câine (dacă cineva ar fi speriat de cai sau de câini). O vreme a clătinat din cap încet, părând incapabil să-mi spună ceva. Nu era important – n-aveam nevoie de vreun

răspuns. Deja era totul istorie antică. Eram fericită singură. Eleanor Oliphant, singurul supravieţuitor – eu sunt aceea.

„Acum o să mă duc acasă, Raymond, am spus, ridicându-mă repede. Merg să chem un taxi”.

„Bună idee, a răspuns el, terminând băutura şi scoţând telefonul. Doar nu o să rătăceşti pe străzi de una singură încercând să găseşti unul, nu la ora asta. O să chem eu unul – uite, am o aplicaţie!”

Mi-a arătat radios telefonul lui.

„La ce ar trebui să mă uit?” am întrebat cu ochii la ecran.

Nu mi-a răspuns şi a citit mesajul.

„Va fi aici în cinci minute”, a zis el.

A aşteptat în hol împreună cu mine până când a sosit taxiul, apoi m-a condus la maşină şi mi-a ţinut uşa deschisă. L-am văzut uitându-se la conducătorul auto – o femeie de vârstă mijlocie, care părea obosită şi plictisită – în timp ce mă aşezam pe bancheta din spate.

„Vii şi tu?” l-am întrebat, neînţelegând de ce mai stătea pe trotuar.

S-a uitat la ceas, şi-a ciufulit părul şi a privit de la casă la taxi şi înapoi.

„Nu, a spus el. Cred că o să mai stau un pic pe aici. Să vedem ce se întâmplă”.

M-am întors să-l privesc în timp ce maşina se îndepărta. Se împleticea uşor pe alee, în timp ce Laura stătea în uşă cu două pahare în mâini,

oferindu-i lui unul.

Capitolul 18

În săptămâna următoare, Raymond mi-a trimis un e-mail – a fost foarte ciudat să îi văd numele în căsuţa de mail de la muncă. După cum mă aşteptasem, era semianalfabet.

Bună E, sper k toate sunt bune ia în *Am să-ţi cer o mică o favoare*. *Fiul lui Sammy, Keith, m-a invitat la aniversarea sa de 40 de ani sâmbăta asta* (*APR am terminat târziu petrecerea, a fost mare distracţie*). *ţi-ar plăcea să fii „plus cineva „a mea*? *Este la clubul de golf – oare au bufet*? *Nu-ţi face griji dacă nu – doar anunţă-mă*. *R*

Un bufet. Într-un club de golf. Domnul a dat şi Domnul a luat. Două petreceri într-o lună! Fusesem la mai multe petreceri decât în ultimele două decenii. Am răspuns:

Dragă Raymond,
aş fi încântată te însoţesc la aniversarea lui Keith.
Toate cele bune.
Eleanor Oliphant (*Dra*)

Câteva momente mai târziu, am primit un

răspuns:

Comunicarea în secolul douăzeci şi unu. Mă tem pentru standardele de alfabetizare ale naţiunii noastre.

Îmi aranjasem să am după-amiaza liberă în ziua aceea ca să ajung la coafor, dar am luat prânzul, ca de obicei, în oficiu, completând cuvintele încrucişate din *Telegraph*, mâncând ton, porumb dulce şi chipsuri cu sare şi oţet şi bând suc de portocale cu bucăţi de fruct. Trebuie să îi mulţumesc muzicianului fiindcă mi-a trezit pofta pentru aşa ceva. După această masă delicioasă şi cu un mic rânjet de triumf la gândul că ceilalţi colegi ai mei aveau să rămână la birou pentru restul după-amiezii –, am luat un autobuz spre oraş.

Heliotropul se afla pe o stradă modernă din centrul oraşului, la parterul unei clădiri victoriene placate cu piatră. Nu era deloc genul de loc pe care să-l frecventez de obicei – muzică tare, personal agresiv de modern şi mult prea multe oglinzi. Mi-am imaginat că aici ar fi venit muzicianul pentru o tunsoare, lucru care m-a făcut să mă simt un pic mai bine. Poate că într-o zi ne-am fi aşezat alături în acele scaune din piele neagră şi ne-am fi ţinut de mână sub uscătoarele

de păr.

Am aşteptat ca recepţionera să termine convorbirea, îndepărtându-mă de imensa vază de crini albi şi roz de pe tejghea. Mirosul lor mi se oprise adânc în gât, de parcă aş fi înghiţit blană sau pene. Mi-a venit să vărs – nu era ceva potrivit pentru oameni.

Uitasem cât de zgomotoase erau saloanele de coafură, cu zumzetul constant al uscătoarelor şi cu discuţiile fără sens. M-am aşezat pe scaunul de la fereastră, îmbrăcată într-un kimono de nailon negru, care, am descoperit alarmată, era deja plin de fire de păr scurt, ciuntite de la clienta de dinaintea mea. Le-am scuturat repede.

Când Laura a sosit, la fel de strălucitoare ca şi până atunci, m-a condus spre un scaun din faţa unui şir terifiant de oglinzi.

„Te-ai distrat sâmbătă?” m-a întrebat ea, manevrând un scaun fără spătar până a ajuns să stea în spatele meu, la aceeaşi înălţime.

Nu se uita direct la mine, ci în oglindă, adresându-se imaginii mele; m-am trezit făcând acelaşi lucru. Era ciudat de relaxant.

„Da, am spus. A fost o seară splendidă”.

„Tata deja îmi toacă nervii – stă în camera de oaspeţi, mi-a spus ea zâmbind. Şi mai durează încă două săptămâni. Nu ştiu cum voi face faţă”.

Am încuviinţat din cap.

„Părinţii pot fi cu siguranţă o provocare, o spun

din experienţa mea”, am răspuns.

Am schimbat o privire plină de empatie.

„Ei bine, ce facem pentru tine azi?” m-a întrebat ea, scoţându-mi elasticul din păr şi răsfirându-l.

M-am uitat la reflexia mea. Părul meu era de un şaten sfios, cu o cărare pe mijloc, drept şi cu firul nu prea gros. Păr de om, care face ce ştie mai bine: creşte pe scalp.

„Ceva diferit, am spus. Ce ai sugera?”

„Eşti destul de vitează, Eleanor?” m-a întrebat Laura.

Aceasta fusese întrebarea corectă. Sunt vitează. Sunt viteaza, curajoasa Eleanor Oliphant.

„Fă ce vrei”, am spus eu.

Ea părea încântată.

„Punem şi culoare?”

Am luat în calcul acest aspect.

„O să fie o culoare pentru părul unei persoane normale? Nu cred că mi-ar plăcea roz sau albastru sau ceva de genul ăsta”.

„O să-ţi fac un bob lung până la umăr, ondulat, cu şuviţe de culoarea caramelului şi mierii şi cu un breton lung, mi-a spus ea. Cum ţi se pare?”

„Pare a fi o bolboroseală de neînţeles”, am spus eu.

Ea a râs spre imaginea mea, apoi s-a oprit, probabil pentru că eu nu râdeam.

„Crede-mă, Eleanor, mi-a spus ea cu

sinceritate, va fi frumos”.

„«Frumos» nu este un cuvânt asociat în mod normal cu aspectul meu”, am spus foarte sceptică.

Ea m-a bătut pe braţ.

„Ai să vezi, a zis ea cu blândeţe. MILEY! a ţipat apoi, de era să cad de pe scaun. Ajută-mă, vino să amesteci nişte culori!”

O fată mică şi dolofană, cu pielea urâtă şi cu ochi frumoşi, a apărut tropăind. Laura i-a dat o reţetă pe care erau înşirate nişte procente şi coduri, care puteau la fel de bine să fie pentru praful de puşcă.

„Ceai? Cafea? O revistă?” m-a întrebat Laura apoi.

Mi-a venit greu să cred că, în cinci minute, mă trezisem savurând un cappuccino şi răsfoind ultimul număr al revistei *OK*! Uită-te la mine! m-am gândit.

„Eşti gata?” m-a întrebat Laura.

Mâna ei caldă şi moale mi-a atins blând ceafa în timp ce ridica şi împletea părul într-o coadă la spate. Zgomotul lent al foarfecilor care tăiau semăna cu cel al tăciunilor care trosnesc în foc – uşor metalic şi periculos. Apoi, s-a terminat totul. Laura ţinea părul în sus, ca o Dalila triumfătoare.

„O să-l tai mai bine după ce prinde culoarea, mi-a explicat ea. În etapa asta trebuie să echilibrăm condiţiile de joc”.

Pentru că stăteam nemişcată, nu mă simţeam

diferit. Ea a lăsat să cadă părul tăiat pe podea, unde părea un animal fără viaţă. Un băiat slab, cu aerul că ar fi preferat să facă aproape orice altceva, l-a măturat foarte, foarte încet, apoi l-a împins în făraşul lui cu o perie cu coadă lungă. I-am urmărit în oglindă traseul prin salon. Ce se întâmpla după aceea cu tot acel păr? Gândul la tot ce se aduna într-o săptămână, la mirosul şi imaginea acelui morman ca o pernă moale de consistenţa bezelei mi-a făcut un pic greaţă.

Laura s-a apropiat trăgând un cărucior după ea, apoi a început să aplice diferite nuanţe de pastă groasă pe anumite şuviţe ale părului meu, alternând bolurile. După ce a aplicat mai multe linii de mâzgă, a învelit părul vopsit în pătrate de staniol. Mi s-a părut o procedură fascinantă. După treizeci de minute, aveam faţa roşie şi o folie pe cap. Apoi a revenit împingând o lampă fierbinte pe un suport, pe care a pus-o în spatele meu.

„Douăzeci de minute şi ai terminat”, mi-a spus ea.

Îmi adusese mai multe reviste, dar plăcerea se estompase – mă săturasem repede de bârfele despre celebrităţi şi se părea că salonul nu cumpăra, spre dezamăgirea mea, *Which*? sau *BBC History*. Un gând îmi tot dădea târcoale, dar l-am ignorat. Eu periind părul altcuiva? Da. Cineva mai mic decât mine, stând pe un scaun, în timp ce eu îi descâlceam părul, făcând tot posibilul să fiu

blândă. Cineva care nu suporta când se agăţa sau se rupea. Gândurile de acest fel vagi, misterioase, tulburătoare – erau exact genul pentru care era bună votca, dar, din păcate, mi se oferise să aleg între ceai şi cafea. M-am întrebat de ce saloanele de coafură nu oferă ceva mai puternic. La urma urmei, o schimbare a stilului putea fi stresantă şi, în plus, era greu să te relaxezi într-un mediu atât de zgomotos şi luminos. Asta i-ar fi încurajat şi pe clienţi să dea bacşişuri mai mari. Pilire egal plătire[2], m-am gândit şi am râs în sinea mea.

Când s-a auzit soneria lămpii de căldură, fata care amesteca culorile a venit şi m-a dus la „siaj”, cu alte cuvinte la chiuvetă. Mi-a desfăcut staniolul din păr, apoi l-a clătit cu apă caldă şi l-a şamponat. Degetele ei erau ferme şi pricepute şi m-am minunat de generozitatea acelor oameni care făceau servicii intime pentru alţii. Nu ţineam minte să mă fi spălat altcineva pe cap vreodată. Cred că Manii mă spălase pe când eram copil, dar îmi era greu să mi-o imaginez făcând şi alte gesturi tandre.

După ce a clătit şamponul, fata mi-a făcut un „masaj de cap shiatsu”. Niciodată nu am cunoscut o asemenea binecuvântare, îmi frământa scalpul cu o sensibilitate fermă, dar şi cu precizie, făcându-mă să simt cum mi se ridică firele de păr de pe antebraţe, apoi fulgerul de energie din josul

2 Tipsy equals tips (în original) (n.red.)

coloanei vertebrale. S-a terminat totul cu nouă ore înainte să înceapă să îmi placă.

„Ai avut multă tensiune în scalp”, mi-a spus ea cu agerime, în timp ce clătea balsamul.

Nu ştiam ce să răspund, aşa că am ales să zâmbesc, gest care m-a ajutat în majoritatea ocaziilor (nu şi în cele legate de moarte sau vreo boală, totuşi – acum ştiu asta).

M-am întors la scaunul meu, cu părul mai scurt şi mai colorat şi mult mai pieptănat. Laura s-a întors cu foarfecă ei ascuţită.

„Când e ud, nu se vede bine culoarea, mi-a spus ea. Ai un pic de răbdare!”

În cele din urmă, tunsul a durat doar zece minute sau cam aşa. Am admirat dexteritatea şi încrederea cu care şi-a făcut treaba. Uscarea a durat mult mai mult, fiind însoţită de acţiunea elaborată a unei perii de păr. Am citit revista, alegând, la sugestia ei, să nu privesc în oglindă până când nu termină de aranjat părul. Uscătorul s-a oprit, iar substanţele chimice au fost pulverizate; s-au examinat lungimile şi unghiurile şi s-au făcut ultimele retuşuri. Apoi am auzit râsul încântat al Laurei.

„Uite, Eleanor!” a spus ea.

Am ridicat ochii din articolul din *Marie Claire* despre mutilarea genitală a femeilor. Imaginea mea era aceea a unei femei mult mai tinere, o femeie încrezătoare, cu părul lucios, lung până la

umeri, şi cu un breton care îi contura faţa, aşezându-se exact pe obrazul plin de cicatrice. Eu eram? M-am întors spre dreapta, apoi spre stânga. M-am uitat în oglinda de mână pe care Laura o ţinea în spatele meu şi astfel am putut vedea partea de la ceafă, netedă şi elegantă. Am înghiţit cu greu.

„M-ai făcut strălucitoare, Laura”, am spus.

Am încercat să-mi opresc o lacrimă fugară ce îmi aluneca pe o parte a nasului. Am şters-o cu dosul palmei înainte să umezească vârfurile noii mele coafuri.

„Îţi mulţumesc că m-ai făcut strălucitoare!”

Capitolul 19

Bob mă chemase să avem o discuţie. M-am întrebat de ce.

M-a privit lung când am intrat în biroul lui.

„Părul tău!” a spus în cele din urmă, de parcă ar fi ghicit răspunsul la o întrebare.

Nu îmi fusese uşor să-l aranjez în dimineaţa aceea, dar eram destul de convinsă că făcusem o treabă destul de bună. Mi-am pus mâinile pe cap.

„Ce e în neregulă cu el?” am spus.

„Nu e nimic în neregulă cu el. Arată… arată bine”, a spus el, zâmbind şi dând din cap.

Era o situaţie uşor jenantă. Nu era ceva obişnuit ca Bob să-mi facă un compliment pentru

felul cum arătam.

„M-am tuns, am spus, evident”.

El a dat din cap.

„Stai jos, Eleanor”.

M-am uitat în jur. A spune că biroul lui Bob era neîngrijit poate părea mai degrabă o subestimare a haosului în care se afla mereu. Am ridicat o grămadă de broşuri de pe scaunul din faţa biroului său şi le-am aşezat pe podea. S-a aplecat în faţă. Bob îmbătrânise foarte mult de când ne cunoşteam – aproape nu mai avea păr şi luase cam mult în greutate. Aducea mai mult cu un copil răsfăţat.

„Lucrezi aici de mult, Eleanor, a început el, iar eu am dat din cap – era un fapt real. Ştiai că Loretta se gândeşte să îşi ia concediu în curând?”

Am clătinat din cap. Nu mă interesează flecăreala măruntă a vieţii de birou cotidiene. Cu excepţia cazului în care e vorba de vreo bârfa despre un anumit cântăreţ, desigur.

„Nu pot să spun că sunt surprinsă, am zis. M-am îndoit întotdeauna de capacitatea ei de a înţelege principiile de bază ale taxei pe valoarea adăugată, am zis ridicând din umeri, deci poate că aşa e cel mai bine”.

„Soţul ei are cancer testicular, Eleanor, a spus el. Ea vrea să aibă grijă de el”.

M-am gândit la asta preţ de un moment.

„E ceva foarte dificil pentru amândoi, am spus. Dar, dacă este descoperit suficient de devreme,

ratele de supravieţuire şi de recuperare în cazul cancerului testicular sunt bune. Dacă eşti bărbat şi ai nenorocul să ai orice fel de cancer, probabil că ăsta este tipul cu cele mai mari şanse de vindecare”.

El se juca cu unul dintre stilourile sale elegante şi negre.

„Aşadar, a continuat el, voi avea nevoie de un nou manager de birou pentru următoarele câteva luni, cel puţin. Am dat din cap, iar el a adăugat: Te-ar interesa, Eleanor? Ar însemna un pic mai mulţi bani, un pic mai multă responsabilitate. Cred, totuşi, că eşti pregătită”.

M-am gândit o vreme la asta.

„Cât de mulţi bani?” am întrebat.

El a scris o sumă pe un post-it, apoi l-a rupt din teanc şi mi l-a întins. Am icnit.

„Asta în plus faţă de salariul meu actual?”

Brusc, am avut viziuni cu mine mergând cu taxiul la muncă, şi nu cu autobuzul, cumpărând orice voiam de la Tesco Finest şi bând votcă din sticle mari şi opace.

„Nu, Eleanor, a spus el. Acesta ar fi noul tău salariu”.

„Ah”, am spus.

Dacă lucrurile stăteau astfel, ar fi trebuit să iau în calcul raportul risc/recompensă. Oare majorarea salariului ar fi compensat, în mod adecvat, volumul crescut de muncă administrativă obositoare pe

care aş fi fost obligată să o efectuez, nivelurile de responsabilitate mărită pentru funcţionarea cu succes a biroului şi, mai rău, gradul semnificativ crescut de interacţiune cu colegii mei?

„As putea să mă gândesc la asta câteva zile, Bob?” am întrebat.

El a încuviinţat din cap.

„Desigur, Eleanor. Mă aşteptam să spui aista”.

M-am uitat la mâinile mele.

„Eşti un angajat bun, Eleanor, a adăugat el. De cât timp… opt ani?”

„Nouă”, am spus.

„Nouă ani şi nu ţi-ai luat o dată o zi liberă din motive de sănătate. Nici nu ai efectuat tot concediul anual. Asta numesc eu dedicaţie. Nu se întâlneşte prea des în zilele noastre”.

„Nu e dăruire, am spus. Pur şi simplu am o constituţie foarte robustă şi pe nimeni cu care să merg în concediu”.

Se uita undeva în depărtare, aşa că m-am ridicat în picioare, gata să plec. Apoi şi-a dres glasul.

„Oh, încă ceva, Eleanor! Pentru că Loretta e atât de ocupată cu pregătirea tuturor chestiilor pe care trebuie să le transmită… aş putea să te rog să ajuţi cu ceva?”

„Sigur, Bob, roagă-mă”.

„Prânzul de Crăciun al angajaţilor – crezi că ai putea să-l organizezi tu în anul acesta? Ea nu prea

mai are timp să rezolve totul şi deja au venit oameni la mine jelindu-se repetat că, dacă nu rezervăm ceva acum…”

„… o să ajungă la Wetherspoons, am spus, dând din cap. Da, sunt familiarizată cu problemele, Bob. Dacă doreşti, aş fi dispusă să organizez masa de prânz. Am cumva *carte blanche* în ceea ce priveşte locul de desfăşurare, meniul şi tema?”

Bob a încuviinţat din cap, deja ocupat din nou cu calculatorul lui.

„Sigur, a spus el. Compania va plăti câte zece lire de persoană – după aceea, e treaba voastră unde alegeţi să mergem şi cât de mult plătiţi în plus”.

„Îţi mulţumesc, Bob, am spus. Nu te voi dezamăgi”.

Deja nu mă mai auzea, fiind cufundat în orice o fi fost pe ecranul lui. Eram euforică. Două decizii importante de luat. Încă o petrecere la care să merg. Şi frumosul, talentatul Johnnie Lomond, *chanteur extraordinaire* şi potenţial partener de viaţă la orizont. Trăiam viaţa din plin.

M-am aşezat din nou la calculatorul meu şi m-am uitat un timp la ecran, fără să citesc cuvintele. Mă simţeam cumva rău gândindu-mă la toate dilemele cu care mă confruntam, aşa că, deşi era aproape ora prânzului, nu aveam nicio dorinţă de a cumpăra şi a-mi mânca Meal Deal-ul. Am realizat că m-ar fi putut ajuta să vorbesc cu cineva despre

toate astea. Mi-am adus aminte de asta din trecut. Aparent, era bine să vorbeşti; ajuta să identifici anxietăţile, perspectiva. Oamenii spuneau asta mereu. *Discută cu cineva*. *Vrei să vorbeşti despre asta*? *Spune-mi cum te simţi*, *vrei să împărtăşeşti ceva cu grupul*, *Eleanor*? *Nu trebuie să spui nimic*, *dar îţi poate afecta apărarea*, *dacă nu menţionezi ceva ce te-ar putea întreba mai târziu la tribunal*. *Domnişoară Oliphant*, *ne puteţi spune cu propriile cuvinte ce vă amintiţi* despre *evenimentele care au avut loc în seara aceea*?

Am simţit un firicel de sudoare pe spate şi o zbatere în piept, ca o pasăre prinsă în capcană. Apoi computerul a scos acel sunet enervant care indică sosirea unui mesaj electronic. Am dat clic ca să-l deschid fără să mă gândesc prea mult. Urăsc aceste răspunsuri pavloviene ale mele!

Bună E, *a rămas pe sâmbătă*? *Ne întâlnim la gară pe la optulic*?

R.

Ataşase inclusiv o imagine: o fotografie cu faţa unui politician celebru, lângă o alta cu capul unui câine care arăta exact ca el. Am râs zgomotos – asemănarea era izbitoare. Dedesubt scrisese *LOL de miercuri dimineaţa*, orice ar fi însemnat asta.

Am răspuns impulsiv:

Bună dimineaţa, *Raymond*. *Imaginea canin-ministerială a fost foarte amuzantă*. *Eşti cumva liber pentru masa de prânz* la *ora 12.30*?

Toate bune, *Eleanor*.

Nu am primit niciun răspuns timp de aproape cincisprezece minute şi am început să-mi regret decizia impulsivă. Nu mai invitasem pe nimeni să ia prânzul cu mine până atunci. Am făcut verificările online obişnuite, ca să văd ce mai postase muzicianul – dar nu era nimic nou pe Facebook, Twitter sau Instagram, din păcate. Mă simţeam neliniştită când tăcea. Am bănuit că asta însemna fie că era foarte trist, fie – chiar şi mai îngrijorător – că era foarte fericit. O nouă prietenă? Mi s-a făcut greaţă şi m-am gândit să nu iau un Meal Deal complet, alegând în schimb un smoothie antioxidant şi o pungă mică de arahide wasabi – şi atunci a sosit un alt mesaj.

Scz – a trebuit să mă ocup de un apel al serviciului de asistenţă. *Le-am spus să-l oprească şi să-l pornească din nou LOL*. *Sigur*, *masa de prânz ar fi bună*, *Ne vedem în faţă în 5*? *R*.

Am dat reply:

E foarte bine. *Mulţumesc*.

Plină de îndrăzneală, nu m-am semnat, pentru că mi-am dat seama că avea să ştie că era de la mine.

Raymond a întârziat, sosind mai degrabă în opt minute în loc de cele cinci promise, dar am decis să nu-i spun nimic de data asta. A sugerat să mergem la o cafenea care îi plăcea, aflată exact după colţ.

Nu era genul de loc pe care l-aş fi frecventat în mod normal, fiind mai degrabă boem şi jerpelit, cu un mobilier care nu se potrivea şi o mulţime de perne aruncate pretutindeni. M-am întrebat ce şanse erau ca acestea să fie spălate oarecum regulat. Minime, în cel mai bun caz. M-am cutremurat la gândul tuturor acelor microbi; căldura cafenelei şi fibrele dense ale pernelor erau un teren de reproducere perfect pentru acarieni şi poate chiar pentru păduchi. M-am aşezat la o masă cu scaune din lemn obişnuite, fără nicio parte moale.

Raymond părea să îl ştie pe chelner, care l-a salutat spunându-i pe nume când a adus meniurile. Personalul părea să fie de aceeaşi teapă: atât bărbaţii, cât şi femeile aveau un aer neîngrijit, erau murdari şi prost îmbrăcaţi.

„Falafelul e bun de obicei, a spus el. Sau supa”, a adăugat, arătând spre lista cu specialităţi.

„Cremă de conopidă şi chimen, am zis, citind cu voce tare. Oh, nu. Nu, chiar nu e cazul”.

Încă aveam nervi la stomac după întâlnirea cu Bob, aşa că am comandat o cafea cu spumă de lapte şi un biscuit cu brânză. Orice ar fi mâncat Raymond, mirosea dezgustător, cam ca voma uşor reîncălzită. Mânca zgomotos, cu gura parţial deschisă, astfel încât a trebuit să mă uit în altă parte. Mi-a fost mai uşor să abordez subiectul ofertei lui Bob şi al sarcinii pe care acesta mi-o încredinţase.

„Pot să te întreb ceva, Raymond?” am spus.

El a sorbit din cola lui şi a încuviinţat din cap. M-am uitat din nou undeva în depărtare. Omul care ne servise lenevea la tejghea, dând din cap în ritmul muzicii. Era o cacofonie de sunete, cu prea multe chitare şi nu suficient de mult ritm. Era, m-am gândit, sunetul nebuniei, genul de muzică pe care lunaticii o aud în mintea lor, exact înainte să taie capetele vulpilor şi să le arunce în grădina din spate a vecinului.

„Mi s-a propus să fiu director de birou, am spus. Crezi că ar trebui să accept?”

S-a oprit din înfulecat şi a mai luat o gură de băutură.

„Asta e genial, Eleanor, a spus el zâmbind. Ce te opreşte?”

Am luat o bucăţică din biscuitul meu – era neaşteptat de delicios, mult mai plăcut decât cei

de la Tesco. N-am crezut că o să ajung să mă gândesc şi la aşa ceva.

„Ei bine, am spus, avantajul este că aş câştiga mai mulţi bani. Nu este o sumă imensă în plus, totuşi e… suficient pentru a-mi permite mai multe. Pe de altă parte, asta ar atrage după sine mai multă muncă şi mai multă responsabilitate. Iar personalul biroului este alcătuit în mare parte din chiulangii şi idioţi, Raymond. Gestionarea acestora şi a volumului lor de lucru ar fi o provocare serioasă, de asta te pot asigura”.

El a izbucnit în râs, apoi a tuşit – cola i se întorsese din drum, se pare.

„Te înţeleg, a spus el. Totul se rezumă la asta – banii în plus merită excesul de bătaie de cap?”

„Gata, am spus, mi-ai rezumat dilema foarte frumos”.

S-a oprit, apoi a mai înfulecat ceva.

„Care este planul tău de joc, Eleanor?” m-a întrebat.

Nu aveam nicio idee la ce se referea şi asta se vedea limpede pe faţa mea.

„Vreau să spun… ai de gând să stai în biroul de administrare pe termen lung? Dacă da, e bine – un nou post şi un salariu mai bun. Atunci când va trebui să faci pasul următor, vei fi într-o poziţie mult mai bună”.

„Ce vrei să spui prin următorul pas?” am întrebat eu.

Omul era incapabil să vorbească o engleză normală.

„Mă refer la momentul în care o să aplici pentru un job nou, la o altă companie”, a explicat el, gesticulând cu furculiţa.

M-am făcut mică, de teamă ca nu cumva nişte stropi de salivă să ajungă pe mine.

„Ei bine, nu vrei să lucrezi la By Design pentru totdeauna, nu-i aşa? a spus el. Cât ai, douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte?”

„Am împlinit recent treizeci, Raymond”, am spus, în mod surprinzător mulţumită.

„Serios? a spus el. Ei bine, nu intenţionezi să-ţi petreci restul vieţii lucrând la registrele lui Bob, nu-i aşa?”

Am ridicat din umeri – sincer, nu mă gândisem la asta.

„Ba cred că da, am spus. Ce altceva aş putea face?”

„Eleanor! a spus el, şocat dintr-un motiv pe care nu-l înţelegeam. Eşti deşteaptă, eşti conştiincioasă, eşti… foarte bine organizată, a spus el. Sunt o mulţime de alte lucruri pe care le-ai putea face”.

„Aşa crezi?” am spus nesigură.

„Bineînţeles! a răspuns el, dând din cap cu putere. Vreau să spun… tu te exprimi bine, nu? Ştii să vorbeşti. Ştii şi alte limbi?”

Am dat din cap.

„De fapt, înţeleg destul de bine latina”, am spus.

Şi-a încreţit gura mică, mărginită de un început de mustaţă.

„Hmm”, a spus el, făcându-i apoi semn chelnerului, care a venit şi ne-a şters masa.

Acesta a revenit cu două cafele şi o farfurioară pe care nu o cerusem cu trufe de ciocolată.

„Savuraţi, copii!” ne-a spus el, punând farfuria pe masă cu un gest bombastic.

Am dat din cap, nevenindu-mi să cred că cineva chiar ar spune aşa ceva. Raymond a revenit la tema lui.

„Sunt o mulţime de companii care ar vrea să angajeze un manager de birou cu experienţă, Eleanor, a spus el. Nu doar cele de design grafic ar putea fi un cabinet de medicină generală sau o companie de IT sau… o mulţime de alte locuri! Şi-a împins în gură o trufa, apoi a continuat: Vrei să rămâi în Glasgow? Ai putea să te muţi la Edinburgh, la Londra sau… ei bine, lumea e la picioarele tale, nu-i aşa?”

„Este?” am spus.

Din nou, nu-mi trecuse prin minte să mă mut din oraş, să trăiesc în altă parte. Bath, cu ruinele sale romane fabuloase, York, Londra… era totul un pic cam mult.

„Se pare că sunt mai multe lucruri în viaţă pe care nu m-am gândit să le fac, Raymond. Presupun

că nu mi-am dat seama că le-aş putea controla. Sună ridicol ştiu”, am spus.

El avea o expresie foarte serioasă şi s-a aplecat spre mine.

„Eleanor, ştiu că poate nu ţi-a fost uşor. Nu ai fraţi sau surori, tatăl tău nu a fost niciodată prin preajmă şi ai spus că ai o relaţie... cam dificilă cu mama ta”.

Am dat din cap.

„Te vezi cu cineva în acest moment?” m-a întrebat apoi.

„Da”, am spus.

Părea să aştepte – în mod bizar, parcă dorea un răspuns mai detaliat decât primise. Am oftat şi am clătinat din cap, apoi i-am spus, încet şi clar:

„Te văd pe tine, Raymond. Stai chiar în faţa mea”.

El a râs zgomotos.

„Ştii bine ce vreau să spun, Eleanor”.

Era clar că nu ştiam.

„Ai vreun iubit?” m-a întrebat el răbdător.

Am ezitat.

„Nu. Bine... există cineva. Dar nu, presupun că răspunsul corect acum, în acest moment, este nu, cel puţin pentru moment”.

„Deci, ai multe pe cap, a spus el, nu ca o întrebare, ci ca o constatare. Nu trebuie să-ţi faci reproşuri fiindcă nu ai un plan de carieră pe zece ani”.

„*Tu* ai un plan de carieră pe zece ani?” am întrebat.

Mi se părea puţin probabil.

„Nu, a zis el zâmbind. Are cineva? Vreau să spun… cineva normal?”

Am ridicat din umeri.

„Nu sunt foarte sigură că ştiu vreun om normal”, am spus.

„Nu e nicio problemă, Eleanor”, mi-a răspuns el râzând.

M-am gândit la asta, apoi mi-am dat seama ce putea să însemne.

„N-am vrut să te jignesc, Raymond, am spus. Îmi pare rău”.

„Nu fi prostuţă, a zis el, făcând semn să ne aducă nota. Aşa deci… când trebuie să dai un răspuns în legătură cu jobul? Cred că ar trebui să îl accepţi, dacă vrei să ştii opinia mea, a spus el.

Nu rişti nimic, nu-i aşa? În plus, sunt sigur că vei fi un manager de birou foarte bun”.

M-am uitat la el cu atenţie, aşteptând o observaţie finală sau un comentariu înţepător, dar, spre surprinderea mea, nu a mai adăugat nimic. Şi-a scos portofelul şi a plătit nota. Am protestat cu vehemenţă, dar el a refuzat din start să îmi dea voie să contribui.

„Ai avut doar o cafea şi un biscuit, a spus el. Poţi să faci cinste cu prânzul când o să încasezi primul salariu de manager de birou!”

A zâmbit. I-am mulţumit. Nimeni nu-mi făcuse vreodată cinste cu masa de prânz până atunci. A fost un sentiment foarte plăcut să cheltuiască cineva bani cu mine, pentru că aşa a vrut, fără să aştepte nimic în schimb.

Pauza de o oră s-a terminat exact când ne-am întors în clădire, aşa că ne-am luat la revedere scurt înainte de a ne întoarce la birourile noastre. Aceasta fusese prima zi în nouă ani când luasem prânzul cu cineva şi nu rezolvasem cuvinte încrucişate, în mod ciudat, nu simţeam nici cea mai mică dorinţă de a dezlega cuvinte încrucişate. Poate că aveam să le fac în seara aceea, totuşi. Poate că pur şi simplu aveam să reciclez ziarul fără să încerc să fac asta. Aşa cum sublimase Raymond, lumea era plină de posibilităţi infinite. Am deschis email-ul şi i-am scris un mesaj.

Dragă R, *îţi mulţumesc foarte mult pentru prânz*. *Toate cele bune*, *E*.

Speram să aibă un sens aceste iniţiale. Până la urmă, era clar cine se adresa cui. A răspuns repede.

Cu plăcere, *mult noroc cu decizia*. *Ne vedem sâmbătă*! *R*.

Simţeam că viaţa se mişca foarte repede,

agresându-mă într-un adevărat vârtej de posibilităţi. În după-amiaza aceea nu m-am gândit deloc la muzician. M-am conectat la calculatorul meu şi am început să caut locaţii pentru prânzul de Crăciun. Avea să fie un eveniment adevărat, am decis. Cu totul diferit faţă de oricare alt prânz de Crăciun. Era important să pot evita clişeele şi precedentele. Aş fi vrut să fac ceva diferit, ceva care să-i surprindă şi să-i încânte pe colegii mei, dându-le peste cap aşteptările. Nu avea să fie uşor. Un lucru de care eram sigură era acesta: bugetul de zece lire al lui Bob era baza evenimentului şi nimeni nu avea să fie obligat să mai contribuie după aceea. Eu încă mă simţeam ofensată pentru toţi banii pe care fusesem forţată să-i dau de-a lungul anilor, doar pentru a mă simţi groaznic într-un loc groaznic cu oameni groaznici, în ultima vineri dinainte de douăzeci şi cinci decembrie.

La urma urmei, cât de greu ar fi putut fi? Raymond avusese o atitudine chiar încurajatoare în timpul prânzului. Dacă puteam să analizez *Eneida* şi să fac un macro într-o foaie de calcul Excel, dacă putusem să-mi petrec singură ziua de naştere, Crăciunul şi Revelionul în ultimii nouă ani, atunci în mod sigur aş fi reuşit să organizez un încântător prânz festiv pentru treizeci de oameni, cu un buget de zece lire de persoană.

Capitolul 20

Dimineaţa de sâmbătă a trecut pe nesimţite, într-un vârtej de treburi casnice. Începusem să port mănuşi ca să-mi protejez mâinile şi, chiar dacă erau inestetice, mi-au fost de ajutor. Urâţenia nu conta – la urma urmei, nu mă vedea nimeni.

Adunând resturile din seara precedentă, am observat că nu reuşisem să consum toată votca alocată; încă mai rămăsese o sticlă de jumătate de Smirnoff. Conştientă de gafa mea involuntară de la petrecerea Laurei, am pus-o bine într-o pungă de transport Tesco, ca să i-o ofer lui Keith în seara aceea. M-am întrebat ce altceva ar fi trebuit să cumpăr pentru el. Florile nu erau o idee bună – sunt, totuşi, un simbol al iubirii. M-am uitat în frigider şi am băgat în pungă un pachet de felii de brânză. Tuturor bărbaţilor le place brânza.

Am ajuns cu cinci minute mai devreme la gara cea mai apropiată de locul în care avea loc petrecerea. *Mirabile dictu*, Raymond era deja acolo! Mi-a făcut cu mâna, iar eu i-am întors salutul. Am pornit spre clubul de golf. Raymond mergea repede şi am început să-mi fac griji că nu voi putea să ţin pasul cu el în noile mele ghete. L-am observat privindu-mă, apoi încetinind până şi-a potrivit paşii cu ai mei. Mi-am dat seama cât de mult însemnau astfel de gesturi mici – faptul că mama lui îmi făcuse o ceaşcă de ceai după-masă, fără să îi cer, amintindu-şi că îl beau fără zahăr,

faptul că Laura îmi pusese doi biscuiţi mici pe farfurie când îmi adusese cafeaua la salon… M-am întrebat cum te simţeai atunci când făceai gesturi simple pentru alţi oameni.

Nu am reuşit să îmi amintesc. Am făcut astfel de lucruri în trecut; am încercat să fiu bună, am încercat să am grijă de ei, ştiu că am avut, dar asta a fost atunci. Am încercat şi am eşuat, apoi am pierdut totul. Eu sunt singura vinovată.

Suburbiile erau liniştite; perspectiva era largă, fără clădiri sau blocuri înalte care să ascundă dealurile îndepărtate. Lumina era delicată şi blândă vara mergea mai departe, iar seara părea delicată, fragilă. Am mers fără să spunem vreun cuvânt, într-un gen de tăcere pe care nu simţi nevoia s-o umpli.

Mă simţeam destul de tristă când am ajuns la clădirea albă şi joasă a clubului. Aproape se înserase, iar luna şi soarele se petreceau pe cer, ale cărui nuanţe de migdale roz erau înspicate cu urme aurii. Păsările cântau cu îndrăzneală, în ciuda nopţii care se apropia, executând manevre temerare, în bucle lungi, ameţitoare. Aerul mirosea a iarbă, a flori şi a pământ, iar respiraţia caldă şi dulce a zilei ne alina părul şi pielea. Îmi venea să-l rog pe Raymond să mergem în continuare peste pajiştile verzi, să mergem până când păsările ar fi tăcut în sălaşele lor şi să ne ghidăm după lumina stelelor. Aproape că am simţit că şi el ar fi vrut

asta.

Uşa de la intrare a clubului s-a deschis larg şi trei copii au ieşit în fugă, râzând cât puteau de tare, în timp ce unul dintre ei mânuia o sabie de plastic.

„Am ajuns”, mi-a spus Raymond încet.

Era un loc ciudat pentru o adunare socială. Culoarele erau pline de aviziere, toate abundând de mesaje de neînţeles despre Ladders şi Tee Times. Pe un panou de lemn din capătul sălii de la intrare, era o listă lungă de nume de bărbaţi scrise cu litere de aur, începând cu 1924 şi încheind, oarecum neverosimil, cu anul în curs, cu un anume Dr. Terry Berry. Decorul sugera un amestec supărător de instituţie (un aspect care îmi este foarte cunoscut) şi casă de familie învechită – perdele cu modele urâte, podele rezistente la uzură, aranjamente de flori uscate, foarte prăfuite.

Când am intrat în camera de ceremonii, ne-am izbit de un zid de sunete; fusese instalată o discotecă mobilă şi ringul era deja plin de dansatori, cu vârste cuprinse între cinci şi optzeci de ani, toţi acoperiţi la întâmplare de nişte lumini colorate absolut neimpresionante. Dansatorii păreau să pretindă că merg pe un cal în ritmul muzicii. Am ridicat ochii spre Raymond, simţindu-mă foarte confuză.

„Cristoase, a spus el, am nevoie de o băutură”.

L-am urmat cu recunoştinţă la bar. Preţurile

erau mulţumitor de mici şi mi-am băut Magnersul destul de rapid, simţindu-mă confortabil ştiind că aveam la mine destui bani pentru mai multe, cu toate că Raymond, în ciuda protestelor mele, mi-l cumpărase pe primul. Am căutat o masă cât mai departe de sursa zgomotului.

„Chestii de familie, a declarat Raymond, clătinând din cap. E destul de rău când e vorba de propria ta familie; când e a altcuiva…”

M-am uitat în jur. Nu aveam niciun fel de experienţă cu asemenea evenimente, iar principala chestie care m-a lăsat cu gura căscată a fost lipsa de armonie între vârstele, clasa socială şi îmbrăcămintea celor prezenţi.

„Îţi poţi alege prietenii…” a spus Raymond, ridicând halba în cinstea mea.

„Dar nu-ţi poţi alege familia”, i-am răspuns, încântată să pot completa bine cunoscuta frază.

Sigur, era doar un indiciu rapid, nu unul criptat, dar chiar şi aşa.

„Este exact ca la a cincizecea aniversare a tatii, a şaizecea a mamei şi ca la nunta surorii mele, mi-a spus Raymond. Un DJ jalnic, copii superagitaţi din cauza zahărului în exces, oameni care nu s-au văzut de ani întregi şi care află acum ce s-a mai întâmplat între timp, pretinzând că se plac. Fac pariu pe ce vrei că o să fie un bufet cu pateuri şi o ceartă în parcare la ora închiderii”.

Eram intrigată.

„Dar, cu siguranţă, trebuie să fie distractiv, am spus. Să mai ştii una-alta despre familie… Toţi acei oameni, încântaţi să te vadă, interesaţi de viaţa ta…”

S-a uitat la mine cu atenţie.

„Ştii ce, Eleanor? Este. Sunt doar un ticălos ţâfnos – îmi pare rău. Îşi terminase halba, aşa că m-a întrebat: Mai vrei unul?”

Am dat din cap şi apoi mi-am amintit.

„Nu, nu, e rândul meu, am spus. Acelaşi lucru?”

El a zâmbit.

„Ar fi minunat. Mulţumesc, Eleanor”.

Mi-am luat geanta şi mi-am făcut loc spre bar. L-am zărit şi pe Sammy pe drum – era aşezat într-un fotoliu, înconjurat, ca de obicei, de prieteni şi de membri ai familiei. M-am dus spre el.

„Eleanor, iubire! a strigat el. Ce mai faci? Ce petrecere fainã, nu-i aşa?”

Am încuviinţat din cap.

„Nu-mi vine să cred că băieţelul meu a făcut patruzeci. Parcă ieri mergea la şcoală, în prima zi. Ar trebui să-i vezi fotografia – nici nu avea dinţi în faţă, micul golan! Şi uită-te la el acum!”

A arătat spre partea opusă a sălii, unde Keith stătea alături de soţia lui, fiecare cu braţele în jurul taliei celuilalt, râzând de ceea ce le povestea un om mai în vârstă.

„Asta e tot ce-ţi poţi dori vreodată pentru copiii

tăi: să fie fericiţi. Îmi doresc ca Jean a mea să fi fost aici să vadă…”

M-am gândit la acest lucru. Oare asta voiau oamenii pentru copiii lor, ca ei să fie fericiți? Cu siguranţă, suna plauzibil. L-am întrebat pe Sammy dacă îi puteam cumpăra ceva de băut, cu toate că, în ciuda ochiului meu neexperimentat, părea deja într-o oarecare stare de euforie.

„Tu eşti bine, puiule? m-a întrebat el. Am deja astea care mă aşteaptă!”

Masa era acoperită de pahare joase, conţinând un lichid de culoarea chihlimbarului. I-am spus că o să mă întorc din nou mai târziu şi m-am dus la bar.

Coada era destul de lungă, dar m-am bucurat de atmosferă. Apoi, o pauză binecuvântată – DJ-ul a luat o pauză şi l-am văzut în colţul lui, bând cu înghiţituri largi dintr-o cutie şi vorbind morocănos la telefon. Pe fundal era un zumzet – voci masculine şi feminine, dar şi multe râsete. Copiii alergau unii către alţii, formând o gaşcă veselă de neastâmpăraţi. Era clar că adulţii erau ocupaţi cu toţii cu petrecerea, aşa că ei puteau să alerge, să urle şi să se urmărească unul pe celălalt, într-o stare totală de abandon. Le-am zâmbit: îi invidiam puţin.

Mă gândeam la toţi oamenii aceia din încăpere, care nu păreau să aprecieze ceea ce aveau: faptul că urmau să fie invitaţi mereu la evenimente sociale, că aveau o familie şi prieteni cu care să

discute, că aveau să se îndrăgostească şi să fie iubiţi, să-şi facă o familie a lor. Mă întrebam cum aveam să-mi sărbătoresc eu cea de-a patruzecea aniversare. Speram să am în viaţa mea oameni împreună cu care să marchez evenimentul, când avea să vină timpul. Poate muzicianul, noua lumină a vieţii mele? Cu toate acestea, un lucru era sigur: în niciun caz nu aş fi sărbătorit într-un club de golf.

Când m-am întors la masa noastră, era goală. Am pus jos halba lui Raymond şi am sorbit din Magnersul meu. Am presupus că găsise pe cineva mai interesant cu care să vorbească. M-am aşezat şi am urmărit dansul – DJ-ul era din nou la platane şi alesese o melodie fără cap şi coadă dintr-o cutie argintie de discuri, ceva despre un bărbat după miezul nopţii. Mi-am lăsat mintea să rătăcească. Am realizat că era o modalitate foarte eficientă de a-ţi petrece timpul; poţi să alegi o situaţie sau o persoană şi începi să-ţi imaginezi ce lucruri frumoase s-ar putea întâmpla. Într-un vis cu ochii deschişi, poţi face să se întâmple orice.

Am simţit o mână pe umărul meu şi am tresărit.

„Îmi pare rău, a spus Raymond. Am dat o fugă până la bărbaţi şi am stat de vorbă cu cineva când mă întorceam”.

Am simţit căldură în locul în care fusese mâna lui; a durat doar o clipă, dar a lăsat o amprentă caldă pe care aproape o vedeam. Am realizat că o

mână umană, cu greutatea şi cu temperatura sa, e ideală pentru a atinge o altă persoană. Am dat mâna cu oameni destul de des de-a lungul anilor – mai mult în ultima vreme –, dar nu am fost atinsă de când mă ştiu.

Desigur, Declan şi cu mine am avut raporturi sexuale regulate, ori de câte ori voia, dar niciodată nu m-a atins. Mă punea să-l ating, îmi spunea cum şi când, iar eu făceam ce îmi cerea. Nu prea aveam de ales, dar îmi amintesc că atunci mă simţeam ca o altă persoană, ca şi cum n-ar fi fost mâna mea, nici corpul meu. Pur şi simplu trebuia să aştept ca această situaţie să se termine. Mi-am dat seama că aveam treizeci de ani şi nu mersesem niciodată mână în mână cu cineva. Nimeni nu îmi masase vreodată umerii obosiţi, nu îmi mângâiase faţa. Mi-am imaginat un bărbat aşezându-şi braţele în jurul meu şi îmbrăţişându-mă în momentele de tristeţe, oboseală sau supărare; căldura braţelor lui, greutatea acestora.

„Eleanor?”

„Scuze, eram cu gândul foarte departe”, i-am răspuns lui Raymond, sorbind din Magners.

„Pare să meargă bine, a spus el, făcând un semn în jurul camerei; am dat din cap. Am vorbit cu celălalt fiu al lui Sammy, Gary, şi cu prietena lui, a spus el. Sunt foarte amuzanţi”.

M-am uitat din nou în jur. Cum ar fi fost ca, pe viitor, să merg la evenimente de acest gen la

braţul muzicianului? S-ar fi asigurat că mă simţeam confortabil, ar fi dansat cu mine, dacă aş fi vrut asta (puţin probabil), s-ar fi împrietenit cu ceilalţi oaspeţi. Şi apoi, la sfârşitul serii, am fi alunecat împreună spre casă, în cuibul nostru, ca nişte turturele.

„Pare că suntem singurii oameni de aici care nu formează un cuplu”, i-am spus, observându-i pe ceilalţi invitaţi.

S-a strâmbat.

„Da… Ascultă, îţi mulţumesc că ai venit cu mine. Este o porcărie să mergi la chestii de genul ăsta singur, nu-i aşa?”

„Aşa este? am spus interesată. Eu nu am un reper pentru a putea face o comparaţie”.

S-a uitat la mine.

„Aşadar, tu ai fost întotdeauna pe cont propriu? m-a întrebat el. L-ai menţionat pe tipul acela săptămâna trecută, cel care… – l-am văzut căutându-şi cuvintele – … cel cu care ai fost în facultate”.

„După cum ştii, am fost cu Declan câţiva ani, am spus eu. Şi ştii şi cum s-a dovedit a fi”.

Mai multe Magners.

„Te obişnuieşti să fii pe cont propriu, am spus. De fapt, este mult mai bine decât să fii lovită în faţă sau violată”.

Raymond s-a înecat cu berea şi a durat un moment să-şi revină. Apoi mi-a spus foarte blând:

„Realizezi, Eleanor, că acestea nu sunt singurele opţiuni nu-i aşa? Nu toţi oamenii sunt ca Declan, ştii asta, nu?”

„Ştiu! am spus optimistă. Am întâlnit unul!”

Cu ochii minţii, l-am văzut pe muzician aducându-mi frezii şi sărutându-mă pe ceafă. Dintr-un motiv anume, Raymond părea să se simtă inconfortabil.

„O să dau o fugă până la bar, a spus el. Tot Magners bei?” Mă simţeam ciudat, agitată.

„O să beau o votcă cu cola, te rog”, am spus, ştiind din experienţă că votca era bună pentru orice mă necăjea.

L-am urmărit pe Raymond îndepărtându-se uşor târşâit. Dacă ar sta drept şi s-ar rade! Avea nevoie să-şi cumpere nişte cămăşi frumoase şi nişte pantofi adecvaţi şi să citească o carte sau două în loc să joace jocuri pe calculator. Cum altfel ar fi putut spera vreodată să găsească o fată drăguţă?

Keith a venit la masa noastră şi mi-a mulţumit fiindcă venisem. I-am oferit cadoul pentru ziua lui naştere, lucru care l-a surprins complet. S-a uitat la fiecare obiect pe rând, cu o expresie pe care am descifrat-o cu greu, dar am eliminat rapid „plictiseală” şi „indiferenţă”. M-am simţit fericită – era foarte plăcut să-i oferi cuiva un cadou, un dar unic şi atent ales, pe care să nu îl primească de la nimeni altcineva. El a pus geanta pe o masă din

apropiere.

„Ai vrea să… ai vrea să dansezi, Eleanor?”

Inima a început să-mi bată mai repede. Dans! Aş fi putut?

„Nu sunt sigură că ştiu cum”, am spus.

Keith a râs şi m-a tras în picioare.

„Haide, mi-a spus el, vei fi bine”.

Abia dacă ajunsesem în zona de dans când muzica s-a schimbat, iar el a oftat.

„Îmi pare rău, a spus el, dar am de gând să o ratez pe asta. Privilegii de sărbătorit!”

Am privit cum unii oameni părăseau ringul de dans, iar alţii se înghesuiau să le ia locul. Muzica, preponderent cu instrumente de suflat, avea un ritm rapid. Michelle, iubita lui Gary, mi-a făcut semn să mă apropii şi m-a tras într-un mic grup de femei, cam de aceeaşi vârstă, care mi-au zâmbit şi care păreau foarte fericite. M-am alăturat unei zbânţuieli în toată regula. Unii îşi mişcau braţele de parcă ar fi făcut jogging, alţii arătau în diferite direcţii; se pare că trebuia să te mişti aşa cum simţeai, atâta vreme cât o făceai în ritmul muzicii, care era unul constant de opt bătăi, marcate în mod util de o tobă. Apoi, ritmul s-a schimbat brusc şi toată lumea a început să facă acelaşi lucru: semne ciudate cu braţele deasupra capului. Mi-a luat un moment sau două ca să învăţ semnele, însă după aceea am fost în stare să le imit – zbânţuială, forme simple în aer, zbânţuială, forme

simple în aer. Cât de uşor era să dansezi!

M-am trezit că nu mă gândeam la nimic, cam ca atunci când votca îşi face treaba, doar că acum era diferit, pentru că eram alături de alţi oameni şi cântam. YMCA! YMCA! Braţe în aer, mimând litere – ce idee minunată! Cine îşi imaginase că dansul ar putea fi atât de logic?

În următoarea etapă de zbânţuială, am început să mă întreb despre ce cânta trupa – probabil despre Asociaţia Creştină a Tinerilor –, însă apoi, din cunoştinţele mele reduse despre muzica modernă, am înţeles că oamenii păreau să cânte despre umbrele şi foc şi despre romanele lui Emily Brontë, aşa că, m-am gândit eu, de ce nu ar fi cântat şi despre o organizaţie de tineri bazată pe gen şi credinţă?

Piesa s-a terminat şi a început o alta; aceasta nu era la fel de distractivă, fiind doar o zbânţuială oarecare, fără figuri comune de făcut cu braţele; dar, cu toate acestea, am rămas pe ringul de dans, cu acelaşi grup de femei zâmbitoare, simţind că deja prinsesem ritmul lucrurilor. Am început să înţeleg de ce oamenii găseau dansul atât de plăcut, cu toate că nu eram sigură că aş fi putut face faţă unei întregi seri ca asta. Apoi am simţit o bătaie rapidă pe umăr şi m-am întors, aşteptându-mă să fie Raymond şi zâmbind la gândul că ar fi vrut să audă despre dansul cu descrisul formelor cu braţele – dar nu era el.

Era un bărbat trecut de treizeci şi cinci de ani, pe care nu-l mai întâlnisem până atunci. Mi-a zâmbit şi a ridicat din sprâncene, ca o întrebare, apoi pur şi simplu a început să se agite în faţa mea. M-am întors la grupul de femei zâmbitoare, dar cercul se refăcuse fără mine. Bărbatul, cu faţa roşie, mic de statură şi cu acel aspect păstos al cuiva care nu mâncase niciodată un măr, a continuat să se mişte rapid şi cu entuziasm, chiar dacă nu prea ţinea ritmul. Neştiind cum să răspund, am continuat să dansez. El s-a aplecat în faţă şi a spus ceva, dar, desigur, nu am auzit din cauza volumului ridicat al muzicii.

„Poftim?” am strigat eu.

„Te-am întrebat, a strigat el mai tare, de unde îl cunoşti pe Keith”.

Ce întrebare bizară pentru un străin!

„L-am ajutat pe tatăl lui când a avut un accident”, am spus.

A trebuit să spun de două ori înainte ca omul să înţeleagă – poate că avea probleme cu auzul. Atunci când, în sfârşit, a reuşit să priceapă, m-a privit intrigat. Apoi s-a întins spre mine cu o expresie pe care aş descrie-o drept pofticioasă.

„Eşti asistentă medicală?” a spus.

„Nu, am răspuns, sunt asistent de administrare finanţe”.

Părea să-şi fi pierdut un pic cuvintele auzind asta, aşa că m-am uitat în tavan în timp ce ne

zbânţuiam, pentru că nu voiam să-l încurajez să continue conversaţia; era destul de dificil să dansezi şi să vorbeşti în acelaşi timp.

Atunci când melodia s-a terminat – fiind pe moment suficient pentru mine – am simţit nevoia urgentă de ceva răcoritor.

„Pot să-ţi aduc ceva de băut?” mi-a strigat bărbatul, acoperind începutul melodiei următoare.

M-am întrebat dacă DJ-ul se gândise vreodată să facă o pauză de cinci minute între melodii, pentru a le permite oamenilor să meargă la bar sau la grupul sanitar în voia lor. Poate că ar fi trebuit să-i sugerez asta mai târziu.

„Nu, mulţumesc, am spus. Nu vreau să accept o băutură de la tine, pentru că atunci aş fi obligată să iau şi eu una pentru tine. Şi mă tem că pur şi simplu nu sunt interesată să pierd timpul cu tine pentru două băuturi”.

„Poftim?” a spus el, făcând mâna pâlnie.

În mod clar avea tinitus sau alte defecte de auz. Am comunicat prin mimă, scuturând pur şi simplu din cap şi arătându-i degetul arătător în timp ce formam din gură cuvântul NU. M-am întors şi am plecat să caut toaleta, înainte să mai încerce o conversaţie.

A fost greu de găsit, fiind pe un coridor, unde am putut vedea doar semnul pentru „Cameră de pudrat”. În cele din urmă, s-a dovedit că acest lucru însemna closete. De ce oamenii nu le spun

lucrurilor pe nume? Este confuz. Era coadă şi m-am aşezat în spatele unei femei foarte bete, îmbrăcate cu totul necorespunzător pentru vârsta ei. Consider că bustierele sunt mai potrivite pentru persoanele sub douăzeci şi cinci de ani, în cazul în care sunt potrivite pentru cineva.

O jachetă transparentă şi sclipitoare îi acoperea cu greu sânii enormi, ridaţi. Machiajul, care ar fi fost subtil dacă ar fi fost văzut la o reprezentaţie de la Royal Albert Hall, începuse să-i curgă. Dintr-un anume motiv, mi-am imaginat-o pe această femeie plângând pe scări, la finele nopţii. Am fost surprinsă de această viziune, însă atitudinea ei era uşor febrilă, fapt care te ducea cu gândul la această concluzie.

„Cât de mult din viaţa ta crezi că ai pierdut stând la coadă la toaletă? m-a întrebat ea pe un ton colocvial. Niciodată nu sunt suficiente, nu-i aşa?”

N-am răspuns pentru că încercam să calculez cam cât mai aveam de aşteptat, dar pe ea nu părea s-o deranjeze tăcerea mea.

„Este bine pentru bărbaţi, nu-i aşa? a continuat ea pe un ton furios. Nu e niciodată coadă la domni. Uneori chiar îmi vine să intru acolo şi să mă aşez pe vine în faţa closetului. Ha! Imaginează-ţi ce feţe ar face!”

A râs, un râs lung, ca un fum, care s-a transformat într-o tuse prelungită.

„Oh, dar cred că e teribil de neigienic în toaletele bărbaţilor, am spus. Lor nu pare să le pese prea mult de curăţenie şi alte chestii de genul ăsta”.

„Nu, a spus ea, cu vocea plină de amărăciune, ei doar vin, fac pipi peste tot, apoi ies în pas de vals, lăsând pe altcineva să cureţe după ei”.

A privit nesigură undeva în depărtare, gândindu-se clar la cineva anume.

„De fapt, chiar îmi pare rău pentru ei”, am spus eu.

Ea s-a uitat la mine urât, aşa că m-am grăbit să-mi clarific declaraţia.

„Vreau să spun... imaginează-ţi cum ar fi să urinezi într-un rând, alături de alţi bărbaţi, străini, cunoscuţi, chiar prieteni. Trebuie să fie îngrozitor. Gândeşte-te cât de ciudat ar fi dacă ar trebui să ne expunem organele genitale de faţă cu celelalte femei, atunci când am ajunge în cele din urmă la toalete!”

Ea a râgâit foarte uşor, apoi s-a uitat cu o sinceritate dezinhibată la cicatricele mele. Am întors capul într-o parte.

„Eşti un pic cu capul, nu-i aşa?” a spus nu foarte agresiv, dar cumva rostind cu greu cuvintele.

Nu era prima dată când auzeam acest lucru.

„Da, am spus, da, cred că sunt”.

Ea a dat din cap, ca şi cum i-aş fi confirmat o

bănuială veche. N-am mai discutat după aceea.

Când m-am întors în salon, atmosfera era diferită – ritmul muzicii era mai lent. M-am dus la bar şi am cumpărat un Magners, o votcă şi o cola şi, după un moment de gândire, o halbă de bere pentru Raymond. A fost destul de dificil să le transport pe toate la masa noastră mică, dar am reuşit fără să vărs o picătură. Am fost bucuroasă să mă aşez, după toată zbânţuiala şi statul la coadă, şi mi-am terminat votca din două înghiţituri – dansul chiar îţi făcea sete. Haina denim a lui Raymond era încă atârnată pe spătarul scaunului, dar el nu se vedea pe nicăieri. M-am gândit că plecase, probabil, afară să fumeze. Aveam multe să-i spun – despre dans şi despre doamna de la coadă – şi aşteptam cu nerăbdare să fac asta.

Muzica s-a schimbat din nou, devenind chiar şi mai lentă. Mulţi oameni au părăsit ringul, iar cei rămaşi au început să plutească în derivă împreună. Era o privelişte ciudată, desprinsă parcă din natură, din lumea maimuţelor sau poate a păsărilor. Toate femeile şi-au încolăcit braţele în jurul gâtului bărbaţilor, iar bărbaţii şi-au coborât braţele în jurul coapselor partenerelor. Se legănau cu toţii dintr-o parte în alta, mişcându-şi stângaci picioarele, fie privindu-se în ochi, fie odihnindu-şi capul unul pe umerii celuilalt.

Era, în mod clar, un fel de ritual de împerechere. Dar, până la urmă, nu era plăcut să

aluneci în ritmul unei muzici lente, stând foarte aproape de cineva minunat? M-am uitat la ei din nou, la toate dimensiunile şi formele şi transformările lor. Şi acolo, în mijloc, era Raymond, dansând cu Laura. îi vorbea la ureche, suficient de aproape încât să-i poată mirosi parfumul. Ea râdea.

Băutura pe care o cumpărasem pentru el avea să se irosească. Am luat-o şi am dat-o pe gât pe toată, întreaga halbă, cu gustul său amar şi înţepător. Apoi m-am ridicat şi mi-am pus vesta. Am vizitat toaleta încă o dată, după care am luat trenul spre oraş. Se părea că petrecerea se terminase.

Capitolul 21

Luni, luni. Lucrurile nu stăteau bine deloc; cu o zi în urmă nu fusesem în stare să mă relaxez deloc, nici să mă decid în legătură cu ceva. Mă simţeam cumva la limită. Dacă starea mea de spirit ar fi fost un indiciu de la cuvinte încrucişate, acela ar fi fost „totalmente confuză”. Am încercat să mă gândesc la un motiv, însă nu am putut să ajung la o concluzie plauzibilă. În final, după-amiază, am luat autobuzul spre oraş (gratuit – mulţumesc, permis de călătorie) şi m-am întors să o văd pe Bobbi Brown. Nici de această dată n-a reuşit doamna Brown însăşi să se prezinte la datorie – mă tem că stă cam prost la capitolul de etică a muncii –, astfel

că o altă doamnă mi-a făcut machiajul, aproape la fel ca prima dată. Cu această ocazie, mi-am cumpărat mai multe produse şi instrumente necesare pentru a recrea aceeaşi înfăţişare la domiciliu.

Costul total a depăşit destul de mult taxa locală lunară, dar eram într-o stare de spirit atât de ciudată, încât acest lucru nu m-a descurajat deloc. Am păstrat machiajul pe faţă toată ziua şi l-am reaplicat în dimineaţa următoare – o copie aproape exactă. Doamna îmi arătase ce să fac, inclusiv cum să aplic anticearcănul peste cicatrice. Machiajul smoky nu era foarte uniform azi, dar, după cum spunea şi ea, exact asta era frumuseţea unui smoky eye – nu trebuia să fie precis.

Aproape uitasem că o făcusem, dar când am ajuns la birou, Billy a fluierat, un fel de urlet ca de lup, ceea ce i-a făcut şi pe ceilalţi să se întoarcă şi să se uite.

„Coafură nouă, un pic de ruj”, a spus el, împingându-mă cu cotul.

M-am dat înapoi.

„Cineva speră să aibă parte de un pic de acţiune, dacă nu mă înşel”.

Femeile s-au adunat înjur. Purtam şi noul meu costum.

„Arăţi minunat, Eleanor!”

„Negrul chiar ţi se potriveşte”.

„Îmi plac cizmele alea, de unde le-ai luat?”

Le-am examinat feţele, căutând priviri viclene, aşteptând o poantă. Nimic.

„Apropo, unde ţi-ai făcut părul? m-a întrebat Janey. Este o tunsoare foarte măgulitoare”.

„*Heliotrop*, în oraş, am spus. Laura mi-a făcut-o. E o prietenă de-a mea”, am spus cu mândrie.

Janey părea impresionată.

„S-ar putea să merg şi eu, a spus ea. Coafeza mea se mută în nord, aşa că am nevoie de cineva nou. Ştii cumva dacă prietena ta face şi coafuri de nuntă?”

Am scotocit în geantă.

„Uite cartea ei de vizită, am spus, de ce nu-i dai un telefon?”

Janey mi-a zâmbit larg. Chiar se întâmpla asta? I-am zâmbit şi eu – când ai îndoieli, aminteşte-ţi să zâmbeşti – şi m-am îndreptat spre biroul meu.

Aşa funcţiona integrarea socială cu succes? Era, într-adevăr, atât de simplu? Poartă un pic de ruj, du-te la coafor şi schimbă din când în când hainele? Cineva ar trebui să scrie o carte – sau cel puţin un pamflet explicativ – şi să transmită aceste informaţii. Avusesem mai multă atenţie din partea lor astăzi (non-malefică, o atenţie pozitivă, adică) decât în ultimii ani. Am zâmbit în sinea mea, mulţumită că rezolvasem o parte a puzzle-ului. Apoi, a sosit un mesaj electronic.

Ai fugit sâmbătă fiară să zici pa – totul în

regulă? *R*.

Am răspuns repede.

Totul bine, *mulţumesc*. *Mi-a ajuns atât dans şi socializare*. *E*.

El a răspuns instantaneu.

Masa de prânz? *Locul obişnuit*, *la 12.30*? *R*.

Spre surprinderea mea, mi-am dat seama că îmi plăcea ideea de a lua masa de prânz cu Raymond, aşa că am fost cu adevărat bucuroasă că întrebase. Aveam un „loc obişnuit”! M-am întărit cât am putut şi, cu dinţii strânşi, folosind doar un singur deget, am scris:

N vdm acolo E.

M-am aşezat din nou, simţind un pic de greaţă. Comunicarea analfabetă era mai rapidă, într-adevăr, dar nu cu mult. Nu mai trebuise să tastez toate cele patru caractere. Cu toate acestea, făcea parte din noul meu credo, să încerc lucruri noi. O testasem şi, cu siguranţă, nu-mi plăcuse. LOL putea foarte bine să dispară. Nu eram făcută să fiu analfabetă; pur şi simplu nu era ceva natural. Deşi este bine să încerci lucruri noi şi să-ţi păstrezi

mintea deschisă, este la fel de important să rămâi tu însuti. Citisem asta într-o revistă la coafor.

Raymond era deja acolo când am ajuns, vorbind cu un bărbat tânăr cu barbă, aproape identic cu cel care ne servise ultima oară. Am comandat din nou o cafea cu spumă şi un biscuit cu brânză, ceea ce l-a făcut pe Raymond să zâmbească.

„Eşti o sclavă a obişnuinţei, Eleanor, nu-i aşa?”

Am ridicat din umeri.

„Arăţi bine, apropo, a spus el. Îmi place…”

A făcut un semn nedesluşit spre faţa mea. Am încuviinţat din cap.

„Se pare că oamenii mă plac mai mult cu machiaj, dintr-un motiv oarecare”, am spus.

El a ridicat din sprâncene, apoi din umeri, aparent la fel de încurcat ca şi mine.

Bărbosul ne-a adus mâncarea şi Raymond a început să înfulece.

„Te-ai distrat bine sâmbătă?” m-a întrebat.

Aş fi dorit să o spună între înghiţituri, dar, în mod oripilant, a fost în timpul uneia.

„Da, mulţumesc, am spus. A fost prima dată când am încercat să dansez şi a fost destul de plăcut”.

El continua să mănânce cu poftă. Procesul, însoţit de zgomot, părea aproape industrial prin lipsa oricărei pauze.

„Tu te-ai simţit bine?” am întrebat.

„Mmm… A fost distractiv, nu-i aşa?”

Nu folosea cuţit, dar ţinea o furculiţă în mâna dreaptă ca un copil sau ca un american. A zâmbit.

M-am gândit să-l întreb dacă el şi Laura dansaseră din nou în seara aceea, dacă o condusese acasă, dar am decis să n-o fac. La urma urmei, nu era treaba mea, iar întrebările intruzive sunt dovada lipsei oricăror maniere.

„Eh, aşadar… te-ai decis cu privire la promovare? Ai de gând să o accepţi?”

Chibzuisem la acest lucru în momentele libere din zilele care trecuseră. Căutasem semne, indicii – niciunul nu se anunţase, cu excepţia faptului că, vinerea trecută, douăsprezece orizontal fusese: *în favoarea (în sus)*, *mişcare (9)*. Am considerat acest lucru un semn încurajator.

„Am de gând să spun da”, am răspuns.

El a zâmbit, apoi a pus jos furculiţa şi a ridicat mâna. Mi-am dat seama că trebuia să o poziţionez pe a mea peste a lui, în ceea ce am recunoscut a fi o „Cuba”.

„Frumos, a spus el, reluându-şi prânzul. Felicitări!”

Am simţit o sclipire de fericire, ca un chibrit aprins. Nu-mi aminteam să fi fost vreodată felicitată pentru ceva până atunci. A fost foarte plăcut, într-adevăr.

„Cum e mama ta, Raymond?” l-am întrebat, după ce am savurat momentul şi ultima fărâmă din

biscuit.

El mi-a povestit despre ea o vreme, spunându-mi că întrebase de mine. M-am simţit puţin neliniştită când am auzit, o anxietate implicită când venea vorba de iscodirile materne, dar el m-a liniştit.

„Chiar te-a plăcut – a spus să-ţi transmit să treci oricând pe la ea, a răspuns el. E singură”.

Am dat din cap.

Recunoşteam asta. El s-a scuzat şi s-a târât spre baie, iar eu m-am uitat în jur prin cafenea, aşteptând să se întoarcă. Două femei cam de vârsta mea s-au aşezat la masa de lângă mine, fiecare cu un copil îmbrăcat în culori vii. Cei doi sugari erau în scaune auto; unul era adormit, iar celălalt se uita visător la o rază de soare care dansa pe perete. Maşina de cafea a revenit la viaţă cu un şuierat undeva în spatele nostru şi am văzut cum expresia de alarmă se lăţea pe faţa lui. Cu o mişcare lentă, gura dulce şi roz s-a încreţit ca într-un sărut, apoi s-a deschis larg pentru a elibera un vaiet, la un volum destul de ridicat. Mama lui s-a uitat în jos şi, asigurându-se că este bine, în ciuda zgomotului, şi-a continuat conversaţia. Plânsul se auzea tot mai tare. Era o chestiune de evoluţie, am presupus, ca plânsul care însoţea iritarea unui copil să fie reglat la nivelul şi la volumul corespunzător pentru a face imposibil ca un adult să îl ignore.

Copilul se ambala tot mai tare, cu pumnii

rotunjiţi de furie şi cu fata devenind din ce în ce mai roşie. Am închis ochii şi am încercat, fără să reuşesc, să ignor zgomotul. *Te rog nu mai plânge, te rog nu mai plânge. Nu ştiu de ce plângi. Ce trebuie să fac ca să încetezi? Nu ştiu ce să fac. Eşti rănit? Eşti bolnav? Ţi-e foame? Nu ştiu ce să fac. Te rog să nu plângi. Nu este nimic de mâncare. Mami va veni din nou în curând. Unde e mami?* Mâna îmi tremura când am luat ceaşca de cafea, respirând cât de încet am putut, cu ochii la blatul mesei.

Apoi, plânsul a încetat. M-am uitat în sus şi am văzut copilul culcat liniştit în braţele mamei lui, în timp ce ea îi acoperea faţa cu sărutări. Am respirat. Mi-a crescut inima văzându-l.

Când Raymond s-a întors, am plătit pentru masa de prânz, fiindcă ultima dată plătise el; începeam să mă obişnuiesc încet cu ideea unui program de plată. Cu toate acestea, el a insistat să lase bacşişul. Cinci lire! Tot ce făcuse omul fusese să transporte mâncarea de la bucătărie la masă, un job pentru care fusese deja plătit de către proprietarul cafenelei. Raymond fusese nechibzuit şi exagerat – nu era de mirare că nu îşi putea permite o pereche de pantofi buni sau un fier de călcat.

Ne-am întors încet la birou, iar Raymond mi-a povestit în detaliu despre o problemă a serverului unui computer, pe care nu am înţeles-o (şi chiar nu aveam de gând), trebuia să se ocupe de ea în acea

după-amiază. În hol, a luat-o spre scări, unde se afla biroul său.

„Ne vedem în curând, da? a spus. Ai grijă”.

Chiar părea să o spună cu sinceritate: că aveam să ne vedem în curând şi că îmi dorea să am grijă de mine. Am simţit o căldură în interior, un sentiment confortabil, ca atunci când bei un ceai fierbinte într-o dimineaţă rece.

„Ai grijă de tine, Raymond”, i-am răspuns şi am vorbit serios.

În seara aceea, am planificat să mă relaxez cu o ceaşcă de Bovril şi să ascult o emisiune de radio foarte interesantă despre politica din America de Sud, după finalizarea verificărilor mele obişnuite despre activitatea lui Johnnie Lomond. Între timp trimisese un tweet întâmplător despre un personaj dintr-o emisiune de televiziune şi postase o fotografie pe Facebook cu o nouă pereche de bocanci pe care şi-i dorise. Aşadar, o zi cu puţine ştiri. Dar să o aud pe Mami într-o zi de luni a fost o surpriză neaşteptată, cât se poate de nedorită.

„Eleanor, dragă… Nu e momentul nostru obişnuit pentru a vorbi, ştiu, dar mă gândeam la tine. Am vrut doar să te salut, să văd cum mai eşti, genul ăsta de lucruri, ştii tu”.

Am tăcut, şocată de intruziunea neanunţată în programul meu de seară.

„Ei, bine? a spus. Aştept, dragă…”

Mi-am dres vocea.

„Eu… Sunt bine, Mami. Te… te-ai *gândit* la mine?”

Asta era o premieră.

„Mmm… Sunt două lucruri: în primul rând, poate reuşesc să-ţi dau o mână de ajutor cu proiectul tău. Nu pot face prea multe de aici, este evident, dar aş putea să… nu ştiu, să trag nişte sfori… Poate reuşesc cumva să-ţi fac o mică vizită, să vin să te ai ut. Vreau să spun… ştiu că sună imposibil, dar nu se ştie niciodată… munţii pot fi întotdeauna mutaţi şi aşa mai departe…”

„Nu, Mami, oh, nu, nu…”, am spus, bolborosind aiurea.

Am auzit-o inspirând şi mi-am pus în ordine cuvintele. „Ceea ce vreau să spun, Mami – imediat am auzit şuieratul aerului când l-a eliberat din plămâni –, este că… e foarte amabil din partea ta să te oferi, dar cred că o să te refuz”.

„Aş putea să ştiu de ce?” a zis, părând uşor deranjată. „Chestia e că… sunt de părere că am totul sub control aici, am spus. Cred că ar fi mai bine să… stai potolită, la fel ca şi până acum. Nu sunt sigură că mai poţi face ceva în acest moment”. „Ei bine, dragă… dacă eşti sigură… Dar eu sunt foarte eficientă, ştii, nu? Şi, ca să fiu sinceră, tu eşti uneori o idioată cu ifose. Am oftat cât de încet am putut. Şi, în plus, a continuat ea, sunt destul de nerăbdătoare. Lucrurile trebuie să

meargă mai departe cu acest om, înţelegi? Un pic mai multă acţiune, Eleanor – de asta e nevoie, dragă”.

Părea mai liniştită acum.

„Da, Mami. Da, ai perfectă dreptate, desigur”.

Era adevărat că, din momentul în care îl văzusem pe muzician, interesul meu şi progresul lucrurilor fuseseră oarecum umbrite de probleme mai presante ale ultimelor săptămâni. Fuseseră multe altele de care să mă ocup – Raymond, noul loc de muncă, Sammy şi familia lui... Dar avea dreptate.

„Voi încerca să fac lucrurile să se mişte mai repede”, am spus.

Speram că asta o împăcase, fiindcă a început să-şi ia la revedere.

„Oh, aşteaptă, Mami... stai o clipă. Ai spus că erau două lucruri – care e al doilea lucru la care te-ai gândit?”

„Oh, da, a zis ea, apoi am auzit şuieratul de desconsiderare ieşind într-o parte odată cu fumul de ţigară. Doar am vrut să-ţi spun că eşti o risipă inutilă de ţesut uman. Asta a fost tot. La revedere, dragă!” a spus ea, strălucitoare ca un cuţit.

Tăcere.

@johnnieLrocks

Newsflash! Părăsesc Pilgrim Pioneers. Fără resentimente, respect TOTAL pentru aceşti ţipi

#artistsolo #sanăscutostea (1/2)

@johnnieLrocks

Mă duc singur într-o direcţie muzicală diferită, mai puternică. Mai multe în curând. Pace *#iconoclast* (2/2)

Capitolul 22

Mami m-a contactat din nou miercuri, ca de obicei, intervalul dintre conversaţiile noastre fiind acum prea scurt.

„Ce zici, fato? Tot eu! Ai ceva nou să îi împărtăşeşti mamei?” în lipsa oricărei alte ştiri importante după ziua de luni, i-am spus despre petrecerea aniversară a lui Keith.

„Te cam mişti zilele astea, nu-i aşa, Eleanor?” a spus ea, cu vocea enervant de dulce.

Nu am spus nimic – de obicei este cea mai sigură cale de acţiune.

„Ce ai purtat? Pun pariu că arătai ridicol. În numele Domnului, te rog, spune-mi că nu ai încercat să dansezi, fiică a mea!”

Cumva mi-a intuit răspunsul din tăcerea mea tensionată. „Oh, draga mea, a spus ea. Dansul e pentru oameni frumoşi, Eleanor. Imaginea ta, mişcându-te greoi, ca o morsă… A râs îndelung şi aspru. Oh, îţi mulţumesc, mulţumesc foarte mult, dragă. Chiar m-ai făcut să mă simt bine în noaptea

asta!”

A râs din nou.

„Eleanor, dansând!”

„Cum te simţi, Mami?” am spus calmă.

„Bine, dragă, foarte bine. E o noapte rece, întotdeauna o bucurie. Mai târziu o să vedem un film. Miracolul zilei de miercuri!”

Tonul ei era degajat şi vesel – avea un comportament de nebun împins la limită, pe care l-am recunoscut din nou.

„Am fost promovată, Mami”, i-am spus, fiindu-mi imposibil să nu păstrez un strop de mândrie în voce.

Ea a fornăit.

„Promovată! *Incredibil* de impresionant, dragă! Ce înseamnă asta – un plus de cinci lire pe lună?”

Nu am spus nimic.

„Cu toate acestea, a continuat ea, cu vocea şiroind de dulceaţă condescendentă, *bravo ţie*, dragă, vorbesc *serios*, *foarte bine*!”

M-am uitat la podea, simţind că îmi vine să plâng.

Ea s-a adresat apoi altcuiva, într-un limbaj care aducea cu un semimârâit.

„Nu o, fir-ar că nu am zis! Am zis *Sex and the City 2*! Dap, am făcut-o! Am crezut că votăm. Eh? Din nou? Oh, f… i… Apoi mi-a vorbit din nou: Colegii mei rezidenţi au ales să vedem *The Shawshank Rédemption* încă o dată, dacă poţi

crede; au trecut doar... uffff, douăzeci de miercuri consecutive... Ascultă – nu te abate de la proiect cu toate prostiile astea cu *noul loc de muncă* şi *petrecerea de aniversare*. Ai o treabă de făcut şi trebuie să rămâi concentrată asupra ei. O inimă slabă nu obţine niciodată un flăcău frumos, ştii asta. Imaginează-ţi cum ar fi să-mi oferi un ginere frumos, adecvat, Eleanor. Asta ar fi *normal*, dragă, nu-i aşa? Am fi o familie *normală* atunci".

A râs, iar eu am făcut la fel – conceptul era pur şi simplu prea bizar pentru a-l lua în calcul.

„Am fost blestemată să am fiice, a spus ea cu tristeţe, şi totuşi mi-am dorit dintotdeauna un fiu. Un ginere va fi în regulă – atât timp cât este potrivit. Ştii... politicos, atent, grijuliu, educat. El are toate aceste calităţi, el, acest *proiect* al tău, Eleanor? E un bărbat bine îmbrăcat? Curtenitor? Ştii, întotdeauna am încercat să accentuez pe cât de bine ar fi să vorbească în mod corespunzător şi să arate bine".

„Pare a fi foarte frumos, Mami, am spus. Foarte potrivit. Frumos şi talentat şi de succes. Plin de farmec!" am insistat eu.

Evident, nu ştiam nimic despre el, aşa că am înfrumuseţat puţinele informaţii pe care le spicuisem despre Johnnie Lomond din cercetarea mea. A fost destul de distractiv. Tonul ei a devenit expeditiv, dublat de o subtilă ameninţare. Tonul implicit.

„O, Doamne, m-am plictisit acum. M-am plictisit de această conversaţie şi m-am plictisit să te aştept să finalizezi acest proiect. Ia-o la trap, Eleanor! Pentru numele lui Dumnezeu, nu încerca să anticipezi! Vai, nu, ferească Dumnezeu! Te rog – continuă să nu faci nimic. Du-te şi stai în apartamentul tău mic şi gol şi uită-te la televizor singură, aşa cum faci în fiecare seară. Apoi am auzit-o strigând: Vin! Să nu-ncepeţi fără mine”.

Un clic de brichetă, o inspiraţie.

„Trebuie s-o şterg, Eleanor. Pa şi puşi”.

Aerul a încremenit.

M-am aşezat şi m-am uitat la televizor singură, aşa cum fac în fiecare Noapte.

Presupun că unul dintre motivele pentru care suntem cu toţii în măsură să continuăm să existăm pe durata alocată nouă în această vale verde şi albastră de lacrimi este că există, mereu, oricât de îndepărtată ar fi, posibilitatea schimbării. Nu m-am gândit, în toate plăsmuirile mele, că aveam să privesc locul meu de muncă drept ceva mai mult decât o corvoadă de opt ore. Am fost uluită constatând că, deja de multe zile, îmi verificam ceasul şi observam că orele trecuseră fără să îmi dau seama. Funcţia de manager de birou implica numeroase sarcini noi, pe care trebuise să le învăţ şi să le perfecţionez. Niciuna nu depăşea inteligenţa umană, evident, dar unele fuseseră

destul de complexe – aşa că am fost surprinsă de entuziasmul cu care răspunsese creierul meu la noile provocări cu care se confrunta. Colegii mei nu fuseseră foarte impresionaţi de faptul că aveam să îi coordonez, dar, până acum, nu existase niciun semn de revoltă sau de nesupunere. Avusesem grijă de mine, ca întotdeauna, şi le permisesem să îşi continue sarcinile (sau ceea ce se presupunea că ar fi însemnat asta, în măsura în care nu făceau prea multe şi aveau tendinţa să se încurce cu puţinele îndatoriri pe care încercau să le rezolve de fapt). Pentru moment, cel puţin, statu-quo-ul prevalase, iar ei rămăseseră la fel de eficienţi precum înainte de instalarea mea.

Noul rol însemna şi să interacţionez cu Bob mai des şi astfel am descoperit că era un interlocutor destul de amuzant. Îmi împărtăşea o mulţime de detalii despre conducerea de zi cu zi a afacerii şi era încântător de indiscret cu privire la clienţi. Clienţii, am învăţat în curând, puteau fi extrem de pretenţioşi; încă aveam un contact limitat cu ei, ceea ce îmi convenea de minune.

Din câte mi-am dat seama, erau – de cele mai multe ori – complet incapabili să-şi formuleze clar cerinţele, motiv pentru care, din disperare, designerii creau pentru ei o grafică bazată pe câteva indicii vagi, pe care reuşiseră cu greu să le deducă. După multe ore de muncă, implicând o echipă completă, lucrarea îi era prezentată

clientului spre aprobare. În acel moment, clientul spunea: „Nu. Asta e exact ceea ce *nu* vreau”.

Procesul se mai repeta de câteva ori într-o manieră întortocheată, până când clientul se declara satisfăcut de rezultatele finale. Inevitabil, spunea Bob, grafica pentru care se semna la sfârşitul procesului era practic identică cu prima propunere, pe care clientul o respinsese pe motiv că nu e potrivită. Nu era de mirare, m-am gândit, că oficiul era mereu bine aprovizionat cu bere, vin şi ciocolată şi că echipa de creaţie profita de asta frecvent.

Începusem să fac planuri şi pentru prânzul de Crăciun. Nu aveam încă o idee clară, dar, la fel ca majoritatea clienţilor noştri, îmi era foarte limpede ce *nu voiam*. Nu lanţuri de restaurante sau hoteluri, nici curcan, nici Moş Crăciun; nicio locaţie pe al cărei site se citea clar „divertisment corporativ” sau „petrecere la birou”. Aveam nevoie de timp ca să găsesc locaţia perfectă şi să planific evenimentul cât mai bine, dar mai erau luni bune până atunci.

Eu şi Raymond continuam să ne întâlnim ca să luăm prânzul, cam o dată pe săptămână. Nu era niciodată aceeaşi zi, chestie care mă deranja, dar el era un om care se opunea rutinei (ceva ce nu ar fi trebuit să mă surprindă). Într-o zi îmi scrisese la mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la ultima noastră întâlnire ca să mă invite la prânz din nou,

chiar a doua zi. Aproape eram dispusă să cred că cineva s-ar putea bucura – sau cel puţin ar putea tolera – de compania mea pe durata unui prânz scurt, însă mi se părea de-a dreptul incredibil să cred că asta s-ar putea întâmpla de două ori într-o săptămână.

Dragă R, aş fi încântată să ne întâlnim pentru masa de prânz, dar sunt oarecum dezorientată, întrucât ne-am văzut şi ieri. Este totul în ordine? Toate cele bune, E.

El a răspuns astfel:

Trebuie să-ţi spun ceva. Ne vedem la 12.30. R.

Eram atât de obişnuiţi cu întâlnirile noastre de la prânz, încât nici nu a mai menţionat locaţia. Când am ajuns, el nu era acolo, aşa că am început să răsfoiesc un ziar care zăcea pe scaunul de lângă mine. În mod ciudat, ajunsese să-mi placă acest loc sărăcăcios; personalul, chiar dacă în aparenţă neagreabil, era plăcut şi prietenos, iar acum cei mai mulţi mă întrebau: „Comanda obişnuită, nu?” Apoi îmi aduceau cafeaua şi biscuitul cu brânză, fără să fiu nevoită să-i rog. Este orgolios şi superficial din partea mea să văd astfel lucrurile, ştiu, dar adevărul e că mă simţeam ca un personaj dintr-o comedie americană, „un client vechi” care

lua „ca de obicei”. Următorul pas ar fi fost o zeflemea inteligentă, dar, din păcate, eram încă destul de departe de asta. Unul dintre angajaţi – Mikey – a venit la mine aducându-mi un pahar cu apă.

„Vrei cafeaua acum sau îl aşteptţi pe Raymond?” m-a întrebat el.

I-am spus că aşteptam ca Raymond să apară dintr-o clipă în alta, iar el a început să cureţe masa de lângă mine.

„Care mai e faza?” m-a întrebat.

„Sunt bine”, am spus.

„Se simte că vara e pe sfârşite”.

Mă gândisem la asta în timp ce mergeam spre cafenea, simţind razele blânde de soare pe faţă şi observând câteva frunze roşii şi aurii printre cele verzi. Mikey a dat din cap.

„Eu termin aici la sfârşitul lunii”, a spus el.

„Oh! am spus. Ce păcat!”

Mikey era amabil şi blând şi aducea întotdeauna câteva trufe la cafele, fără să i se ceară şi fără să le adauge la nota de plată.

„Ai găsit un job nou în altă parte?” l-am întrebat.

„Nu, a spus el, cocoţându-se pe un scaun lângă mine. Hazel nu e bine deloc”.

Ştiam că Hazel era prietena lui şi că locuiau în apropiere, cu bichonul lor Frisé şi copilul lor, Lois.

„Îmi pare foarte rău să aud asta, Mikey”, am

spus.

El a dat din cap.

„Au crezut că a scăpat ultima dată, dar a revenit şi s-a extins la ganglionii limfatici şi la ficat. Vreau doar să… ştii…”

„… să-ţi petreci cât timp i-a mai rămas lui Hazel cu ea şi cu Lois, în loc să serveşti biscuiţi cu brânză unor femei străine”, am spus şi, în mod mulţumitor, el a râs.

„Cam aşa, da”, a spus el.

M-am întărit sufleteşte, apoi i-am pus mâna pe braţ. Voiam să spun ceva, dar nu mă puteam gândi la ceva adecvat, aşa că am tăcut şi m-am uitat el, în speranţa că va intui ce voiam să zic – că îmi părea foarte rău, că îl admiram pentru că îi păsa atât de mult de Hazel şi de Lois şi că avea grijă de ele, că ştiam, poate mai mult decât majoritatea, ce înseamnă pierderea şi cât de grele puteau fi lucrurile. Oricât de mult ai iubi pe cineva, niciodată nu e suficient pentru a-l ţine în siguranţă.

„Mulţumesc, Eleanor”, a spus el cu blândeţe.

Îmi mulţumise!

Apoi a sosit Raymond şi s-a aruncat în scaunul său.

„Toate bune, amice? l-a întrebat pe Mikey. Ce mai face Hazel?”

„E bine, Raymond, e bine. Îţi aduc un meniu”.

După ce a plecat, m-am aplecat în faţă.

„Ştiai deja despre Hazel?”

El a încuviinţat din cap.

„Este o porcărie, nu-i aşa? Încă nu a împlinit treizeci, iar micuţa Lois nu are nici doi”.

A scuturat din cap. Niciunul din noi nu a mai vorbit după aceea – chiar nu mai era nimic de spus. După ce am comandat, Raymond şi-a dres glasul.

„Am ceva să-ţi spun, Eleanor. Este încă o veste proastă, îmi pare rău”.

M-am lăsat pe spate în scaunul meu şi m-am uitat în tavan, pregătindu-mă.

„Dă-i drumul”, i-am spus.

Sunt puţine lucruri în viaţă la care nu m-am gândit sau pentru care nu m-am pregătit. Nimic nu poate fi mai rău decât ceea ce am trăit deja – sună aproape bombastic, dar este, la propriu, o expunere a faptelor. Într-un mod ciudat, aş putea spune că este, de fapt, o sursă de putere.

„Este vorba de Sammy”, a spus el.

Nu mă aşteptasem la asta.

„A murit în weekend, Eleanor. Un accident coronarian masiv. A fost rapid, cel puţin”.

Am dat din cap. Nu era chiar o surpriză.

„Ce s-a întâmplat?”

Raymond a început să mănânce, spunându-mi detaliile între – şi în timpul – înghiţiturilor. Nu ştiu ce l-ar fi putut face pe acest bărbat să renunţe la mâncare. Virusul Ebola, probabil.

„Era la Laura, a spus el, pur şi simplu se uita la

televizor. Niciun avertisment, nimic”.

„Ea era acolo când s-a întâmplat?” am întrebat.

Te rog, Doamne, sper să fi fost scutită de asta. Încercarea de a trăi după aceea, străduinţa de a face faţă vinei şi durerii şi groazei… Nu doream asta niciunei fiinţe umane. Mi-aş fi asumat fericită povara ei dacă aş fi putut. Abia dacă aş fi observat-o, sunt sigură, adăugată la a mea.

„Era la etaj, se pregătea să iasă, a spus el. A avut un şoc al naibii de mare când a coborât şi l-a găsit aşa pe canapea”.

Deci nu fusese vina ei. Ea nu ar fi putut să-l salveze, nici dacă ar fi încercat. Era bine – pe cât de bună putea fi moartea. Am chibzuit mai mult asupra întâmplării.

„Aşadar, el era singur când a murit, am spus intrigată. Oare poliţia bănuieşte că e crimă?”

S-a înecat cu burgerul cu halloumi şi a trebuit să-i dau un pahar cu apă.

„Fir-ar Eleanor!” a spus el.

„Îmi pare rău, am zis, a fost doar ceva ce mi-a venit în minte”.

„Da, ei bine, uneori e mai bine să nu spui primul lucru care îţi trece prin minte, nu-i aşa?” a zis el calm, fără să mă privească.

M-am simţit groaznic. M-am simţit groaznic gândindu-mă la Sammy şi la familia lui, m-am simţit groaznic fiindcă-l supărasem pe Raymond

fără să vreau, m-am simţit groaznic pentru Mickey şi prietena lui, cu sărmanul lor copil. Moartea şi toată suferinţa aceasta prin care treceau oamenii buni, oameni care nu făcuseră nimic ca să merite asta – şi nimeni nu putea face nimic… Lacrimile au izbucnit pe neaşteptate şi, cu cât încercam mai mult să mă lupt cu ele, cu atât curgeau mai tare. Nodul din gât ardea ca focul, nu, vă rog, nu foc… Raymond a ocolit încet masa până la scaunul de lângă mine şi şi-a pus braţul în jurul umerilor mei.

„O, te rog, Eleanor, nu plânge! a spus el cu o voce blândă, joasă. Îmi pare foarte rău… N-am vrut să ţip la tine, eu chiar nu am… te rog, Eleanor…”

Era ciudat – lucru la care nu mă aşteptasem – să te simţi mai bine atunci când cineva îşi punea braţul în jurul tău şi te ţinea aproape. De ce? Această nevoie de contact uman era ceva tipic mamiferelor. Raymond era cald şi solid. Puteam să-i miros deodorantul şi detergentul cu care îşi spălase hainele – dincolo de ambele mirosuri, simţeam o urmă slabă de ţigară. Mirosul lui Raymond. M-am apropiat şi mai mult.

În cele din urmă, am reuşit să-mi recapăt controlul şi lacrimile jenante s-au potolit. După ce m-am smiorcăit puţin, el s-a întors la locul lui, a scotocit în buzunarul jachetei şi mi-a dat un pachet de şerveţele. I-am zâmbit, am luat unul şi mi-am suflat nasul. Eram conştientă că scoteam un zgomot ca de claxon deloc potrivit pentru o

doamnă, dar ce altceva aş fi putut face? „Scuze”, am spus.

El mi-a dăruit un zâmbet firav.

„Ştiu, a spus el. Este foarte greu, nu-i aşa?”

Am tăcut un moment pentru a procesa tot ceea ce îmi spusese. „Cum e Laura? Dar Keith şi Gary?”

„Sunt făcuţi bucăţi, cum altcumva?”

„O să merg la înmormântare”, am spus hotărâtă.

„Şi eu, a zis el. A sorbit din cola lui, apoi a adăugat: Era un bătrân amuzant, nu-i aşa?”

Am zâmbit, înghiţind nodul din gât.

„A fost amabil, am spus. Îţi dădeai seama imediat, chiar şi atunci când era inconştient pe trotuar”.

Raymond a încuviinţat din cap. Apoi s-a întins peste masă şi mi-a strâns mâna.

„Cel puţin a avut parte de câteva săptămâni împreună cu familia sa după accident, nu-i aşa? Săptămâni frumoase – mica sa petrecere, cei patruzeci de ani ai lui Keith… El a primit şansa de a petrece un timp împreună cu toţi oamenii pe care-i iubea”.

Am aprobat din cap.

„Pot să te întreb ceva, Raymond?” am spus.

S-a uitat la mine.

„Care sunt normele de etichetă pentru funeralii? Persoanele îndoliate încă trebuie să

poarte negru? Iar pălăriile sunt *de rigueur*?”

El a ridicat din umeri.

„N-am nicio idee… cred că poţi purta ce vrei. Sammy nu era genul de om care să se cramponeze de chestii de genul ăsta, nu-i aşa?”

M-am gândit la acest lucru.

„Voi purta negru, am spus, ca să fiu sigură. Totuşi, fără pălărie”.

„Nu, nici eu nu voi purta pălărie”, a spus Raymond şi chiar am râs.

Am râs mult mai mult decât merita ironia lui slabă, tocmai pentru că ne simţeam bine.

Nu am vorbit deloc în timp ce ne întorceam spre birou. Soarele ne lumina slab feţele şi am lăsat un moment capul pe spate, ca o pisică. Raymond îşi târşâia picioarele prin covorul de frunze căzute, cu pantofii lui sport licărind în nuanţa lor de bronz. O veveriţă gri sărea în semicercuri fluide în calea noastră şi aproape că se simţea în aer mirosul de toamnă, de mere şi de lână.

Nu ne-am vorbit nici măcar atunci când am ajuns înăuntru. Raymond mi-a luat mâinile în ale sale şi le-a strâns preţ de o secundă, apoi le-a eliberat. După aceea a urcat la etaj, iar eu m-am îndreptat spre colţ, spre biroul meu.

Mă simţeam ca un ou proaspăt făcut, puternic şi lipicios în interior şi totuşi atât de fragil, încât până şi cea mai mică presiune ar fi putut să mă

spargă. Când m-am aşezat la birou, deja mă aştepta un e-mail.

N vdm vineri Rx

Era nevoie de un răspuns? Am bănuit că da, aşa că am trimis acest semn:

X.

Capitolul 23

Începusem să mă obişnuiesc cu toată tărăşenia cu cumpărăturile. M-am dus din nou la acelaşi magazin şi, după ce am cerut sfatul unei alte asistente de vânzări, am cumpărat o rochie neagră, ciorapi şi pantofi negri. Era prima mea rochie de după perioada copilăriei şi m-am simţit ciudat să îmi arăt picioarele în public. Ea a încercat din nou să îmi propună tocuri ameţitor de înalte – de ce sunt oare aceşti oameni atât de incredibil de dornici să-şi schilodească clienţii de sex feminin? Am început să mă întreb dacă nu cumva cizmarii şi chiro practicienii îşi făcuseră un cartel diabolic. Dar, reflectând mai bine, mi-am dat seama că ea avusese dreptate când susţinuse că rochia neagră pe care o cumpărasem nu „mergea” nici cu noile mele cizme (prea informale, se pare), nici cu pantofii mei de lucru cu arici (spre surprinderea

mea, aceştia nu se potriveau cu nimic, deşi eu chiar îi crezusem definiţia versatilităţii).

Am ajuns la un compromis optând pentru numitele „kitten heels”, care, spre deosebire de ceea ce s-ar putea crede, nu aveau nimic de-a face cu pisicile. Erau tocuri cu care era uşor să mergi, dar care erau, totuşi, „foarte feminine”. Pe ce bază şi cine decidea asta? Chiar conta? Mi-am notat în gând să fac la un moment dat o cercetare pe tema politicii şi a identităţii de gen. În mod sigur exista o carte despre asta – erau cărţi despre orice.

Cu această ocazie mi-am cumpărat chiar şi o geantă de mână, gândindu-mă că, probabil, geanta mea mare nu era tocmai potrivită pentru o înmormântare. Materialul textil era imprimat cu un model foarte vesel, care ar fi putut să iasă în evidenţă foarte uşor la marginea unui mormânt. Roţile ar fi putut să scârţâie un pic.

Geanta pe care am ales-o în cele din urmă nu era deloc practică, fiind mult prea mică pentru a transporta, de exemplu, o carte cartonată sau o sticlă de Glen. Am examinat-o când am ajuns acasă, mângâindu-i pielea lucioasă şi ţesătura mătăsoasă a căptuşelii. Avea un lanţ lung, auriu, pe care pur şi simplu îl puneai peste umăr, lăsându-ţi mâinile libere.

O înfiorătoare cheltuială suplimentară fusese haina neagră de lână, la un singur rând şi până la genunchi, care îmi venea ca turnată. Era

călduroasă şi simplă, caracteristici pe care le-am găsit atrăgătoare. În timp ce îmi examinam achiziţiile, aşezate pe pat pentru o analiză mai atentă, mi-am potolit îngrijorarea cu privire la costuri asigurându-mă din nou că întreaga ţinută putea fi purtată la diferite ocazii, fie în întregime, fie separat. Aveam acum ceea ce credeam că se numeşte o „garderobă completă”, haine adecvate pentru cele mai multe evenimente sociale la care muzicianul şi cu mine am fi putut participa. Mi-ar fi stat bine în ele, la braţul lui. O seară la balet, poate? Premiera unei piese noi? Ştiam că o să-mi arate lumi necunoscute până atunci. Acum, cel puţin, aveam pantofii potriviţi pentru ele.

Cheltuisem în aceste ultime câteva săptămâni mai mult decât obişnuiam într-un an. Aparent, interacţiunea socială era surprinzător de scumpă – călătorii, haine, băuturi, prânzuri, daruri. Uneori, în cele din urmă, cheltuiala se echilibra – ca în cazul băuturilor –, dar, după cum aflasem, cel mai adesea cineva înregistra o pierdere financiară clară. Aveam ceva bani economisiţi, dar la nivelul unui salariu lunar, iar cecurile lui Bob nu erau nici pe departe generoase. Înţelegeam acum că acest lucru fusese posibil întrucât nu simţisem niciodată nevoia de a cheltui pe aspectele sociale ale vieţii.

Lui Mami îi plăcea să trăiască extravagant, dar după… totul se schimbase… învăţasem că banii erau ceva pentru care să îţi faci griji, pe care să îi

raţionalizezi. Trebuia să îi cer, pentru ca apoi să-mi fie număraţi în mâinile aspre şi înroşite. Nu am uitat niciodată – şi nici nu mi s-a permis vreodată să uit – că altcineva plătise pentru hainele mele, pentru mâncarea pe care o mâneam, chiar şi pentru căldura din camera în care dormeam. Îngrijitorii mei adoptivi primeau o alocaţie pentru că aveau grijă de mine şi m-am străduit întotdeauna să mă asigur că n-aveau să o depăşească cu lucruri de care aveam nevoie. Şi, mai ales, cu lucruri pe care le doream.

„Alocaţie” nu este un cuvânt generos. Acum, desigur, îmi câştig singură banii, dar trebuie să fiu atentă cu ei. Bugetarea este un talent foarte util – la urma urmei, dacă ar fi să nu mai am fonduri şi să mă trezesc cu datorii, nu e absolut nimeni, nici măcar un singur suflet, pe care să-l pot suna să mă salveze. Aş fi o persoană nevoiaşă. Nu am niciun binefăcător anonim care să-mi plătească chiria, niciun membru al familiei sau vreun prieten suficient de amabil încât să mă împrumute cu bani pentru a înlocui un aspirator defect sau să-mi plătească factura de gaze până când voi putea să îi returnez suma împrumutată în ziua de salariu. Era important să nu-mi îngădui să uit asta.

Cu toate acestea, nu puteam participa la funeraliile lui Sammy în haine nepotrivite. Rochia neagră, mă asigurase asistenta, era o alegere inteligentă, care putea fi „purtată şi cu alte ocazii”.

Haina putea fi îmbrăcată toată iarna. Vesta mea trecuse prin multe de-a lungul anilor, dar o păstrasem, desigur, pentru cazul în care aş fi avut nevoie de ea în viitor. Am pus totul cu atenţie pe umeraşe. Eram pregătită. Să mergem să scoatem mortul!

Ziua de vineri a fost o zi luminoasă, deşi era imposibil de spus dacă aşa avea să rămână. Am făcut un duş şi mi-am îmbrăcat noile haine. Trecuseră mulţi ani de când purtasem ciorapi, preferând o pereche de şosete pe sub pantaloni, dar încă îmi aminteam cum să îi rulez. Am fost foarte atentă, fiindcă erau subţiri şi delicaţi şi puteau să se rupă într-o clipă din cauza unei unghii nepilite. M-am simţit cumva închisă în ei, de parcă aş fi purtat pielea altcuiva.

Aveam acum picioarele negre şi părul blond. Mi-am rimelat genele, m-am pudrat cu un pic de roz şi mi-am pictat buzele cu o nuanţă de roşu-închis, care nu părea foarte naturală. Ar fi trebuit să arăt mai puţin decât oricând ca o femeie normală, şi totuşi aceasta părea cea mai acceptabilă şi mai potrivită înfăţişare pe care o avusesem vreodată. Mă simţeam foarte încurcată. Am presupus că aş fi putut merge chiar şi mai departe – aş fi putut folosi o cremă bronzantă care să-mi facă pielea să strălucească şi să mă parfumez cu un spray făcut din produse chimice

fabricate într-un laborator, distilate din plante şi din părţi de animale. Nu voiam să fac asta. Mi-am luat geanta nouă şi am încuiat uşa după mine.

Din motive de siguranţă, am specificat să fiu luată dintr-un punct de pe drumul principal din apropiere de apartamentul meu şi nu am dat adresa de acasă; apoi, la momentul potrivit, un vehicul neatrăgător s-a oprit în faţa clădirii. Conducătorul auto a privit rapid în oglinda retrovizoare cum alunecam în scaunul din spatele lui, lângă Raymond. Mi-a luat ceva, având în vedere că purtam o rochie, mai ales că încercam să mă asigur că nu arăta mai mult din picioarele mele decât era necesar.

Totul a durat foarte mult. Înainte, pur şi simplu aş fi făcut o baie, mi-aş fi trecut pieptănul prin păr şi mi-aş fi tras pe mine pantalonii. A fi feminină se pare că însemna să ai la dispoziţie o eternitate pentru a te pregăti, implicând oarecum o planificare avansată. Nu mi-am putut imagina cum ai putea să faci o excursie pe jos până la izvoarele Nilului sau să urci o scară pentru a investiga o defecţiune din interiorul unui accelerator de particule purtând tocuri foarte înalte şi ciorapi de zece deni.

Mi-a fost greu să evaluez efectul complet al ţinutei lui Raymond, dar era evident, chiar şi din această poziţie, că purta o cămaşă albă călcată, o cravată neagră şi pantaloni negri. Nu i-am putut

vedea picioarele, aşa că m-am rugat în tăcere să nu fie încălţat în pantofi de alergare, fie ei şi negri.

„Arăţi bine”, mi-a spus el.

Ani dat din cap, simţindu-mă suficient de sigură pe mine în noua mea rochie, şi l-am privit din nou. Nu renunţase la barba lui un pic ciudată, dar o tunsese, iar părul îi era pieptănat cu grijă. Taxiul a luat-o din loc şi am intrat în traficul lent de dimineaţă. Radioul turuia în neştire. Nu ne-am uitat unul la altul, nici nu ne-am vorbit. Nu prea aveam ce să ne spunem.

Crematoriul se afla în suburbii, o monstruozitate din anii ’70 din beton alb, cu unghiuri brutale. Grădinile municipale erau îngrijite într-un mod steril, dar, surprinzător, erau pline de trandafiri înfloriţi. Erau mulţi copaci vechi în jurul perimetrului, lucru care m-a încântat. Mi-a plăcut să mă gândesc la rădăcinile lor pline de viaţă, şerpuind pe sub acele locuri. Ne-am oprit într-o parcare enormă, care era deja aproape plină, deşi era doar zece treizeci. Locul era izolat, fiind imposibil să ajungi cu mijloacele de transport public, aspect total ilogic. Trebuia să existe un tren sau un autobuz de transfer, m-am gândit. Era un loc pe care, în mod sigur, cu toţii aveam să-l vizităm la un moment dat.

Raymond i-a plătit şoferului şi am rămas o clipă pe loc să ne adunăm.

„Gata?” a spus el apoi.

Am dat din cap. Mai erau şi alte persoane îndoliate care se deplasau prin parc, precum nişte gândaci negri, lenţi. Am mers pe cărare, într-un acord tacit de a nu renunţa la copaci, la trandafiri şi la soare ca să mergem înăuntru. Un dric lung se afla la uşa din faţă şi am privit sicriul acoperit cu coroane. Sicriul era o cutie de lemn în care avea să-şi găsească odihna cadavrul lui Sammy. M-am întrebat cu ce era îmbrăcat. Am sperat că purta confortabilul pulover roşu, care păstra mirosul lui.

Ne-am aşezat în partea stângă a încăperii, într-o strană nu prea departe de podium. Locul era deja pe jumătate plin şi se auzea un zumzet scăzut din pricina conversaţiilor mormăite, un bâzâit surd, ca de insecte, cum nu mai auzisem în alt loc sau în alte circumstanţe.

Am luat una dintre foile care fuseseră plasate de-a lungul stranelor: scria *Samuel McMurray Thom*, *1940 – 2017*. În interior era specificat ce urma să se întâmple, inclusiv enumerarea lecturilor şi a imnurilor, şi dintr-odată am fost copleşită de dorinţa de a se termina totul, de a nu fi obligată să mă aflu acolo şi să trăiesc toate acelea.

Raymond şi cu mine rămăseserăm tăcuţi. Camera era mult mai plăcută în interior decât sugera exteriorul, cu grinzi de lemn şi cu un tavan boltit, înalt. Peretele lateral din stânga, unde stăteam, era din sticlă şi se vedeau peluzele

întinse şi, în depărtare, mai mulţi copaci uriaşi, parcă vechi de când lumea.

M-am bucurat. Cumva, natura trebuia să-şi facă simţită prezenţa în cameră, m-am gândit; natură vie, nu flori tăiate. Soarele era destul de puternic acum, iar copacii aruncau umbre scurte, deşi toamna se simţea în vântul care adia prin frunze. M-am întors şi am văzut că încăperea se umpluse – păreau să fie o sută de oameni sau mai mult. Zumzetul amenința să înăbuşe plictisitoarea muzică de orgă.

Apoi, ceva s-a schimbat în aer şi s-a lăsat tăcerea. Cei doi fii ai lui Sammy şi alţi patru bărbaţi, ale căror feţe mi-erau cunoscute de la petrecere, au înaintat de-a lungul culoarului ducând sicriul, pe care l-au aşezat uşor pe o platformă manevrată ca un fel de bandă rulantă, la capătul căreia se aflau nişte perdele din catifea roşie. Am încercat să-mi amintesc unde mai văzusem o platformă asemănătoare şi apoi mi-am dat seama: la casa de marcat de la Tesco, unde ne puneam cumpărăturile şi acestea se deplasau către casier. M-am aplecat să-i spun lui Raymond, dar el a pescuit o pungă de bomboane de mentă din buzunarul costumului şi mi-a oferit una înainte de a putea vorbi. Am luat-o şi am început să o sug.

Alţi oameni ni s-au alăturat în stranã şi a trebuit să ne strângem ca nişte sardele pentru a le face loc. Aşa am ajuns foarte aproape de domnul

Raymond Gibbons. Am observat că mirosea foarte plăcut – a bomboane de mentă, desigur, dar am simţit şi un miros curat de săpun şi ceva aproape lemnos, posibil cedru. Încă nu-l văzusem fumând. Cred că până şi Raymond considera nepotrivit să fumeze lângă un crematoriu.

Restul familiei s-a aşezat alături de băieţii lui Sammy în strana din faţă; Laura era singură, arătând absolut fascinant. Ochelari de soare! În interior! Uimitor! În urma lor a intrat un preot cu un aer vesel. Un bărbat de lângă o claviatură, ascuns în colţ, şi-a flexat degetele şi a început să cânte, iar noi ne-am ridicat în picioare. Cuvintele imnului erau tipărite în broşură, dar am constatat că mi le puteam aminti din copilărie. Cântarea publică nu a fost foarte reuşită, fiind mai degrabă un mormăit afon, în timp ce vocea neplăcută a preotului era mult prea sonoră, probabil pentru că purta un microfon la rever. M-am gândit că ar fi putut să-l oprească în timpul imnurilor – nu era cazul să-şi amplifice miorlăitul agresiv. Raymond, spre imensa mea surpriză, avea o voce plăcută de tenor şi cânta corect, spre deosebire de majoritatea celorlalte persoane. De când erau oamenii jenaţi să cânte în public? De când începuseră să meargă mai rar la biserică? Şi totuşi, programul de televiziune era plin de concursuri de cântat în care oamenii, oricât de lipsiţi de talent ar fi fost, erau departe de a fi timizi să participe. Poate că, de

fapt, sunt interesaţi doar să ofere spectacole solo.

Era o lipsă de respect absolută să participi la înmormântarea unui om şi să mormăi în timpul imnurilor, care, oricât de mohorâte ar fi fost, fuseseră selectate în mod specific pentru a comemora viaţa lui? Am început să cânt mai tare. Raymond şi cu mine făceam mai mult zgomot decât toţi cei din următoarele patru strane şi m-am bucurat de asta. Cuvintele erau incredibil de triste chiar şi pentru o atee ca mine, fără nicio speranţă sau alinare, dar, chiar şi aşa, era de datoria noastră să le cântăm cât de bine puteam, să le cântăm cu mândrie în onoarea lui Sammy. M-am aşezat când s-a terminat totul, fericită că Raymond şi cu mine îi arătasem respectul cuvenit. Câţiva oameni s-au întors să ne privească, probabil pentru că se bucuraseră de ofranda noastră vocală.

Preotul a vorbit apoi despre viaţa lui Sammy; a fost interesant să aud că se născuse şi crescuse lângă un sat mic din nord-est, la o fermă de oi. Când părăsise şcoala, se înrolase în marina comercială, dar se săturase repede de viaţa pe mare, aşa că luase cu asalt Glasgow, având doar zece lire, un costum nou şi nicio dorinţă de a se întoarce la agricultură. O întâlnise pe Jean în Woolworths, în timp ce căuta ac şi aţă. Preotul, părând foarte mulţumit de sine, a adăugat că îşi ţesuseră după aceea o viaţă fericită împreună. A urmat o parte scurtă de rugăciuni – prostiile

obişnuite –, apoi, la fel ca un vânzător de la Tesco, preotul a făcut banda rulantă a sicriului să se mişte, iar Sammy a plecat.

Cu un aer inteligent şi cu un zâmbet lipit de faţă, de parcă aceasta ar fi fost cea mai bună parte a întregului eveniment, preotul a anunţat că vom cânta imnul final. Raymond şi cu mine am făcut un efort curajos, dar este imposibil să cânţi atunci când plângi – ai în gât un nod cât un sâmbure de prună, iar muzica nu poate trece de el. Raymond şi-a suflat nasul şi mi-a pasat un pachet de şerveţele, pe care l-am acceptat recunoscătoare.

Familia, ne-a spus preotul, ar fi foarte încântată dacă ne-am fi alăturat lor la Hawthorn House Hotel, pentru o gustare. Congregaţia a ieşit în şir, strângând mâini şi mormăind banalităţi lipsite de sens. Am făcut acelaşi lucru. La intrare era un coş de donaţii pentru British Heart Foundation, „în loc de flori”, şi l-am văzut pe Raymond lăsând o bancnotă de douăzeci de lire. Am pus în coş trei lire. simţind că am fost prea generoasă. Cercetarea pentru noi medicamente şi tratamente eficiente pentru boli de inimă costa sute de milioane de lire sterline. Trei lire sau trei sute de lire – la urma urmei, era puţin probabil că ar fi atârnat balanţa în privinţa descoperirii vreunui tratament.

M-am cocoţat pe un mic zid din spatele crematoriului şi m-am întors cu faţa spre soare. Mă

simţeam epuizată. După o clipă, Raymond s-a aşezat lângă mine şi am auzit zgomotul brichetei. Nu mai aveam energie nici să stau mai departe de el. El a suflat un torent lung de fum.

„E totul în regulă?” m-a întrebat el.

Am încuviinţat din cap.

„Tu?”

El a ridicat din umeri.

„Nu sunt un mare fan al funeraliilor, ca să fiu sincer, a spus el, uitându-se departe. Îmi amintesc de tatăl meu. S-a întâmplat cu ani în urmă, dar este încă greu, ştii?”

Am dat din cap avea sens. Timpul doar amorţeşte durerea pierderii. Ea nu se şterge pe deplin niciodată.

„Raymond, eu chiar nu vreau să merg la Hawthorn House Hotel pentru apetitive, am spus. Nu vreau să mă mai gândesc la moarte. Vreau doar să merg acasă, să port haine normale şi să mă uit la televizor”.

Raymond şi-a stins ţigara, apoi a îngropat-o în stratul de flori din spatele nostru.

„Nimeni nu vrea să meargă la chestiile astea, Eleanor, a spus el blând. Totuşi, trebuie să mergi. Pentru familie”.

Cred că aveam un aer trist.

„Nu trebuie să stai mult, a spus el, cu o voce caldă şi răbdătoare. Doar trebuie să te arăţi – bei un ceai, mănânci un rulou cu cârnaţi, ştii cum se

obişnuieşte”.

„Ei, bine, sper ca măcar să aibă pateuri cu multă carne”, am spus, mai mult dorind decât aşteptându-mă, punându-mi apoi geanta pe umăr.

Hawthorn House Hotel se afla foarte aproape de crematoriu. Femeia de la recepţie ne-a zâmbit şi era imposibil să nu observi că avea un singur dinte în faţă, în timp ce molarii rămaşi aveau aceeaşi nuanţă ca muştarul englezesc Colman. Nu sunt genul de om care judecă aspectul altor persoane, dar oare, din tot personalul disponibil, era această femeie cea mai bună alegere pentru recepţie? Ea ne-a îndrumat spre Salonul Bramble şi ne-a aruncat un zâmbet gol, plin de înţelegere.

Am ajuns printre ultimii, întrucât cei mai mulţi merseseră cu maşinile de la crematoriu la hotel. Crematoriul era un loc ocupat şi era nevoie de locuri de parcare, am presupus. M-am gândit că n-aş fi vrut să fiu arsă. Cred că mi-aş fi dorit mai degrabă să hrănesc animalele din grădinile zoologice. Ar fi fost ecologic, dar şi un răsfăţ minunat pentru carnivorele mai mari. Oare aş fi putut solicita asta? M-am gândit să scriu la WWF pentru a afla.

M-am dus la Keith şi i-am spus cât de rău îmi părea, apoi l-am căutat pe Gary ca să-i spun acelaşi lucru. Ambii păreau copleşiţi, ceea ce era de înţeles. Este nevoie de o lungă perioadă de timp

pentru a învăţa să trăieşti cu o pierdere, presupunând că reuşeşti vreodată să o gestionezi. După toţi aceşti ani, eu încă eram, în această privinţă, cu totul nepregătită. Nepoţeii stăteau liniştiţi într-un colţ, intimidaţi probabil de atmosfera sumbră. O altă persoană căreia trebuia să-i transmit condoleanţe era Laura, dar nu o zăream nicăieri. De obicei era uşor de găsit. Astăzi, în afară de ochelarii de soare imenşi, purta tocuri ameţitoare, o rochie neagră scurtă, cu un decolteu adânc, iar părul îi era adunat în vârful capului într-o creaţie artistică cu voal care-i adăuga câţiva centimetri la înălţime.

Nu am găsit-o pe nicăieri şi nici vreuna dintre gustările promise, aşa că am plecat să caut toaletele. Puteam să fac pariu că aveam să găsesc un bol prăfuit cu un potpuriu cu parfum de caise lângă chiuvete şi am avut dreptate. Pe drumul de întoarcere, am zărit un pantof cu platformă ascuns în spatele unei perdele duble. Lângă fereastră era un loc în care puteai sta, iar Laura era aşezată în poala unui bărbat care, în curând, s-a dovedit a fi Raymond, deşi se îmbrăţişau atât de strâns, încât a fost nevoie de o clipă ca să-i pot vedea faţa şi să fiu sigură. Am observat că el purta pantofi de piele neagră. Deci avea cel puţin o pereche.

M-am întors în Salonul Bramble, fără a-i deranja; ei nu mă văzuseră, fiind foarte implicaţi în altceva. Era un scenariu social mult prea cunoscut

pentru mine; eu stând singură, uitându-mă undeva. Era totul foarte bine. Era absolut normal. După incendiu, la fiecare şcoală nouă, încercasem din răsputeri, dar era ceva în mine care pur şi simplu nu se potrivea. Nu era, se pare, niciun loc care să aibă forma mea şi în care să mă potrivesc.

Nu ştiam să mă prefac. După tot ce se întâmplase în casa aceea în flăcări, nu vedeam niciun rost în a nu fi altfel decât sinceră cu lumea. Nu aveam, la propriu, nimic de pierdut. Dar, observând atent de pe margine, am înţeles că succesul social este adesea construit din mici amăgiri. Oamenii populari râd câteodată de lucruri pe care nu le găsesc foarte amuzante, fac anumite chestii pe care nu vor neapărat să le facă, împreună cu oameni de a căror companie nu se bucură în mod deosebit. Dar nu şi eu. Decisesem, cu ani în urmă, că, dacă aş fi obligată să aleg între acest lucru şi a zbura de una singură, aş prefera-o pe cea din urmă. Era mai sigur aşa. Durerea este preţul pe care îl plătim pentru dragoste, aşa se spune. Dar preţul este mult prea mare.

Bufetul fusese aranjat-într-adevăr, erau cârnaţi în foietaj, dar şi sandviciuri. Personalul distribuia ceai şi cafea din recipiente mirositoare, în ceşti albe, industriale. Nu era chiar ce-mi doream. Într-adevăr, nu aveam starea potrivită pentru lichidul fierbinte şi maro, oh, nu. Aveam chef de o votcă rece, limpede.

Toate hotelurile au baruri, nu-i aşa? Nu frecventasem foarte des hotelurile, dar ştiam că barurile şi camerele erau un *raison d'être* al lor. Am vorbit din nou cu doamna cu probleme dentare de la recepţie, care m-a direcţionat spre un alt coridor lung, la capătul căruia se afla ceva numit, cu multă imaginaţie, Hawthorn Lounge. M-am oprit în prag şi am privit în jur. Locul era pustiu, iar aparatele de joc clipoceau intermitent doar pentru propriul lor amuzament. Am intrat. Doar eu. Eleanor, singură.

Un barman se uita la TV şi îşi ştergea ochelarii absent.

„*Homes under Hammer*"[3], a spus el, întorcându-se spre mine.

Îmi amintesc că m-am gândit, surprinsă, că era destul de atrăgător, apoi m-am muştruluit pentru gând. Aveam ideea preconceputǎ că oamenii frumoşi şi fermecători nu aveau cum să lucreze la Hawthorn House Hotel, vinerea la prânz. Desigur, recepţionera mi-a confirmat primul gând, dar era ruşinos din partea mea să am aceste idei preconcepute – de unde Dumnezeu or fi apărut? (O voce timidă mi-a şoptit răspunsul: Mami.)

Barmanul a zâmbit, dezvăluind un minunat set de dinţi şi o pereche de ochi albaştri, limpezi.

„Este ditamai tâmpenia de casă veche", a spus

3 Case sub asaltul ciocanului (în lb. engleză în text, n.tr.)

el, cu o voce care fi putut da jos vopseaua de pe pereţi.

„*Vezi ţi-am spus eu*!” mi-a şoptit Mami…

„Este? am spus. Din păcate, nu sunt acasă în timpul zilei ca să o văd”.

„Poţi să o vezi aici, dacă vrei”, a spus bărbatul, ridicând din umeri.

„Aş putea?”

„De ce nu? a răspuns el. „Nu că s-ar întâmpla mare lucru acolo, nu?”

A arătat cu mâna spre barul gol.

M-am cocoţat pe un scaun înalt – ceva ce mi-am dorit întotdeauna să încerc – şi am comandat o votcă şi cola. El a turnat încet, apoi a adăugat gheaţă şi lămâie, fără să îi cer, şi a împins paharul spre mine.

„Înmormântare, nu?” a spus el.

M-am întrebat cum de ştia, apoi mi-am dat seama că eram îmbrăcată în întregime în negru, că machiajul meu smoky se cam dusese şi că nu aveam niciun alt motiv pentru a mă afla în acel loc special, în respectivul moment al zilei. Am încuviinţat din cap. Nu au mai existat alte replici, aşa că ne-am uitat amândoi la Iain şi Dorothy şi la casa lor din anii ’70, pe care o cumpăraseră la o licitaţie cu suma de 95.000 şi la care intenţionau să renoveze baia, să instaleze o nouă bucătărie şi să proiecteze o scurtătură din camera de zi în sala de mese.

„Tuşa finală, spunea prezentatorul, a fost vopsirea uşii din faţă… în această nuanţă plăcută de verde”.

„Green Door”, a spus barmanul, fără a pierde o secundă şi, câteva clipe mai târziu, ce să vezi, a început cântecul. Amândoi am râs, iar el a împins o altă votcă spre mine, fără ca eu să-i cer.

Apoi ne-am uitat la *Loose Women*, o altă emisiune pe care nu o ştiam. Ajunsesem deja la a patra mea votcă şi mă gândeam la serviciul funerar, dar nu sufeream – e ca atunci când îţi dai seama că ai o piatră în pantof, dar mai degrabă te supără când stai jos decât atunci când mergi.

M-am gândit că poate ar fi trebuit să mănânc un rulou cu cârnat, la un moment dat, sau cel puţin să pun câteva în geantă pentru mai târziu, apoi mi-am amintit că luasem geanta mea nouă şi mică, în care încăpeau cel mult două produse de patiserie sărate. Am ţâţâit şi am clătinat din cap.

„Ce e?” m-a întrebat barmanul.

Nu făcuserăm cunoştinţă; într-un fel, nu părea necesar. M-am prăbuşit în faţă în scaunul meu şi m-am holbat în pahar, cu o expresie stereotipă.

„Oh, nimic, am spus, simţindu-mă revigorată. Presupun că ar trebui să mănânc ceva acum”.

Barmanul, a cărui frumuseţe mai pălise între timp, mi-a luat paharul, l-a umplut din nou cu votcă, adăugând şi un strop de cola, şi mi l-a dat înapoi.

„Nu e nicio grabă, nu-i aşa? a spus. De ce nu stai aici să-mi mai ţii companie?”

M-am uitat în jur – barul era încă pustiu.

„S-ar putea să ai nevoie să te aşezi un pic după asta, nu-i aşa?” a spus el, lovind paharul şi apropiindu-se foarte mult de mine.

Îi puteam vedea acum porii de pe aripile nasului, unii plini cu puncte negre, microscopice.

„Poate, am spus. Uneori am nevoie să mă aşez un pic după votcă şi cola”.

El a rânjit cu lăcomie.

„Îţi dă o stare bună, nu-i aşa?”

Am încercat să-mi ridic sprâncenele în semn de întrebare, dar, în mod ciudat, am reuşit să o mişc doar pe una. Băusem prea mult fiindcă simţisem foarte multă durere, care nu avea cum să dispară decât înecată cu votcă. Simplu, într-adevăr.

„Ce vrei să spui?” am răspuns, dându-mi seama că pronunţam consoanele oarecum nedesluşit.

„Înmormântările”, a spus el, apropiindu-se de mine până când faţa lui aproape s-a lipit de a mea.

Mirosea a ceapă.

„Nu e ceva după care să plângi, a spus el. Atâta moarte… până la urmă, nu crezi că te face să vrei să…”

„Eleanor!”

Am simţit o mână pe umăr şi m-am întors pe scaunul meu, teribil de încet.

„Oh, salut, Raymond! am spus. Acesta e... de fapt, nu ştiu. Scuză-mă, care e numele tău, domnule...?”

Barmanul s-a mutat cu viteza fulgerului în celălalt capăt al tejghelei, unde a continuat să lustruiască pahare şi să se uite la TV. Raymond i-a aruncat o privire care ar putea fi descrisă cel mai bine ca fiind neprietenoasă şi a pus o bancnotă de douăzeci de lire pe tejghea.

„Stai, Raymond, am spus eu, bâjbâind după geanta mea nouă, am nişte bani la mine...”

„Hai, a spus el, trăgându-mă fără prea multă graţie de pe scaunul meu. O putem rezolva mai târziu”.

Am tropăit după el pe tocurile mele graţioase.

„Raymond, am spus, trăgându-l de mânecă. El s-a uitat la mine. Nu o să-mi fac niciun tatuaj, am spus, m-am hotărât”.

S-a uitat nedumerit la mine şi mi-am dat seama că uitasem să-i spun că luasem asta în calcul încă de când vorbisem cu barmanul din *The Cuttings*. M-a aşezat lângă o fereastră de pe coridor – însă nu cea unde îl văzusem mai devreme şi m-a lăsat i acolo. M-am uitat în jur, întrebându-mă cât era ceasul şi dacă Sammy era deja ars – sau dacă ţineau toate corpurile până la sfârşitul zilei pentru a obţine o vâlvătaie foarte mare. Raymond a revenit cu o ceaşcă de ceai într-o mână şi cu o farfurie cu produse de patiserie sărate în

cealaltă.

„Mănâncă astea, mi-a spus el, şi nu te mişca până mă întorc”.

Mi-am dat seama că eram moartă de foame. Oameni îndoliaţi rătăceau pe hol pe lângă mine, dar nimeni nu m-a observat în ascunzişul meu. Era chiar plăcut. Scaunul era confortabil şi pe coridor era cald, iar eu mă simţeam ca un alunar într-un cuib primitor. Până să mă dezmeticesc, Raymond se întorsese şi mă scutura uşor, dar insistent.

„Trezeşte-te, Eleanor, a spus el. Este patru şi jumătate. E timpul să plecăm”.

Am luat autobuzul spre apartamentul lui Raymond. Se afla în partea de sud a oraşului, într-o zonă pe care nu o ştiam foarte bine şi pe care, de regulă, nu aveam niciun motiv să o vizitez. Colegii lui de apartament erau plecaţi, ceea ce m-a făcut să mă simt uşurată în timp ce intram în hol, poticnindu-mă uşor şi încercând să nu râd. El m-a orientat într-un mod foarte puţin elegant spre camera de zi, care era dominată de un televizor imens. O mulţime de ceea ce am presupus că ar fi console de jocuri stăteau împrăştiate peste tot în faţa lui. În afară de haosul tehnologic, era totul uimitor de ordonat.

„Nu arată ca un loc în care trăiesc băieţi”, am spus surprinsă.

El a râs.

„Nu suntem animale, Eleanor. Sunt expert în

manevrarea aspiratorului Hoover, iar Deşi, se pare, are o uşoară fixaţie în privinţa curăţeniei”.

Am dat din cap, uşurată să aflu că, oriunde m-aş fi aşezat, nimic nu atenta la noua mea rochie şi la dresuri.

„Ceai?” m-a întrebat el.

„Nu cred că ai vreo votcă sau vreo băutură Magners, din întâmplare, am spus, iar el a ridicat o sprânceană. Sunt absolut în regulă acum, după rulourile cu cârnaţi şi moţăiala de pe scaun”, am spus, şi aşa şi eram.

Simţeam că plutesc şi că sunt curată şi deloc ameţită – pur şi simplu într-o amorţeală plăcută, departe de sentimente crâncene. El a râs.

„Ei bine, cred că ar fi foarte potrivit un pahar de roşu”, a spus el.

„Roşu?” am zis.

„Vin, Eleanor. Merlot, cred – vinul din oferta de la Tesco de săptămâna asta”.

„Ah, Tesco, am spus. În acest caz… Cred că o să mă alătur. Totuşi, doar un pahar”, am spus.

N-am vrut ca Raymond să creadă că eram vreo alcoolică. El a revenit cu două pahare şi cu o sticlă cu un capac cu filet.

„Vinul nu are cumva dop?” am spus.

El m-a ignorat.

„Pentru Sammy”, a spus el, apoi am ciocnit aşa cum o fac oamenii la televizor.

Avea un gust plăcut şi catifelat, cu un iz de

dulceaţă arsă.

„Ia-o uşor acum! a spus, dând din deget într-un fel care se presupunea a fi amuzant. Nu vreau să cazi de pe canapea!”

Am zâmbit.

„Cum a fost după-amiază?” l-am întrebat, după o gură delicioasă.

El a luat o înghiţitură foarte mare.

„Adică în afara faptului că te-am salvat din ghearele unui pervers?” a spus.

Nu aveam nicio idee despre ce vorbea.

„Oh, după-amiază a fost bine, a spus el când a devenit clar că nu ştiam cum să reacţionez. Totul a fost cât de bine poate fi într-un asemenea moment. Abia mâine vor realiza cu adevărat…

Înmormântarea te distrage foarte mult; eşti ocupat cu toate aranjamentele, cu deciziile stupide despre prăjituri, biscuiţi sau imnuri…”

„Au fost nişte imnuri stupide!” am spus.

„… şi-apoi ziua în sine, asigurându-te că le mulţumeşti tuturor oamenilor, cortegiul şi toate celelalte lucruri… de altfel, familia mi-a spus să îţi mulţumesc că ai venit”, a încheiat el.

Am observat ca Raymond a fost cel care a băut tot vinul – îşi umpluse din nou paharul când eu nu luasem mai mult de două înghiţituri.

„Dar zilele şi săptămânile de după aceea… atunci începe cu adevărat să fie greu”, a zis el.

„Aşa a fost pentru tine?” l-am întrebat.

El a încuviinţat din cap. Aprinsese focul – unul dintre cele cu gaze care ar fi trebuit să pară real – şi l-am privit amândoi. Probabil că mai există un fel de conexiune în creierul nostru de la strămoşi, ceva ce ne face să nu-l putem ignora şi să-l privim cum se unduieşte şi dansează, alungând spiritele rele şi animalele periculoase... asta ar trebui să facă focul, nu-i aşa? Şi totuşi, poate face şi alte lucruri.

„N-ai vrea să ne uităm la un film, Eleanor? Să ne înveselim un pic”.

M-am gândit la asta.

„Un film ar fi perfect”, am spus.

El a ieşit din cameră şi s-a întors cu o altă sticlă de vin şi cu o pungă mare de chipsuri.

„Punga de împărţit”, a spus.

Nu mai încercasem aşa ceva până atunci, tocmai din acest motiv. El a rupt-o şi a pus-o pe masa din faţa canapelei unde stăteam amândoi, apoi a umplut paharele. A ieşit din nou şi s-a întors cu o pilotă pe care am ghicit că o luase de pe patul său şi cu o pătură confortabilă cu aspect lânos, roşie ca puloverul lui Sammy, pe care mi-a dat-o mie. Mi-am aruncat pantofii din picioare şi m-am cuibărit sub pătură, în timp ce el se juca cu ceea ce părea o telecomandă foarte complicată. Enormul TV suspendat s-a trezit la viaţă şi Raymond a început să caute diverse canale.

„Ce părere ai despre ăsta?” a spus el, dând din

cap spre ecran în timp ce se înfăşură în pilotă.

Am citit pe ecran *Fiii deşertului*. Nu aveam nicio idee despre ce era vorba, dar mi-am dat seama că aş fi fost fericită să stau la căldură cu el şi să urmărim chiar şi un program de golf.

„Bine”, am spus.

Pe când se pregătea să apese pe butonul pornire, l-am oprit.

„Raymond, am spus, nu ar trebui să fii cu Laura?”

S-a uitat la mine destul de surprins.

„Te-am văzut azi, am spus, dar şi la petrecerea lui Keith de la clubul de golf”.

Faţa lui rămânea impasibilă.

„E cu familia ei acum şi aşa şi trebuie”, a spus el ridicând din umeri.

Am simţit că nu mai dorea să vorbească despre asta, aşa că am dat din cap pur şi simplu.

„Gata?” a întrebat.

Filmul a fost alb-negru şi a avut ca protagonişti doi bărbaţi – unul inteligent şi gras şi altul slab şi prostovan –, care doreau să se alăture Legiunii Străine. Era clar că nu se potriveau deloc cu asta. La un moment dat Raymond a râs atât de mult, încât a stropit cu vin pilota. Nu după mult timp, m-am înecat cu un chips şi a trebuit să întrerupă filmul şi să mă bată cu pumnul în spate ca să îmi treacă. Am fost foarte dezamăgită când s-a încheiat, dar şi când am constatat că mâncasem

toate chipsurile şi băusem aproape tot vinul, chiar dacă Raymond băuse mult mai mult decât mine – se pare că nu puteam bea vinul la fel de repede ca votca sau ca Magnersul.

El s-a îndreptat spre bucătărie uşor nesigur şi s-a întors cu o pungă mare de arahide.

„La dracu', a spus el, castron".

A revenit apoi cu un recipient, în care a încercat să toarne încet alunele. Nu nimerea foarte bine, aşa că le-a împrăştiat pe toată masa de cafea. Am început să râd – era ceva gen Stan şi Bran –, apoi am râs amândoi. El a oprit televizorul şi a pus muzică, printr-un alt dispozitiv misterios controlat de la distanţă. N-am recunoscut-o, dar a fost plăcut – era blândă şi simplă. Apoi Raymond şi-a vârât în gură un pumn de alune.

„Eleanor, a spus el, în timp ce fărâmele de alune îi cădeau din gură, pot să te întreb ceva?"

„Bineînţeles", am spus.

Am sperat că va înghiţi din nou, înainte să vorbească. S-a uitat atent la mine.

„Ce s-a întâmplat cu faţa ta? S-a aplecat în faţă repede şi mi-a atins braţul peste pătură. Chiar nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei. Sunt doar un ticălos băgăcios!"

I-am zâmbit şi am luat o înghiţitură de vin.

„Nu mă deranjează să-ţi spun, Raymond", am zis, constatând, spre surprinderea mea, că era adevărat – de fapt, chiar voiam să-i spun, mai ales

că întrebase.

El nu o făcea din plictiseală sau curiozitate – era cu adevărat interesat, ştiam asta. În general, poţi să-ţi dai seama.

„S-a întâmplat într-un incendiu, am spus, când aveam zece ani. Un incendiu casnic”.

„Cristoase! a spus el. Trebuie să fi fost groaznic”.

A urmat o pauză lungă şi aproape că puteam să văd cum se năşteau întrebările, de parcă i-ar fi ieşit litere din creier, formând cuvinte în aer.

„Un cablu defect? O friteuză?”

„Focul a fost pus deliberat, am spus, refuzând să dau şi alte explicaţii.

„La dracu’, Eleanor! a spus. Incendiere?”

Am sorbit din nou din vinul catifelat şi nu am răspuns.

„Ce s-a întâmplat după aceea?” a continuat.

„Ei bine, ţi-am mai povestit că nu l-am cunoscut pe tatăl meu. Am fost dată în îngrijire după incendiu. Plasamente după plasamente, case de copii, din nou în plasament – m-am mutat la fiecare optsprezece luni sau cam aşa ceva, cred. Apoi am intrat la universitate – aveam şaptesprezece ani –, iar consiliul mi-a oferit un apartament. Apartamentul în care încă mai locuiesc”.

El părea atât de trist, încât mă făcea şi pe mine să mă simt abătută.

„Raymond, am spus, nu este o poveste chiar atât de neobişnuită. O mulţime de oameni cresc în condiţii cu mult mai dificile – este pur şi simplu realitatea”.

„Şi totuşi, nu e corect”, a spus el.

„Am avut întotdeauna un pat unde să dorm, mâncare, haine şi pantofi. Am fost mereu supravegheată de un adult. Sunt milioane de copii în lume despre care nu se poate spune acelaşi lucru, din păcate. Sunt o persoană foarte norocoasă, dacă te gândeşti un pic”.

Părea că mai avea puţin şi plângea – trebuie să fi fost de la vin. Îi face pe oameni prea emotivi, aşa se spune. Puteam simţi întrebarea nerostită plutind între noi ca o fantomă. Nu întreba, nu întreba, m-am gândit, dorindu-mi asta din răsputeri şi ţinând pumnii strânşi pe sub pătură.

„Ce e cu mama ta, Eleanor? Ce s-a întâmplat cu ea?”

Am sorbit în grabă şi restul de vin.

„Aş prefera să nu discutăm despre Mami, dacă nu te deranjează, Raymond”.

El m-a privit surprins, şi – de data aceasta o reacţie pe care o recunoşteam – uşor dezamăgit. Spre meritul lui, nu a insistat asupra subiectului.

„Cum vrei, Eleanor. Poţi să vorbeşti cu mine oricând, ştii asta, nu-i aşa?”

Am dat din cap; mi-am dat seama, spre surprinderea mea, că aşa era.

„Vorbesc serios, Eleanor, a spus el, vinul făcându-l să pară mult mai serios decât de obicei. Suntem amici acum, nu-i aşa?”

„Corect”, am spus eu radiind.

Primul meu amic! Desigur, era un depanator de calculatoare cu o serie de obiceiuri sociale nefericite, dar chiar şi aşa – eram amici! Cu siguranţă îmi luase mult timp să am un amic. Eram foarte conştientă că oamenii de vârsta mea aveau, de obicei, cel puţin unul sau doi prieteni. Nu încercasem să îi evit, dar nici nu îi căutasem; pur şi simplu fusese întotdeauna foarte dificil să întâlnesc oamenii care să gândească la fel ca mine. După incendiu, nu reuşisem să găsesc pe cineva care să se potrivească cu spaţiile goale pe care le simţeam în mine. Nu mă pot plânge; la urma urmei, era în întregime vina mea. Şi, oricum, la cât de mult mă mutasem în copilărie, era greu să ţin legătura cu oamenii, chiar dacă aş fi vrut. Atât de multe centre de plasament, toate acele şcoli noi… La universitate mă îndrăgostisem de clasici, dedicându-mă fericită muncii mele. Pierdusem câteva nopţi la Uniune pentru a obţine note mari şi laude generoase din partea tutorilor mei şi asta păruse un schimb echitabil. Şi, desigur, timp de câţiva ani, existase Declan. Lui nu-i plăcea să socializez de una singură. Dar nici cu el.

După absolvire m-am angajat imediat la firma lui Bob şi cerul mi-e martor că acolo nu existau

oameni care să gândească la fel ca mine. Odată ce te obişnuieşti să fii pe cont propriu, totul devine normal. Cu siguranţă, pentru mine devenise.

De ce voia Raymond acum să fie prietenul meu? Poate că şi el era singur. Poate că îi părea rău pentru mine. Poate că – acest lucru părea incredibil, dar am presupus că era posibil – mă găsea, de fapt, simpatică. Cine ştie? M-am întors spre el, dorind să-l întreb de ce, dorind să-i spun cât de bucuroasă eram că am găsit în sfârşit un prieten, dar capul îi căzuse în piept şi avea gura uşor întredeschisă. S-a trezit destul de repede.

„Nu am adormit, a spus el, pur şi simplu… îmi odihneam ochii un pic. A fost o zi foarte aiurea”.

„A fost”, am spus şi chiar vorbeam serios.

Mi-am încălţat pantofii cu tocuri înalte şi l-am întrebat dacă poate să îmi cheme un taxi. Am fost îngrozită să văd că era aproape nouă. Am privit cu nerăbdare printre perdele. Era întuneric acum. Totuşi, aş fi fost în siguranţă în taxi. Şoferii erau verificaţi de către poliţie, nu-i aşa?

Raymond a coborât cu mine până în faţa clădirii şi a deschis uşa taxiului.

„Să ajungi cu bine acasă, Eleanor, mi-a spus el. Să ai un weekend plăcut. Ne vedem luni, da?”

„Ne vedem luni, Raymond”, am spus şi i-am făcut cu mâna până când taxiul a trecut de colţ şi nu am mai putut să-l văd prin geam.

Capitolul 24

@johnnieLrocks

Alertă de concert de adio Pilgrim Pioneers! Final puternic, nicidecum smiorcăit. Urmează detalii. *#nuîlrata #concertulsecolului #renunţlvechituri*

De data aceasta, avea să fie perfect. Mai întâi i-am văzut tweetul, apoi, câteva ore mai târziu, ochii mei fixau posterul mic din fereastra magazinului de discuri independent de lângă birou. Faţa lui frumoasă m-a ţintuit pur şi simplu. Peste două săptămâni. Marţi noaptea. Perfect. Mâna sorţii, încă o dată, ne mâna ca pe nişte piese de şah. Îl aveam în ochi pe rege.

Amintindu-mi de eroarea mea de la *The Cuttings*, am memorat numele locaţiei şi, de îndată ce am ajuns acasă, am rezervat două bilete prin intermediul site-ului lor, al doilea ca soluţie de rezervă, în cazul în care îl pierdeam pe primul. Poate aveam să i-l dau lui Raymond, să vină cu mine; dar poate că ar fi fost mai bine să nu i-l dau. N-aş fi vrut să mă deranjeze. Cu toate acestea, faptul că achiziţionasem două bilete s-a dovedit inutil, pentru că, după ce tranzacţia a fost finalizată, am observat că biletele urmau să fie ridicate personal, în seara aceea. Nu mai conta.

După cină şi *The Archers*, m-am aşezat cu un

creion şi cu un carneţel şi am făcut o listă cu toate lucrurile pe care trebuia să le rezolv pentru a fi pregătită. Cel mai important lucru, după obţinerea biletelor, era să fac o vizită de recunoaştere la locaţie, pentru a mă asigura că totul avea să meargă bine în noaptea aceea şi pentru a evita orice surprize neplăcute. Am simţit că, măcar în acest caz, Raymond ar fi putut fi de ajutor. Am fi putut merge împreună la un alt concert, a doua zi sau într-una din zilele următoare, iar acest lucru mi-ar fi oferit posibilitatea de a cerceta scena viitoarei mele întâlniri cu destinul. După ce am verificat că mai erau bilete la un concert programat în seara următoare, i-am trimis lui Raymond un mesaj electronic.

Dragă Raymond, ai vrea să vii la Rank Dan cu mine mâine-seară? *E*.

El a răspuns imediat.

Cine cântă?

Ce Dumnezeu mai conta? În mod sigur Raymond ar fi putut să caute pe Google acest lucru, dacă ar fi fost de o asemenea importanţă pentru el. I-am răspuns:

Agents of Insanity.

Au trecut câteva minute.

WTF[4] *Eleanor – chiar că nu ştiam că îţi plat chestiile astea. Nu prea sunt genul meu, TBH*[5]*, dar merg cu tine – a trecut o groază de timp de când am fost la un concert. Ai bit?*

De ce – oh, de ce – n-ar fi putut şi el să scrie propoziţii complete şi corecte în engleză?

Da. Ne întâlnim acolo la 7 pm. E.

După cinci minute, am primit următoarele:

Mişto, n vdm acolo.

Până la sfârşitul acestui schimb de replici, eram deja călită în privinţa manierei lui analfabete de a comunica. Este derutant felul în care oamenii învaţă să tolereze aproape orice, dacă sunt nevoiţi s-o facă.

În seara următoare, Raymond a sosit cu întârziere, ca de obicei. Purta o bluză neagră cu glugă şi o jachetă din denim. Tricoul avea un craniu pe piept.

---

4 WTF - What the fuck? - Ce naiba? (în lb. engleză, chat speak) (n.tr.)

5 TBH - To be honest - Să fiu sincer (în lb. engleză, chat speak) (n.tr.)

„M-am gândit să mă îmbrac şi eu corespunzător”, a spus el radios, în timp ce stătea lângă mine, în prag.

Nu aveam nici cea mai mică idee despre ce vorbea. Am intrat şi am ridicat biletele cumpărate on-line. Barul era slab luminat şi, după cum sugera şi numele, foarte murdar. Oameni necioplţi şi neîngrijiţi de ambele sexe erau aşezaţi într-o beznă de iad, iar muzica din boxe era imposibil de tare şi absolut groaznică.

Am coborât în spaţiul unde avea loc concertul. Era deja aproape plin. În timp ce-l aşteptam pe Raymond în uşă, observasem o procesiune de oameni ridicol de tineri care intrau în clădire – s-a dovedit că aveau aceeaşi destinaţie. Am fost înconjuraţi de peste tot de negru haine negre şi păr negru, dat cu gel, ridicat şi aranjat cu grijă. Bărbaţi şi femei purtând un machiaj negru, aplicat într-un mod pe care până şi Bobbi Brown l-ar fi dezaprobat. De asemenea, pretutindeni erau o groază de ţepi – în păr, în bijuterii, chiar şi pe rucsacuri. Aproape nimeni nu purta pantofi cu tălpi normale – toţi se clătinau pe platforme groase. Halloween, m-am gândit. Raymond s-a întors de la bar cu o halbă din plastic cu bere pentru el şi, fără să mă fi întrebat, cu ceva mai deschis la culoare pentru mine.

„Cidru? am strigat, încercând să acopăr gălăgia. Dar, Raymond, nu beau cidru!”

„Dar Magnersul ce crezi că e, fraiero?” a spus el, împingându-mă uşor cu cotul.

Am sorbit fără nicio tragere de inimă – nu era la fel de bun ca Magnersul, dar asta era. Era prea multă gălăgie pentru a purta o conversaţie, aşa că m-am uitat în jur. Scena era mică şi se înălţa la doar un metru de la podea. Când aveam să mă întorc aici, presupunând că Johnnie Lomond ar fi stat în faţă şi pe centru, aveam să pot fi văzută cu uşurinţă, chiar dacă mulţimea m-ar fi împins mai în spate. Se pare că, uneori, Cupidon are nevoie de un ghiont minuscul.

Publicul a început să facă un zgomot animalic şi s-a unduit înainte. Noi am rămas unde eram – muzicienii erau acum pe scenă şi au început să cânte. Mi-am pus mâinile la urechi: nu-mi venea să cred ce auzeam. Fără să exagerez, părea o larmă cacofonică din iad. Ce Dumnezeu era în neregulă cu aceşti oameni? „Solistul” alterna ţipetele cu mârâiturile.

N-am mai putut suporta nicio secundă în plus şi am fugit în sus, ieşind rapid în stradă, gâfâind şi tremurând ca un câine în încercarea de a alunga sunetul din urechi. Raymond a venit la scurt timp după aceea.

„Ce s-a întâmplat, Eleanor? m-a întrebat el, cu o expresie preocupată. Eşti în regulă?”

Mi-am şters lacrimile de pe faţă.

„Asta nu a fost muzică, asta a fost… oh, nu

ştiu. Cât de groaznic, Raymond! Cât de groaznic!”

Raymond a început să râdă cu poftă (având şi echipamentul necesar), până a ajuns să se aplece şi să se lupte pentru o gură de aer.

„Oh, Eleanor, a spus el, respirând cu greu. *Ştiam* că nu eşti un fan al grindeore! La ce naiba te-ai gândit?”

A început să chicotească din nou.

„Am vrut doar să văd locul, să ascult o trupă, am spus. Oare pot exista asemenea sunete? Este dincolo de închipuirea umană”.

Raymond părea să îşi fi revenit.

„Ştii cum se spune: încearcă totul o dată, cu excepţia incestului şi a dansului morris[6]. Poate ar trebui să adăugăm şi death metal pe listă, nu-i aşa?”

Am aprobat din cap.

„N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti – niciunul dintre aceste cuvinte nu are vreun sens”, am spus.

Am inspirat adânc de câteva ori, până când m-am mai calmai puţin.

„Hai să ne retragem într-un han sau într-un pub, Raymond, un loc liniştit, şi, te rog, dă-mi voie să-ţi cumpăr nişte bere ca să mă revanşez pentru această seară irosită”.

„Oh, nu a fost irosită, Eleanor, a spus el, clătinând din cap. Faţa ta… Este una dintre cele

6 Dans popular englezesc (n.tr.)

mai bune nopţi pe care le-am avut de ani buni”.

A început să râdă din nou şi, spre surprinderea mea, m-am trezit că râdeam şi eu. *Era* amuzant cât de greşit înţelesesem genul muzicii care se cânta acolo. Aveam multe de învăţat despre muzică, am realizat, şi era important să fac acest lucru, pentru a interacţiona în mod corespunzător cu muzicianul.

„Ai auzit de Johnnie Lomond şi Pilgrim Pioneers?” l-am întrebat.

El a clătinat din cap.

„De ce?” a spus.

Am scos telefonul şi am intrat pe pagina web a cântăreţului. Raymond a derulat preţ de câteva momente, citind textul, apoi şi-a scos căştile şi a ascultat timp de un minut sau două.

„Sună ca naiba”, a spus apoi dispreţuitor, returnându-mi telefonul.

Aşa ceva din partea unui bărbat care purta un hanorac cu un craniu!

„Crezi?” am spus.

„Are o barbă standard, o chitară scumpă la care nu ştie să cânte şi un accent american fals. Încercarea de a se da din sud… da, sigur, South Lanarkshire”, a spus Raymond, suflând fumul din colţul gurii cu un zâmbet superior.

Nu eram suficient de bine informată pentru a fi de acord sau nu, aşa că am tăcut. Oricum, trebuia să ştiu câteva lucruri importante despre muzica la modă şi, lăsând la o parte opiniile aberante,

bănuiam că Raymond era cea mai bună sursă.

„Aşadar, ştii multe despre muzică?” l-am întrebat în timp ce mergeam spre un pub care, după cum mă asigurase Raymond, era liniştit – „un pub potrivit pentru un bătrân”, îmi spusese el, indiferent ce ar fi însemnat asta.

„Eh… da, aşa cred”, a zis el.

„Minunat”, am adăugat.

„Acum, te rog, spune-mi totul”.

Capitolul 25

Era ziua concertului. Totul era gata. Eram pregătită. Simţeam că sunt pregătită. Aş fi dat timpul înainte dacă aş fi putut, ca să vină seara mai repede. Găsisem, în sfârşit, o manieră de a merge mai departe. O modalitate de a înlocui o pierdere cu un câştig.

Muzicianul. Fusese un noroc că apăruse exact la momentul potrivit. După această seară, era menit ca bucăţile de Eleanor să înceapă în cele din urmă să se potrivească.

Cât de intensă era anticiparea – simţeam o durere care mă făcea agitată. Nu ştiam cum s-o alin – simţeam, instinctiv, că votca nu ar fi funcţionat. Pur şi simplu trebuia să o suport până când ne întâlneam şi asta era natura acestei poveri stranii şi fericite. Mai era puţin de aşteptat, o chestiune de ore. În seara aceea, aveam să-l

întâlnesc pe omul a cărui dragoste avea să-mi schimbe viaţa.

Era gata să mă ridic din cenuşă şi să renasc.

Capitolul 26

Sunt dezbrăcată, întinsă pe podea şi mă uit la partea de dedesubt a mesei. Lemnul pal este nelăcuit şi are o ştampilă ştearsă cu „Made in Taiwan”. Unele chestii importante sunt aliniate pe tăblia ei – nu le pot vedea, dar ştiu că sunt deasupra mea. Această masă hidoasă, cu blatul albastru din melamină, cu picioare şubrede şi cu lacul căzut pe alocuri după zecile de ani de utilizare neglijentă. Oare în cât de multe bucătării a fost masa asta înainte de a ajunge la mine?

Îmi imaginez o ierarhie a fericirii: achiziţionată pentru prima oară în anii ’70, un cuplu stând la ea, savurând feluri gătite din cărţi de reţete noi-nouţe, mâncând şi bând din servicii de porţelan primite la nuntă, la fel ca adulţii. După câţiva ani, acesta se mută în suburbii; masa, prea mică pentru familia lor din ce în ce mai mare, ajunge pe la un văr care tocmai a absolvit şi care îşi mobilează primul apartament în funcţie de buget. După câţiva ani, acesta se mută împreună cu partenera sa şi închiriază locul. Timp de un deceniu, chiriaşii mănâncă aici, o întreagă procesiune de tineri, trişti şi fericiţi, uneori singuri, alteori cu prieteni sau iubiţi. Ei ar mânca de la fast-food pentru a umple un gol sau cinci feluri elegante pentru a seduce, carbohidraţi înainte de alergare şi budincă de ciocolată pentru inimi frânte, în cele din urmă vărul vinde, iar oamenii de la mutări duc masa mai departe. Ea lâncezeşte într-un depozit, cu păianjenii ţesând fire de mătase în colţurile ei rotunjite şi demodate, în timp ce muştele îşi depun ouăle pe aşchiile aspre. Apoi este trimisă unei alte organizaţii caritabile. Aceasta mi-a oferit-o mie, neiubită, nedorită şi iremediabil deteriorată. La fel ca masa.

Toate chestiile sunt frumos aranjate. Analgezicele (douăsprezece pachete de douăzeci şi patru de tablete, prescrise şi adunate cu atenţie); cuţitul de pâine (abia folosit, cu dinţii de rechin

gata să muşte); soluţia de curăţare („îndepărtează toate blocajele, chiar şi păr şi grăsime” – de asemenea, carne şi organe interne). Această masă, această masă la care nu am mai stat cu nimeni până acum ca să împart o sticlă de vin. Această bucătărie, în care nu am mai gătit pentru nimeni vreodată în afară de mine. Zac pe podea ca un cadavru şi simt firimituri ţepoase care mi se lipesc de braţele goale, de fese, de coapse şi de călcâie. Este frig. Aş vrea să fiu un cadavru. Nu mai e mult, nu mai e atât de mult.

Toate sticlele de votcă goale sunt la vedere, abandonate pe jos după ce au fost terminate. Ar trebui să îmi fie ruşine că cineva va găsi locul într-o asemenea stare, dar nu simt nimic. În cele din urmă, presupun că trupul meu va fi îndepărtat, apoi vor fi trimişi agenţii de curăţenie industrială. Apartamentul va fi reînchiriat. Sper că noii locatari vor fi fericiţi aici şi că vor lăsa semne ale iubirii pe pereţi şi în podelele şi golurile din jurul ferestrelor, pentru următorii chiriaşi. Eu nu am lăsat nimic. Nu am fost niciodată aici.

Nu ştiu de cât timp stau întinsă. Nu-mi amintesc cum am ajuns pe podeaua bucătăriei sau de ce sunt goală. Mă întind spre sticla de lângă mine, nerăbdătoare să văd cât mai este în ea şi uşurată brusc când constat că e grea. Cu toate acestea, este ultima. După ce termin această sticlă, am două variante: ori mă ridic de pe podea,

mă îmbrac şi merg să cumpăr şi mai mult alcool, ori mă sinucid. Oricum ar fi, tot mă sinucid. Pur şi simplu e vorba de câtă votcă trebuie să beau înainte să fac asta. Mai iau o gură zdravănă şi aştept să treacă durerea.

Când mă trezesc din nou, sunt în acelaşi loc. Au trecut zece minute sau zece ore – n-am nicio idee. Mă aşez în poziţie fetală.

Dacă nu pot fi un cadavru, atunci îmi doresc să fi fost un copil, ghemuit în pântecele altei femei, un copil pur şi dorit. Mă mişc puţin, mă întorc cu faţa spre podea şi vomit. Observ că lichidul e limpede şi cu dungi galbene-verzui – alcool şi secreţii biliare. N-am mai mâncat de ceva timp.

Sunt foarte multe lichide şi substanţe în interiorul meu şi încerc să fac o listă în timp ce zac aici. Ceară din urechi. Puroiul galben, care supurează pe interior. Sânge, mucus, urină, fecale, alimente digerate, secreţii biliare, salivă, lacrimi. Sunt vitrina unui măcelar de organe, mari şi mici, roz, gri, roşii. Toate aceste oase amestecate în interior, închise în piele, apoi acoperite cu păr fin. Sacul de piele este imperfect, fiind pătat cu aluniţe, pistrui, mici vene rupte. Şi cicatrice, desigur. Mă gândesc la un patolog examinând această carcasă, observând fiecare detaliu, cântărind fiecare organ. Controlul cărnii. Respinsă.

În acest moment, nu pot înţelege cum am

gândit măcar că cineva ar putea iubi acest sac ambulant de sânge şi de oase. Este dincolo de puterea mea de înţelegere. Mă gândesc la acea noapte – când să fi fost, acum trei zile, poate patru? – Și mă întind după sticla de votcă. Vărs din nou, amintindu-mi totul.

Ziua nu începuse bine din capul locului. Planta Polly murise în dimineaţa aceea. Sunt pe deplin conştientă de cât de ridicol sună. Totuşi, planta aceea era o legătură vie cu copilăria mea, singura constantă între viaţa de dinainte şi de după incendiu, singurul lucru care, în afară de mine, supravieţuise. Crezusem că era indestructibilă, că avea să trăiască la nesfârşit, că frunzele care cădeau erau înlocuite de altele noi. Îmi neglijasem îndatoririle în ultimele câteva săptămâni, prea ocupată cu spitalele, înmormântările şi Facebookul pentru a o uda regulat, încă un lucru viu de care nu reuşisem să am grijă. Nu sunt capabilă să am grijă de nimeni şi de nimic. Prea amorţită ca să plâng, aruncasem planta în coş – ghiveci, pământ şi restul – şi văzusem că, în toţi aceşti ani, se agăţase de viaţă cu rădăcini subţiri şi fragile.

Viaţa era atât de nesigură! Ştiam asta deja, desigur. Nimeni nu ştia mai bine decât mine. Ştiu, ştiu cât de ridicol e şi cât de patetic, dar în unele zile, în cele mai întunecate zile, faptul că ştiam că planta va muri dacă nu o udam fusese singurul lucru care mă forţase să cobor din pat.

Cu toate acestea, mai târziu în ziua aceea, mă întorsesem acasă de la muncă, scosesem gunoiul, mă îmbrăcasem frumos şi plecasem la concert. Mă dusesem singură. Când aveam să îl cunosc pe muzician, trebuia să fim doar eu şi el, fără să fim distraşi, fără complicaţii. Trebuia să fac ceva să se întâmple ceva. Nu mai puteam să-mi trăiesc viaţa fofilându-mă aşa. Nu mai puteam bântui prin lume ca un spectru. Şi lucrurile chiar se întâmplaseră în noaptea aceea. Primul lucru pe care îl realizasem fusese acela că muzicianul pur şi simplu nu ştia că eu eram acolo. De ce Dumnezeu aş fi putut să cred că el trebuia să ştie? Prostie, autoamăgire, o proastă legătură cu realitatea? Aveam de unde alege.

Ce ruşinos! Stătusem chiar în faţă, gătită ridicol în hainele mele noi, cu un machiaj caraghios, clătinându-mă pe tocuri. Când ajunsese pe scenă, eram suficient de aproape pentru a vedea nodul dublu cu care îşi legase şireturile şi şuviţa de păr care îi cădea peste ochi. Mâinile aşezate pe chitară, unghiile cu manichiura atent făcută. Luminile strălucitoare cădeau pe el, în timp ce eu eram în întuneric. Dar, cu toate acestea, tot ar fi putut să mă vadă. Dacă era menit să se întâmple – şi cu siguranţă era –, atunci ar fi trebuit să mă vadă, aşa cum îl văzusem şi eu, în urmă cu atâtea săptămâni. Stătusem nemişcată şi mă uitasem la el. Trupa începuse să cânte, iar el

deschisese gura pentru a începe să intoneze. Îi puteam vedea dinţii, ca şi moliciunea palatului său roz. Cântecul se terminase şi începuse altul. El se adresase mulţimii, dar nu-mi vorbea mie. Mă ridicasem şi aşteptasem, aşteptasem să înceapă un alt cântec. Şi un altul. Dar, totuşi, nu mă văzuse. Şi, treptat, în timp ce stăteam sub lumini, cu muzica rezonându-mi în corp, dar fără a reuşi să mă domine, cu mulţimea din jur incapabilă să pătrundă în stratul de însingurare care mă acoperise, începusem să îmi dau seama de adevăr. Clipisem de nenumărate ori, ca şi cum ochii mei ar fi încercat să clarifice priveliştea din faţa mea, şi adevărul apăruse clar.

Eram o femeie în vârstă de treizeci de ani, nutrind o pasiune puerilă pentru un om pe care nu-l cunoşteam şi pe care nu aveam să-l cunosc vreodată. Mă convinsesem că el era acela, că el m-ar fi putut ajuta să fiu normală, că ar fi reparat tot ce era în neregulă cu viaţa mea. Cineva care m-ar fi putut ajuta să mă descurc cu Mami, să îi ignor vocea în timp ce îmi şoptea la ureche, spunându-mi că sunt rea, că am greşit, că nu am fost destul de bună. De ce gândisem aşa?

El nu ar fi fost atras de o femeie ca mine. Era, obiectiv vorbind, un bărbat foarte atrăgător şi, prin urmare, putea alege dintr-o gamă foarte generoasă de potenţiale partenere. Ar fi ales o femeie la fel de atrăgătoare, cu câţiva ani mai

tânără decât el. Bineînţeles că asta ar fi făcut. Stăteam în picioare într-un subsol, într-o seară de marţi, singură, înconjurată de străini, ascultând o muzică neplăcută, pentru că făcusem o pasiune pentru un om care nu ştia că exist şi care niciodată nu ar fi aflat. Realizasem apoi că nu mai auzeam muzica.

El era încă pe scenă, apăsând pedalele chitarei şi spunând ceva banal despre turneu în timp ce o acorda. Cine era acest străin şi de ce îl alesesem, dintre toţi oamenii din oraş, din această ţară, din lume, pentru a fi salvatorul meu? Mă gândisem la o ştire pe care o citisem cu o zi în urmă, despre câţiva fani tineri care ţinuseră un priveghi înlăcrimat în faţa casei unui cântăreţ, fiindcă îşi tăiase părul. Făcusem haz în acel moment, dar oare nu mă comportam exact ca ei, acţionând ca o adolescentă îndrăgostită lulea, care scria scrisori admirative cu cerneală violet şi care îşi imprima numele vedetei preferate pe ghiozdan?

Nu ştiam cine era bărbatul de pe scena din faţa mea, nu ştiam absolut nimic despre el. Era doar o fantezie. Ar putea fi ceva mai patetic decât atât, eu, o femeie matură? Mă încântasem singură ca un basm trist, crezând că aş putea repara totul, că aş putea anula trecutul, că el şi cu mine am putea trăi până la adânci bătrâneţi şi că Mami nu ar mai fi supărată. Eram Eleanor, mica şi trista Eleanor Oliphant, cu slujba mea jalnică, votca şi cu cina

mea pentru o persoană – şi aşa aveam să fiu mereu. Nimic şi nimeni – şi, cu siguranţă, nu acest cântăreţ care verifica acum cum îi stătea părul privindu-se în telefon în timpul unui solo de chitară al unui coleg de-al lui – nu ar putea schimba acest lucru. Nu era nicio speranţă lucrurile pur şi simplu nu se puteau aşeza la locul lor. Eu însămi nu mă puteam aşeza la locul meu. Nu poţi să scapi de trecut şi nici nu poţi să-l anulezi. După toate aceste săptămâni de amăgire, am recunoscut liniştită adevărul pur şi brutal al situaţiei. Am simţit disperarea şi greaţa amestecându-se în mine, apoi acea neagră stare de spirit, atât de familiară instalându-se rapid.

Am adormit din nou. Când m-am trezit, capul mi se golise, în cele din urmă, de toate gândurile, cu excepţia celor de ordin fizic: îmi e frig, tremur. Trebuia să aleg. Şi am decis să beau şi mai multă votcă.

Când m-am ridicat în picioare, cât se poate de încet, am văzut mizeria de pe podea şi am încuviinţat din cap – era un semn bun. Poate că aş fi murit înainte să fiu nevoită să aleg una dintre metodele de pe masă. Am luat o cârpă pentru veselă din cârlig – *Un cadou de la idul lui Hadrian*, aşa scria pe ea. Avea un centurion şi prescurtarea SPQR[7]. Preferata mea. Am folosit-o pentru a-mi

7 SPQR - Senatus Populusque Romanus (Senatul şi poporul

şterge faţa, apoi am lăsat-o pe podeaua bucătăriei.

Nu m-am deranjat cu lenjeria de corp, ci pur şi simplu am tras pe mine cele mai apropiate haine aflate pe podeaua dormitorului – ţinuta pe care o purtasem marţi seara. Mi-am luat pantofii de muncă cu arici pe piciorul gol şi am găsit vechea mea vestă agăţată de bufetul din hol. Mi-am dat seama că nu ştiam unde era noua mea haină. Cu toate acestea, era important să îmi găsesc geanta. Mi-am amintit că luasem cu mine noua geantă neagră în noaptea aceea. În ea încăpeau doar portofelul şi cheile. Cheile se aflau pe raftul din hol, unde le puneam mereu. În cele din urmă am găsit geanta în hol, căzută într-un colţ, lângă cea de cumpărături. Portofelul era gol – nu-mi aminteam cum ajunsesem acasă sau când cumpărasem votca pe care o băusem, dar am presupus că făcusem asta pe drumul dinspre centru până acasă. Din fericire, în portofel încă aveam cele două carduri bancare. Biletul de concert era tot acolo. L-am lăsat să cadă pe podea.

Am plecat la magazinul din colţ. Era zi, era frig, iar cerul era cenuşiu. Când am intrat, a sunat soneria electronică şi, din spatele tejghelei, domnul Dewan a ridicat privirea. Am văzut cum ochii i se măresc şi gura i se întredeschide uşor.

„Domnişoară Oliphant?” a spus el.

Vocea lui era precaută, liniştită.

---

roman) (abreviere din latină) (n.red.)

„Trei litri de Glen, te rog”, am spus.

Vocea mea suna ciudat – era spartă şi dogită. Nu o folosisem de ceva timp, am presupus, şi în plus şi vomitasem o groază. El a pus o sticlă în faţa mea, apoi a părut să ezite.

„Trei, domnişoară Oliphant?” m-a întrebat el.

Am dat din cap. Încet, el a pus încă două sticle pe tejghea, toate înşirate acum precum popicele pe care urma să le dovedesc.

„Altceva?” m-a întrebat el.

M-am gândit o secundă dacă să iau o bucată de pâine sau o cutie de spaghete, dar nu îmi era câtuşi de puţin foame. Am dat din cap şi i-am oferit cârdul meu de debit. Mâna îmi tremura şi am încercat să o controlez, dar nu am reuşit. Am tastat cifrele şi am aşteptat un timp interminabil tipărirea chitanţei.

Mai multe ziare de seară erau aranjate într-un teanc pe tejgheaua de lângă casă şi am văzut că era vineri. Domnul Dewan pusese o oglindă pe perete pentru a vedea toate colţurile magazinului şi m-am zărit în ea. Eram gri-albă, de culoarea larvelor, iar părul îmi era pleoştit. Ochii mei erau două scobituri întunecate, goale, moarte. Am observat toate acestea cu o indiferenţă totală. Nimic nu era mai puţin important decât înfăţişarea mea, absolut nimic. Domnul Dewan mi-a înmânat sticlele într-o pungă de plastic albastru. Mirosul ei, duhoarea chimică a polimerilor mi-a făcut stomacul

să se agite şi mai mult.

„Ai grijă de tine, domnişoară Oliphant”, mi-a spus el, cu capul înclinat într-o parte, fără să zâmbească.

„La revedere, domnule Dewan”, am răspuns.

Până acasă făceam zece minute, dar drumul a durat acum o jumătate de oră – sticlele din pungă, greutatea din picioare. N-am văzut o altă vieţuitoare în stradă, nici măcar o pisică sau o coţofană. Lumina era opacă, făcând lumea să se vadă în tonuri de gri şi negru, fapt care m-a făcut să mă simt şi mai rău. Am închis uşa, în urma mea cu o lovitură şi mi-am scos hainele, lăsându-le să cadă în hol. Am remarcat în treacăt că miroseam foarte rău – transpiraţie, vomă şi un miros vechi, dulce, care trebuie să fi fost alcoolul metabolizat. Am luat geanta de cumpărături albastră în dormitor şi am tras pe mine cămaşa de noapte galbenă. M-am târât sub aşternuturi şi am pipăit orbeşte după o sticlă.

Am băut cu concentrarea hotărâtă a unui ucigaş având o singură idee, dar gândurile mele, pur şi simplu, nu se lăsau înecate – întocmai unor cadavre urâte, umflate, continuau să plutească spre suprafaţă în toată urâţenia lor palidă, umplută cu gaze. Era spaima propriei mele autoamăgiri, desigur: el, eu... la ce mă gândisem? Mai rea – mult mai rea decât atât – era ruşinea. M-am ghemuit ca o minge, încercând să ocup în pat un

spaţiu cât mai mic posibil. Josnic. Mă făcusem de râs. Eram un motiv de ruşine, aşa cum îmi spusese Mami mereu.

Un sunet mi-a scăpat în pernă, ca vaietul unui animal. Nu am putut deschide ochii. Nu voiam să văd nici măcar un centimetru din propria-mi piele.

Crezusem că pot rezolva problema mea uşor, de parcă lucrurile care fuseseră făcute în urmă cu atâţia ani ar fi putut fi rezolvate. Ştiam că oamenii nu ar fi trebuit să trăiască aşa ca mine, serviciu şi votcă şi somn, într-un ciclu constant, static, în care mă învârteam şi care se învârtea în mine, tăcut şi solitar. Nu mergeam nicăieri. La un anumit nivel, îmi dădusem seama că era greşit. Îmi ridicasem capul doar cât să văd asta şi, disperată să mă schimb, mă agăţasem de un pai la întâmplare, mă lăsasem dusă, imaginându-mi un fel de… viitor.

M-am cutremurat. Nu, asta era ceva greşit. Dezgustul denotă jenă, o ruşine trecătoare. Sufletul meu căuta disperat în vid un loc în care existase la un moment dat o persoană. De ce îmi permisesem să cred că aş fi putut trăi o viaţă normală, o viaţă fericită, la fel ca alte persoane? De ce mă gândisem că solistul ar fi putut face parte din asta, că ar ajuta la acest lucru? Răspunsul loveşte cu putere: Mami. Voiam ca Mami să mă iubească. Fusesem singură atât de mult timp… Aveam nevoie de cineva alături de mine, care să mă ajute să mă descurc cu Mami. De

ce nu fusese nimeni acolo, oricine, care să mă ajute să mă descurc cu Mami?

Am reluat scena în cap din nou şi din nou, rememorând al doilea lucru de care îmi dădusem seama în noaptea aceea. Era ceva mai târziu şi stăteam în picioare mai în spate, exact în mijlocul mulţimii. Aş fi plecat să mai iau ceva de băut, dar calea spre partea din faţă a scenei s-ar fi închis în timp ce eu aş fi fost la bar. Dădusem votca pe gât – a şasea, a şaptea? Nu-mi amintesc. El nu îmi putea vedea faţa acolo unde stăteam, eram conştientă de asta. Trupa se oprise din cântat – cineva îşi rupsese o coardă şi o înlocuia.

El se aplecase spre microfon şi ridicase o sprânceană. Văzusem zâmbetul lui leneş, frumos. Se uitase, fără să vadă, în întuneric.

„Aşadar, ce vom face acum? Din moment ce lui Davie îi ia atât de al naibii mult timp pentru a schimba coarda…”

Se întorsese spre un bărbat posac, care îi arătase degetul fără să ridice privirea de la chitara lui.

„Aşa, deci, iată ceva care să vă bine dispună, doamnelor!” spusese el, apoi se întorsese cu spatele, îşi desfăcuse centura, îşi coborâse blugii şi îşi scuturase fesele albe către noi.

Câţiva oameni din mulţime râseseră. Alţii strigaseră insulte. Cântăreţul ripostase cu un gest obscen. Şi atunci realizasem cu o claritate absolută

că omul de pe scena din faţa mea era, fără nicio îndoială, un măgar. Trupa îşi începuse următoarea melodie şi toată lumea a început să sară în sus şi în jos şi apoi am ajuns la bar şi am cerut o băutură dublă.

Mai târziu. M-am trezit din nou. Am ţinut ochii închişi. Eram curioasă în legătură cu un lucru. Care era, m-am întrebat, rolul meu? Nu contribuisem cu nimic în lumea asta, absolut nimic, şi nici nu luasem nimic de la ea. Când aveam să încetez să mai exist, nu avea să conteze pentru nimeni.

Absenta din lume a celor mai mulţi oameni ar fi simţită, la nivel personal, de cel puţin o mână de oameni. Eu, cu toate acestea, nu aveam pe nimeni.

Nu luminez nicio încăpere atunci când intru în ea. Nimeni nu doreşte să mă vadă sau să-mi audă vocea. Nu îmi pare rău pentru mine, chiar deloc. Toate acestea sunt pur şi simplu nişte realităţi.

Am aşteptat moartea toată viaţa mea. Nu vreau să spun că îmi doresc neapărat să mor, ci doar că nu prea vreau să fiu în viaţă. Ceva era schimbat acum şi mi-am dat seama că nu aveam nevoie să aştept moartea. N-am vrut s-o aştept. Am deşurubat sticla şi am băut mult.

Ah, dar lucrurile vin câte trei, nu se spune aşa? Ce e mai bun vine la sfârşit – şi a venit spre finalul seriei. Nu mă puteam concentra prea bine – votca – şi nu aveam încredere în ochii mei. Am strâns

tare din ei, ca să îmi confirm ceea ce credeam că văd. Fum – gri, tulbure, fum de moarte, care venea dinspre marginea scenei şi din partea din faţă. Camera a început să se umple de fum. Bărbatul de lângă mine a tuşit; o acţiune psihosomatică, din moment ce gheaţa uscată – fumul de pe scenă – nu solicită niciun fel de reflex. Am simţit cum trece peste mine şi am văzut luminile şi laserele tăindu-l. Am închis ochii. În acel moment, am fost din nou acolo, în casă, la etaj. Foc. Am auzit ţipete şi nu mi-am putut da seama dacă erau ale mele. Toba mare bătea rapid, la unison cu inima mea, iar toba laterală se mişca la fel de rapid ca şi pulsul. Camera era plină de fum şi nu vedeam nimic. Ţipete, ale mele şi ale ei. Toba mare, toba laterală. Impulsul de adrenalină, mărind tempoul în chip ameţitor, devenind prea puternic pentru corpul meu mic, pentru orice corp mic. Ţipătul. M-am precipitat să ies, împingând orice obstacol, împiedicându-mă, gâfâind, până când am ajuns afară, în noaptea întunecată. M-am sprijinit de perete, apoi m-am prăbuşit jos, la pământ, cu ţipetele încă în urechi şi corpul încă tremurând. Am vomitat. Eram în viaţă. Eram singură. Nu exista niciun alt lucru viu în univers mai singur decât mine. Sau mai teribil.

M-am trezit din nou. Nu trăsesem perdelele şi intra lumina – lumina lunii. Cuvântul presupune

romantism. Mi-am apucat una din mâini cu cealaltă, încercând să-mi imaginez cum ar fi dacă m-ar tine cineva de mână. Fuseseră momente când simţisem că aş putea muri de singurătate. Oamenii spun uneori că ar putea muri de plictiseală, că ar muri pentru o ceaşcă de ceai, dar, pentru mine, moartea cauzată de singurătate nu este o hiperbolă. Atunci când mă simt astfel capul îmi cade, iar umerii se lasă şi mă dor, o durere fizică provocată de lipsa contactului uman – simt cu adevărat că m-aş putea prăbuşi la pământ şi că aş putea muri dacă cineva nu m-ar ţine în braţe, dacă nu m-ar atinge. Nu mă refer la un iubit în afară de această nebunie recentă, am renunţat de multă vreme la orice gând că o altă persoană ar putea să mă iubească în felul acesta –, ci pur şi simplu la o fiinţă umană. Masajul scalpului la coafor, gripa de iarna trecută… erau singurele dăţi când experimentasem atingerea altor oameni, pe care îi plătisem, iar aceştia purtaseră, la momentul respectiv, aproape întotdeauna mănuşi de unică folosinţă. Doar spun lucrurilor pe lume.

Oamenilor nu le plac asemenea lucruri, dar ce pot să fac în legătură cu asta? Dacă cineva vă întreabă cum sunteţi, trebuie să spuneţi BINE. Nu ai voie să spui că ai adormit plângând cu o noapte în urmă, pentru că nu ai vorbit cu o altă persoană timp de două zile consecutive. BINE este răspunsul tău.

Când am început să lucrez pentru Bob, era la birou o femeie în vârstă, aflată la câteva luni distanţă de pensionare. Lipsea foarte mult ca să aibă grijă de sora ei, care avea cancer ovarian. Colega mai în vârstă nu menţiona niciodată cancerul, nici nu pronunţa cuvântul, vorbind despre boală doar în termenii cei mai banali. Am înţeles că această abordare era considerată destul de obişnuită pe atunci. În zilele noastre, singurătatea este noul cancer – un lucru ruşinos, jenant, cu care ai de-a face într-un fel obscur. Un lucru de temut, incurabil, atât de îngrozitor, încât nici nu îndrăzneşti să-l menţionezi; ceilalţi oameni nu vor să audă cuvântul rostit cu voce tare, de teamă ca nu cumva să fie afectaţi şi ei sau să provoace astfel soarta şi o groază asemănătoare să se abată asupra lor.

Stând în patru labe, m-am târât ca un câine bătrân şi am tras perdelele ca să nu mai intre lumina lunii. Am căzut înapoi peste aşternuturi şi am căutat din nou sticla.

Am auzit o lovitură puternică – bang bang bang - şi un bărbat strigându-mi numele. Visam o scenă într-o capelă mortuară, plină de foc, sânge şi violenţă, şi mi-a luat o groază de timp ca să fac trecerea de la atunci la acum, pentru a realiza că loviturile erau reale şi că veneau dinspre uşa mea. Am tras aşternuturile deasupra capului, dar

bubuiturile nu s-au oprit. Voiam cu disperare să se termine, dar, deznădăjduită, nu m-am putut gândi la nicio modalitate de a le pune capăt, aşa că am răspuns la uşă.

Picioarele îmi tremurau şi a trebuit să mă ţin de pereţi pentru a păşi. În timp ce bâjbâiam în jurul încuietorii, m-am uitat în jos, la picioarele mele – erau mici, albe, de marmură. O vânătaie imensă, violetă şi verde înflorea pe unul, până la degetele de la picioare. Am fost surprinsă – nu simţeam nimic, nicio durere, şi nu îmi aminteam cum mi-o făcusem. Putea la fel de bine să fie pictată. Am reuşit în cele din urmă să deschid uşa, dar nu mi-am putut sălta capul, nici nu am avut puterea de a privi în sus. Gel puţin, loviturile se opriseră. Acesta era singurul meu obiectiv.

„Iisus Hristoase!” a rostit un bărbat.

„Eleanor Oliphant”, am răspuns.

Capitolul 27

Când m-am trezit din nou, eram întinsă pe canapea. Am simţit sub mâini textura dură şi ciudată şi mi-a luat câteva momente ca să realizez că eram acoperită cu prosoape, şi nu cu pături. Am rămas întinsă şi mi-am evaluat cu atenţie situaţia. Îmi era cald. Capul îmi zvâcnea. Simţeam în viscere un junghi de durere care pulsa în mod regulat, precum sângele. Am deschis gura şi am

auzit carnea şi gingiile desfăcându-se, ca atunci când separi o portocală în felii. Purtam cămaşa mea de noapte galbenă.

Auzeam sunete de lovituri, altele decât cele din interiorul corpului meu, şi în cele din urmă le-am identificat ca venind dinspre maşina de spălat cu uscător. Am deschis încet un ochi – care era lipit – şi am văzut că nu era nimic schimbat în camera de zi: perna-broască se uita la mine de la locul ei. Eram în viaţă? Speram să fiu, dar doar pentru că, dacă aici era viaţa de apoi, aş fi depus imediat o cerere ca să rămân. Lângă mine, pe masa joasă din faţa canapelei, era un pahar mare de votcă. Am întins mâna, tremurând violent, şi am reuşit să-l ridic şi să-l duc la gură fără să vărs prea mult. Am înghiţit aproape jumătate din el înainte de a-mi da seama că de fapt era apă. M-am înecat, simţind-o cum gâlgâie şi se agită în stomac. Un alt semn rău – cineva sau ceva transformase votca în apă. Asta nu era genul meu preferat de miracol.

M-am întins la loc şi am auzit alte sunete – paşi. Cineva fredona, un bărbat. Cine era în bucătăria mea? Am fost uimită de cât de uşor călătorea sunetul. Fusesem mereu singură aici şi nu eram obişnuită să aud o altă persoană deplasându-se prin casa mea. Am mai băut nişte apă şi am început să mă înec, apoi am avut un acces de tuse care s-a terminat cu un o senzaţie de vomă însoţită de greaţă. După un minut sau

două, cineva a bătut preventiv în uşa camerei de zi şi imediat a apărut o faţă rotundă – Raymond.

Îmi venea să mor – de data aceasta nu numai la propriu, ci şi în sens metaforic. Oh, haide acum, mi-am spus în gând, aproape amuzată oare cât de mare trebuie să fie disperarea, şi la ce cote, pentru ca unei persoane care îşi dorește să moară să i se îngăduie asta, în sfârşit? Raymond mi-a zâmbit trist şi mi s-a adresat calm.

„Cum te simţi, Eleanor?” a spus el.

„Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. De ce eşti în casa mea?”

El a intrat în cameră şi s-a aşezat la picioarele mele.

„Nu îţi face griji. Vei fi bine”.

Am închis ochii. Niciuna dintre aceste propoziţii nu răspundea întrebărilor mele, niciuna nu era ce voiam să aud.

„Îţi este foame?” m-a întrebat el cu blândeţe.

M-am gândit la asta. Măruntaiele mele nu erau prea bine, nu erau bine deloc. Poate că o parte din asta avea legătură cu foamea? Nu ştiam, aşa că am ridicat din umeri. El părea mulţumit.

„Atunci îţi fac nişte supă”, a spus el.

M-am întins din nou cu ochii închişi.

„Nu linte”, am spus.

El a revenit după câteva minute şi, foarte încet, m-a ajutat să mă ridic în şezut, păstrând

prosoapele înfăşurate în jurul meu. Încălzise nişte supă de roşii într-o cană, pe care a pus-o pe masă, în faţa mea.

„Linguriţă?” am spus.

El nu a răspuns, dar a plecat la bucătărie şi s-a întors cu una. Am ţinut-o în mâna dreaptă, care îmi tremura violent, şi am încercat să sorb un pic. Tremuram atât de tare, încât am vărsat o mare parte pe prosoape – mi-am dat seama că pur şi simplu nu aveam cum să duc lichidul din cană la gură.

„Da, m-am gândit că ar putea fi cel mai simplu să încerci să-l bei”, mi-a spus el cu blândeţe şi am încuviinţat din cap.

S-a aşezat în fotoliu şi m-a privit sorbind – niciunul din noi nu a spus nimic. Am lăsat cana jos când am terminat, simţind căldura supei în mine, zahărul şi sarea în venele mele. Ticăitul ceasului Power Rangers de deasupra şemineului se auzea foarte tare. Am terminat paharul cu apă şi, fără să vorbească, Raymond a plecat să-l umple din nou.

„Îţi mulţumesc”, am spus când s-a întors şi mi l-a dat.

El nu a spus nimic, ci doar s-a ridicat şi a părăsit încăperea. Sunetele maşinii încetaseră; am auzit uşa deschizându-se cu un clic şi alţi câţiva paşi. El a venit înapoi, s-a apropiat de mine şi mi-a întins mâna.

„Hai”, mi-a spus.

Am încercat să mă ridic fără ajutor, dar nu am putut. M-am sprijinit de el, apoi m-a susţinut cu braţul aşezat în jurul taliei mele ca să pot merge pe hol. Uşa dormitorului era deschisă, iar patul făcut cu aşternuturi proaspăt spălate. M-a ajutat să mă aşez, apoi mi-a ridicat picioarele şi m-a acoperit. Patul mirosea atât de proaspăt era cald şi curat şi confortabil, ca un cuib de pasăre mică.

„Odihneşte-te acum”, mi-a spus el încet, trăgând perdelele şi stingând lumina. Somnul m-a lovit ca un baros.

Trebuie să fi dormit cel puţin o jumătate de zi. Când m-am trezit, în cele din urmă, am luat paharul care fusese aşezat la marginea patului şi am băut apa cu înghiţituri mari. Aveam nevoie de apă atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară, aşa că, păşind atent, m-am dus la baie şi m-am băgat sub duş. Săpunul mirosea ca o grădină. Am spălat toată murdăria, toate petele, iar când am terminat, eram roz şi curată şi caldă. M-am uscat cu blândeţe, de teamă ca nu cumva pielea să mi se rupă, apoi m-am îmbrăcat cu haine curate, cele mai moi şi mai curate haine pe care le purtasem vreodată.

Podeaua din bucătărie strălucea, toate sticlele dispăruseră, iar hiaturile erau şterse. Pe unul dintre scaune era o grămadă de rufe împăturite. Masa era goală, doar cu o vază pe ea, singura pe care o

aveam, plină cu lalele galbene. Sprijinit de ea era un bilet.

E ceva mâncare în frigider. Încearcă să bei cât de multă apă poţi. Sună-mă când te trezeşti. Rx

Îşi mâzgălise numărul de telefon în josul paginii. M-am aşezat şi m-am uitat la el, apoi la florile care străluceau ca soarele. Nimeni nu-mi cumpărase flori până atunci. Nu prea îmi plăceau lalelele, dar el nu avea cum să ştie asta. Am început să plâng cu suspine uriaşe, cutremurându-mă şi urlând ca un animal. Simţeam că n-am să mă mai pot opri vreodată, că voi plânge astfel pentru totdeauna. În cele din urmă, din cauza epuizării pur fizice, m-am liniştit. Mi-am odihnit fruntea pe masă.

Viaţa mea, mi-am dat seama, mersese foarte prost. Foarte, foarte prost. N-ar fi trebuit să trăiesc aşa. Nimeni n-ar fi trebuit să trăiască aşa. Problema era că pur şi simplu nu ştiam cum să o îndrept. Felul de a fi al lui Mami era complet greşit, ştiam asta. Dar nimeni nu îmi arătase vreodată modul corect de a-ţi trăi viaţa şi, deşi încercasem cât de mult putusem de-a lungul anilor, pur şi simplu nu reuşisem să fac lucrurile să meargă mai bine. Nu reuşisem să rezolv puzzle-ul care eram.

Am făcut un ceai şi am încălzit porţia de mâncare pe care mi-o lăsase Raymond în frigider.

Am descoperit că îmi era, într-adevăr, foarte foame. Mi-am spălat paharul şi furculiţa după aceea şi le-am stivuit lângă restul veselei curate pe care el o lăsase la scurs. Apoi m-am dus în camera de zi şi am luat telefonul. El a răspuns la al doilea apel.

„Eleanor, slavă Domnului”, a spus el.

Pauză.

„Cum te simţi?”

„Bună ziua, Raymond”, am spus.

„Ce mai faci?” m-a întrebat el din nou, părând tensionat.

„Bine, mulţumesc”, am spus.

Ştiam că acesta era răspunsul corect.

„Fir-ar să fie, Eleanor! Bine! Hristoase”, a spus el. O să trec pe acolo cam într-o oră, OK?”

„Serios, Raymond, nu e nevoie”, am spus calmă. Am mâncat ceva…” – nu ştiam cât era ceasul şi nu am vrut să mă hazardez precizând că mâncasem prânzul sau cina – …” şi am făcut un duş. Am de gând să citesc o vreme şi să mă culc mai devreme”.

„O să trec într-o oră”, a spus el din nou cu fermitate, apoi a închis.

Când am deschis uşa, el ţinea o sticlă de IRN-Bru şi o pungă de jeleuri. Am reuşit să îi ofer un zâmbet.

„Intră”, am spus.

M-am întrebat cum ajunsese înainte, fiindcă nu îmi aminteam să-i fi deschis uşa. Ce spusesem, în ce stare fusesem? Am simţit cum inima mi-o ia la galop, făcându-mă nervoasă şi agitată. Oare îl înjurasem? Oare fusesem goală? Dacă se întâmplase ceva teribil între noi? Am simţit sticla de IRN-Bru alunecându-mi din mână; apoi a căzut pe podea şi s-a rostogolit. El a ridicat-o, mi-a prins cotul cu cealaltă mână şi m-a îndrumat spre bucătărie. M-a aşezat la masă şi a pus ceainicul la fiert. Ar fi trebuit să mă simt jignită văzând cum comanda în spaţiul meu personal, dar n-am simţit decât uşurare, o uşurare copleşitoare că avea grijă de mine. Ne-am aşezat pe laturile opuse ale mesei, cu o ceaşcă de ceai în faţă, şi nu am spus nimic pentru o vreme. El a vorbit primul.

„Ce naiba, Eleanor?” a spus.

Am fost şocată să aud şovăiala din vocea lui, de parcă ar fi fost pe punctul de a plânge. Am ridicat din umeri, pur şi simplu. El a început să se înfurie.

„Eleanor, ai fost absentă de la muncă timp de trei zile. Bob a fost foarte îngrijorat din cauza ta, la fel ca noi toţi. Am adresa ta de la el, am venit să văd dacă eşti în regulă şi te-am găsit… Te găsesc…”

„… gata să mă omor?” am întrebat.

El şi-a frecat faţa cu mâna şi am văzut că mai avea puţin şi plângea.

„Ştiu că eşti o persoană foarte retrasă, iar asta e bine, dar suntem amici, ştii? Poţi să vorbeşti cu mine despre tot felul de lucruri. Nu încerca să te abţii!”

„De ce nu? am întrebat. Cum ar putea faptul că spui cuiva cât de rău te simţi să te facă să fii mai bine? Nu e ca şi cum cineva ar putea repara totul, nu-i aşa?”

„Ei, probabil, nimeni nu poate repara totul, Eleanor, nu, a spus el, dar vorbitul poate ajuta. Alţi oameni au şi ei probleme, să ştii. Pot înţelege cum e să fii nefericit. O problemă împărtăşită şi…”

„Nu cred că cineva de pe lume ar putea înţelege cum e să fiu eu, am spus. E doar un fapt. Nu cred că altcineva a trăit exact în circumstanţele în care am trăit eu. Dar, în orice caz, am supravieţuit”, am spus.

Era o clarificare importantă.

„Încearcă-mă, mi-a spus el. S-a uitat la mine, iar eu m-am uitat la el. OK, dacă nu cu mine, atunci încearcă cu altcineva. Un consilier, un terapeut…”

Am tras aer pe nas – un sunet cât se poate de neelegant.

„Un consilier! am spus. Hai să stăm în cerc şi să vorbim despre sentimentele noastre; apoi, prin magie, totul va fi mai bine. Nu cred, Raymond!”

El a zâmbit.

„Şi totuşi, cum vei şti dacă nu încerci? Ce ai de

pierdut? Nu e nicio ruşine, tu ştii, nicio ruşine deloc să fii… deprimat sau să ai o boală mintală, sau ceva de genul…”

Aproape că m-am înecat cu ceaiul.

„Boală mintală? Despre ce vorbeşti, Raymond?” am zis clătinând din cap.

El a ridicat ambele mâini într-un gest conciliant.

„Uite, eu nu sunt doctor. E doar… bine… Nu cred că cineva care se intoxică cu alcool, plănuind să se sinucidă, poate fi, ştii tu, într-o situaţie foarte bună, nu?”

Era un rezumat atât de ridicol al situaţiei mele, încât aproape am râs. Raymond nu era, de obicei, predispus la exagerări, dar asta era cumva prea mult şi nu puteam permite să devină o descriere exactă a ceea ce se întâmplase în noaptea aceea.

„Raymond, pur şi simplu am băut un pic mai multă votcă, după o seară stresantă, asta e tot. Nu sunt deloc simptomele unei boli”.

„Unde ai fost în noaptea aceea? m-a întrebat el. Ce s-a întâmplat de atunci?”

Am ridicat din umeri.

„Am fost la un concert, am spus. Nu a fost foarte bun”.

Niciunul din noi nu a vorbit o vreme.

„Eleanor, a spus el în cele din urmă, s-a întâmplat un lucru grav. Dacă n-aş fi trecut pe aici atunci când am făcut-o, acum ai fi fost moartă, fie

de la băutură, fie de sufocare în propria vomă. Asta dacă nu ai fi luat deja o supradoză de pastile sau orice altceva”.

Am înclinat capul într-o parte şi am meditat la asta.

„Bine, am spus. Recunosc că mă simţeam foarte nefericită. Dar nu toată lumea se simte tristă din când în când?”

„Da, desigur, Eleanor, a spus el calm. Doar că atunci când oamenii se simt trişti, plâng un pic, mănâncă prea multă îngheţată sau stau în pat toată după-amiaza. Ceea ce sigur nu fac este să se gândească să bea soluţie de desfundat ţevile sau să-şi taie venele cu un cuţit de pâine”.

M-am cutremurat fără să vreau gândindu-mă la zimţii aceia foarte ascuţiţi. Am ridicat din umeri, cedând.

„*Touché*, Raymond, am spus. Nu mă pot opune raţionamentului tău”.

El s-a întins spre mine şi şi-a pus mâinile pe antebraţele mele, strângându-le. Era puternic.

„Gel puţin ai vrea să te gândeşti să mergi la medic? Nu ţi-ar face niciun rău, nu?”

Am dat din cap. Din nou, el era logic şi nu te poţi opune logicii.

„Ai pe cineva pe care să contactezi? a spus. Vreun prieten, o rudă? Cum rămâne cu mama ta? Ea ar dori să ştie că te-ai simţit astfel, nu-i aşa?”

A încetat să vorbească atunci când am început

să râd.

„Nu Mami, am spus, scuturând din cap. Ar fi, probabil, absolut încântată”.

Raymond m-a privit îngrozit.

„Haide, Eleanor, nu spune aşa ceva. Era vizibil şocat. Nicio mamă nu ar fi fericită că fiul ei suferă”.

Am ridicat din umeri şi mi-am aţintit privirile în podea.

„Nu ai cunoscut-o pe Mami”, am spus.

Capitolul 28

Următoarele câteva zile au fost oarecum o provocare.

Raymond a venit de câteva ori neanunţat, aparent pentru a-mi aduce alimente sau vreun mesaj de la Bob, dar, de fapt, pentru a verifica dacă nu cumva am comis din nou vreun act de autodistrugere. Dacă aş fi vrut să compun un indiciu concis pentru cuvinte încrucişate ca să descriu comportamentul lui Raymond, ar fi fost *opusul nepătrunsului*. Speram doar ca omul să se abţină să joace poker chiar în toate ocaziile, temându-mă că s-ar putea ridica de la masă cu portofelul gol.

Era surprinzător că îşi făcea atâtea griji pentru mine, având în vedere mai ales circumstanţele neplăcute în care mă găsise după concert. Decât ori fusesem tristă sau supărată, oamenii importanţi

din viaţa mea pur şi simplu o sunaseră pe asistenta mea socială şi fusesem mutată în altă parte. Raymond nu sunase pe nimeni, nici nu ceruse să intervină o agenţie externă. Alesese să aibă grijă de mine el însuşi. Mă gândisem mult la acest lucru şi ajunsesem la concluzia că, pentru unii oameni, un comportament dificil nu era un motiv de a pune capăt relaţiei cu tine. În cazul în care te plăceau – şi mi-am reamintit că Raymond şi cu mine fuseserăm de acord că eram amici acum –, păreau să fie dispuşi să păstreze legătura chiar dacă erai trist sau supărat sau aveai un comportament dificil. Asta a fost o adevărată revelaţie.

M-am întrebat dacă aşa se întâmplau lucrurile într-o familie – dacă aveai părinţi sau o soră, să zicem, care să rămână alături de tine orice ar fi fost. Nu însemna că luai totul ca şi cum ţi s-ar fi cuvenit – Dumnezeu ştie că nimic nu poate fi tratat astfel în viaţă – numai că ştiai, pur şi simplu, fără să-ţi baţi capul, că ei ar fi fost alături de tine în caz că aveai nevoie de ei, indiferent cât de gravă era situaţia. De regulă nu sunt predispusă la invidie, dar trebuie să mărturisesc că am simţit o înţepătură când m-am gândit la asta. Cu toate acestea, invidia era o emoţie minoră în comparaţie cu amărăciunea pe care o simţeam ştiind că nu voi avea niciodată şansa de a experimenta acest lucru… cum îi spunea? Iubire necondiţionată, am presupus.

Dar nu avea niciun rost să regret sau să plâng pentru ceva ce nu putea fi schimbat. Raymond îmi arătase un pic din cum ar fi putut să fie şi mă consideram norocoasă fiindcă avusesem şansa asta. În ziua aceea venise cu o cutie de bomboane After Eight şi cu un balon umplut cu heliu.

„Ştiu că e o tâmpenie, mi-a spus el, zâmbind, dar treceam pe lângă piaţă şi, în timp ce mergeam spre autobuzul meu, am văzut un tip care vindea din astea. M-am gândit că ar putea să te înveselească".

Am văzut ce ţinea în mână şi am râs, o explozie neaşteptată de sentimente, deloc familiară. El mi-a dat panglica, iar balonul s-a ridicat spre tavanul meu jos, apoi s-a lovit de el, de parcă ar fi încercat să scape.

„Ce se presupune că e? am întrebat. Este… este brânză?"

Nu mai primisem un balon cu heliu până atunci şi, cu siguranţă, nu unul care să arate atât de ciudat.

„Este Spongebob, Eleanor, a spus el, vorbind foarte lent şi clar, de parcă aş fi fost idioată. Spongebob Pantaloni Pătraţi!"

Un burete de baie pe jumătate uman, cu dinţii din faţă ieşind în afară! Scos la vânzare ca şi cum ar fi fost ceva cu totul banal! De când mă ştiu, oamenii au spus despre mine că sunt o tipă ciudată, dar când văd lucruri de genul acesta, îmi

dau seama că sunt, de fapt, relativ normală.

Am făcut ceai pentru amândoi. Raymond şi-a ridicat picioarele pe masa de cafea. Am luat în calcul să îl rog să le dea jos, apoi m-am gândit că se simţea ca acasă în locuinţa mea, suficient de confortabil încât să se relaxeze şi să se folosească de mobilă. Ideea era destul de plăcută. A sorbit din ceai – un gest mult mai puţin plăcut – şi m-a întrebat despre medic. La începutul săptămânii, după ce Raymond îmi oferise un argument convingător despre importanţa obţinerii unei perspective obiective şi avizate asupra stării mele emoţionale, ca şi despre eficienţa tratamentelor moderne în caz că aş fi fost diagnosticată cu vreo problemă de sănătate mintală, fusesem de acord în cele din urmă să fac o programare la chirurgie.

„Mă duc mâine, am spus. Unsprezece şi jumătate”.

El a dat din cap.

„E bine, Eleanor, a spus el. Acum, promite-mi că vei fi complet sinceră cu doctorul şi că îi vei spune exact ce ai simţit şi ce ai trăit”.

M-am gândit la asta. I-aş fi spus aproape totul, m-am decis, dar nu aveam de gând să menţionez micul stoc de pastile (care nu mai existau deloc; Raymond, cu o grijă minimă pentru mediul înconjurător, le aruncase la toaletă. Mă simţisem iritată, dar în secret eram bucuroasă fiindcă scăpasem de ele). Am decis, de asemenea, să nu

spun nimic despre discuţiile cu Mami sau despre proiectul meu ridicol şi nereuşit. Mami obişnuia să spună că informaţiile nu ar trebui divulgate în faţa băgăcioşilor profesionişti decât dacă este cazul şi că aceste subiecte nu sunt relevante. Tot ce trebuia să înţeleagă doctorul era că fusesem foarte nefericită, astfel încât să-mi poată recomanda cel mai bun mod de a schimba asta. Nu era nevoie să începem să săpăm în trecut şi să vorbim despre lucruri care nu mai puteau fi schimbate.

„Promit”, am spus.

Totuşi, aveam îndoieli.

Capitolul 29

Când medicul m-a scutit o vreme de la muncă, m-am întrebat cum mi s-ar fi potrivit o viaţă în care să nu fac nimic. Întotdeauna avusesem un loc de muncă cu normă întreagă, după ce începusem la Bob, la o săptămână de la absolvire şi, în toţi aceşti ani, nu sunasem niciodată ca să mă învoiesc din motive de sănătate. Din fericire, eram binecuvântată cu o constituţie extrem de robustă.

În acea primă săptămână de după incidentul cu votca şi cu vizita lui Raymond, dormisem mult. Cred că făcusem şi alte lucruri, lucruri normale, cum ar fi să cumpăr lapte sau să fac câte un duş, dar nu puteam să îmi mai aduc aminte ce. Doamna doctor reuşise cumva să deducă faptul că

sufeream de depresie, chiar şi cu atât de puţine detalii la îndemână. Reuşisem să-mi păstrez totuşi secretele cele mai importante pentru mine. Ea sugerase că o combinaţie de medicaţie şi de discuţii terapeutice ar fi fost cea mai eficientă formă de tratament, dar insistasem că nu doream să iau niciun fel de pastile, cel puţin la început. Eram îngrijorată de gândul că aş fi început să mă bazez pe ele în acelaşi mod în care mă bazam pe votcă. Cu toate acestea, fusesem de acord fără nicio tragere de inimă să am o întâlnire cu un consilier ca un prim pas, iar şedinţa de început era programată astăzi. Fusesem repartizată la o anume Maria Temple – fără niciun alt titlu. Nu îmi făceam griji pentru pentru statutul ei conjugal, dar ar fi fost de ajutor să ştiu dinainte dacă era sau nu calificată din punct de vedere medical.

Biroul ei era situat la etajul al treilea al unui bloc modern, înalt, din centrul oraşului. Ascensorul m-a transportat înapoi în cea mai puţin *belle* epocă – anii ’80. Diferite nuanţe de gri, pasteluri nămoloase, plastic murdar, covoare urâte. Locul mirosea de parcă nu fusese curăţat din 1980. Fusesem reticentă cu privire la participarea mea la sesiunea de consiliere încă de la început, iar locaţia în sine făcea lucrurile şi mai puţin ispititoare, dacă se putea spune astfel. Din nefericire, mediul era mult prea familiar, iar acest lucru a constituit, în felul lui, un aspect liniştitor.

Există o mulţime de coridoare ale unor clădiri instituţionale, cu frize florale şi plafoane Artex, pe care umblasem de-a lungul vieţii.

Am bătut la uşă – era subţire, din placaj gri, fără nicio plăcuţă de identificare – şi, cât se poate de repede, de parcă ar fi stat chiar în spatele ei, Maria Temple mi-a deschis şi m-a invitat să intru. Camera era mică, cu un scaun de dining şi cu două fotolii instituţionale (din cele foarte curate şi foarte incomode) aranjate vizavi de o masă mică, joasă, pe care trona o cutie foarte mare de şerveţele fără nicio marcă. Pe moment m-am simţit copleşită. Nasurile lor sunt, cu câteva excepţii, cam de aceeaşi mărime cu ale noastre, nu-i aşa? Oare chiar aveau nevoie de o suprafaţă mult mai mare de hârtie pur şi simplu pentru că posedau un cromozom XY? De ce? Bănuiam că n-ar fi trebuit să-mi doresc răspunsul la această întrebare.

Nu era nicio fereastră, iar prinţul înrămat pe perete (o vază cu trandafiri, realizată cu ajutorul unui calculator de către cineva care era mort pe interior) era mai ofensator pentru ochi decât un perete gol.

„Tu trebuie să fii Eleanor!” a spus ea zâmbind.

„Domnişoara Oliphant, de fapt”, am spus, dându-mi jos vesta şi întrebându-mă ce Dumnezeu puteam să fac cu ea.

Ea mi-a indicat un şir de cârlige de pe spatele uşii şi am pus-o acolo, cât mai departe posibil de

impermeabilul foarte practic care atârna deja acolo. M-am aşezat vizavi de ea – scaunul a eliberat cu un zgomot obosit un aer viciat dintre pernele sale murdare. Ea mi-a zâmbit. Dinţii ei! Oh, doamna Temple!

E clar că făcuse tot ce se putea, dar nimic nu putea schimba dimensiunea lor, am presupus. Păreau să aparţină unei guri mult mai mari, poate nici măcar a unui om. Mi-am amintit de o fotografie care apăruse în ziarul *Telegraph* cu ceva timp în urmă, cu o maimuţă care luase un aparat de fotografiat şi îşi făcuse o fotografie rânjind (un „seihe"). Biata femeie! Un adjectiv pe care era bine să nu-l foloseşti niciodată în legătură cu dinţii ei era *simieni*.

„Sunt Maria Temple, Eleanor… domnişoară Oliphant, a spus ea, este o plăcere să vă cunosc".

S-a uitat la mine cu atenţie, ceea ce m-a făcut să mă ridic din locul meu, intenţionând să nu-i arăt cât de inconfortabil mă simţeam.

„Aţi mai făcut vreodată consiliere, domnişoară Oliphant?" m-a întrebat ea, scoţând un caiet din geantă.

Am observat că avea mai multe accesorii ataşate la aceasta – inele de chei, o maimuţă roz, pufoasă, o literă M metalică şi imensă şi, cel mai hidos dintre toate, un pantof stiletto roşu, cu paiete. Mă mai întâlnisem cu astfel de oameni. Doamna Temple era „amuzantă".

„Da şi nu”, am spus.

Ea a ridicat întrebător o sprânceană, dar am refuzat să ofer mai multe detalii. Am tăcut, timp în care am auzit liftul clămpănind din nou, cu toate că nu a urmat vreun alt zgomot care să dovedească o prezenţa umană. M-am simţit izolată.

„OK, atunci, a spus ea pe un ton vioi, poate prea vioi. Cred că vom începe. Mai întâi de toate, vreau să te asigur că tot ceea ce vom discuta aici este absolut confidenţial. Sunt un membru al tuturor organismelor profesionale relevante şi ader la un cod de conduită foarte strict. Ar trebui ca aici să te simţi mereu confortabil şi în siguranţă, aşa că te rog să mă întrebi orice, în orice moment, mai ales dacă nu îţi este clar ceea ce facem sau de ce”.

Părea să aştepte un răspuns, dar nu aveam ce să îi spun. Am ridicat din umeri. Ea s-a aşezat pe scaunul ei şi a început să citească din carnet.

„Văd că ai fost repartizată aici de către medicul de familie şi că suferi de depresie”.

Am dat din cap.

„Poţi să-mi spui ceva despre cum te-ai simţit?” m-a întrebat ea.

Zâmbetul ei a devenit uşor imobil.

„M-am simţit un pic tristă, presupun”, am spus.

M-am uitat la pantofii ei. Semănau cu pantofii de golf, doar că erau fără tocuri. Erau aurii – de necrezut.

„De cât timp te simţi tristă, Ele… domnişoară

Oliphant?”

Şi-a lovit dinţii enormi cu stiloul.

„De fapt, te superi dacă ţi-aş spune Eleanor? a spus apoi. Ştii, dacă ne-am adresa cu prenumele, pur şi simplu ar ajuta ca discuţia să curgă un pic mai liber. E în regulă?” a zâmbit ea.

„Eu prefer domnişoara Oliphant, dar da, cred că da”, am spus cu graţie.

Titulaturile aveau, totuşi, rolul lor. Nu o ştiam de mii de ani, la urma urmei. Nu era prietenă cu mine, ci era o persoană care fusese plătită pentru a interacţiona cu mine. Cred că o oarecare distanţă profesională e foarte potrivită atunci când, de exemplu, un străin îţi examinează partea din spate a globului ocular pentru a depista o eventuală tumoare sau când umblă în jurul dentinei cu un instrument încârligat. Sau, într-adevăr, când îţi umblă prin creier, trăgându-ţi la suprafaţă sentimentele şi lăsându-le să se aşeze, acolo în cameră, în toată urâţenia lor ruşinoasă.

„Excelent”, a spus ea vioaie, iar eu am realizat că tocmai înţelesese că nu aveam să fiu deloc *amuzantă*.

Nu am fi mers niciodată împreună să facem bungee-jumping sau la vreo petrecere stilată. Ce altceva ar fi putut să fie distractiv? Să cântăm împreună. Să alergăm la crosuri sponsorizate. Magicieni.

N-am idee; personal, îmi plac animalele şi

integramele şi (până recent), votca. Ce putea fi mai distractiv decât asta? Nicidecum orele de dans din buric la căminul cultural. Nici weekendurile de rezolvat mistere. Chestii de femei. Nu.

„A existat ceva, în mod special, care te-a determinat să cauţi ajutor la medicul de familie? m-a întrebat ea. Vreun incident, vreo interacţiune? A spune cuiva cum te simţi poate fi un lucru foarte dificil, dar este minunat că ai reuşit să faci un astfel de prim pas important”.

„Un prieten mi-a sugerat să merg la doctorul meu, am spus, simţind un mic frison de plăcere la folosirea cuvântului cu «P». Raymond”, am clarificat.

Îmi plăcea mult să-i spun numele, mai cu seamă trilul rârâit de la început. Era un nume frumos, un nume bun – era un lucru cert. Avea nevoie de puţin noroc – până la urmă, având în vedere înzestrările sale fizice mai deloc prezente, se confrunta cu suficiente lucruri pentru a mai suporta şi un prenume ca, să zicem, Eustace sau Tyson.

„Vrei să-mi spui ceva despre evenimentele care au dus la decizia de a vizita medicul? Ce l-a determinat pe prietenul tău să sugereze asta? m-a întrebat ea. Cum te-ai simţit atunci?”

„Am fost un pic tristă, iar lucrurile m-au copleşit, atâta tot. Aşa că prietenul meu a sugerat că ar trebui să-l văd pe medicul meu de familie. Iar

acesta mi-a spus că trebuie să vin aici dacă nu doresc să iau pastile”.

Ea s-a uitat cu atenţie la mine.

„Ai putea să-mi spui de ce te-ai simţit tristă?” a spus.

Mi-a scăpat un oftat mai lung şi mai afectat decât aş fi vrut. Mi-am simţit gâtul contractându-se după o expiraţie şi ochii umplându-mi-se cu lacrimi. Nu plânge, Eleanor! NU PLÂNGE ÎN FAŢA STRĂINILOR!

„Este destul de plictisitor, am spus, încercând din răsputeri să par nonşalantă. A fost doar… un fel de dragoste care a mers prost. Asta e tot. O situaţie deloc neobişnuită”.

A urmat o tăcere lungă. În cele din urmă, pur şi simplu pentru a încerca să termin cu asta cât mai repede posibil, am vorbit din nou.

„A existat o neînţelegere. Am crezut… Am interpretat în mod greşit unele semnale. Şi s-a dovedit că m-am înşelat foarte mult în legătură cu persoana în cauză”.

„Ţi s-a mai întâmplat acest lucru?” m-a întrebat ea liniştită.

„Nu”, am spus.

A urmat o altă tăcere lungă.

„Cine a fost această persoană, Eleanor? Poţi să povesteşti un pic mai mult despre ce te-a făcut… cum ai spus… să înţelegi greşit anumite semnale? Care *au fost* semnalele?”

„Ei bine, e vorba despre un bărbat faţă de care am simţit o oarecare simpatie, o fixaţie, s-ar putea spune, aşa că m-am abandonat uşor, apoi mi-am dat seama că, de fapt, sunt cam naivă. Noi nu puteam să fim împreună. Şi el… ei bine, s-a dovedit că el nici măcar nu era potrivit pentru mine. Nu era omul pe care îl crezusem eu. M-am simţit tristă în legătură cu asta şi m-am simţit extrem de prost pentru că înţelesesem totul atât de greşit. Asta e tot ce a fost…”

Am auzit cum mi se pierdea vocea.

„OK, bine… există câteva lucruri asupra cărora aş vrea să insist un pic. Cum l-ai cunoscut pe acest om? Care a fost natura relaţiei tale cu el?”

„Oh, nu l-am întâlnit deloc de fapt”, am spus.

Ea a încetat să mai noteze în caietul ei şi a făcut o pauză ciudată. Cred că, în termeni teatrali, se numeşte oscilaţie.

„În regulă, a spus apoi. Atunci cum… vi s-au încrucişat drumurile?”

„Este un muzician. L-am văzut cântând şi… ei bine, cred că se poate spune că m-am îndrăgostit de el”.

Maria Temple mi s-a adresat cu prudenţă.

„Este… este faimos?”

Am dat din cap.

„Este de aici. Locuieşte aici. Lângă mine, de fapt. Nu este încă faimos. Încă”.

Maria Temple nu a spus nimic şi a aşteptat să

continui. Nici măcar nu a ridicat o sprânceană. Nimic. Mi-am dat seama că aş fi putut oferi o impresie înşelătoare cu privire la comportamentul meu.

„Ca să fie clar, am spus, nu sunt vreun fel de… hărţuitoare. Doar am aflat unde trăieşte şi am copiat dintr-o poezie pentru el, pe care nici măcar nu i-am trimis-o. Şi am postat pe Twitter o dată, dar asta e tot. Nu e o crimă. În plus, toate informaţiile de care aveam nevoie sunt publice. Nu am încălcat nicio lege sau ceva de genul ăsta".

„Şi nu te-ai mai aflat niciodată într-o situaţie de acest fel, Eleanor, cu nimeni altcineva?"

Aşadar, ea credea că sunt un fel de obsedată care face fixaţii pentru necunoscuţi. Încântător.

„Nu, niciodată, am spus ferm şi sincer. A fost pur şi simplu… mi-a atras atenţia, mi-a trezit interesul. Asta-i tot. Este, ştii, un tip frumos…"

A urmat o altă pauză lungă. În cele din urmă, Maria Temple s-a lăsat pe spate în scaun şi a început să vorbească, ceea ce a fost o uşurare. A fost obositor să răspund la toate întrebările ei, vorbind despre mine şi făcându-mi griji să nu-i par jenant de naivă, aşa cum cred că mă vedea.

„Iată un scenariu. O să ţi-l prezint şi tu o să-mi spui ce părere ai. Hai să spunem, de dragul discuţiei, că *ai dezvoltat* o pasiune pentru acest om. Aceste tipuri de sentimente sunt, în general, un fel de cursă de probă emoţională înainte de a fi

o relaţie adevărată. Şi sunt foarte intense. Ţi se pare rezonabil şi plauzibil până aici?”

M-am uitat la ea.

„Deci, a continuat ea, iată-te acolo, bucurându-te de pasiunea ta, *simţind sentimentele*. Spune-mi, ce s-a întâmplat de s-a terminat totul dintr-odată? Ce a distrus această fixaţie?”

M-am prăbuşit înapoi pe locul meu. Mă luase prin surprindere cu rezumatul ei neaşteptat de exact despre modul în care se desfăşuraseră lucrurile, apoi îmi pusese o întrebare foarte interesantă şi pertinentă. În ciuda pantofilor ei aurii şi a inelelor de chei exotice, îmi dădeam seama că Maria Temple nu era proastă. Mi-a luat un timp să analizez totul concentrându-mă să-mi adun gândurile astfel încât să dau un răspuns coerent.

„Presupun că, la un anumit nivel, am simţit de fapt că totul *era* real şi că, atunci când ne-am fi întâlnit, în cele din urmă, ne-am fi îndrăgostit şi ne-am fi căsătorit şi aşa mai departe. M-am simţit, nu ştiu, cumva pregătită pentru o asemenea relaţie. Oamenii bărbaţii – ca el nu ajung în drumul meu foarte des. Mi se părea corect să nu las ocazia să dispară. Şi am fost sigură că… anumite persoane… ar fi fost mulţumite că l-am găsit. Când el şi cu mine am fost în aceeaşi cameră, în cele din urmă, o întâmplare pentru care muncisem din greu spre a o face să se întâmple, într-un fel a… dispărut totul. Are vreun sens?”

Ea a dat din cap încurajator.

„Cred că mi-am dat seama, chiar acolo, în acea cameră, că eram o fraieră, acţionând mai mult ca o adolescentă decât ca o femeie în vârstă de treizeci de ani. El nici măcar nu era deosebit, fusesem mult prea concentrată asupra lui, dar, într-adevăr, ar fi putut fi oricine. Am încercat să o mulţumesc pe Ma…”

Ea m-a întrerupt, din fericire, oprindu-mă să merg prea departe.

„Sunt, de fapt, o serie de probleme pe care ţi-aş sugera să le explorăm în următoarele câteva sesiuni, a spus ea. Am vorbit astăzi despre evenimentele recente, dar la un moment dat mi-ar plăcea să aud un pic despre copilăria ta”.

„În niciun caz”, am spus, încrucişându-mi braţele şi uitându-mă la covor.

Doamna nu are nevoie să ştie ce se întâmplă în casa asta.

„Am înţeles că acesta ar putea fi un lucru foarte dificil despre care să vorbim”, a spus ea.

„Nu vreau să vorbesc despre nimic din toate astea, Maria. Te rog, *nu-mi* cere să vorbesc despre Mami”.

La naiba, la naiba, la naiba! Bineînţeles că a prins firul. Mami este mereu punctul de cotitură, atracţia principală.

„Ce fel de relaţie ai cu mama ta, Eleanor? Sunteţi apropiate?”

„Mami mă contactează destul de des. Prea des”, am spus.

Acum, totul ieşea la iveală.

„Voi două nu prea vă înţelegeţi, nu?” a spus ea.

„Este… complicat”.

Am încercat să mă analizez atât din punct de vedere fizic, cât şi metaforic, foindu-mă în locul meu.

„Poţi să îmi spui de ce?” m-a întrebat Maria, cu un tupeu de ofiţer superior, băgăcios şi intruziv. Neruşinat.

„Nu”, am spus.

A urmat o pauză foarte lungă.

„Ştiu că este dificil… foarte dificil… să vorbeşti despre lucruri dureroase, dar, aşa cum am spus, cred că e cea mai bună cale de a merge mai departe. Să începem foarte încet. Poţi să-mi spui *de ce* nu te simţi confortabil să vorbeşti despre mama ta?”

„Eu… ea nu ar vrea să fac asta”, i-am spus.

Era adevărat. Mi-am amintit ultima şi singura – dată când o făcusem, cu un profesor. Nu fusese o greşeală pe care să o faci de două ori.

Piciorul stâng a început să-mi tremure; era doar un mic tremur, dar, odată ce a început, nu am mai putut să-l fac să se oprească. Mi-am aruncat capul pe spate şi am scos un zgomot, un fel de suspin amestecat cu tuse, pentru a încerca să-i

distrag atenţia.

„OK, a spus ea răbdătoare. Dacă e în regulă pentru tine, ca să terminăm, aş dori să sugerez să încercăm ceva un pic diferit. Se numeşte exerciţiul scaunului gol”, a spus ea.

Mi-am încrucişat braţele şi m-am uitat la ea.

„Practic, aş vrea să-ţi imaginezi că acest scaun – mi-a indicat scaunul singuratic de luat masa – este mama ta”.

Însă a anticipat răspunsul meu.

„Ştiu că acest lucru s-ar putea să te facă să te simţi prost sau să te simţi jenată, dar, te rog, trebuie doar să încerci să îl faci. Nimeni nu te judecă aici. Aici eşti în siguranţă”.

Mi-am răsucit mâinile în poală cu nerăbdare, reflectând senzaţia pe care o simţeam în stomac.

„Eşti dispusă să încerci?”

M-am uitat înspre uşă, dorindu-mi să ies, dorindu-mi ca acele ceasului să ajungă mai repede la ora stabilită.

„Eleanor, a spus ea cu blândeţe, sunt aici ca să te ajut, iar tu eşti aici pentru a te ajuta, nu? Cred că vrei să fii fericită. De fapt, ştiu că vrei. Cine nu vrea? Putem lucra împreună în această cameră, pentru a te ajuta să ajungi acolo. Nu va fi uşor sau rapid, dar eu chiar cred că eşti în stare de asta. Ce ai de pierdut, la urma urmei? Vei fi aici timp de o oră, orice ar fi. De ce nu faci o încercare?”

Am presupus că avea dreptate. M-am uitat în

sus şi, încet, mi-am desfăcut braţele.

„Grozav! a spus. Îţi mulţumesc, Eleanor. Aşadar... Să ne imaginăm că acest scaun este mama ta. Ce ai vrea să-i spui acum, dacă ai putea să-i spui ceva, fără a fi întreruptă? Fără teama de judecată? Hai, nu-ţi face griji! Orice doreşti...”

M-am întors pentru a privi scaunul gol. Piciorul încă îmi tremura. Mi-am dres vocea. Eram în siguranţă. Ea nu era cu adevărat aici, nu asculta cu adevărat. M-am dus cu gândul la casa aceea, cu frigul şi mirosul umed, cu tapetul cu albăstrele şi covorul maro. Am auzit maşinile care treceau pe afară, toate ducându-se în locuri frumoase, locuri sigure, în timp ce noi eram acolo, lăsate singure sau – mai rău – cu ea.

„Mami... te rog”, am spus.

Mi-am auzit vocea în afara propriului cap, plutind fără trup prin cameră. Era înaltă şi foarte, foarte liniştită. Am inspirat.

„Te rog, nu ne face rău!”

Capitolul 30

Nu obişnuiesc să folosesc un limbaj vulgar, dar acea primă sesiune din urmă cu o zi cu consilierul fusese al naibii de ridicolă. La sfârşitul exerciţiului stupid cu scaunul gol, începusem să plâng în faţa doctoriţei Temple, apoi ea spusese cu o falsă blândeţe că sesiunea noastră se apropia de sfârşit

şi că avea să mă vadă săptămâna viitoare, la aceeaşi oră. Practic mă alungase în stradă şi mă trezisem stând pe trotuar, în timp ce cumpărătorii plini de viaţă treceau pe lângă mine, iar lacrimile îmi şiroiau pe faţă. Cum putuse să facă asta? Cum de putea o fiinţă umană să vadă o alta experimentând o durere atât de mare – o durere pe care ea însăşi o scosese la iveală şi pe care apoi o alungase – şi să o împingă în stradă, lăsând-o să-i facă faţă singură?

Era ora 11. Se presupunea că nu trebuia să beau, dar mi-am şters lacrimile, am intrat în cel mai apropiat pub şi am comandat o votcă mare. Am toastat în tăcere pentru prietenii absenţi şi am băut-o repede. Am ieşit înainte ca oricare dintre consumatorii de alcool de la ora aceea să încerce să interacţioneze cu mine. Apoi m-am dus acasă şi m-am băgat în pat.

Raymond şi cu mine am continuat să ne întâlnim pentru a lua prânzul în cafeneaua noastră obişnuită, cât timp nu am fost la serviciu. Îmi scria pentru a sugera o oră şi o zi (de fapt, singurele mesaje pe care le-am primit pe noul meu telefon mobil până în prezent). S-a dovedit că, dacă vezi aceeaşi persoană cu o anumită regularitate, conversaţia este mereu plăcută şi confortabilă – poţi relua de unde te-ai oprit, aşa cum rămăsese, în loc să începi de la capăt de fiecare dată. În

timpul discuţiilor, Raymond m-a întrebat din nou despre Mami – de ce nu îi spusesem că nu sunt bine, de ce nu m-a vizitat sau eu pe ea, până când, în cele din urmă, am cedat şi i-am furnizat o biografie completă. El ştia deja despre incendiu, desigur, precum şi despre faptul că îmi petrecusem copilăria în centre de plasament după aceea. I-am explicat că nu fusese posibil pentru mine să trăiesc cu Mami după aceea, şi nu acolo unde era ea. Speram să fie de ajuns pentru a-i potoli curiozitatea, dar nu a fost aşa.

„Aşadar, unde este ea? La spital, în îngrijire medicală la domiciliu?” a început el să ghicească.

Am dat din cap.

„Este într-un loc rău, pentru oameni răi”, am spus.

S-a gândit o clipă.

„E la închisoare?”

S-a uitat şocat la mine. I-am susţinut privirea, dar nu a spus nimic. După o altă pauză scurtă, m-a întrebat, oarecum inexplicabil, ce crimă comisese.

„Nu-mi amintesc”, am spus.

S-a uitat la mine, apoi a pufnit.

„Prostii, a spus el. Hai, Eleanor, poţi să îmi spui. Asta nu va schimba nimic între noi, îţi promit. Nu e ca şi când ai fi făcut-o tu, orice ar fi fost”.

Am simţit un val fierbinte în partea din faţă a corpului, care a coborât apoi pe spate, o senzaţie asemănătoare cu cea a unui sedativ înainte de

anestezia generală. Pulsul îmi bătea în urechi.

„Este adevărat, am spus. Sincer, nu ştiu. Cred că mi s-a spus la momentul respectiv, dar nu-mi amintesc. Aveam doar zece ani. Toată lumea a fost foarte atentă să nu menţioneze asta în preajma mea”.

„Oh, haide, a spus el. Trebuie să fi făcut ceva cu adevărat teribil… Vreau să spun… cum a fost la şcoală? Copiii pot fi nişte mici nemernici când e vorba despre chestii de genul ăsta. Sau când oamenii auzeau numele tău… Cu toate că, dacă mă gândesc mai bine, nu cred că-mi amintesc să fi citit ceva despre vreo crimă care implica o Oliphant”.

„Da, cred că ţi-ai fi amintit un Oliphant în cameră”, am spus.

Dar el nu a râs. Mi-am dat seama că nu fusese o glumă foarte bună. Mi-am dres vocea.

„Oliphant nu este numele meu real”, am spus.

Îmi plăcuse, îmi plăcuse dintotdeauna şi îi fusesem extrem de recunoscătoare celui care îl alesese pentru mine. Nu întâlneşti prea multe Oliphant, asta era sigur. Special.

S-a uitat la mine de parcă s-ar fi uitat la un film.

„Mi-au dat o nouă identitate după aceea, m-au crescut aici… trebuia să-i împiedice pe oameni să mă recunoască, pentru a mă proteja. Ceea ce este ironic”.

„De ce?” a spus.

Am oftat.

„A fi în grija statului nu este foarte distractiv. Adică, a fost mereu foarte bine şi am avut tot ce era necesar, dar nu a fost mereu roz”.

A ridicat din sprâncene şi a dat din cap. Am mestecat în cafea.

„Terminologia e diferită acum, cred, am spus. Ei zic că se ocupă de *tinerii daţi în grijă*. Doar că trebuie să te ocupi de *fiecare* copil, ar trebui să se înţeleagă asta”.

Mi-am auzit tonul supărat şi trist. Nimănui nu îi place să se audă, mai ales astfel. Dacă cineva ar spune: „Vă rugăm să vă descrieţi în două cuvinte”, iar tu ai spune: „Hmm... staţi să văd... Supărat şi trist?”, cu siguranţă nu ar fi foarte bine.

Raymond s-a întins şi, foarte uşor, mi-a strâns umărul. A fost un gest superficial şi ineficient, dar senzaţia a fost surprinzător de plăcută.

„Vrei să aflu eu ce a făcut? m-a întrebat. Pun pariu că aş putea, destul de uşor. Magia interwebului, ştii?”

„Nu, mulţumesc, am spus tăios. Sunt mai mult decât capabilă să descopăr asta singură, în caz că o să vreau vreodată. Nu eşti singura persoană care ştie cum să folosească un calculator, să ştii”, am spus.

Faţa lui a devenit trandafirie.

„Şi, în orice caz, am continuat, aşa cum ai fost

atent să subliniezi, probabil că a fost ceva destul de înfiorător. Nu uita, eu încă mai trebuie să vorbesc cu ea o dată pe săptămână – este destul de greu şi aşa. Acest lucru va fi complet imposibil dacă voi şti că ea a făcut… orice ar fi făcut…”

Raymond a dat din cap. Spre meritul lui, părea uşor ruşinai şi un pic dezamăgit.

Spre deosebire de multe alte persoane, nu este un tip insistent. După această discuţie, el nu a mai pus decât întrebări normale, pe care oricine le-ar pune despre mama unui prieten (prieten! am un prieten!!) – cum mai era, dacă am vorbit de curând. I-am pus, la rândul meu, aceleaşi întrebări. Era normal. Nu i-am spus chiar tot ce zisese Mami în timpul discuţiilor noastre, desigur – era prea dureros să repet, era chiar jenant şi umilitor. Eram sigură că Raymond era deja mai mult decât conştient de numeroasele mele defecte fizice şi de caracter, aşa că nu era nevoie să-i amintesc de ele prin relatarea *vorbelor bune* ale lui Mami.

Uneori, el mă făcea să mă opresc şi să mă gândesc. Vorbeam despre vacanţe, despre modul în care plănuia să călătorească la pensie, având suficient de mulţi bani pentru a face asta în stil mare.

„Mami a văzut foarte multe din lumea asta şi a trăit în nenumărate locuri”, am spus.

I-am povestit cu amănunte despre câteva. În mod surprinzător, Raymond era impresionat.

„Ce vârstă are mama ta?” m-a întrebat.

Am fost luată prin surprindere. Ce vârstă avea ea? Am început să calculez.

„Aşadar… Am treizeci de ani, şi cred că m-a avut când era foarte tânără – nouăsprezece, poate douăzeci? Deci, ea ar avea… cred că are cam cincizeci de ani acum, ceva de genul ăsta?”

Raymond a dat din cap.

„Corect, a spus el. Mă întreb… Vreau să spun… eu nu am copii – deci de unde aş putea eu să ştiu? –, dar îmi imaginez că nu poate fi prea uşor să stai într-un salon de opiu în Tanger, dacă ai un copil cu tine. Sau… care era celălalt lucru? Sau să lucrezi ca dealer de blackjack în Macao?”

Vorbea foarte calm, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu cumva să mă supere.

„Vreau să spun că, dacă aduni toate lucrurile pe care ea a spus că le-a făcut, nu ar acoperi o perioadă mai mare de treizeci de ani. Cu excepţia cazului în care ea a făcut-o înainte de a te fi născut, pe când era încă o adolescentă. Şi, dacă a făcut-o… ei bine, mă întreb… de unde a avut bani să călătorească? Şi nu era cam tânără pentru a merge în locurile acelea pe cont propriu, la acea vârstă? Dar tatăl tău? Unde l-a întâlnit?”

Am privit în depărtare. Erau întrebări importante, la care nu puteam răspunde. Întrebări la care nu eram sigură că aş vrea să răspund. Dar oare de ce nu mă gândisem la ele înainte?

Această conversaţie cu Raymond mi-a revenit în minte următoarea dată când am vorbit cu ea.

„Bună ziua, draga mea”, mi-a spus ea.

Mi s-a părut că aud un şuierat static sau poate zumzetul sinistru al benzilor de iluminat, dar şi un alt zgomot, ceva care suna ca zăngănitul şuruburilor când sunt scoase.

„Bună ziua, Mami”, am şoptit.

Mi-am dat seama că mesteca.

„Mănânci?” am spus.

A expirat, apoi s-a auzit un sunet groaznic, ca al unei pisici încercând să dea afară un ghem, urmat de o plesnitură umedă.

„Tutun de mestecat, mi-a spus ea dispreţuitor. Chestii groaznice – nu te-aş sfătui, dragă!”

„Mami, e foarte puţin probabil că voi încerca vreodată tutun de mestecat, nu crezi?”

„Presupun că da, a răspuns ea. N-ai fost niciodată foarte aventuroasă. Totuşi, nu renunţa până nu încerci. M-am răsfăţat cu nişte paan din când în când, pe când trăiam în Lahore”. După cum îi spusesem lui Raymond, Mami locuise în Mumbai, Taşkent, São Paulo şi Taipei. Străbătuse pe jos jungla Sarawak şi urcase pe muntele Toubkal. Avusese o audienţă cu Dalai Lama în Kathmandu şi luase ceaiul într-o după-amiază cu un maharajah din Jaipur. Şi ăsta fusese doar începutul.

S-au auzit apoi mai multe încercări de curăţare

a gâtului tutunul de mestecat îşi cerea plata. Am profitat de şansă.

„Mami, voiam să te întreb ceva. Cum… cât de în vârstă erai când m-ai avut?”

Ea a râs, dar deloc amuzată.

„Aveam treisprezece… Nu, stai… Aveam patruzeci şi nouă. Oricum, de ce îţi pasă? Ce contează pentru tine, fiica mea?” „Doar mă întrebam…”

A oftat.

„Ţi-am spus deja toate astea, Eleanor, a zis ea repede. Mi-aş dori să mă asculţi”.

A urmat o pauză.

„Aveam douăzeci, a spus ea calm. Din punct de vedere evolutiv, să ştii că este momentul ideal pentru o femeie ca să nască. Totul se aşază foarte repede la loc. Ei bine, chiar şi acum, încă mai am sânii fermi şi proeminenţi ai unui supermodel aflat la începutul carierei…”

„Mami, te rog!” am spus.

Ea a chicotit.

„Ce s-a întâmplat, Eleanor? Ţi-e jenă? Ce copil ciudat eşti! Întotdeauna ai fost. Greu de iubit, aşa eşti. Foarte greu de iubit”. Râsul ei s-a pierdut într-o tuse lungă, care suna dureros de adânc.

„Hristoase, a spus apoi, am început să mă rup”.

Era pentru prima dată, din câte îmi puteam aminti, când auzeam o notă de tristeţe în vocea ei.

„Nu eşti bine, Mami?” am întrebat.

A oftat.

„Oh, sunt bine, Eleanor, a spus ea. Când vorbesc cu tine, revin mereu la viaţă”.

M-am uitat la perete, aşteptând atacul. Aproape o simţeam pregătindu-se, gata să lovească.

„Tot singură, nu-i aşa? Nimeni cu care să vorbeşti, nimeni cu care să te joci. Şi totul doar din vina ta. Ciudata şi trista Eleanor! Prea deşteaptă ca să-ţi fie bine, nu-i aşa? Întotdeauna ai fost astfel. Şi totuşi… în atât de multe feluri, eşti incredibil, spectaculos de proastă. Nu poţi vedea nici ce-i sub nasul tău. Sau ar trebui să spun *cine*…”

A tuşit din nou.

Nu îndrăzneam să respir, aşteptând să văd ce urmează.

„Oh, sunt aşa de obosită de atâta vorbărie… E rândul tău, Eleanor. Dacă ai fi avut măcar un minimum de *savoir-faire* social, ai fi ştiut că această conversaţie ar trebui să fie un schimb de replici, un joc de tenis verbal. Nu-ţi aminteşti că te-am învăţat asta? Aşa că, haide, spune-mi – ce ai făcut săptămâna asta?”

Nu am spus nimic. Nu eram sigură că sunt în stare să vorbesc.

„Trebuie să-ţi mărturisesc, a continuat ea, că am fost surprinsă când mi-ai spus că ai fost promovată la serviciu. Întotdeauna ai fost mai

degrabă un om care se supune decât un lider, nu-i aşa, dragă?”

Ar fi trebuit oare să-i spun că eram în concediu medical? Reuşisem să evit orice discuţie legată de muncă în ultimul timp, dar ea ridicase acum problema aceasta. Ştia deja despre absenţa mea şi îmi întindea, prin urmare, o capcană? Am încercat să gândesc repede, dar la aşa ceva nu fusesem niciodată prea bună. Prea încet, Eleanor, prea târziu…

„Mami, eu… Nu sunt bine. Nu merg la serviciu momentan. Sunt în concediu medical pentru o vreme”.

Am auzit-o respirând adânc. Era şocată? Îngrijorată? Aceeaşi răsuflare a trecut prin telefon şi a ajuns, greoaie şi rapidă, la urechea mea.

„Asta e mai bună, a spus ea, oftând fericită. De ce Dumnezeu să mesteci tutun când ai putea fuma o minunată, delicioasă Sobranie?”

A tras din nou adânc din ţigară şi a vorbit din nou, părând chiar şi mai plictisită decât înainte.

„Uite, nu am prea mult timp, a spus ea, aşa că hai să scurtăm discuţia. Ce e atât de grav cu tine încât să o ştergi de la muncă? Este ceva serios? Îţi pune viaţa în pericol? Ceva incurabil?”

„Am o depresie, Mami”, am spus brusc.

Ea a fornăit.

„Chestii şi prostii! a spus. Nu există aşa ceva!”

M-am gândit la ce-mi spuseseră medicul şi

Raymond, precum şi la cât de amabil şi înţelegător fusese Bob. Îmi spusese că sora lui avusese depresie ani de zile. Nu avusesem habar.

„Mami, am spus, cât de sfidător am putut, am depresie clinică. Merg la un consilier şi analizez ce s-a întâmplat în timpul copilăriei mele şi…”

„NU!” a strigat ea, într-atât de tare şi de brusc, încât am făcut un pas înapoi.

Când a vorbit din nou, era liniştită – periculos de liniştită.

„Acum, ascultă-mă, Eleanor. Sub nicio formă nu vei discuta despre copilărie cu cineva şi în niciun caz cu aşa-numitul consilier. Mă auzi? Să nu îndrăzneşti! Te avertizez, Eleanor! În cazul în care mergi pe această cale, ştii ce se va întâmpla? Ştii ce voi face? Pauză. O să…”

Ca întotdeauna, Mami era înfricoşătoare. Dar chestia era că, de data aceasta – pentru prima dată, de fapt –, părea foarte speriată.

Capitolul 31

După câteva săptămâni, sesiunile cu Maria Temple deveniseră deja o parte naturală a rutinei mele. Era bine să mă aflu afară, în ciuda faptului că bătea vântul, aşa că m-am decis să merg pe jos în loc să iau autobuzul, ca să mă bucur cât de mult puteam de soare. Foarte multe alte persoane avuseseră aceeaşi idee. Mă simţeam bine să fac

parte dintr-o mulţime şi mi-a plăcut la nebunie să mă pierd în ea. Am aruncat douăzeci de pence în paharul de hârtie al unui om aşezat pe trotuar, alături de un câine încântător. Am cumpărat o gogoaşă cu cremă de la Greggs şi am mâncat-o pe drum. I-am zâmbit unui copil urâţel care îşi agita pumnul la mine dintr-un cărucior bătător la ochi. Observam detalii – asta era bine. Mici fragmente de viaţă – toate acestea te ajutau să simţi că şi tu ai fi putut deveni un fragment, o mică bucată de umanitate ce umplea în mod util un spaţiu, oricât de minusculă. Am cugetat la acest lucru cât timp am aşteptat să se schimbe culoarea semaforului. Apoi cineva m-a bătut pe braţ şi am tresărit. „Eleanor?”

Era Laura, arătând la fel ca de obicei, ca scoasă din cutie. Nu o mai văzusem de la slujba lui Sammy.

„Oh, bună… am spus. Ce mai faci? Îmi pare rău că nu am reuşit să vorbesc cu tine la înmormântarea tatălui tău”.

Ea a râs.

„Nu-ţi face griji, Eleanor – Ray mi-a explicat că erai un pic cherchelită atunci”, a spus ea.

Am simţit că roşesc şi m-am uitat în jos, la trotuar. Cred că băusem cam multă votcă în acea după-amiază.

Ea mi-a lovit uşor braţul.

„Nu fi prostuţă, pentru asta sunt

înmormântările, nu-i aşa? O băuturică şi un pic de socializare?” a spus ea zâmbind.

Am ridicat din umeri, încă evitându-i privirea.

„Părul tău arată bine”, a continuat ea veselă.

Am dat din cap şi mi-am ridicat privirea spre ochii ei conturaţi cu kohl.

„Mai mulţi oameni au remarcat asta, am spus eu, simţindu-mă un pic mai încrezătoare, ceea ce mă face să cred că trebuie să fi făcut o treabă foarte bună”.

„Oh, mă bucur să aud asta”, a zis ea. Poţi să treci pe la salon în orice moment, ştii! Voi încerca mereu să te primesc, Eleanor. Te-ai comportat minunat cu tatăl meu, absolut minunat”.

„El s-a comportat minunat *cu mine*, am spus. Ai fost foarte norocoasă să ai un tată atât de încântător”.

Ochii ei au început să se umple de lacrimi, dar le-a alungai clipind, ajutată fără îndoială de genele artificiale enorme lipite de-a lungul pleoapele superioare. Luminile de la trecerea de pietoni au început să licărească intermitent.

„Raymond mi-a spus cât de drag vă era amândurora, a spus ea încet, apoi s-a uitat la ceas. O, Doamne, îmi pare rău, trebuie să fug, Eleanor, am maşina parcată lângă un contor şi ştii ce se întâmplă dacă depăşeşti un minut”.

Nu aveam absolut nicio idee despre ce vorbea, dar am lăsat-o aşa.

„De fapt, mă văd cu Ray chiar în acest weekend, mi-a spus ea, atingându-mi braţul şi zâmbind. Este destul de drăguţ, nu-i aşa? L-am cam ignorat la început, dar după ce ajungi să îl cunoşti…”

A zâmbit din nou.

„Oricum, sâmbătă o să-i spun că ai întrebat de el, Eleanor”, a spus ea.

„Nu este nevoie, am răspuns, burzuluindu-mă un pic. Am luat recent prânzul cu Raymond. Ce sincronizare nefericită! Aş fi putut să-i spun eu că ai întrebat de el”.

Ea s-a uitat la mine.

„N-am fost… Nu am ştiut că voi doi sunteţi apropiaţi”, a spus ea.

„Luăm prânzul împreună săptămânal”, am spus.

„Ah, da, masa de prânz, a zis ea, părând mai fericită dintr-un motiv anume. Ei bine, după cum am spus, trebuie să fug. A fost o plăcere să te revăd, Eleanor!”

Am ridicat mâna şi mi-am luat rămas-bun de la ea. Era incredibil că reuşea să alerge cu atâta uşurinţă pe tocurile acelea. M-am temut pentru gleznele ei. Din fericire, erau solide.

Maria Temple purta astăzi colanţi galbeni şi ghete violet, până la gleznă. Colanţii galbeni, am observat, nu-i făceau gamba să arate mai bine.

„Eleanor, mă întrebam dacă am putea reveni la discuţia despre mama ta. Este probabil ceva ce am putea să…”

„Nu”, am spus.

Linişte.

„Bine, bine, nicio problemă. În acest caz, ai putea să-mi spui ceva despre tatăl tău? Nu l-ai pomenit deloc până acum”.

„Eu nu am tată”, am spus.

A urmat încă o tăcere îngrozitoare. Era foarte enervant, dar, în cele din urmă, refuzul ei de a vorbi a funcţionat. Liniştea părea să continue la nesfârşit, aşa că pur şi simplu n-am mai putut suporta.

„Mami mi-a spus că a fost… Am presupus că a fost… ei bine, ea nu mi-a spus în mod direct, când eram copil, dar, ca adult, am ajuns să înţeleg că ea a fost victima unei… agresiuni sexuale”, am spus eu, oarecum lipsită de eleganţă.

Nu a răspuns.

„Nu îi ştiu numele şi nu l-am cunoscut niciodată”, am adăugat.

Ea a scris ceva în caietul ei şi s-a uitat în sus.

„Ţi-ai dorit vreodată să ai un tată sau o figură paternă în viaţa ta, Eleanor? A fost ceva de care să îţi fie dor?”

M-am uitat la mâinile mele. Era dificil să vorbesc deschis despre aceste lucruri, scoţându-le afară pentru a fi analizate, când stăteau atât de

bine aşa cum erau, ascunse în adânc.

„Nu îţi este dor de ceva ce nu ai avut niciodată”, am spus în cele din urmă.

Citisem asta undeva şi părea să fie adevărat.

„De când mă ştiu, am fost doar eu şi… ea. Nu m-am jucat cu altcineva, nu am vorbit cu altcineva şi nici nu am amintiri din copilărie pe care să le împărtăşesc. Dar nu cred că e ceva chiar neobişnuit. Şi nu mi-a făcut niciun rău, până la urmă”.

Am simţit în stomac impactul acestor cuvinte, acide şi amare, agitându-se în interior. Ea a scris din nou ceva în caietul ei, apoi s-a uitat în sus.

„Mama ta a vorbit vreodată despre atac? Îşi cunoştea agresorul?”

„Am spus destul de clar, în prima zi când am venit aici, că nu vreau să vorbesc despre ea”, am răspuns.

Ea mi s-a adresat pe un ton blând.

„Desigur. Nu îţi face griji, nu vom vorbi despre ea, Eleanor, dacă nu doreşti să faci asta. Doar încerc să aflu mai multe despre tatăl tău şi despre sentimentele tale la adresa lui, asta-i tot”.

M-am gândit la asta.

„Nu *am* niciun sentiment în legătură cu el, Maria”.

„Te-ai gândit vreodată să încerci să-l găseşti?” a spus ea apoi.

„Un violator? N-aş crede”, am răspuns.

„Relaţia unei fiice cu tatăl ei poate influenţa uneori relaţiile sale ulterioare cu bărbaţii. Te-ai gândit la asta, Eleanor?”

Mă gândisem.

„Ei bine, am spus, Mami nu a fost foarte interesată de bărbaţi. Pe de altă parte, ea nu a fost prea interesată de nimeni, ba credea că majoritatea oamenilor sunt nepotriviţi pentru noi, indiferent de sexul lor”.

„Ce vrei să spui?” m-a întrebat Maria.

Iată-ne vorbind despre Mami, după ce refuzasem asta în mod categoric. Cu toate acestea, am realizat, spre surprinderea mea, că de fapt începeam să mă bucur când eram interogată astfel, având toată atenţia doctoriţei Temple. Poate că era lipsa contactului vizual. Mă simţeam relaxată, aproape ca şi cum vorbeam cu mine însămi.

„Chestia e, am spus eu, că ea a vrut mereu să socializăm cu oamenii care erau *amabili*, care erau *potriviţi* – vorbea foarte mult despre asta. A insistat întotdeauna să vorbim politicos, să ne comportăm cuviincios… ne-a obligat să exersăm oratoria, cel puţin o oră pe zi. Ea avea… să spunem doar că avea metode destul de *directe* de a ne corecta atunci când spuneam sau făceam ceva greşit. Ceea ce se întâmpla mai tot timpul”.

Maria a dat din cap, invitându-mă să continui.

„Ea spunea că meritǎm tot ce este mai bun şi

că trebuie să ne comportăm mereu corespunzător, chiar şi în împrejurări mai puţin fericite. Era aproape ca şi cum ar fi crezut că suntem nişte capete regale strămutate, ştii... familia unui ţar detronat sau a unui monarh răsturnat. Am încercat din răsputeri, dar n-am reuşit niciodată să arăt şi să mă port aşa cum se aştepta ea să o fac, să mă comport în mod corespunzător. Asta o făcea foarte nefericită şi foarte supărată. Nu uita, nu era vorba doar de mine. Nimeni nu era suficient de bun. Ea spunea mereu că trebuie să fim în căutarea cuiva îndeajuns de bun, am adăugat dând din cap. Presupun că aşa am ajuns aici. Încercând să găsesc pe cineva de felul acesta şi apoi simţindu-mă confuză şi făcând o mare problemă din toate".

Mi-am dat seama că tot corpul îmi tremura, de parcă eram un câine ud într-o dimineaţă rece. Maria privea în sus.

„Hai să mergem mai departe, pentru moment, a spus ea cu blândeţe. Vrei să-mi spui ceva despre ce s-a întâmplat după e» tu şi mama ta v-aţi despărţit, despre experienţa ta în sistemul de plasament? Cum a fost?"

Am ridicat din umeri.

„În gazdă... a fost bine. Nimeni nu a abuzat de mine, am avut mâncare şi ce să beau, haine curate şi un acoperiş deasupra capului. M-am dus la şcoală în fiecare zi, până când am împlinit şaptesprezece ani, apoi m-am dus la universitate.

Nu mă pot plânge cu adevărat în legătură cu nimic”.

Maria a continuat foarte blând:

„Dar celelalte nevoi ale tale, Eleanor?”

Eram surprinsă total.

„Nu cred că te înţeleg, Maria”, am spus eu nedumerită.

„Oamenii au o serie de nevoi pe care trebuie să şi le satisfacă, Eleanor, pentru a fi fericiţi şi sănătoşi. Ai precizat că nevoile tale fizice de bază – căldură, hrană, adăpost au fost satisfăcute. Dar cum rămâne cu nevoile tale emoţionale?”

Mă simţeam luată prin surprindere complet.

„Dar eu nu *am* nicio nevoie emoţională”, am spus.

Niciuna dintre noi nu a vorbit o vreme. În cele din urmă, ea şi-a dres vocea.

„Toată lumea are, Eleanor. Noi toţi – şi în special copiii mici – avem nevoie să ştim că suntem iubiţi, apreciaţi, acceptaţi şi înţeleşi…”

Nu am spus nimic. Era ceva nou pentru mine. Am lăsat această informaţie să se aşeze. Suna rezonabil, dar era un concept la care trebuia să mă gândesc îndelung în intimitatea propriei mele case.

„A existat vreodată cineva care a jucat acest rol în viaţa ta, Eleanor? Cineva despre care ai simţit că te înţelege? Cineva care te-a iubit, aşa cum erai, în mod necondiţionat?”

Primul meu impuls a fost să spun nu, desigur.

Mai mult ca sigur Mami nu se încadra în această categorie. Şi totuşi, ceva – cineva – mă sâcâia, trăgându-mă de mânecă. Am încercat să ignor senzaţia, dar ea nu dispărea… acea voce firavă, acele mâini mici.

„Eu… Da”.

„Nu e nicio grabă, Eleanor. Nu te grăbi. Ce îţi aminteşti?” Am inspirat. Din nou în casa aceea, într-o zi bună. Dungi de soare pe covor, un joc cu figuri întins pe podea, o pereche de zaruri, două birouri viu colorate. O zi frumoasă şi bună.

„Ochi căprui-deschis. Ceva cu un câine. Dar eu n-am avut niciodată un animal de companie…”

M-am simţit deodată abătută şi confuză; stomacul mi se agita şi simţeam o durere surdă în gât. Era acolo undeva o amintire, undeva adânc – dar era prea dureros să o ating.

„OK, a spus ea cu blândeţe, oferindu-mi cutia uriaşă de şerveţele, timpul aproape a expirat. Şi-a scos agenda şi a adăugat: Eşti de acord să se întâlnim săptămâna viitoare la aceeaşi oră şi să revenim asupra acestui lucru?”

Nu mi-a venit să cred. Toată munca aceea… eram atât de aproape, atât de aproape, iar ea mă arunca din nou în stradă? După tot ce îi împărtăşisem, după toate lucrurile pe care le descoperisem şi pe care eram gata să le descopăr? Am aruncat şerveţelul pe jos.

„Du-te dracu’”, i-am spus calmă.

Capitolul 32

Mânia era bună, aşa mi-a spus ea în timp ce îmi puneam haina pe mine. Iar dacă, în cele din urmă, intram în contact cu furia mea, însemna că făceam progrese serioase, descoperind şi abordând lucruri pe care le îngropasem prea adânc. Nu mă mai gândisem la asta până atunci, dar presupun că, până mai ieri, nu fusesem deloc furioasă. Iritată, plictisită, tristă, da, dar nu furioasă. Am presupus că ştia ea ce ştia; poate că lucrurile se întâmplaseră astfel încât să ajung să simt mânia. Nu era o emoţie de care să mă bucur şi, cu siguranţă, nu a fost corect să o direcţionez către Maria Temple, care, la urma urmei, îşi făcea doar treaba. Mi-am cerut scuze de nenumărate ori imediat după izbucnirea mea, iar ea a fost foarte înţelegătoare, ba chiar a părut destul de mulţumită. Cu toate acestea, nu aş fi vrut să îmi fac un obicei din a trimite la naiba oamenii. Obscenitatea este, din păcate, marca distinctivă a unui vocabular limitat.

Mai mult decât atât, încercam să descopăr o nouă rutină, dar nu era uşor. De peste nouă ani, mă trezisem, plecasem la muncă, venisem acasă. La sfârşit de săptămână obişnuiam să îmi beau votca. Niciunul dintre aceste obiceiuri nu mi-ar fi fost de folos acum. Am decis să-mi curăţ

apartamentul de la un capăt la altul. Văzusem cât de neglijent şi de plictisitor era. Arăta la fel cum mă simţeam – neiubită, neîngrijită. Mi-am imaginat cum ar fi să invit pe cineva – pe Raymond, am presupus – pentru masa de prânz. Am încercat să-l văd prin ochii lui. Puteam să-l fac să arate mai plăcut, am realizat, adăugând lucruri care nu costau mult, dar care ar fi făcut o mare diferenţă. O altă plantă de casă, câteva perne viu colorate. M-am gândit la casa Laurei, la cât de elegantă era. Ea locuia singură, avea un loc de muncă, şi chiar propria afacere. Părea să aibă cu adevărat o viaţă, nu doar o existenţă. Părea fericită. Aşadar, se putea.

Soneria m-a făcut să tresar, în toiul curăţeniei. Nu era un sunet pe care îl auzeam prea des. Ca de fiecare dată, m-am simţit uşor reticentă în timp ce trăgeam zăvorul şi deschideam uşa cu cheia şi am devenit conştientă de uşoara accelerare a bătăilor inimii şi de tremurul blând al mâinilor mele. M-am uitat peste lanţ. Un tânăr în haine sport stătea pe preşul meu, bătând din picior. Era încălţat cu adidaşi înalţi. Tot corpul său vibra de energie. Şapca îi era pusă invers. De ce? Instinctiv, am făcut un pas înapoi.

„Oliphant?” a întrebat el.

Am încuviinţat din cap temătoare. El s-a înclinat în partea laterală a uşii, ieşind din câmpul meu vizual, apoi a reapărut cu un coş imens cu

flori, învelit în celofan şi legat cu panglici. Mi l-a întins, iar eu am scos lanţul şi l-am luat de la el prudentă, temându-mă de un posibil truc. Apoi a scotocit în buzunarul hainei şi a scos un gadget electronic negru.

„Semnaţi aici, vă rog”, mi-a spus el şi mi-a înmânat un creion de plastic, pe care, din nefericire, îl ţinuse în spatele urechii.

Am semnat în felul meu specific, dar el nici măcar nu a privit.

„Salut”, a spus apoi, zburând în jos pe scări.

Nu mai văzusem atâta energie neliniştită zăvorâtă dintr-un singur trup omenesc. Un plic minuscul, ca o felicitare pentru ziua de naştere a unui hamster, era prins de celofan. În interior, o carte de vizită – albă şi simplă – cu următorul mesaj:

Fă-te bine în curând, *Eleanor – ne gândim cu toţii la tine*. *Iubire şi toate cele bune de la Bob şi toţi cei de la By Design XXX*.

Am luat coşul şi l-am pus pe masa din bucătărie. Se gândeau la mine. Când am scos celofanul, s-a revărsat imediat un miros de grădină de vară, dulce şi îmbătător. Se gândiseră la mine! M-am aşezat şi am mângâiat petalele unei gerbere roşii, apoi am zâmbit.

Am pus cu grijă florile pe masa de cafea şi mi-am continuat progresul lent prin apartament. Pe măsură ce făceam curăţenie, mă gândeam la ce însemna să ai o casă. Nu prea aveam cine ştie ce experienţă din care să mă inspir. Am deschis toate ferestrele, am căutat la radio o muzică plăcută şi am curăţat fiecare cameră în parte. Unele dintre petele de pe covor nu au ieşit, dar am reuşit să le scot pe majoritatea. Am umplut patru pungi negre cu gunoi integrame vechi, stilouri uscate, bibelouri urâte adunate de-a lungul anilor. Am făcut ordine în bibliotecă şi am pregătit o grămadă de luat (şi, în unele cazuri, de returnat) la magazinul de caritate.

Terminasem de citit recent un volum despre management, ce părea să fie dedicat psihopaţilor fără niciun pic de educaţie (o combinaţie destul de periculoasă). Mă bucurasem mereu de lectură chiar, dar nu fusesem niciodată sigură cum ar fi trebuit să aleg o informaţie corespunzătoare. Sunt atât de multe cărţi în lume – cum le-ai putea deosebi? De unde poţi să ştii care se va potrivi cu gusturile şi interesele tale? De aceea obişnuiesc să aleg prima carte pe care o văd. Nu are niciun sens să încerc să aleg. Copertele nu sunt de mare ajutor, pentru că întotdeauna evidenţiază numai lucruri bune şi am învăţat pe pielea mea că sunt rareori exacte. „Amuzantă”. „Epatantă”. „Veselă”. Nu.

Singurul criteriu pe care îl respect este acela că volumele trebuie să fie curate, iar asta înseamnă că trebuie să ignor o mulţime de materiale de la magazinul de caritate. Nu merg la bibliotecă din acelaşi motiv, deşi este evident că, în principiu şi în realitate, bibliotecile sunt adevărate palate ale minunilor, dătătoare de viaţă. Nu e vorba de voi, bibliotecilor, e vorba de mine, după cum sună zicala populară. Gândul la cărţile care trec prin atât de multe mâini nespălate – oameni care le citesc în baie, care le permit câinilor să se aşeze pe ele, care se scobesc în nas şi se şterg apoi pe pagini – mă sperie, pur şi simplu. Oameni care mănâncă chipsuri cu brânză şi apoi citesc câteva capitole fără să se spele pe mâini mai întâi. Eu pur şi simplu nu pot. Nu – eu caut cărţile cu un singur proprietar cât se poate de atent. Cărţile de la Tesco sunt frumoase şi curate. Uneori mă răsfăţ cu câteva volume de acolo în ziua de salariu.

Când am terminat, apartamentul era curat şi aproape gol. Mi-am făcut o ceaşcă de ceai şi m-am uitat de jur-împrejurul camerei de zi. Aveam nevoie să-mi pun pe pereţi câteva tablouri şi un covor sau două. Câteva plante noi. Cu regret, Polly. Florile ar fi trebuit să fie suficiente. Am respirat adânc, am luat taburetul şi l-am înghesuit într-o ladă de gunoi. M-am cam chinuit să îl bag înăuntru. În timp ce mă

luptam cu el, mă gândeam la cum trebuie fi arătat cu braţele înfăşurate în jurul unei broaşte gigantice, străduindu-mă să o pun la pământ. Am fornăit un pic, apoi am râs până când a început să mă doară pieptul. Când m-am ridicat în picioare şi am legat în cele din urmă mânerele, la radio a început un cântec pop vesel şi mi-am dat seama că mă simţeam… fericită. Era un sentiment atât de neobişnuit, de ciudat – era luminos şi calm, de parcă m-aş fi hrănit cu lumina soarelui. De dimineaţă fusesem furioasă, dar acum eram calmă şi fericită. Mă obişnuiam treptat cu gama de emoţii umane disponibile, cu intensitatea lor, cu rapiditatea cu care se schimbau. Până de curând, de câte ori emoţiile şi sentimentele ameninţau să mă zdruncine, le înăbuşeam repede. Asta îmi îngăduise să exist, dar începusem să înţeleg că aveam nevoie şi că voiam ceva mai mult decât până acum. Am dus gunoiul la parter şi, când m-am întors în apartament, am observat că mirosea a lămâie. A fost o plăcere să intru.

Mi-am dat seama că, în general, nu prea observam lucrurile din jurul meu. Era precum plimbarea din această dimineaţă spre biroul Mariei Temple: când te opreşti un moment pentru a vedea ce este în jurul tău, pentru a observa toate lucrurile mici, te simţi… mai luminos.

Poate că, dacă ai avea prieteni sau o familie, ei te-ar putea ajuta să observi lucrurile mai des. Ar

putea să ţi le arate. Am oprit radioul şi m-am aşezat în tăcere pe canapea, sorbind din ceaşca de ceai. Tot ce auzeam era briza fluierând încet prin fereastra deschisă şi doi bărbaţi râzând în josul străzii. Era o după-amiază din timpul săptămânii. În mod normal, aş fi fost la serviciu, uitându-mă la limbile ceasului, ticăind fix până la ora cinci, şi aşteptând momentul de pizza şi de votcă, apoi, vineri seara, cele trei lungi sesiuni de somn până luni. Cu excepţia shotului băut în pub, nu mai băusem niciun pic de votcă de câteva săptămâni. Crezusem întotdeauna că mă ajuta să dorm, dar, de fapt, dormeam acum mai profund decât înainte, netulburată de vise deranjante.

Un sunet electronic m-a speriat şi aproape că am vărsai ceaiul. Cineva îmi trimisese un mesaj. Am fugit în hol ca să îmi iau telefonul. Micul plic a clipit:

T găsesc mai pe seară? Mă primeşti la tine? Am o surpriză pt tn! Rx

O surpriză! i-am răspuns imediat.

Da. Eleanor O.

Nimeni nu-mi ceruse vreodată permisiunea de a mă vizita. Asistentul social îşi făcea o programare, iar cititorul de contor apărea pe

nepusă masă. Eram conştientă că vizitele anterioare ale lui Raymond nu fuseseră chiar plăcute pentru el – nici pentru mine –, aşa că am decis să repar acest lucru. Mi-am pus vesta şi am ieşit până la magazinul din colţ. Domnul Dewan şi-a ridicat privirea din ziarul pe care îl citea la auzul alertei electronice. Cred că îl distrăgea foarte mult, piuind aşa toată ziua. Mi-a zâmbit prudent. Am luat un coş şi am pus în el nişte lapte, pliculeţe de ceai Earl Grey şi o lămâie feliată, în caz că Raymond ar fi băut ceaiul astfel. Am stat mult timp pe culoare, oarecum copleşită de alegerea mea. În cele din urmă, am optat brusc pentru biscuiţii Garibaldi, aruncând în coş şi un pachet de napolitane roz – aparent, este frumos să le oferi oaspeţilor posibilitatea de a alege. M-am întrebat dacă Raymond ar fi preferat ceva apetisant, aşa că am luat şi nişte biscuiţi cu cremă şi un pachet de felii de brânză. Aveam tot ce îmi trebuia.

M-am aşezat în rând cu coşul meu. Nu voiam să trag cu urechea, dar tot am fost forţată să ascult conversaţia cuplului în faţa mea, în timp ce aşteptam să ne vină rândul. În cele din urmă, m-am simţit obligată să intervin şi să ofer asistenţă.

„Este *tagine*”, am spus.

Niciun răspuns. Am oftat şi m-am aplecat în faţă din nou.

„Tagine”, am repetat, vorbind încet şi clar şi, speram eu, cu un accent francez acceptabil.

„Scuze?” a spus femeia, fără să pară că s-ar scuza.

Bărbatul pur şi simplu se holba la mine, într-un mod cel mai bine descris ca fiind uşor ostil.

„Niciunul dintre voi nu vă puteţi aminti cuvântul pentru – după cum l-aţi descris – *vas ceramic cu capacul ascuţit*, pe care Judith – oricine ar fi ea l-a pus pe lista de cadouri pentru nunta ei, indicându-vă pe voi – aici am arătat spre femeie cu o mişcare blândă a capului –, iar asta vă determină să o descrieţi ca fiind o *vacă arogantă*”.

Acum, că mă obişnuisem, am savurat folosirea ocazională a gestului de a desena ghilimele cu degetele. Niciunul dintre ei nu a răspuns, aşa că m-am simţit încurajată să continui.

„Un tagine este un vas de gătit tradiţional, de origine nord-africană, am spus eu, ca să-i ajut, în general realizat din lut ars şi decorat cu un smalţ viu colorat. Este, de asemenea, numele tocanei care se găteşte în el”.

Bărbatul rămăsese cu gura căscată, iar cea a femeii devenise treptat o linie foarte, foarte subţire. Ea s-a întors spre el şi au început să şuşotească împreună, privind repetat în spate şi analizându-mă pe furiş. Nu s-a mai auzit nimic, dar s-au uitat urât la mine în timp ce ieşeau, după ce au plătit pentru cumpărăturile lor. Niciun cuvânt de mulţumire. Le-am făcut puţin cu mâna.

Domnul Dewan mi-a zâmbit cu căldură când am ajuns în cele din urmă la casă.

„Nivelurile de grosolănie şi lipsa totală de conştientizare a ceea ce este *comme il faut* în rândul populaţiei generale nu încetează să mă dezamăgească, domnule Dewan”, am spus, scuturând din cap.

„Domnişoară Oliphant, a spus el, zâmbind înţelegător. Ce bine îmi pare să te văd din nou! Arăţi foarte bine”.

M-am simţit strălucind auzind asta.

„Vă mulţumesc foarte mult, domnule Dewan, am spus. Mă bucur să vă văd. Ce zi plăcută este astăzi, nu-i aşa?”

El a dat din cap, zâmbind în continuare şi scanând articolele mele. Apoi, zâmbetul lui a şovăit uşor.

„Mai doriţi şi altceva astăzi, domnişoară Oliphant?”

Sticlele din spatele lui străluceau în lumina orbitoare a luminilor de deasupra, roşii şi aurii şi limpezi.

„Da! am spus. Aproape uitasem”.

M-am aplecat spre standul de ziare şi am luat un *Telegraph* – ardeam de nerăbdare să rezolv din nou cuvinte încrucişate.

M-am întors acasă, am aprins aragazul şi am aşezat ceştile de ceai. Îmi doream să fie din acelaşi

set, dar eram sigură că Raymond nu ar fi fost deranjat de acest lucru. Am feliat lămâia şi am aranjat biscuiţii în forma unei spiţe de roată, pe cea mai frumoasă farfurie a mea, cea cu flori. Am decis să păstrez ce era mai gustos pentru mai târziu. Nu era nevoie să exagerez.

Întrucât îmi cam ieşisem din mână, eram abia la jumătatea cuvintelor încrucişate când a sunat soneria, un pic mai târziu decât mă aşteptam. Întrucât foamea îmi cam dăduse târcoale, fusesem obligată să iau câţiva biscuiţi, aşa că acum lipseau câteva spiţe din roată. Păcat. Raymond ţinea o cutie de carton cu mânere într-o mână şi un sac imens, bombat, din material plastic, în cealaltă. Aproape că nu mai respira când le-a pus pe ambele jos, pe covorul din hol, fără să îi fi spus eu. A început să-şi scoată jacheta, încă gâfâind şi pufnind ca un marsuin eşuat. Fumatul ucide.

Mi-a dat apoi jacheta şi m-am uitat la ea un moment înainte să-mi dau seama că trebuia să o pun în cuier. Nu aveam nimic potrivit, aşa că am împăturit-o în patru cât de bine am putut, apoi am pus-o jos, în colţul holului. El nu părea foarte mulţumit, dar nu îmi dădeam seama de ce. Nu părea să fie un sacou scump. L-am invitat în camera de zi şi i-am oferit ceai. El era un pic agitat şi neliniştit.

„Mai târziu, poate. În primul rând, trebuie să-ţi spun despre surpriză, Eleanor”, a spus el.

M – am aşezat.

„Continuă”, am zis apoi, pregătindu-mă.

Experienţele mele cu surprizele erau limitate şi nu deosebit de pozitive. El a adus cutia de carton din hol şi a pus-o pe podea.

„Acum, trebuie să ştii că nu eşti obligată să faci asta, mi-a spus el. Mama ar fi mai mult decât fericită pentru această favoare. Mă gândeam că… ei bine…”

A deschis capacul foarte uşor, iar eu am făcut instinctiv un pas înapoi.

„Haide, dragă, a spus el, cu o voce joasă, fredonând cum nu-l mai auzisem până atunci. Nu te speria…”

A băgat mâna în cutie şi a scos de acolo cea mai grasă pisică pe care o văzusem vreodată. Era, în teorie, de un negru tăciune, până la nas şi la mustăţi, dar blana groasă îi era plină de pete golaşe, foarte palide toate. Raymond a ţinut-o aproape de piept şi a continuat să-i şoptească la ureche cuvinte de alint. Creatura părea complet neimpresionată.

„Ce părere ai?” m-a întrebat el.

M-am uitat în ochii ei verzi, iar ea s-a uitat la mine. Apoi am făcut un pas în faţă şi Raymond mi-a oferit-o. A existat un mic moment de stângăcie atunci când m-a dat-o, încercând să transfere povara ei din braţele lui în ale mele, apoi, dintr-odată, totul s-a aranjat. Am ţinut-o ca pe un copil la

pieptul meu şi mai mult am simţit decât am auzit torsul ei profund, răsunător. Ol), greutatea ei caldă! Mi-am îngropat faţa în blana ei şi am simţit-o cum întoarce capul spre mine şi-mi adulmecă blând părul.

În cele din urmă, m-am ridicat. Raymond despacheta celălalt sac, care conţinea o litieră de unică folosinţă, o pernă pufoasă care avea să servească drept pat şi o cutie mică de mâncare uscată. Pisica mi-a sărit din braţe şi a aterizat pe covor cu o bufnitură. S-a dus spre litieră, s-a lăsat pe vine şi a urinai puternic, privindu-mă cu mândrie în tot acest timp. După potop, şi-a acoperit alene urmele cu picioarele din spate, împrăştiind nisip pe podeaua proaspăt curăţată.

O femeie care ştia ce vrea şi care dispreţuia convenţiile sociale politicoase. Urma să ne înţelegem foarte bine.

Raymond a refuzat toţi biscuiţii oferiţi, până şi ceaiul. A vrut bere sau cafea, dar nu aveam niciuna, nici alta. Să ai grijă de oaspeţi era mai dificil decât crezusem. În cele din urmă, a optat pentru un pahar cu apă, pe care nici măcar nu a băut-o. Deşi, unul dintre colegii săi de apartament, salvase pisica din curtea din spate cu o noapte în urmă, mi-a spus el. Cineva o băgase într-un coş de gunoi metalic şi îi dăduse foc. Deşi auzise ţipetele când se întorcea acasă de la muncă. M-am ridicat

şi am fugit spre baie, unde am vomitat vafele roz. Raymond a bătut uşor în uşă, dar am ţipat la el să mă lase în pace. Când m-am întors, şi el, şi pisica stăteau separat pe canapea. M-am aşezat pe scaunul din faţă şi amândoi m-au urmărit cu atenţie.

„Cine ar face aşa ceva, Raymond?” l-am întrebat, când am putut vorbi în cele din urmă.

Atât el, cât şi pisica m-au privit cu tristeţe.

Javre bolnave, a spus Raymond, clătinând din cap. Deşi a adus-o acasă şi ne-am asigurat că este în regulă. Totuşi, el este alergic, aşa că nu o putem păstra. Mă gândeam să o duc la Protecţia Pisicilor sau să văd dacă mama ar mai vrea încă una, dar după aceea… Nu ştiu, m-am gândit că poate ar fi o companie plăcută pentru tine, Eleanor. Doar spune-mi, în cazul în care nu crezi asta. Nu e uşor să ai un animal de companie – ai o mulţime de responsabilităţi…”

Era complicat. Pe de o parte, nu puteam nega că mă simţeam atrasă de ea. Avea un incontestabil farmec şmecheresc, în ciuda bucăţilor lipsă din blana ei şi o atitudine nepăsătoare care ar fi topit şi cea mai dură dintre inimi. Am realizat că era o felină care nu tolera deloc prostiile. Era, în acelaşi timp, o creatură vulnerabilă, care avea nevoie să fie îngrijită. Eram în impas. Oare m-aş fi descurcat? Mi-am amintit sesiunile de consiliere, discuţiile despre analiza raţională a lucrurilor, despre

identificarea modelelor de comportament nefolositoare şi despre necesitatea de a fi suficient de curajos pentru a încerca să faci lucrurile în mod diferit. Haide, Eleanor, mi-am spus. Fii curajoasă! Nu se compară cu ce a fost, nici pe departe. Este doar o pisică, iar tu eşti o femeie matură. Eşti mai mult decât capabilă să faci asta.

„Îmi asum sarcina de a o întreţine, Raymond, am spus ferm. Această creatură va fi bine îngrijită”.

El a zâmbit.

„Sunt sigur că va fi. Pare că se simte deja aproape ca acasă”, a spus el.

Pisica era acum întinsă pe perne, aproape adormită, deşi o ureche îi zvâcnea intermitent, în timp ce asculta conversaţia.

„Cum ai de gând să-i spui?” m-a întrebat el.

Mi-am înclinat capul într-o parte în timp ce mă gândeam la asta. După un timp, Raymond s-a ridicat în picioare.

„O să trag o fugă până jos, pentru o ţigară. O să las uşa doar cu zăvorul”, a spus el.

„Nu sufla fumul spre ferestrele mele!” am strigat după el.

Când a venit înapoi, zece minute mai târziu, i-am spus că numele pisicii era Glen. El a râs.

„Gien? E un nume de băiat, nu-i aşa?”

M-am gândit la toate acele etichete roşii, la toate sticlele alea goale.

„Am numit-o aşa după un vechi prieten”, am spus.

A doua zi, m-am trezit uşor speriată când am găsit-o pe Glen culcată alături de mine, cu capul pe pernă şi cu micul corp sub pătură, la fel ca un om. Ochii ei mari şi verzi mă priveau intens, ca şi cum ar fi vrut să mă trezesc. M-a urmat în bucătărie şi i-am dat nişte apă, pe care a ignorat-o, şi câteva bucăţele de mâncare, pe care le-a înfulecat şi le-a vomitat imediat pe podeaua bucătăriei. M-am întors să caut printre materialele de curăţenie de sub chiuvetă, dar, când m-am întors, ea mânca ce vomitase.

„Bună fată, Glen”, am spus.

Îngrijire minimă.

Raymond îmi adusese doar strictul necesar pentru o noapte, aşa că, în timp ce ea sforăia tolănită pe plapumă, m-am strecurat afară şi am luat autobuzul spre un parc comercial, unde ştiam că există un magazin mare cu diverse consumabile pentru animalele de companie. I-am cumpărat un pat mai mare şi mai confortabil, o litieră corespunzătoare, cu un acoperiş pentru intimitate, patru tipuri diferite de hrană umedă şi uscată, precum şi un sac de nisip organic pentru pisici. Am mai luat o sticlă de ulei care ar fi trebuit să-i facă bine la blană – urma să amestec o linguriţă de ulei în mâncarea ei în fiecare zi. Nu-mi păsa dacă îi

creştea blana din nou sau nu, dar m-am gândit că s-ar fi simţit mult mai bine fără peticele goale. Nu mi s-a părut a fi genul care să se bucure de jucării, dar, chiar şi aşa, i-am cumpărat o minge strălucitoare şi un imens şoarece pufos, de mărimea papucului unui bătrân, umplut cu iarba mâţelor. Când m-am dus cu căruciorul la casă, mi-am dat seama că trebuia să chem un taxi ca să ajung acasă. M-am simţit foarte mândră de mine.

Şoferul nu m-a ajutat să duc până sus cumpărăturile, aşa că am făcut mai multe drumuri, până când am dus totul înăuntru, transpirând serios. Expediţia durase două ore, de la început până la sfârşit. Glen era încă adormită pe plapumă.

Mi-am petrecut ziua făcându-mi de lucru prin casă. Glen a fost o companie bună: liniştită, independentă şi în cea mai mare parte adormită. În seara aceea, în timp ce mă aşezam cu o ceaşcă de ceai să ascult o piesă de teatru la radio, ea a sărit în poala mea şi a început să-mi frământe coapsele cu labele, cu ghearele parţial scoase. Era uşor incomod, dar mi-am dat seama că o făcea de drag. După un minut şi ceva, s-a aşezat cu grijă în poala mea şi a adormit. Douăzeci de minute mai târziu, a trebuit să merg la baie, necesitate accentuată de faptul că pisica, departe de a fi zveltă, lenevea cu întreaga greutate pe vezica mea. Am încercat să mă mişc uşor într-o parte; ea s-a opus. Am încercat din nou. La a treia încercare, ea s-a ridicat în

picioare încet, şi-a arcuit spatele, apoi s-a cutremurat într-un oftat lung şi critic, înainte de a se lăsa pe podea şi de a merge legănat spre noul ei pat. După ce s-a instalat, m-a privit urât în timp ce ieşeam din cameră, menţinându-şi expresia şi când m-am întors a continuat să se încrunte la mine pe tot parcursul serii. Nu eram îngrijorată. Avusesem de-a face cu lucruri mult mai rele decât o felină iritată.

Raymond a venit din nou în vizită câteva zile mai târziu, ca să vadă cum se acomodase Glen. Îl invitasem împreună cu mama lui, mare amatoare de pisici, imaginându-mi că ei îi va face plăcere întâlnirea cu Glen. În orice caz, mai aveam o mulţime de biscuiţi rămaşi de la vizita anterioară, aşa că nu era deloc o problemă. Au ajuns într-un taxi negru, lucru care se pare că a mulţumit-o foarte mult pe doamna Gibbons.

„Şoferul a fost minunat, Eleanor, nu-i aşa, Raymond?” a spus ea.

Raymond a încuviinţat din cap şi mi s-a părut că detectez un indiciu, doar unul mic, de plictiseală, de parcă n-ar fi fost prima oară când discutaseră subiectul în timpul scurtei lor călătorii din sudul în vestul oraşului.

„Oh, nici nu putea să fie mai drăguţ de atât… m-a ajutat să intru – şi să ies! – Din taxi, a ţinut uşa deschisă în timp ce îmi luam cadrul de mers…”

„Aşa e, mamă”, a spus el, punând cadrul de mers în colţul camerei de zi, în timp ce ea se aşeza pe canapea.

În semn de protest, Glen s-a dus la culcare în patul meu imediat ce au sosit, aşa că nu puteam să o vedem mai deloc, doar un ghemotoc care sforăia uşor sub plapumă. Doamna Gibbons a fost dezamăgită, dar am lăsat-o să se uite la fotografiile de pe telefonul meu, iar eu m-am dus să fac un ceai. Raymond m-a urmat în bucătărie, sprijinindu-se pe blatul de lucru în timp ce privea cum turnam ceaiul. Apoi a pus lângă mine o pungă.

„Nu e mare lucru”, a spus el.

Am privit înăuntru. Era o cutie de carton alb de la o brutărie, legată cu o panglică. Mai era şi o cutie mică de mâncare „gourmet” pentru pisici.

„Ce drăguţ!” am spus încântată.

„Nu ştiam sigur ce îţi place şi nu voiam să vin cu mâna goală, a spus Raymond roşind. M-am gândit că, ei bine… că pari a fi genul de persoană căreia îi plac lucrurile frumoase, a spus el, uitându-se la mine. Tu *meriţi* să ai lucruri frumoase”, a spus el cu fermitate.

Asta a fost ciudat. Trebuie să recunosc că, pentru câteva momente, nu am avut nicio replică. Oare meritam lucruri frumoase?

„Ştii, Raymond, e amuzant, am spus. Faptul că am crescut cu Mami a fost foarte bulversant. Uneori, ne dădea lucruri frumoase, alteori… nu.

Adică, într-o săptămână aveam ouă de prepeliţă date prin sare aromată cu ţelină şi mâneam stridii, iar în următoarea muream de foame. Vreau să spun că eram, literalmente, lipsite de hrană şi de apă", am spus.

El a făcut ochii mari.

„Totul a fost întotdeauna extrem alături de ea, am spus, dând din cap. Tânjeam după *normalitate*. Ştii tu, trei mese pe zi, lucruri obişnuite – supă de roşii, piure de cartofi, fulgi de porumb…"

Am dezlegat panglica şi m-am uitat în interiorul cutiei. Pandişpanul dinăuntru era creat foarte artistic, fiind acoperit cu o cremă de ciocolată garnisită cu bijuterii de zmeură strălucitoare. Era un lux obişnuit, pe care Raymond îl alesese special pentru mine.

„Îţi mulţumesc", am spus, simţind că îmi dau lacrimile.

Nu prea mai puteam adăuga altceva.

„Îţi mulţumim că ne-ai invitat, Eleanor, a spus el. Mamei îi place să iasă, dar nu prea are ocazii".

„Eşti bine-venit oricând, amândoi sunteţi", am spus şi chiar vorbeam serios.

Am pus prăjitura pe o tavă alături de ceai, dar, înainte de a o ridica, Raymond a făcut onorurile. Am ieşit în spatele lui şi am observat că se tunsese.

„Cum te simţi, Eleanor? m-a întrebat doamna Gibbons, odată ce ne-am aşezat cu toţii. Raymond

mi-a spus că nu prea ai fost în apele tale”.

Avea o expresie de îngrijorare politicoasă – şi nimic mai mult – şi am realizat, plină de recunoştinţă, că el nu îi oferise niciun detaliu.

„Mă simt mult mai bine, vă mulţumesc, am spus. Raymond a fost cu ochii pe mine. Sunt foarte norocoasă”.

M-a privit surprins. Nu şi mama lui.

„Are o inimă de aur băiatul meu”, a spus ea, dând din cap.

Faţa lui Raymond semăna cu cea a lui Glen atunci când încerca, fără să reuşească, să sară de pe canapea pe pervazul ferestrei şi ştia că o privesc. Am râs.

„Te facem să te simţi prost!” am spus.

„Nu, *tu* te faci singură să te simţi prost, a spus el, trăncănind încontinuu ca o băbuţă. Mai vrea cineva ceai?”

A întins mâna după ceainic şi am văzut că zâmbea.

Cei doi Gibbons erau o companie foarte plăcută. Am fost cu toţii uşor surprinşi de cât de repede trecuse timpul când taxiul rezervat în avans a claxonat iritat o oră mai târziu, cred, iar plecarea lor a fost cam precipitată.

„E rândul tău să vii la mine, Eleanor”, mi-a spus doamna Gibbons, în timp ce se chinuia să iasă cu cadrul pe uşă, iar Raymond îşi punea rapid jacheta pe umeri.

Am încuviinţat din cap. Ea m-a sărutat repede pe obraz, cel plin de cicatrice, şi nici măcar nu am clipit.

„Vino din nou cu Raymond într-o duminică, să îţi bei ceaiul, să stai o vreme”, a şoptit ea.

Am dat din cap din nou.

După aceea, Raymond s-a mişcat greoi pe lângă mine şi, înainte de a putea face ceva, s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz la fel cum făcuse mama lui.

„Ne vedem la serviciu”, a spus el, manevrând-o atât pe ea, cât şi roţile cadrului ei într-o manieră foarte precară.

Mi-am pus mâna pe faţă. Cei doi Gibbons erau o familie destul de pupăcioasă – se pare că aşa erau unele familii.

Pe când spălam ceştile şi farfuriile, Glen a decis, în cele din urmă, să-şi facă apariţia.

„Nu ai fost foarte sociabilă, Gien”, am spus.

Ea s-a uitat la mine şi a mieunat scurt, nu un mi-au adevărat, ci mai mult un ciripit ciudat. Înţelesul acestuia – şi anume că nu-i păsa nici cât negru sub unghie – a fost foarte clar. Am pus cu lingura în castronul ei mâncarea specială pentru pisici pe care o adusese Raymond. Aceasta a fost întâmpinată cu mare entuziasm, deşi, cu părere de rău trebuie să spun, manierele ei la masă aduceau cu cele ale binefăcătorului ei.

Raymond lăsase la mine ziarul de scandal pe

care îl citea, pe scaunul din camera de zi – din păcate, purta de multe ori unul făcut sul în buzunarul de la spate. L-am răsfoit, gândindu-mă că poate aş fi putut găsi câteva cuvinte încrucişate bune, şi m-am oprit la pagina nouă, atrasă de titlu.

Glasgow Evening Times

Ştiri din divertisment

Pilgrim Pioneers descoperă America: formaţia din Glasgow tinde să fie „mai grozavă decât Biffy”.

Formaţia scoţiană Pilgrim Pioneers sărbătoreşte în această săptămână, după ce a ajuns pe locul cinci în Top 100 American Billboard. Formaţia celor patru bărbaţi din Glasgow doreşte să cucerească piaţa din Statele Unite după ani de concerte locale în puburi şi cluburi. Melodia „Don’t Miss You”, scrisă după plecarea furtunoasă a fostului lor vocalist, a fost aleasă luna trecută de un insider al industriei, prin intermediul YouTube. De atunci, a fost difuzată pe timpul nopţii de-a lungul Statelor Unite, fiind coloana sonoră a unei reclame cu un buget exorbitant a unei companii de telecomunicaţii. Formaţia urmează să plece în Statele Unite luna viitoare, pentru un turneu de la est la vest.

Citind acestea, am simţit că mă întorc brusc în alt loc, ca o altă persoană: persoana care încercasem să fiu. Vedeam schimbările pe care încercasem să le fac pentru mine şi viaţa mea şi nu reuşisem. Cântăreţul nu fusese niciodată motivul; Maria Temple mă ajutase să văd asta. În nerăbdarea mea de a mă schimba, de a mă conecta cu cineva, mă concentrasem asupra unui lucru greşit, asupra unei persoane greşite. Cu privire la acuzaţia de a fi un dezastru catastrofal, o fiinţă umană ratată, începusem să pledez, cu ajutorul Mariei, ca fiind nevinovată.

Povestea nu menţiona ce făcea Johnnie Lomond acum. Chiar nu conta. Am pliat ziarul puteam să-l folosesc la litiera lui Glen mai târziu.

@johnnieLrocks 7 ore Felicitări maxime tipilor veşti foarte tari şi binemeritate. Foarte fericit pentru ei #sua #foarte tare [niciun like]

@johnnieLrocks 44 m Futu-i. Futu-i. Futu-i. [şters mai târziu]

Capitolul 33

Maria părea să fie într-o stare de spirit bună atunci când am ajuns la biroul ei, iar eu mă simţeam la fel.

A fost un efort să-mi fixez creierul în starea de

alertă atunci când ea a început să vorbească din nou despre trecut.

„Noi nu am prea vorbit despre foc. Mă întrebam... ai fi în regulă să vorbeşti puţin despre asta?”

Am dat din cap precaută.

„Bun. Acum, poţi să încerci să închizi ochii, Eleanor? Uneori este mai uşor să accesezi amintirile în acest fel. Inspiră adânc şi dă totul afară. Grozav. Încă o dată... bun. Acum, vreau să te gândeşti la trecut. Eşti acasă şi este ziua dinainte de incendiu. Ce îţi aminteşti? Nu te grăbi...”

Mă simţisem atât de uşoară şi de liberă mai devreme, atât de concentrată asupra mea, încât nu avusesem ocazia să mă pregătesc în mod corespunzător pentru acest lucru. În timp ce închideam ochii şi expiram, iar Maria număra, am realizat îngrijorată că, până să mă dezmeticesc, creierul meu începuse deja să acceseze amintiri din locuri în care nu voiam să ajung, invadând rapid camerele înainte de a avea vreo şansă de a le bloca. Îmi simţeam corpul greu, în contrast cu mintea, care plutea ca un balon, pe unde nu o puteam ajunge. Cu toate acestea, fiindcă se întâmpla acum, am acceptat cu seninătate. Era o anumită plăcere în a ceda controlul.

„Mami. E furioasă. Mami a dormit, dar noi am trezit-o din nou. Mami s-a săturat de noi”.

În timp ce povestesc aceste lucruri, simt lacrimi pe obraji, dar nu sunt foarte tristă. Este ca şi cum as descrie un film.

„E minunat, Eleanor, te descurci foarte bine, mi-a spus Maria. Poţi să-mi povesteşti mai multe despre Mami?”

Vocea mea devine firavă.

„Nu aş vrea”, spun eu.

„Te descurci grozav, Eleanor. Hai să încercăm să continuăm. Aşa… despre Mami…?”

N-am spus nimic mult timp, permiţându-i minţii mele să ajungă în acea casă acolo unde era nevoie, eliberând amintirile ca pe nişte păsări captive. În cele din urmă, am şoptit două cuvinte.

„Unde-i Marianne?”

Capitolul 34

Duminică. A trebuit să ies din casă la ora douăsprezece ca să mă întâlnesc cu Raymond pentru masa de prânz. Glen dormita în noul ei pat şi am profitat de moment ca să-i fac şi alte poze cu telefonul mobil. În ultima pozăîşi acoperea ochii cu o lăbuţă, de parcă ar fi vrut să se apere de lumină. Am îngenuncheat pe podea lângă ea şi mi-am îngropat faţa în cel mai mare petic de blană. Ea s-a încovoiat un pic, apoi a început să toarcă mai tare. I-am sărutat blana moale din vârful capului. „Ne vedem mai târziu, Glen, am spus. Nu stau mult”.

Ea nu părea deloc afectată de plecarea mea iminentă. Gând eram pe punctul de a ieşi, am deschis uşa cât de discret am putut şi m-am furişat în camera de zi, ca să văd dacă încă mai doarme. Am găsit-o pe şoarecele imens umplut cu iarba-mâţei: atât ea, cât şi rozătorul m-au privit, cu ochi strălucitori. Cu labele din faţă, Glen frământa energic umerii şoarecelui. Am lăsat-o în pace. De la ultima şedinţă, nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la Marianne. Marianne, Marianne, Marianne; am întors numele pe toate părţile în mintea mea, ca o monedă între degete. Doctoriţa Temple îmi ceruse să mă pregătesc să vorbesc din nou despre ea la următoarea întâlnire. Mă întrebam cum m-aş fi simţit. Oare e mai bine să ştii decât să nu ştii? De discutat.

Raymond, greu de tulburat cu întrebări filosofice, era deja acolo când am ajuns la Black Dog, citind *Sunday Mail* şi sorbind dintr-o halbă.

„Îmi pare rău că am întârziat”, i-am spus.

Faţa lui era mai palidă decât de obicei, iar când s-a ridicat să mă îmbrăţişeze, am simţit atât miros de bere veche, cât şi de bere nouă, în plus faţă de duhoarea obişnuită de ţigări.

„Cum stă treaba?” m-a întrebat el, cu vocea sunând disonant.

„Ce mai faci?” am zis.

Nu arăta prea bine. A gemut.

„Ca să fiu sincer, aproape că îmi venea să-ţi

dau mesaj ca să anulăm, a spus el. Am stat până târziu azi-noapte”.

„Tu şi Laura aţi ieşit la o întâlnire?” am întrebat.

S-a holbat la mine.

„Cum naiba de ştii asta?” m-a întrebat el, cu un aer neîncrezător.

Mi-am amintit un gest pe care îl văzusem la Billy, la birou, şi mi-am bătut nasul cu degetul arătător, cu un aer atotştiutor. El a râs.

„Cred că s-ar putea să ai un pic dintr-o vrăjitoare în tine, Eleanor”, a spus el.

Am ridicat din umeri. Chiar aveam o pisică neagră ca să dovedesc asta.

„M-am întâlnit întâmplător cu Laura acum ceva timp, i-am explicat. Mi-a spus că vă vedeţi”.

A luat o înghiţitură mare de bere.

„Corect. M-a tot contactat, întrebându-mă dacă vreau să ne vedem. Am fost la un film noaptea trecută şi am băut câteva pahare după aceea”.

„Sună bine, am spus. Aşadar, e prietena ta acum?”

El i-a făcut semn chelnerului să-i aducă o altă halbă.

„Laura este o fată frumoasă, a spus el, dar nu cred că o să ne mai vedem”.

Un chelner i-a adus lui Raymond o altă bere şi un meniu, iar eu am cerut un Dandelion and Burdock. A fost destul de straniu să aflu că nu

aveau, având în vedere că era un bar modern din centrul oraşului, aşa că a trebuit să mă descurc cu un Dr Pepper.

„De ce nu? am spus. Laura este foarte fermecătoare”.

Raymond a oftat.

„Este ceva mai complicat decât atât, Eleanor, a spus el. Cred că, probabil, e un pic… cam scumpă pentru mine acum, dacă înţelegi ce vreau să spun?”

„Nu, chiar nu înţeleg”, am spus.

„Nu e genul meu, ca să fiu sincer. A băut zgomotos o gură de bere, apoi a adăugat: Vreau să spun, aparenţele sunt importante, desigur, dar mai trebuie să şi râzi, să te şi bucuri de compania celuilalt, înţelegi? Nu sunt sigur că eu şi Laura avem atât de multe în comun”.

Am ridicat din umeri, fără să ştiu cum să-i răspund. Nu era deloc zona mea de experienţă. Am tăcut amândoi câteva momente.

Arăta teribil de palid şi de stânjenit. Simptomele clasice ale mahmurelii. Din fericire, n-am suferit niciodată de aşa ceva, fiind binecuvântată cu o constituţie de fier.

Am comandat o omletă pregătită de bucătarul-şef, Arnold Bennett, iar Raymond a ales micul dejun complet, cu ceva pâine prăjită în plus.

„Am băut o groază de Jack Daniel’s cu Deşi după ce am ajuns acasă noaptea trecută, a

explicat el. Asta ar trebui să-l absoarbă”.

„Nu-ţi face un obicei din a bea, Raymond, am spus cu tristeţe. Doar nu vrei să ajungi ca mine, nu-i aşa?”

Raymond mi-a luat braţul şi l-a reţinut o vreme.

„Te descurci bine, Eleanor”, a spus el.

Când a venit cu mâncarea, am încercat să nu mă uit la Raymond în timp ce mânca. Nu era o privelişte prea plăcută. Mă întrebam ce făcea Glen. Oare ar fi fost posibil să o scot undeva, într-un loc ca acesta, şi să stea într-un fel de scaun înalt la masă, cu noi? Nu aveam nimic împotriva acestui lucru, dar putea exista un mic contingent închis la minte şi contra pisicilor, care s-ar fi putut plânge.

„Uite, Raymond!” i-am spus, împingându-i telefonul în faţă.

S-a uitat la primele patru imagini.

„Ah, ce drăguţ, Eleanor, a spus el. Pare că s-a instalat perfect în casa ta”.

„Continuă să te uiţi”, i-am spus.

A trecut prin poze cu un aer plictisit; îmi dădeam seama că îşi pierduse interesul. Mărgăritare înaintea porcilor.

În timp ce aşteptam cafeaua, am continuat să discutăm despre chestiuni neînsemnate. Când aceasta a sosit, conversaţia s-a oprit un moment, iar Raymond a vărsat un plic de zahăr pe masă. Apoi a început să adune granulele cu degetul

arătător, fredonând la întâmplare, aşa cum făcea când se simţea neliniştit. Cuticulele îi erau roase, iar unghiile nu erau foarte curate – Raymond putea fi atât de enervant uneori.

„Eleanor, a spus el, uite, am ceva să-ţi spun şi trebuie să-mi promiţi că nu o să te superi pe mine”.

M-am lăsat pe spate şi am aşteptat să continue.

„Am făcut câteva cercetări online despre mama ta, despre ce s-a întâmplat atunci”.

M-am uitat la boabele de zahăr. Cum puteau fi atât de mici şi totuşi cu unghiuri atât de perfecte?

„Eleanor? a continuat el. Nu sunt sigur dacă ceea ce am găsit este corect, dar am căutat pe Google informaţii despre incendiere, adăugând anul în care s-a întâmplat şi Londra, şi există câteva articole de ziar pe care poate ai dori să arunci o privire. Dacă nu vrei, nu o să facem asta. Am vrut doar să ştii că... în caz că... ei bine, în cazul în care te răzgândeşti şi vrei să afli”.

Preţ de un moment, m-am dus în locul fericit din mintea mea, locul pufos, în tonuri de roz şi alb, cu sitari şi cu izvoare care murmură blând şi, acum, cu o pisică pe jumătate cheală torcând zgomotos.

„Unde ai spus că era mama ta?” m-a întrebat el foarte blând.

„Nu ştiu, am bolborosit. Ea este cea care mă

contactează. Niciodată nu e invers”.

Am încercat să îi citesc expresia. Uneori mi se pare greu să descifrez expresiile oamenilor. Cuvintele încrucişate suni mult, mult mai uşoare. Dacă ar fi trebuit să interpretez ce se citea pe faţa lui, aş fi spus: tristeţe, milă, frică. Nimic bun. Dar sentimentul de dincolo de toate acestea era unul de bunătate, de blândeţe. Era trist şi îi era frică pentru mine, dar nu m-ar fi rănit – era clar că nu avea nici cea mai mică dorinţă de a face acest lucru. M-am liniştit.

„Uite, nu vom mai vorbi despre asta niciodată, OK? Am vrut doar să-ţi spun că… dacă ceva ajunge la tine… când eşti la consiliere sau altundeva… S-ar putea să-ţi dau nişte răspunsuri, ştii? Dar numai dacă le vrei”, a adăugat repede.

M-am gândit la asta. Începeam să simt vagi fiori de iritare.

„Raymond, am spus eu, chiar nu cred că e corect din partea ta să încerci să mă direcţionezi spre acest lucru înainte de a fi gata. Fac progrese serioase de una singură, ştii?” i-am spus.

Ai răbdare, *Marianne*. *Vin*. M-am uitat la faţa lui, care acum era şi mai palidă decât înainte. Rămăsese cu gura larg deschisă, iar ochii îi erau sticloşi şi obosiţi. Nu era foarte atrăgător arătând astfel.

„Nu eşti singura persoană care ştie să folosească un motor de căutare. E viaţa mea, iar

când o să fiu bine şi suficient de pregătită, voi fi mai mult decât capabilă să... – I-am oferit una dintre privirile mele directe ... să aflu ce mi s-a întâmplat mai exact”.

A dat din cap şi a încercat să vorbească. Dar am ridicat mâna, cu palma îndreptată înainte, ca să-l opresc. A fost un gest foarte nepoliticos şi trebuie să recunosc că am simţit un fior de plăcere interzisă atunci când am făcut-o. Am continuat să fac asta în timp ce luam o înghiţitură mare din paharul cu Dr Pepper. Din păcate, fiind aproape gol, paiul a făcut un zgomot foarte neplăcut, dar cred că am reuşit să-mi transmit punctul de vedere foarte clar.

După ce mi-am terminat băutura, am prins privirea chelnerului şi i-am făcut semn să îmi aducă nota. Raymond îşi sprijinea capul în mâini, fără să spună ceva. Am simţit un val de durere în piept. îi rănisem sentimentele... Raymond. Mi-am pus mâna la gură şi am simţit cum mă năpădesc lacrimile. El s-a uitat la mine, apoi s-a aplecat şi mi-a luat ambele mâini, destul de posesiv, în ale sale. Apoi a oftat.

„Îmi pare atât de rău!”

Am rostit amândoi aceste cuvinte, exact în acelaşi timp. Am încercat din nou şi s-a întâmplat acelaşi lucru. Am început să râd, apoi a făcut-o şi el. La început, în hohote scurte, apoi din ce în ce mai lungi. Era un râs corect, autentic, genul care îţi

scutură tot corpul. Gura îmi era larg deschisă, respiraţia uşor şuierătoare, iar ochii strâns închişi. Mă simţeam vulnerabilă, şi totuşi foarte relaxată şi în siguranţă. Mi-am imaginat că, dacă aş fi vomitat sau aş fi mers la toaletă în faţa lui, ar fi fost acelaşi lucru.

„Uite, e numai vina mea, a spus el când ne-am calmat, în cele din urmă. Îmi pare rău dacă te-am supărat, Eleanor. Nici n-ar fi trebuit să vorbim despre asta, mai ales astăzi, când sunt mahmur… creierul meu e praf, a spus el. Ai dreptate. Este treaba ta şi doar decizia ta. Sută la sută”.

Încă îmi ţinea mâinile şi era extrem de plăcut.

„E în regulă, Raymond, am spus şi chiar vorbeam serios. Îmi pare rău dacă am exagerat. Ştiu că eşti un om bun, care îmi vrea binele, şi că doar ai încercat să mă ajuţi”.

Am riscat un mic zâmbet, văzând expresia de uşurare de pe faţa lui. Mi-a eliberat uşor mâinile. Nu-i observasem ochii până atunci. Erau verzi, presăraţi cu pete maro. Foarte neobişnuit. El a zâmbit din nou, apoi şi-a pus palmele pe faţă şi şi-a frecat-o, mârâind uşor.

„Hristoase! a exclamat el. Nu-mi vine să cred că trebuie să merg la mama acum, ca să am grijă de pisici. Nu vreau decât să mă târăsc înapoi în pat şi să dorm până marţi”.

Am încercat să nu zâmbesc şi am plătit nota – el a protestat, dar am profitat din plin de starea lui

de slăbiciune.

„Vrei să vii cu mine? m-a întrebat el apoi. I-ar plăcea să îi vadă”.

Nici măcar nu m-am gândit.

„Nu, mulţumesc, nu astăzi, Raymond, am spus. Probabil că Glen a avut deja un scaun până acum şi nu-mi place să-i ţin materiile fecale în tavă mai mult de o oră sau două, în cazul în care ar avea nevoie să urineze din nou după aceea”.

Raymond s-a ridicat repede.

„Trag o fugă până la toaletă domnilor”, a spus el.

Am cumpărat nişte mâncare de pisici pentru Glen în drum spre casă. Ce vreau să spun despre ea este că, în ciuda felului ei spontan de a fi, simt că mă iubeşte. Ştiu că e doar o pisică. Dar tot dragoste este – animale, oameni... Este o iubire necondiţionată, ceea ce o face să fie atât cel mai simplu, cât şi cel mai dificil lucru din lume.

Uneori, după sesiunile de consiliere, voiam cu disperare să cumpăr votcă, o cantitate mare, pe care s-o iau acasă şi s-o beau pe toată – dar în cele din urmă nu o făcusem. Nu mai puteam dintr-o mulţime de motive, iar unul era că, dacă eu nu aş fi fost aptă, n-ar fi avut cine să o hrănească pe Glen. Ea nu era în măsură să aibă grijă de ea. Avea nevoie de mine.

Această nevoie a ei nu era nicidecum o povară.

Era un privilegiu. Eram responsabilă. Alesesem să mă aflu într-o situaţie care mă făcea responsabilă. Să am grijă de ea, o creatură mică, dependentă, vulnerabilă era un lucru normal şi nici măcar nu trebuia îmi bat capul cu asta. Era precum respiraţia.

Pentru unii oameni.

Capitolul 35

După un timp, am mărit numărul sesiunilor noastre de consiliere, stabilind să ne vedem de două ori pe săptămână, lucru care a sunat exagerat atunci când Maria l-a propus prima oară – dar am constatat apoi, spre surprinderea mea, că abia dacă era de ajuns.

Speram să nu mă transform într-unul dintre acei oameni dornici de atenţie, care se plâng întotdeauna cu voce tare despre ce li se întâmplă şi despre problemele lor. Plictisitor.

Mă obişnuisem treptat să vorbesc despre copilăria mea, după ce petrecusem cea mai mare parte a celor treizeci de ani ai mei evitând cu mare grijă subiectul. Cu toate acestea, de fiecare dată când apărea subiectul Marianne, îl ocoleam cu atenţie. Înainte de fiecare sesiune, îmi spuneam că *venise* momentul potrivit pentru a vorbi despre ea, însă pur şi simplu nu reuşeam să fac acest lucru. În ziua aceea, doctoriţa Temple mă întrebase din nou

despre Marianne şi, când am scuturat din cap, îmi sugerase că ar putea fi util să mă gândesc la copilăria mea ca la două perioade distincte: *înainte* şi *după* incendiu, ca o modalitate de a ajunge la subiectul Marianne. Da, am spus, ar putea fi de ajutor. Deşi era foarte, foarte dureros.

„Aşadar, care este cea mai fericită amintire de dinainte de incendiu?” m-a întrebat ea.

M-am gândit mult. Au trecut astfel câteva minute bune.

„Îmi amintesc diferite momente, mici fragmente, dar nu mă pot gândi la o întâmplare completă, am spus. Nu, stai. Un picnic, la şcoală. Trebuie să fi fost sfârşitul semestrului sau ceva de genul ăsta – eram cu toţii afară, în orice caz, la soare”.

Nu am putut avansa şi cu siguranţă că nu era o amintire completă.

„Ce crezi că s-a întâmplat în ziua aceea, ce te-a făcut să te simţi atât de fericită?” m-a întrebat ea cu blândeţe.

„M-am simţit… în siguranţă, am spus. Şi am ştiut că Marianne era şi ea în siguranţă”.

Da, asta era. Marianne – nu te gândi prea profund –, asta era, copiii din creşa ei erau şi ei acolo în ziua aceea. Aveam cu toţii un prânz la pachet, sandviciuri cu brânză şi un măr. Lumina soarelui, picnicul… Marianne şi cu mine am plecat împreună acasă după şcoală, aşa cum o făceam

întotdeauna, mergând cât de încet puteam şi povestindu-ne una alteia despre ziua pe care o avusesem. Drumul spre casă nu era lung. Niciodată nu aveam suficient de mult timp. Ea era amuzantă, având talent la mimică. M-a durut să-mi amintesc cât de mult mă făcea să râd.

Şcoala fusese un loc de refugiu. Cadrele didactice te întrebau de ce aveai tăieturi şi vânătăi şi te trimiteau la asistentă să se ocupe de ele. Infirmiera îţi pieptăna părul uşor, foarte uşor, spunându-ţi că poţi păstra elasticul pentru că fuseseşi o fată bună. Mesele şcolare. Mă puteam relaxa la şcoală, ştiind că Marianne era la grădiniţă, în siguranţă şi la căldură. Cei mici aveau propriile cuiere speciale, unde stăteau hainele lor. Lui Marianne îi plăcea mult acolo.

La puţin timp după picnic, Mami a aflat că doamna Rose întrebase despre vânătăi. După aceea, am făcut şcoală acasă, întreaga zi, întreaga săptămână – nu mai aveam ore doar de la nouă la patru, de luni până vineri. Din ce în ce mai rău, din ce în ce mai rapid, din ce în ce mai cald. Mi-am făcut-o cu mâna mea, ca de obicei, e doar vina mea, proasta de Eleanor, şi cel mai rău e că am târât-o şi pe Marianne în asta. Ea nu a făcut nimic rău. Ea nu făcuse nimic rău, niciodată.

Doctoriţa Temple a împins şerveţelele spre mine şi mi-am şters lacrimile de pe obraji.

„Ai menţionat-o mult pe Marianne, a spus ea

cu blândeţe, când ai vorbit despre viaţa ta de zi cu zi”.

Eram gata s-o spun cu voce tare.

„E sora mea”, am spus.

Am rămas tăcute preţ de un moment şi am lăsat cuvintele să capete formă. Iat-o: Marianne. Sora mea mai mică. Piesa mea lipsă. Prietenul meu absent. Lacrimile îmi curgeau acum pe obraji şi Maria m-a lăsat să plâng în hohote, până când am fost gata să vorbesc.

„Nu vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat cu ea, am spus. Nu sunt pregătită să fac asta!”

Maria Temple era foarte calmă.

„Nu-ţi face griji, Eleanor. Vom lua totul pas cu pas. Să admiţi faptul că Marianne este sora ta este un lucru foarte important. Vom ajunge şi la restul, în timp”.

„Aş vrea să pot vorbi despre asta acum, am spus furioasă pe mine. Dar nu pot”.

„Desigur, Eleanor, a spus ea calm, apoi s-a oprit. Crezi că se întâmplă asta pentru că *nu-ţi poţi* aminti ce s-a întâmplat cu Marianne? Sau pentru că nu vrei?”

Vocea ei era foarte blândă.

„Nu vreau”, am spus încet, în linişte.

Am pus coatele pe genunchi şi mi-am lăsat capul în mâini.

„Fii blândă cu tine însăţi, Eleanor, mi-a spus Maria. Te descurci incredibil de bine”.

Aproape am râs. Cu siguranţă nu simţeam deloc că făceam bine ceva. Înainte şi după incendiu. Ceva fundamental dispăruse în flăcări: Marianne.

„Ce fac? i-am spus, dintr-odată disperată să merg mai departe, pentru a-mi fi mai bine, pentru a putea trăi. Cum pot remedia acest lucru? Cum pot să mă *repar*?”

Doctoriţa Temple a pus jos stiloul şi mi-a vorbit ferm, dar cu blândeţe.

„O faci deja, Eleanor. Eşti mai curajoasă şi mai puternică decât ai idee. Continuă!”

Când mi-a zâmbit, toată faţa i s-a încreţit în linii calde. Am coborât capul din nou, disperată să-mi ascund emoţia care ardea acolo. Nodul din gât. Înţepăturile mai multor lacrimi, ghemul de căldură. Eram în siguranţă acolo. Aveam să vorbesc mai multe despre sora mea în curând, oricât de greu ar fi fost.

„Ne vedem săptămâna viitoare, atunci?” am spus.

Când m-am uitat în sus, ea încă zâmbea.

Mai târziu în ziua aceea, mă uitam împreună cu Glen la un joc de la televizor, în care mai multe persoane, cu o înţelegere în mod fatal eronată a statisticilor (în mod specific, a teoriei probabilităţii), alegeau diverse cutii numerotate, fiecare conţinând câte un cec, în speranţa descoperirii

unei sume de şase cifre. Cu toţii îşi bazau selecţiile pe factori ridicol de nefolositori, cum ar fi data naşterii lor sau a unei persoane de care le păsa, numărul casei sau, cel mai deplasat dintre toate, „un sentiment bun” cu privire la un anumit număr întreg.

„Oamenii sunt idioţi, Glen”, am spus, sărutându-i creştetul capului, apoi îngropându-mi faţa în blana ei, care crescuse din nou cu o asemenea splendoare, încât acum îşi putea permite să o lase pe hainele mele şi pe mobilier, într-un abandon vesel.

Ea a tors cumva în asentimentul meu. Apoi, soneria a sunat. Glen a căscat extravagant, apoi a sărit din poala mea. Nu aşteptam pe nimeni. Am rămas în faţa uşii, gândindu-mă că ar fi trebuit să instalez un vizor, ca să ştiu cine suna dinainte să deschid. Am găsit teatralitatea banală a momentului destul de plictisitoare. Cine era în spatele uşii? Plictisitor. Nu-mi place pantomima – prefer să am la dispoziţie toate informaţiile relevante, cât mai repede posibil, astfel încât să-mi formulez răspunsul. Am deschis uşa şi l-am văzut pe Keith, fiul lui Sammy, stând în prag, cu o expresie nervoasă. Destul de surprinzător. L-am invitat înăuntru.

Când Keith s-a aşezat pe canapea, cu o ceaşcă de ceai, Glen dispăruse deja. Era clar că se bucura cu adevărat doar de propria companie. Pe a mea o

tolera, dar, fundamental vorbind, era o pustnică adevărată, la fel ca J.D. Salinger sau Unabomber.

„Mulţumesc pentru ceai, Eleanor. Din păcate, nu pot sta mult, a spus Keith, după ce am finalizat schimbul de amabilităţi obişnuite. Soţia mea trebuie să ajungă la Zumba în seara asta, aşa că trebuie să mă întorc la copii”.

Am dat din cap, întrebându-mă cine era Zumba.

El a băgat mâna în rucsacul pe care îl avea cu el, a dat deoparte un laptop, apoi a scos un pachet, ceva înfăşurat într-o pungă de transport – Tesco, am observat cu mulţumire.

„Am început să dăm din lucrurile tatii, a spus el, uitându-se direct la mine şi păstrând un ton egal, de parcă şi-ar fi spus lui însuşi să fie curajos. Nu e mult, dar ne-am întrebat dacă l-ai dori, ca amintire… Raymond spunea cât de mult l-ai admirat, după ce l-ai ajutat pe tata…”

Cuvintele i s-au oprit în gât şi vocea i s-a stins. Am despachetat cu atenţie pachetul. Era frumosul pulover roşu, cel cu care Sammy fusese îmbrăcat în ziua când eu şi Raymond îl găsiserăm pe stradă. Încă puteam simţi izul slab de mere, whisky şi dragoste, iar când l-am strâns în palme, m-a învăluit o senzaţie de delicateţe şi de căldură, blânda şi exuberanta Sammyciune. Keith era la fereastră şi se uita afară, spre stradă, gest pe care îl înţelegeam complet. Atunci când te lupţi din

răsputeri să-ţi gestionezi emoţiile, devine de nesuportat să fii martorul emoţiilor altora, să încerci să te ocupi şi de *ale lor*. El nu putea face faţă lacrimilor mele. Îmi amintesc, îmi amintesc.

„Vă mulţumesc”, am spus.

El a dat din cap, cu spatele încă spre mine. Era evident că totul era acolo, pentru noi amândoi, dar am ales să rămână nespus. Uneori, aşa e cel mai bine.

După plecarea lui Keith, am pus puloverul pe mine. Era mult prea mare, desigur, dar mă puteam să înfăşură în el ori de câte ori aveam nevoie. Cadoul de despărţire al lui Sammy.

Capitolul 36

Ca să ajung la biroul Mariei Temple, trebuia să iau autobuzul spre oraş, apoi să fac o scurtă plimbare pe jos. Abonamentul meu expirase şi aveam toate simptomele *Weltschmerz*, de anomie, pentru că nu mă deranjasem să-l reînnoiesc cu o săptămână în urmă. Marianne. Orice altceva era o banalitate. Am lăsat două lire în caseta conducătorului auto, fără să îmi pese nici cât negru sub unghie că avea un autocolant urât care anunţa că *nu se dă rest* şi că, prin urmare, sacrificasem inutil douăzeci de pence. Cui îi mai păsa de douăzeci de pence când erau atâtea lucruri mult mai importante?

Toate scaunele erau deja ocupate, ceea ce însemna că trebuia să mă aşez lângă un străin. Aveam o stare de spirit diferită, aşa că am savurat jocul: aveam la dispoziţie zece secunde pentru a scana pasagerii şi pentru a selecta cea mai zveltă, mai sănătoasă şi mai curată persoană lângă care să mă aşez. Dacă alegi greşit, călătoria de cincisprezece minute spre oraş poate fi o experienţă nu tocmai plăcută – ajungi fie să fii strivită lângă un grăsan lăbărţat, fie să respiri pe gură ca să reduci pătrunderea duhorii unui trup nespălat. Asta era distracţia călătoriei cu transportul public.

Totuşi, în ziua aceea nu mi-a făcut nicio plăcere să joc acest joc, aşa că pur şi simplu m-am aşezat cât mai aproape posibil de partea din faţă, neţinând cont de meritele sau dezavantajele tovarăşului meu. Am avut noroc – era o femeie în vârstă, uşor durdulie, dar nu într-un mod neplăcut, care mirosea a fixativ şi era în lumea ei. Bun.

A coborât la următoarea staţie, apoi am avut locul doar pentru mine. Imediat au urcat mai mulţi oameni şi am privit un tânăr chipeş – înalt, subţire, cu ochii căprui, disproporţionat de mari – jucând jocul de scanare pentru a selecta un scaun. Aş fi vrut să stea lângă mine, fiind sigură că nu era nici nebun, nici urât mirositor. Cu toate acestea, el a trecut pe lângă scaunul meu şi s-a aşezat pe cealaltă parte a autobuzului, lângă un om scund,

cu aspect dur, purtând o jachetă sport. Nu-mi venea să cred! Doi oameni au urcat la următoarea staţie – unul s-a dus la etaj, iar celălalt, încă o dată, a evitat scaunul liber de lângă mine şi s-a dus în partea din spate a autobuzului, unde, am văzut când m-am întors, s-a aşezat lângă un om fără şosete. Gleznele goale şi albe erau o privelişte dezolantă deasupra pantofilor de piele de un roşu-închis, în combinaţie cu pantalonii verzi de jogging. Un nebun.

M-am uitat la podea, cu mintea în toate părţile. Oare… oare păream genul de persoană care trebuia evitată într-un joc de selecţie a scaunului de autobuz? Confruntată cu dovezile, puteam doar să concluzionez că da. Dar de ce?

Trebuia să gândesc bine răspunsul. Nu eram supraponderală. Nu miroseam – mă spălam zilnic şi aveam hainele curate în fiecare zi. Rămânea nebunia. Eram oare nebună? Nu. Nu, nu eram. Sufeream de depresie clinică, dar asta era doar o boală. Nu era nebunie. Şi totuşi, arătam ca o nebună? Mă purtam ca o nebună? Nu prea cred. Şi atunci, cum puteam să ştiu? Era cicatricea mea? Erau eczemele mele? Vesta mea? Era oare un semn de nebunie să cred că s-ar putea să fiu nebună? Mi-am aşezat coatele pe genunchi şi mi-am lăsat capul în mâini. Oh, Doamne, Doamne, Doamne.

„Eşti bine, puiule?” s-a auzit o voce.

Am simţit o mână pe umărul meu, făcându-mă să tresar şi să mă ridic din nou. Era omul fără şosete, care mergea spre partea din fată a autobuzului.

„Da, vă mulţumesc, am spus”, evitând să-l privesc.

S-a aşezat lângă mine, în timp ce autobuzul se apropia de următoarea staţie.

„Sunteţi sigură?” a spus el cu amabilitate.

„Da, vă mulţumesc”, am repetat.

Am riscat să-i privesc faţa. Avea ochii foarte blânzi, în nuanţa delicată de verde a mugurilor noi care apar în copaci.

„Ai stat şi tu puţinei, puiule? a continuat el mângâindu-mă pe braţ. Toată lumea trebuie să-şi acorde un mic moment din când în când, nu-i aşa?”

A zâmbit plin de căldură, apoi s-a ridicat să plece. Autobuzul a încetinit.

„Mulţumiri!” am strigat în urma lui.

Nu s-a întors, dar a ridicat o mână în gest de salut. Pantalonii i se ridicau deasupra gleznelor în timp ce mergea. Nu era nebun. Pur şi simplu nu purta şosete.

Eleanor, mi-am spus, uneori judeci prea repede oamenii. Există tot felul de motive pentru care ar putea să nu arate deloc precum tipul de persoană lângă care ai vrea să stai în autobuz, dar nu poţi şti totul despre cineva doar uitându-te la el zece secunde. Pur şi simplu nu ai suficient timp. Faptul

că încerci să nu stai lângă oamenii graşi, de exemplu. Nu e nimic în neregulă în a avea un exces de greutate, nu-i aşa? Poate că mănâncă pentru că sunt trişti, în acelaşi fel în care tu obişnuim să bei votcă. Poate că au avut! părinţi care nu i-au învăţat să gătească sau să mănânce sănătos. Pot fi infirmi şi incapabili să facă exerciţii sau poate suferă de o boală care le creşte greutatea în ciuda eforturilor lor. Pur şi simplu nu ştii, Eleanor, mi-am spus.

Vocea din capul meu – propria-mi voce – era sensibilă şi raţională, îmi dădeam seama. Vocea lui Mami era cea care emisese aceste judecăţi şi care mă încurajase să fac asta. Începeau să-mi placă propriile gânduri. Vocea mea. Voiam mai mult. Mă făceau să mă simt bine, chiar calmă. Mă făceau să mă simt ca *mine*.

Capitolul 37

Obiceiuri vechi, obiceiuri noi. Uneori, poate niciun fel de obicei. Dar, de două ori pe săptămână, atâta vreme cât avea să fie nevoie, făceam călătoria spre oraş, evitam vechiul ascensor şi urcam pe scări până la cabinetul de consultanţă al doctoriţei Temple. Nu îl mai găseam neplăcut – începusem să înţeleg eficienţa mediului neutru, neatractiv, şerveţelele, scaunele şi prinţul urât înrămat. Nu puteai să te uiţi decât la tine, nu

aveai unde să te retragi. Doctoriţa Temple era mai deşteaptă decât îmi păruse prima dată. Astăzi, când totul fusese clarificat, cerceii ei în formă de prinzător de vise, mi se păreau, sincer, îngrozitori.

Eram pe cale să intru în scenă şi să îmi joc rolul. Totuşi, nu era un rol. Sunt o actriţă groaznică, nefiind, în mod natural, o ipocrită sau o prefăcută. E destul de normal să spui că numele lui Eleanor Oliphant nu va fi niciodată faimos – şi nici nu aş vrea. Sunt mai fericită undeva în spate, lăsată în pace. Petrecusem mult prea mult timp ghidată de Mami.

Subiectul Marianne îmi cauzase foarte multă suferinţă, aşa că încercam furioasă să îmi adun curajul şi să îmi conduc mintea în locuri în care nu voia să meargă. Fusesem de acord să nu o forţăm, să o lăsăm să scoată la lumină totul în mod natural în timp ce discutam despre copilărie. Acceptasem acest lucru. Cu o noapte în urmă, în timp ce Glen şi cu mine ascultam radioul, amintirea – adevărul despre ea – venise la mine, fără ca eu să o fi chemat. Fusese o seară perfect obişnuită fără nimic dramatic sau ieşit din comun. Doar cu adevărul. Astăzi, aveam de gând să-i povestesc totul Manei cu voce tare, aici, în această cameră. Dar trebuia să existe un preambul. Nu puteam pur şi simplu să scot adevărul afară într-un mod brutal. De aceea aveam să o las pe Maria să mă ajute cu asta. Astăzi, reuşisem să scap de Mami în camera

de consiliere. Era greu de crezut că făceam acest lucru, dar iată că o făceam. Cerul nu se prăbuşise, iar Mami nu fusese chemată ca un demon prin simpla menţionare a numelui ei. Destul de şocant, am avut cu doctoriţa Temple o conversaţie motivată şi calmă despre ea.

„Mami este o persoană rea, am spus. Cu adevărat rea. Ştiu asta, întotdeauna am ştiut. Şi m-am întrebat… crezi că s-ar putea ca şi eu să fiu rea? Oamenii moştenesc tot felul de lucruri de la părinţii lor – nu-i aşa? –, varice, boli de inimă… Poţi moşteni răutatea?”

Maria s-a lăsat pe spate, jucându-se cu fularul.

„E o întrebare foarte interesantă, Eleanor. Exemplele pe care le-ai dat sunt condiţii fizice. Cu toate acestea, tu vorbeşti despre un lucru diferit – o personalitate, un set de comportamente. Crezi că trăsăturile comportamentale pot fi moştenite?”

„Nu ştiu, am spus. M-am gândit la asta şi am adăugat: Eu chiar sper că nu”.

M-am oprit preţ de un minut, apoi am adăugat:

„Oamenii vorbesc despre natură şi despre educaţie. Ştiu că nu am moştenit natura ei. Vreau să spun că sunt o persoană dificilă uneori, presupun… Dar nu sunt… Nu sunt… Nu sunt ca *ea*. Nu o plac. Nu ştiu dacă aş putea trăi cu mine, dacă aş crede că sunt ca ea”.

Maria Temple a ridicat din sprâncene.

„Aceste cuvinte sunt foarte puternice, Eleanor.

De ce spui asta?”

„Nu aş putea suporta să ştiu că aş *dori* vreodată să provoc durere cuiva. Să profit de oamenii mai mici, mai slabi. Să-i las să se descurce singuri, să… să…”

M-am oprit. Fusese ceva foarte dificil de spus. Şi mă duruse, o durere fizică reală, dar şi o durere mai degrabă fundamentală, existenţială. Pentru numele Domnului… durere existenţială, Eleanor! mi-am spus. Stăpâneşte-te! Maria mi s-a adresat cu blândeţe.

„Dar tu *nu* eşti mama ta, nu-i aşa, Eleanor? Eşti o persoană complet diferită, o persoană independentă, cu propriile alegeri”.

Mi-a oferit un zâmbet încurajator.

„Eşti încă o tânără femeie, a continuat. Dacă ai vrea, ai putea avea o familie proprie într-o zi şi sunt sigură că vei fi o mamă cu totul altfel. Ce crezi despre asta?”

Asta era uşor.

„Oh, nu cred că voi avea copii”, am spus calm.

Ea m-a încurajat să vorbesc în continuare.

„Este evident, nu-i aşa? Vreau să spun… ce se întâmplă dacă aş transmite mai departe problema lui Mami? Chiar dacă eu nu o am, ar putea sări peste o generaţie, nu-i aşa? Sau ce se întâmplă dacă tocmai actul naşterii îl declanşează într-o persoană? Poate că există în stare latentă în tot acest timp, aşteptând…”

Maria avea un aer grav.

„Eleanor, am lucrat de-a lungul anilor cu mai multe persoane care au avut griji similare cu ale tale. Este normal să te simţi în acest fel. Aminteşte-ţi, deşi… Tocmai am discutat despre cât de diferită eşti de mama ta, despre diferitele alegeri pe care le-aţi făcut…”

„Dar Mami este încă prezentă în viaţa mea, chiar şi după tot acest timp. Asta mă îngrijorează. E o influenţă proastă, o influenţă foarte proastă”.

Maria şi-a ridicat privirea din caietul în care îşi lua notiţe.

„Aşadar, încă mai vorbeşti cu ea?” m-a întrebat ea, pregătind pixul.

„Da, am spus. Mi-am împreunat mâinile şi am respirat adânc. Dar m-am gândit că asta trebuie să se termine. O să opresc asta. Trebuie să se oprească”.

Maria era acum mai serioasă ca oricând.

„Nu e treaba mea să-ţi spun ce să faci, Eleanor. Voi spune însă acest lucru – cred că e o idee foarte bună. Dar, în cele din urmă, este decizia ta. A fost întotdeauna decizia ta”, a spus ea, excesiv de calmă şi poate uşor distantă.

Era ca şi cum ar fi încercat un pic cam mult să rămână neutră, m-am gândit. M-am întrebat de ce.

„Problema e că, după tot ce a făcut, chiar şi după toate acestea, ea e încă Mami a mea. Ea e tot ce am, iar fetele bune îşi iubesc mamele. După

incendiu, am fost mereu atât de singură… Orice mamă e mult mai bună decât nicio mamă…”

M-am oprit, cu lacrimile în ochi, şi am văzut că doctoriţa Temple înţelegea perfect tot ce spuneam şi asculta fără să mă judece.

„În ultimul timp, am continuat, simţindu-mă un pic mai puternică şi mai curajoasă, îmbărbătată de ochii ei blânzi şi de tăcerea plină de susţinere, în ultimul timp însă mi-am dat seama că e… că e doar *rea*. *Ea* e cea rea. Eu nu sunt rea şi nu e vina mea. Nu eu am făcut-o rea. Iar eu nu sunt rea dacă îmi doresc să nu mai am de-a face cu ea, pentru că m-am simţit tristă şi mânioasă – nu, furioasă – cu privire la tot ce a făcut”.

Următoarea parte a fost dificilă şi m-am uitat la mâinile mele împreunate în timp ce vorbeam, speriată de gândul că aveam să observ o schimbare în comportamentul doctoriţei Temple, ca un răspuns la cuvintele mele.

ştiut că ceva era foarte, foarte greşit la ea. Întotdeauna am ştiut, de când mă ştiu. Dar n-am spus nimănui. Iar oamenii au murit…”

Am îndrăznit să privesc în sus şi am simţit cum mi se relaxează corpul de uşurare când am văzut expresia neschimbată de pe chipul Mariei.

„Cine a murit, Eleanor?” m-a întrebat ea calmă.

Am respirat adânc.

„Marianne, am spus. Marianne a murit”.

M-am uitat la mâinile mele, apoi din nou la Mană.

„Mami a pus focul. A vrut să ne omoare pe amândouă, numai că, nu ştiu cum, Marianne a murit, şi eu nu”.

Maria a dat din cap. Nu părea surprinsă. Oare îşi dăduse seama deja? Părea că se aştepta să continui, dar nu am mai spus nimic. Am tăcut preţ de câteva momente.

„Până la urmă, este vorba de vină”, am spus în şoaptă, îmi era foarte greu să vorbesc, greu din punct de vedere fizic greu, forţând sunetele să iasă.

„Am fost sora ei mai mare, ar fi trebuit să am grijă de ea. Era atât de mică… Am încercat, chiar am făcut-o, dar pur şi simplu… nu a fost suficient. Am eşuat, Maria, eu sunt încă aici şi n-ar fi trebuit. Ea este cea care trebuia să supravieţuiască. Nu merit să fiu fericită, nu merit să am o viaţă frumoasă dacă Marianne…”

„Eleanor, a spus ea cu blândeţe, după ce m-am calmat, faptul că te simţi vinovată fiindcă ai supravieţuit – iar Marianne nu – este o reacţie perfect normală. Nu uita, erai doar un copil când mama ta a comis crima. Este foarte important să înţelegi că nu e vina ta, că nimic din tot ce a fost nu s-a întâmplat din vina ta”. Am suspinat din nou.

„Tu erai copilul, iar ea era adultul. Era responsabilitatea ei să aibă grijă de tine şi de sora

ta. În schimb, au existat neglijenţă şi violentă şi abuz emoţional, iar consecinţele au fost teribile, teribile pentru toţi cei implicaţi. Şi nimic din toate acestea nu s-au întâmplat din vina ta, Eleanor, absolut nimic. Nu ştiu dacă trebuie să o ierţi pe mama ta, Eleanor. Dar un lucru e sigur: trebuie să te ierţi pe tine!”

Am încuviinţat din cap printre lacrimi. Avea sens ce spunea. Nu eram sigură că ajunsesem să cred asta îndeajuns – încă –, dar cu siguranţă avea o logică. Şi nu poţi cere mai mult decât atât. Mi-am suflat nasul zgomotos, fără să mă deranjeze sunetul ca de trompetă: era nimic în comparaţie cu ororile pe care i le dezvăluisem doctoriţei Temple în această cameră. Apoi am luat o decizie. Era timpul să-mi iau adio definitiv de la Mami.

Capitolul 38

În ziua aceea Raymond a insistat să ne întâlnim în faţa biroului de consiliere ca să mergem la cafea. L-am urmărit înaintând greoi spre mine. Mersul lui săltăreţ şi ciudat era aproape înduioşător acum nu l-aş fi recunoscut dacă ar fi început să umble ca oamenii normali. Îşi ţinea mâinile în buzunarele pantalonilor denim cu talie joasă şi purta o pălărie de lână supradimensionată, cu care nu-l mai văzusem până atunci. Părea genul de pălărie pe care ar fi purtat-o un spiriduş german

dintr-o ilustraţie a unui basm din secolul al XIX-lea, eventual unul despre un brutar care nu fusese bun cu copiii săi şi îşi primise pedeapsa de la o hoardă de spiriduşi. Mi-a cam plăcut.

„E totul în regulă? m-a întrebat el. Aproape că mi-au îngheţat ouăle pe drum”.

A suflat în mâinile făcute căuş.

„Vremea este destul de aspră astăzi, am fost eu de acord, deşi este minunat că se poate vedea soarele”.

El mi-a zâmbit.

„Aşa este, Eleanor”.

I-am mulţumit pentru că îşi luase din timpul său liber ca să vină să ne întâlnim. Era amabil din partea lui şi i-am spus-o.

„Exagerezi, Eleanor, a spus el, aprinzându-şi o ţigară. Orice scuză e bună pentru o jumătate de zi liberă. Oricum, e frumos să vorbeşti cu cineva şi despre altceva decât licenţele software pentru Windows 10”.

„Dar *adori* să vorbeşti despre software, Raymond”, am spus eu, inspirând adânc.

Apoi l-am înghiontit în coaste foarte uşor şi foarte curajos. El a râs şi m-a împins înapoi.

„Vinovat, domnişoară O”, a răspuns el.

Am intrat într-o cafenea dintr-un lanţ – erau o mulţime în tot oraşul. Am stat la coadă şi am cerut un mochaccino grande cu frişcă extraşi sirop de alune. Tânărul a vrut să-mi ştie numele.

„De ce trebuie să-mi ştii numele?” l-am întrebat nedumerită.

„Ca să-l scriu pe cana ta, a spus el, astfel încât băuturile să nu se încurce”.

Ridicol.

„Nu am auzit pe nimeni altcineva comandând o băutură identică cu a mea până acum, am spus cu fermitate. Sunt sigură că sunt mai mult decât capabilă să identific băutura pe care am ales-o atunci când va veni momentul”.

S-a uitat la mine, cu pixul încă în mână.

„Trebuie să-ţi scriu numele pe cană”, a repetat el pe un ton ferm, dar plictisit, aşa cum sunt de obicei oamenii în uniformă.

„Iar eu trebuie să păstrez un minimum de intimitate neîmpărtăşindu-mi numele cu toată lumea în mijlocul unei cafenele”, am spus la fel de ferm.

Cineva aflat mai în spate la coadă a protestat şi am auzit pe cineva murmurând ceva ce suna ca *mama mă-sii*. Părea că ajunsesem într-un impas.

„Bine, bine, atunci, am spus. Numele meu este domnişoara Eleanor Oliphant”.

El s-a holbat la mine.

„Voi pune doar… hm… Ellie”, a spus el, mâzgălindu-mi numele.

Raymond a rămas tăcut, dar mi-am dat seama că umerii săi laţi şi corpul său uriaş tremurau de râs. Acum era rândul lui.

„Raoul”, a spus el, apoi l-a repetat pe litere.

După ce ne-am luat băuturile – fără niciun fel de problemă –, ne-am aşezat la o masă de la fereastră şi ne-am uitat la oamenii care treceau. Raymond a amestecat trei plicuri de zahăr în cafeaua sa Americano şi am rezistat impulsului de a-i sugera să facă alegeri mai sănătoase.

„Aşadar, a spus el, după o tăcere confortabilă, cum a mers azi?”

Am dat din cap.

„A fost OK”, am spus.

S-a uitat atent la mine.

„Arăţi de parcă ai fi plâns”, a spus el.

„Da, am plâns, i-am răspuns. Dar este în regulă. Este normal să plângi când vorbeşti despre sora ta moartă”.

Raymond era şocat.

„A murit în incendiul acela. Mami a pus focul intenţionat. Nu trebuia să supravieţuim, dar cumva eu am reuşit. Însă sora mea mai mică, nu”, am spus.

Eram ciudat de calmă în timp ce rosteam aceste cuvinte. M-am uitat în depărtare când am terminat, ştiind că faţa lui Raymond ar fi exprimat emoţii pe care nu eram pregătită să le retrăiesc, în timp ce procesa aceste informaţii. El a încercat să vorbească, luptându-se cu sine.

„Ştiu”, am spus calmă, dându-i un minut să îşi revină.

Pentru oricine era dificil să accepte. La urma urmei, eu avusesem nevoie de zeci de ani. I-am spus un pic mai mult despre ce se întâmplase cu Marianne, despre ce făcuse Mami.

„Acum, când am reuşit în cele din urmă să vorbesc despre ce ne-a făcut Mami mie şi lui Marianne, chiar nu mai pot să o păstrez în viaţa mea. Trebuie să mă eliberez de ea”.

El a încuviinţat din cap.

„Asta înseamnă că vei…”

„Da, am spus. Miercurea viitoare, când voi vorbi cu ea, am de gând să-i spun că am terminat-o. Este timpul să rupem legătura pentru totdeauna”.

Raymond a dat din cap aprobator. Mă simţeam calmă, sigură de calea pe care aveam s-o urmez. A fost o senzaţie nouă.

„Mai e ceva ce trebuie să fac. Trebuie să aflu tot ce s-a întâmplat cu mine, cu noi… atunci. Îmi amintesc unele detalii, dar acum am nevoie să ştiu totul. Mi-am dres glasul şi am continuat: Ai să mă ajuţi, Raymond, ai să mă ajuţi să aflu ce s-a întâmplat atunci? l-am întrebat, evitând să-l privesc, cuvintele mele abia auzindu-se. Te rog!”

Să cer ajutor era un blestem pentru mine. îi spusesem Mariei acest lucru.

„Şi cum te-a ajutat asta până acum?” mă întrebase ea.

Nu îi înţelesesem tonul oarecum ascuţit, dar

avea dreptate. Asta nu însemna, totuşi, că era uşor.

„Desigur, Eleanor, a spus el. Orice. Oricând eşti gata. Orice ai nevoie”.

Mi-a luat mâinile în ale sale şi le-a strâns uşor.

„Îţi mulţumesc”, i-am spus, liniştită şi uşurată.

Şi recunoscătoare.

„Cred că e uimitor ce faci, Eleanor”, a adăugat Raymond, privindu-mă.

Iar eu simţeam asta: greutatea caldă a mâinilor lui, autenticitatea zâmbetului lui, delicateţea blândă a ceva care se deschidea, aşa cum florile se răsfiră dimineaţa la vederea soarelui. Am ştiut ce se întâmplă. Aceasta era partea curată a inimii mele. Era suficient de mare pentru a permite un pic de afecţiune. Încă mai era puţin loc.

„Raymond, am spus, nici nu ştii cât de mult înseamnă pentru mine să am un prieten – un prieten adevărat, grijuliu. Mi-ai salvat viaţa, am şoptit”, speriată că o să încep să plâng acolo, în cafenea, făcându-ne de râs amândoi.

Acum, când începusem să plâng în public tot meu des, simţeam că aş putea s-o fac din nou într-o clipită. Raymond mi-a strâns mâinile şi mai tare şi m-am luptat teribil cu nevoia de a mi le smulge şi de a le ascunde la spate.

„Eleanor, nu-mi mulţumi! Ai face la fel pentru mine, ştii asta”.

Am încuviinţat din cap. Spre surprinderea mea,

mi-am dat seama că el avea dreptate.

„Îmi amintesc când te-am întâlnit prima dată, a spus el, dând din cap şi zâmbind. Am crezut că eşti dusă cu sorcova”.

„Chiar sunt dusă cu sorcova, am spus, surprinsă că el nu gândea altfel. Oamenii mi-au spus asta toată viaţa mea”.

„Nu, nu eşti, a spus el zâmbind. Sigur, îţi lipseşte o doagă – dar într-un mod bun. Mă faci să râd, Eleanor. Nu-ţi pasă de chestii prosteşti – nu ştiu, să fii cool, politica biroului sau oricare altă tâmpenie de care ar trebui să le pese oamenilor. Tu doar îţi faci treaba, nu-i aşa?”

Acum plângeam cu adevărat – nu mai puteam să evit asta.

„Raymond, porcule, îmi curge machiajul smoky din cauza ta”.

I-am spus-o cu supărare, însă imediat am început să chicotesc şi a râs şi el. Mi-a dat apoi un şerveţel şi mi-am şters resturile întunecate.

„Arăţi mai bine fără machiaj”, mi-a spus.

După aceea, am mers împreună spre staţiile noastre de autobuz.

„Ne vedem în curând, da?” mi-a zis înainte să ne despărţim.

„Oh, ai să mă vezi mai curând decât crezi!” i-am răspuns, zâmbind.

„Ce vrei să spui?”

Mă privea nedumerit şi uşor amuzat.

„E o surpriză!” i-am spus, făcând semn cu mâinile şi ridicând din umeri.

Nu mai văzusem niciodată un magician făcând trucuri pe scenă, dar exact asta încercam să imit. Raymond a izbucnit în râs.

„Aştept cu nerăbdare”, mi-a zis el zâmbind în continuare, în timp ce scotocea în buzunare după ţigări.

Mi-am luat rămas-bun de la el oarecum distrasă, gândurile zburându-mi la Marianne şi la Mami. Aveam treabă acum. Trecutul se ascunsese de mine – sau eu de el – şi totuşi era acolo încă ascuns în întuneric. Era timpul să las să intre puţină lumină.

Capitolul 39

Din nou la muncă! Cucurigul unui cocoş tânăr m-a trezit din somn în zori. Acest glorios sunet matinal era alimentat de o baterie AA şi transmis – printr-un difuzor metalic – de ceasul pe care îl potrivisem să sune seara trecută, nicidecum generat de nivelurile ridicate de testosteron şi de lumina solară, ca în cazul prietenilor noştri înaripaţi. Se poate spune că dormitorul meu este, în prezent, o zonă fără testosteron şi lumină solară. Însă va trece şi iarna, mi-am spus, aminteşte-ţi asta, Eleanor! Glen zăcea la picioarele mele deasupra plăpumii, ţinându-mi-le calde şi făcând

tot posibilul să ignore alarma.

Entuziasmată de perspectiva zilei care mă aştepta, m-am îmbrăcat cu o bluză albă, nouă, cu o nouă fustă neagră, cu ciorapi negri şi cu cizmele cumpărate în urmă cu ceva timp pentru un concert la care n-ar fi trebuit să mă duc. Păream inteligentă, practică, *normală*. Da, mă întorceam la muncă.

Cu ani în urmă, una dintre familiile adoptive la care locuisem mă luase împreună cu propriii copii într-o „excursie de cumpărături înainte de începerea noului an şcolar”. Nepermiseseră tuturor să ne alegem pantofi noi şi câte un ghiozdan nou şi primisem şi o uniformă nouă-nouţă (chiar dacă fusta şi blazerul din anul precedent încă îmi veneau perfect). Cea mai bună parte a călătoriei culminase cu o vizită la WHS – mith, unde bogăţiile de pe culoarele de papetărie erau cu totul la dispoziţia noastră. Chiar şi elementele cele mai ilogice (pătrate la set, pinuri în formă de fluture, etichete pentru comori… la ce erau bune astea?) ne erau permise; apoi, această pradă a fost introdusă într-un frumos penar în formă de creion, care era al meu, al meu, al meu. În general, eu nu port parfum – prefer să miros simplu a săpun şi a mosc natural –, dar, dacă ar fi posibil, aş cumpăra o sticlă în care să fi fost combinate mirosul de aşchii de creion şi duhoarea de petrol a unei gume de şters proaspăt folosite şi m-aş da fericită zilnic.

Am luat micul dejun (terci şi prune, ca de obicei) şi am plecat la timp ca să prind autobuzul. Glen încă dormea şi am constatat că se băgase sub plapumă, ocupând spaţiul cald de îndată ce îl eliberasem. I-am lăsat apă proaspătă şi un castron mare cu mâncare, îndoindu-mă că ea avea să observe plecarea mea înainte să audă din nou cheia în broască în seara aceea. Avea un fel de a fi foarte comod din acest punct de vedere, (deşi trebuie să spun, nu şi din altele).

Mersul pe jos până la staţia de autobuz a fost mai interesant decât îmi aminteam, probabil pentru că acum priveam totul cu alţi ochi, după o absenţă îndelungată. Era foarte multă murdărie şi niciun coş de gunoi; cele două aspecte erau cu siguranţă corelate. Această parte a oraşului era de un gri agresiv, deşi verdeaţa încă lupta să trăiască: muşchiul de pe pereţi, buruienile din burlane, câte un copac singuratic. Am trăit întotdeauna în zonele urbane, dar simt o nevoie viscerală de verde.

Când eram pe punctual de a traversa intersecţia ca să iau autobuzul, m-am oprit brusc, privirea fiindu-mi atrasă de o mişcare finisată şi de o linie clară de maroniu-roşcat. Am expirat, iar aerul rece al dimineţii mi-a pătruns în plămâni. Sub strălucirea portocalie a unui felinar, o vulpe bea o ceaşcă de cafea. Nu o ţinea între labele sale – după cum s-a stabilit, nu sunt *nebună* –, ci, mai degrabă, îşi lăsase capul în pământ şi lipăia dintr-un pahar

de la Starbucks. Simţind că o priveam, vulpea s-a uitat în sus şi m-a ţintuit cu o privire mândră.

„Şi ce? părea să spună. O ceaşcă de cafea dimineaţa... mare lucru!”

S-a întors la băutura ei. Poate că petrecuse noaptea pe lângă pubele sau poate că îi era greu să o ia din loc în această dimineaţă rece şi întunecată. Am râs cu poftă şi am mers mai departe.

În timp ce lipsisem, Bob îmi spusese că puteam să apar oricând la birou şi că puteam să-l sun ori de câte ori voiam. Cu o săptămână în urmă, cu câteva zile înainte să se termine concediul meu medical, încă mă gândeam dacă să-i fac o vizită medicului şi să-i cer să prelungească sau să revin la job în următoarea zi de luni – aşa că l-am sunat. Nu voiam să mă întorc la birou cu teama de a da peste întrebări intruzive din partea colegilor, fără să am pregătite deja câteva răspunsuri adecvate.

„Eleanor! mi-a răspuns Bob. Mă bucur să te aud! Cum stau lucrurile?”

„Îţi mulţumesc pentru flori, am spus. Sunt bine... trebuie să spun, sunt mult mai bine, îţi mulţumesc, Bob. A fost dificil, dar am făcut progrese”.

„Splendid, a spus el, asta este o veste minunată! Deci ai idee când... când ai să te întorci?”

Am auzit o inspiraţie, de parcă ar fi fost îngrijorat cu privire la ceea ce tocmai spusese.

„Nu e nicio grabă… niciun fel de grabă. Nu te presez, ia-ţi cât timp ai nevoie. Nu până când nu eşti pregătită”.

„Mu vrei să vin înapoi, Bob?” i-am spus, îndrăznind să glumesc.

El a fornăit.

„Eleanor, locul ăsta se dărâmă fără tine! Iisuse Hristose, Billy habar nu are cum să mărească o factură, cât despre Janey…”

„Bob, Bob, am glumit”, am spus.

Am zâmbit şi trebuie să recunosc că mă simţeam încântată de cât de prost se descurcaseră colegii mei în lipsa mea.

„O glumă, Eleanor! Ei bine, ăsta e un mare semn… aşadar, îţi revii”, a declarat Bob, părând uşurat fie datorită glumei, fie pentru că eram mai bine – sau ambele, am presupus.

„Mă întorc luni, Bob, am spus. Sunt gata”.

Vocea mea era fermă, încrezătoare.

„Grozav! Şi eşti sigură că e momentul potrivit? Oh, e impresionant, Eleanor, mi-a spus el. Aşadar, aştept cu nerăbdare să te văd luni”.

Mi-am dat seama că era sincer, datorită căldurii pe care o simţeam prin telefon. Vocea ţi se schimbă atunci când zâmbeşti, la fel şi tonul.

„Îţi mulţumesc foarte mult pentru că eşti atât de înţelegător cu privire la… la toate, Bob, am

spus, simţind deja un nod în gât. Îţi mulţumesc pentru sprijin. Am vrut să spun... îmi pare rău că nu am fost întotdeauna o... o angajată foarte entuziastă de-a lungul anilor...”

„Ah, las-o baltă, Eleanor, a spus el şi aproape că am putut să mi-l imaginez dând din cap. Locul ăsta nu ar fi la fel fără tine, Eleanor, chiar nu ar fi. Tu eşti o instituţie”.

Am auzit apoi cum îi suna telefonul mobil.

„Îmi pare foarte rău, dar trebuie să răspund, Eleanor, este un client nou. Ai grijă de tine! Ne vedem luni, da?”

„Corect”, am spus.

În timp ce puneam telefonul jos, m-am gândit la Janey, sperând că n-avea să aducă una dintre prăjiturile ei de casă pentru a marca întoarcerea mea, aşa cum făcuse de multe ori, atunci când oamenii lipseau. Nici măcar cuvântul „uscat” nu poate descrie în totalitate textura de deşert arid a pandişpanului ei cu cafea şi nucă.

Când am ajuns la birou şi am văzut acelaşi exterior lipsit de farmec pe care mi-l aminteam, am ezitat să intru. Lipsisem aproape două luni şi doar Dumnezeu ştia ce fel de zvonuri fără sens circulaseră cu privire la motivele din spatele absenţei mele. Nu mă gândisem deloc în acea perioadă – şi nici nu fusesem capabilă să o fac – la foile mele de calcul, la conturile de primit, la

ordinele de cumpărare şi la TVA. Oare încă puteam să îmi fac treaba? Nu eram sigură că încă îmi aminteam totul. Parola mea?

Desigur. Trei cuvinte, *Ignis aurumprobat*. „Focul testează aurul. Restul frazei era: „... şi adversitatea îi testează pe cei curajoşi”. Cât de adevărat! O parolă cu adevărat puternică, exact aşa cum o cere sistemul informatic. Îţi mulţumesc, Seneca.

Ah, panica îmi umplea deja pieptul. Nu puteam să o fac. Aş fi putut oare? Nu eram pregătită să-i fac faţă. Aş fi mers acasă şi i-aş fi telefonat lui Bob, spunându-i că am de gând să îmi mai iau o săptămână de concediu. Ar fi înţeles. De pe aleea din spatele meu s-a auzit un zgomot şi mi-am şters repede departe lacrimile care se adunaseră în timp ce mă uitam la clădirea înghesuită din faţa mea. Fără niciun avertisment, am fost întoarsă la o sută optzeci de grade şi strivită într-o îmbrăţişare. Simţeam multă lână (pălărie, fular, mănuşi) şi nişte peri aspri, dar şi un miros de mere, de săpun şi Marlboro Reds.

„Eleanor! a strigat Raymond. Deci la asta te refereai când ai spus că o să mă vezi în curând”.

Mi-am îngăduit să fiu strânsă în braţe şi m-am apropiat mai mult, pentru că, trebuie să recunosc, la momentul respectiv şi în acele condiţii speciale, plus faptul că mă simţeam cum mă simţeam, senzaţia de a fi strânsă în braţe de el era ceva

aproape miraculos. N-am spus nimic şi, foarte încet, mi-am ridicat braţele, care erau nesigure precum lumina soarelui de iarnă, până când au ajuns în jurul taliei lui, ca să mă bucur cât mai mult de îmbrăţişare. Faţa mi s-a odihnit pe pieptul lui. Nici el nu a spus nimic, intuind, probabil, că în acel moment deja îmi oferea tot ce aveam nevoie şi nimic mai mult. Am stat aşa câteva momente, apoi am făcut un pas înapoi, mi-am aranjat părul şi mi-am şters ochii. M-am uitat la ceas.

„Ai întârziat zece minute la muncă, Raymond”, am spus.

El a râs.

„Şi tu!”

A făcut din nou un pas înainte şi s-a uitat atent la mine. M-am uitat şi eu la el, la fel cum o făcuse mai devreme vulpea. El a dat din cap.

„Hai, mi-a spus el, întinzându-mi braţul, am întârziat amândoi. Hai să intrăm! Nu ştiu ce părere ai tu, dar mie nu mi-ar strica o ceaşcă de ceai, ce zici?”

L-am luat de braţ, iar el m-a condus înăuntru, până la uşa biroului de conturi. M-am depărtat de el cât de repede am putut, speriată că ne-ar fi putut vedea cineva astfel. El s-a aplecat şi şi-a apropiat faţa de a mea, vorbindu-mi într-o manieră mai degrabă paternă (cel puţin – până la urmă, nu am nicio experienţă cu taţii).

„Acum, a spus el, iată ce se va întâmpla. Vei

merge acolo, îţi vei pune haina în cuier, vei pregăti ceainicul şi vei începe. Nimeni nu va face tam-tam şi nu va exista niciun spectacol – va fi ca şi cum nici nu ai plecat vreodată”.

A dat din cap o dată, ca să îşi sublinieze punctul de vedere.

„Dar dacă…”

El m-a întrerupt.

„Sincer, Eleanor, ai încredere în mine. Va fi totul bine. Nu ţi-a fost bine. Ţi-ai luat un pic de timp liber ca să-ţi revii, iar acum iată-te înapoi, la luptă. Te pricepi foarte bine la ceea ce faci, iar ei vor fi mai mult decât încântaţi că te-ai întors. Şi cu asta basta”, a spus el serios, sincer.

Amabil. M-am simţit mai bine după ce am auzit asta – chiar mult mai bine.

„Îţi mulţumesc, Raymond”, am zis liniştită.

M-a lovit cu pumnul în braţ foarte uşor – nu o lovitură de pumn adevărată – şi mi-a zâmbit.

„Am întârziat enorm! a spus el, cu ochii lărgiţi de o groază falsă. Ne întâlnim la unu pentru masa de prânz?”

Am dat din cap.

„Haide, intră acolo, fă-le viaţa un iad!” a spus el zâmbind; apoi s-a îndepărtat, mişcându-se greoi spre etaj, ca un elefant de circ care învaţă un truc nou.

Mi-am dres vocea, mi-am netezit fusta şi am deschis uşa.

Foarte important: înainte de mă duce la biroul meu şi de a mă confrunta cu toată lumea, am susţinut temutul interviu de reangajare. Nu mai trecusem prin asta până atunci, dar îi mai auzisem pe ceilalţi mormăind despre el. Aparent, cei de la resurse umane te obligau să ai o întâlnire cu şeful tău, dacă lipseai mai multe zile, pentru a se asigura că eşti complet refăcut şi apt de muncă şi pentru a verifica dacă sunt necesare anumite ajustări în ideea menţinerii stării tale de bine.

Totuşi, opinia cea mai răspândită era aceea că procesul fusese proiectat pentru a intimida, pentru a descuraja absenţa şi pentru a verifica dacă – oare care era cuvântul? – … ah, da, dacă te eschivai. Cu toate acestea, oamenii aceia nu aveau un şef ca Bob. Numai managerii îi dădeau raportul lui Bob. Acum eram şi eu unul dintre ei, garda pretoriană, cei aleşi. Şi totuşi, Bob era un împărat foarte ciudat.

S-a ridicat în picioare şi m-a sărutat pe obraz şi, în timp ce mă îmbrăţişa, burta lui ca o oală mă împingea cu putere, făcându-mă să vreau să râd. Apoi m-a mângâiat pe spate de câteva ori. Totul a fost extraordinar de jenant, dar cât se poate de plăcut.

Mi-a făcut o ceaşcă de ceai şi s-a agitat să îmi aducă biscuiţi, asigurându-se că mă simt confortabil.

„Acum… acest interviu. Nu trebuie să-ţi faci

griji, Eleanor, e doar o formalitate – cei de la resurse umane îmi fac probleme dacă nu procedez aşa, ştii cum e, a adăugat el cu o figură lungă. Trebuie doar să bifezi cutiuţa (ce???) şi să semnezi formularul, apoi te las să te întorci la ale tale”.

A sorbit dintr-o cană de cafea şi şi-a vărsat un pic pe cămaşă. Bob purta cămăşi subţiri şi o vestă deasupra, ceea ce crea impresia unui elev prea mare. Am trecut printr-o listă de întrebări jenant de banale dintr-un formular. Spre uşurarea vizibilă a amândurora, era un proces oarecum informai, chiar plictisitor.

„Aşadar, a spus el, am terminat cu asta, mulţumesc lui Hristos! mai vrei să discutăm despre ceva? Ştiu că este încă devreme ca să intrăm în detalii. Vrei să ne întâlnim din nou mâine, după te vei pune la curent cu toate?”

„Masa de prânz din ziua de Crăciun, am spus, este în regulă acum?”

El şi-a strâmbat mutra mică şi rotundă şi a înjurat în cel mai puţin inocent mod posibil.

„Am uitat cu totul de asta! a spus el. Au fost atât de multe alte lucruri de rezolvat, încât nu ştiu… a dispărut de pe radarul meu. La naiba…”

„Nu te teme, Bob, am spus. Mă voi ocupa de asta cât de repede. M-am oprit. Vreau să spun, după ce mă pun la curent cu toate conturile, desigur”.

Bob părea îngrijorat.

„Eşti sigură? Chiar nu vreau să te forţez în plus, Eleanor – tocmai te-ai întors şi sunt sigur că vei avea multe de făcut…”

„No problemo, Bob”, am spus încrezătoare, ridicând ambele degete mari în semn de aprobare şi încercând, pentru prima dată, o frază preferată de Raymond şi gestul lui.

Sprâncenele lui Bob s-au ridicat brusc. Speram că le folosisem corect şi în contextul adecvat. De regulă, mă pricep bine la cuvinte, dar trebuie să mărturisesc că aceste lucruri mă prind câteodată pe picior greşit.

„Ei bine, dacă eşti sută la sută convinsă că…” a spus el, oarecum nesigur.

„Absolut, Bob, am spus dând din cap. Totul va fi confirmat, iar aranjamentele vor fi puse în aplicare până la sfârşitul săptămânii. Poţi conta pe asta”.

„Ah… ei bine, asta ar fi genial, a spus el, mâzgălind ceva pe un formular, pe care apoi mi l-a dat. Am nevoie să completezi secţiunea din partea de jos – şi cu asta am terminat”, a spus el.

Am semnat cu câteva înfloriturі. Nu prea am posibilitatea să-mi utilizez semnătura în activitatea de zi cu zi, ceea ce este oarecum păcat, întrucât am una foarte interesantă gen „John Hancock”, aşa cum ar avea verii noştri de peste baltă. Nu vreau să mă laud, dar aproape toţi cei care au văzut-o au remarcat cât de neobişnuită şi cât de specială

este. Personal, nu prea văd de ce se face atât tam-tam. Până la urmă, oricine poate scrie un „O” precum spirala unei cochilii de melc, dacă ar dori, iar folosirea unui amestec de litere mari şi mici este pur şi simplu de bun-simţ – te asiguri astfel că semnătura e prea dificilă pentru a fi falsificată. Securitatea personală, securitatea datelor: cât se poate de importante.

Când m-am aşezat, în cele din urmă, la biroul meu, primul lucru pe care l-am observat au fost florile. Nu le-am văzut de la început, fiind ascunse de monitor, însă apoi am zărit vaza (care era de fapt o halbă; în birou nu se găseau niciodată suficiente vase, cuţite pentru tort sau pahare de şampanie, în ciuda faptului că angajaţii sărbătoreau diverse evenimente de viaţă cu o regularitate săptămânală). Era plină cu vitrigon, crini africani şi irişi, care arătau superb. Un plic se sprijinea de aranjament şi am rupt încet sigiliul. În interior era o felicitare, având pe faţă o fotografie uimitoare cu o veveriţă roşie mâncând o alună. În interior, cineva (Bernadette, am bănuit, după mâzgăleala copilărească) scrisese „Bine ai revenit, CLEANOR!” şi o mulţime de semnături, însoţite de cele mai calde şi drăgăstoase urări, erau împrăştiate pe ambele părţi. Am fost oarecum luată prin surprindere. Dragoste! Cele mai bune gânduri! Nu prea ştiam ce să cred.

Încă reflectam la asta când mi-am pornit calculatorul. Erau extrem de multe e-mailuri fără răspuns, aşa că le-am ales doar pe cele din ziua aceea, gândindu-mă să le şterg pe celelalte. Cu siguranţă, expeditorii aveau să ia legătura cu mine din nou, dacă acestea erau importante. Cel mai recent, trimis în urmă cu doar zece minute, era de la Raymond. Subiectul era: CITEŞTE-MĂ!!!

M-am gândit să scriu asta la subiect, gândindu-mă că ai probabil circa zece miliarde de mesaje necitite în inboxul tău. LOL. Am vrut să-ţi spun din după-amiaza aceea că am două bilete la un concert – este muzică clasică, nu ştiu dacă îţi plac chestiile astea, dar mă gândesc că poate da. Este peste două săptămâni, sâmbătă, dacă eşti liberă – poate mergem să mâncăm ceva după aceea? Ne vedem prânz Rx

Înainte să apuc să răspund, mi-am dat seama că toţi colegii mei se adunaseră într-un cerc în jurul biroului meu, fără ca eu să îi observ. M-am uitat în sus spre ei. Expresiile lor variau de la plictiseală la bunăvoinţă. Janey părea uşor îngrijorată.

„Ştim că nu-ţi place să faci tam-tam, Eleanor, a zis ea, fiind clar aleasă ca purtătoare de cuvânt. Am vrut doar să-ţi spunem că ne bucurăm că te simţi mai bine şi… ştii tu, bine ai venit înapoi!”

Câţiva au aprobat dând din cap sau

murmurând. Discursurile au continuat nu prea churchillian, dar gestul era foarte amabil şi plăcut. Nu mă prea pricepeam la oratorie, dar am simţit că vor fi mulţumiţi dacă le voi spune câteva cuvinte.

„Vă mulţumesc foarte mult pentru flori, pentru felicitare şi pentru urările de bine”, am spus, în cele din urmă, cu ochii aţintiţi deasupra biroului meu.

A urmat un moment de tăcere, pe care nimeni nici măcar eu – nu a ştiut cum să îl umple. M-am uitat apoi la ei.

„Ei bine, am spus, nu cred că aceste facturi restante se vor procesa singure, nu-i aşa?”

„S-a întors!” a spus Billy şi toţi au râs, inclusiv eu.

Da. Eleanor Oliphant revenise.

Capitolul 40

Miercuri seara. Momentul de vârf.

„Bună, Mami”, am spus.

Mi-am auzit propria voce – suna plat, lipsită de emoţie. „Cum ai ştiut?”

Tăioasă. Iritată.

„Întotdeauna eşti tu, Mami”, am spus.

„Obraznico! Nu fi insolentă, Eleanor! Nu ţi se potriveşte. Lui Mami nu-i plac fetele obraznice care răspund, ştii asta”.

Vechea poveste o mustrare pe care o auzisem

de nenumărate ori.

„Nu-mi mai pasă de ceea ce îţi place, Mami”, am spus.

Am auzit-o fornăind scurt, batjocoritor.

„Aoleu! Cineva face pe zbirul! Ce este, perioada aceea a lunii? *Hormonii*, dragă? Sau altceva… stai să văd! Cineva ţi-a umplut capul cu prostii? A spus minciuni despre mine? De câte ori te-am avertizat în legătură cu asta? Mami nu e…”

Am întrerupt-o.

„Mami, am de gând să-ţi spun la revedere în seara asta”.

Ea a râs.

„La revedere? Dar asta e aşa de… final, dragă. Nu e nevoie de asta, haide! Ce te vei face fără micile noastre discuţii? Cum rămâne cu proiectul tău special – nu crezi că ar trebui să o ţii pe Mami la curent?”

„Proiectul nu era răspunsul, Mami. A fost greşit din partea ta, foarte greşit din partea ta… să-mi spui că era”, am spus, nici tristă, nici fericită, doar relatând faptele.

Ea a râs.

„A fost ideea *ta*, din câte îmi amintesc, dragă. Eu pur şi simplu… te-am încurajat de pe margine. Asta e ceea ce ar face o mamă care îşi încurajează copilul, nu-i aşa?”

M-am gândit la asta. Încurajare. Încurajare însemna… oare ce însemna? Însemna grijă pentru

bunăstarea mea, însemna să dorească tot ce e mai bun pentru mine. Însemna să-mi spele cearşafurile murdare, să se asigure că am ajuns acasă în siguranţă şi să-mi cumpere câte un balon ridicol de câte ori aş fi fost tristă. Nu simţeam nicio dorinţă să-i prezint o listă a eşecurilor ei, a fărădelegilor ei sau să descriu ororile vieţii pe care o dusesem; nici să rememorez lucrurile pe care ni le făcuse lui Marianne şi mie. Nu mai avea niciun rost acum.

„Tu ai dat foc casei în timp ce Marianne şi cu mine dormeam înăuntru. Ea a murit acolo. Nu prea aş numi asta încurajare”, am spus, făcând tot posibilul să păstrez un ton calm.

„Cineva *ţi*-a spus minciuni, ştiam eu!” a afirmat, cu o notă de triumf în voce.

Avea un ton viu, plin de entuziasm.

„Uite, am să-ţi spun ce am făcut eu, draga mea – oricine ar fi făcut acelaşi lucru în situaţia mea. După cum ţi-am mai zis, dacă ceva trebuie să se schimbe, schimbă-l! Desigur, vor exista inconveniente de-a lungul drumului… pur şi simplu trebuie să te ocupi de ele şi să nu îţi faci prea multe griji pentru consecinţe”.

Era fericită, bucuroasă să împărtăşească un astfel de sfat. Am realizat că vorbea despre cum să ne ucidă pe mine şi pe Marianne, *inconvenientele* ei. Într-un mod ciudat, asta m-a ajutat.

Am respirat adânc, deşi nu aveam nevoie cu adevărat.

„La revedere, Mami”, am spus.

Ultimul cuvânt. Vocea mi-a fost fermă, măsurată, sigură. Nu eram tristă. Eram sigură. Şi, sub toate acestea, ca un embrion în formare – mic, foarte mic, doar un grup de celule, cu bătaia inimii la fel de minusculă precum gămălia unui ac –, eram eu, Eleanor Oliphant. Şi, exact aşa, Mami a dispărut.

Zile mai bune

Capitolul 41

Deşi mă simţeam foarte bine şi gata să mă întorc la toată agitaţia, cei de la resurse umane insistaseră să fie o „întoarcere pe etape”, aşa că, în următoarele câteva săptămâni, am lucrat doar în timpul dimineţii. Ei au fost cei fraieri – dacă doreau să-mi plătească un salariu întreg pentru un program redus era problema lor. Vineri la prânz, la finalul scurtei mele zile de lucru şi în prima săptămână de când mă întorsesem, m-am întâlnit cu Raymond pentru a doua oară.

De atunci, comunicasem doar electronic. Îmi

petrecusem seara precedentă căutând online. Fusese foarte uşor să găsesc diverse lucruri. Poate prea uşor. Îmi printasem două articole de zoar, fără a citi mai mult decât titlurile, apoi le pusesem într-un plic. Ştiam că Raymond le găsise deja, dar era important pentru mine să caut *eu*. Era *povestea* mea, a nimănui altcuiva. A nimănui în viaţă, în orice caz.

Aşa cum îl rugasem, mi se alăturase la cafenea, astfel că nu am fost singură când le-am citit pentru prima oară. Încercasem să fac faţă singură mult prea mult timp şi nu îmi făcuse bine deloc. Uneori, ai nevoie pur şi simplu de cineva cumsecade, care să stea cu tine în timp ce tu te ocupi de ale tale.

„Mă simt ca un spion sau ceva de genul ăsta”, a spus Raymond, uitându-se la plicul sigilat care stătea între noi.

„Eşti complet nepotrivit pentru o carieră în spionaj, i-am zis. El a ridicat din sprâncene şi am adăugat: Ai o figură prea onestă”.

A zâmbit.

„Eşti gata?” a spus apoi, afişând o expresie serioasă.

Am încuviinţat din cap. Era un plic format A4, galben-închis, care se închidea singur şi pe care îl şutisem din dulapul cu papetărie de la birou. Hârtia era tot de acolo. Mă simţeam puţin vinovată în legătură cu asta, mai ales că Bob, ştiam asta

acum, trebuia să treacă astfel de lucruri la costurile de funcţionare. Am deschis gura ca să-i spun lui Raymond despre bugetul pentru papetărie, dar el a dat din cap încurajator spre plic şi am realizat că nu mai puteam amâna momentul. L-am deschis uşor, apoi l-am îndreptat spre el ca să vadă că înăuntru erau două pagini A4. Raymond s-a apropiat până când am ajuns să ne atingem şi am rămas unul lângă celălalt, ca două părţi congruente. Simţeam căldură şi puterea lui şi, recunoscătoare, m-am hrănit cu ele. Am început să citesc.

The Sun, 5 august 1997, p. 2

„Frumuşica ucigaşă de copii ne-a păcălit pe toţi”, spun vecinii

„Mama ucigaşă” Sharon Smyth (foto), 29 de ani, a trăit în ultimii doi ani pe o stradă liniştită din Maida Vale, au declarat vecinii, înainte de a declanşa voit incendiul care s-a terminat atât de tragic.

„Era o femeie atât de tânără şi de frumoasă, ne-a păcălit pe toţi! a spus un vecin, care nu a dorit să fie numit. Micuţele ei au fost mereu bine-crescute şi vorbeau foarte frumos – toată lumea a remarcat ce maniere frumoase aveau, i-a spus el reporterului nostru. Pe măsură ce timpul trecea, îţi

dădeai seama totuşi că ceva nu era în regulă. Copilaşii păreau îngroziţi de ea. Uneori aveau vânătăi, iar oamenii i-au auzit plângând în casă de nenumărate ori. Ea ieşea mult. Noi am presupus că aveau o bonă, dar dacă e să ne gândim mai bine... Odată, am vorbit cu fata mai mare – ea avea nouă sau zece ani, aş spune –, dar mama ei i-a aruncat o asemenea privire, încât a început să se agite, tremurând ca un câine. Mi-e groază să mă gândesc la ce se întâmpla în spatele uşilor închise".

Poliţia a confirmat ieri că incendiul fatal a fost declanşat în mod deliberat.

Un copil (10), care nu poate fi numit din motive legale, rămâne în spital în stare critică.

M-am uitat la Raymond. El s-a uitat la mine. Niciunul dintre noi nu a spus nimic pentru o vreme.

„Ştii cum se termină, nu?" m-a întrebat Raymond blând, uitându-se în ochii mei.

Am scos al doilea articol.

London Evening Standard, 28 septembrie 1997, P.9

Ultimele ştiri despre crima din Maida Vale: doi morţi, orfanul curajos se recuperează

Poliţia a confirmat astăzi că trupurile

recuperate din locul incendiului din Maida Vale de săptămâna trecută le aparţineau lui Sharon Smyth (29) şi celei mai tinere fiice a acesteia, Marianne (4). Copilul mai mare, Eleanor (10), a fost externat astăzi din spital, bucurându-se de ceea ce medicii au descris drept o recuperare „miraculoasă”, după arsuri de gradul al treilea şi inhalare de fum.

Purtătorul de cuvânt a confirmat faptul că Smyth, în vârstă de 29 de ani, a provocat incendiul deliberat, murind la faţa locului ca urmare a inhalării de fum, în timp ce încerca să fugă din casă. Testele efectuate pe ambii copii au evidenţiat faptul că le fusese administrat un sedativ, existând totodată dovezi că fuseseră legate.

Reporterul nostru a înţeles că Eleanor Smyth reuşise iniţial să se elibereze şi să scape de flăcări. Apoi vecinii au raportat că o văzuseră pe copila de zece ani grav rănită reintrând în casă, înainte de sosirea serviciilor de urgenţă. Se presupune că pompierii au găsit-o încercând să deschidă un dulap încuiat, dintr-un dormitor de la etaj. Trupul surorii ei în vârstă de patru ani a fost recuperat din interior. Poliţia nu a găsit nicio rudă a copilului, care este îngrijit de serviciile sociale.

„Asta e tot ce am găsit şi eu”, mi-a spus Raymond în timp ce împingeam printurile către el.

M-am uitat pe fereastră. Oamenii erau la cumpărături, vorbeau la telefoanele mobile sau împingeau cărucioare de copii. Lumea mergea mai departe, indiferentă la tot ce se întâmplase. Aşa funcţionau lucrurile.

Niciunul dintre noi nu a vorbit o vreme.

„Eşti în regulă?” m-a întrebat apoi.

Am încuviinţat din cap.

„O să mai merg la consilier. Ajută”.

S-a uitat la mine cu atenţie.

„Cum te simţi?” m-a întrebat el.

„Nu aşa de bine ca tine, am oftat, apoi am zâmbit, ca să îşi dea seama că glumeam. Sunt bine. Adică… am o mulţime de lucruri de rezolvat, lucruri foarte grave. Doctoriţa Temple şi cu mine o să continuăm să vorbim despre toate acestea – despre moartea lui Marianne, despre cum a murit Mami şi de ce m-am prefăcut în toţi aceşti ani că ea e încă acolo, încă vorbind cu mine… o să am nevoie de timp şi nu va fi uşor, am spus, simţindu-mă foarte calmă. Cu toate acestea, în toate modurile în care contează… sunt bine acum. Bine”, am repetat, subliniind cuvântul, pentru că, în sfârşit, era adevărat.

O femeie a trecut alergând după un chihuahua, strigându-i numele pe un ton din ce în ce mai isteric.

„Marianne iubea câinii, am adăugat. De fiecare dată când vedea unul, îl arăta cu degetul şi râdea,

apoi încerca să-l îmbrăţişeze”.

Raymond şi-a dres glasul. Ni s-a adus încă o cafea şi am băut-o încet.

„Vei fi OK? m-a întrebat Raymond. Îmi pare rău. E o întrebare stupidă. Îmi doresc să fi ştiut mai devreme, a adăugat el. Aş fi vrut să fi ajutat mai mult”.

S-a uitat încruntat la un perete, încercând să nu plângă.

„Nimeni nu ar trebui să treacă prin ce ai trecut tu, a spus el furios, în cele din urmă. Ţi-ai pierdut sora mai mică, deşi ai făcut tot posibilul să o salvezi. Şi erai doar un copil. Faptul că ai putut să treci prin toate astea, că ai pierdut toţi acei ani încercând să faci faţă singură… e…”

L-am întrerupt.

„Când citeşti despre monştri, am spus, uiţi că ei aveau familii. Ei nu apar de nicăieri. Nu te gândeşti niciodată la oamenii care rămân în urmă ca să facă faţă consecinţelor”.

El a dat din cap încet.

„Am solicitat recent accesul la dosarele mele de la serviciile sociale. Simt nevoia să-mi revizuiesc părerea despre legea privind liberul acces la informaţii de interes public, Raymond, şi lasă-mă să-ţi spun că este o bucată splendidă de legislaţie. Atunci când o să-mi parvină dosarele, am de gând să stau şi să le citesc din scoarţă în scoarţă – Imensa Carte a lui Eleanor. Trebuie să

ştiu totul – toate micile detalii. Asta o să mă ajute. Sau o să mă deprime. Sau ambele”.

Am zâmbit, ca să-i arăt că nu-mi fac griji şi ca să mă asigur că nici el nu este îngrijorat.

„Este mai mult decât atât, nu-i aşa? a spus el. Toţi acei ani pierduţi, irosiţi… Ţi s-au întâmplat lucruri îngrozitoare. Ai avut nevoie de ajutor atunci, dar nu l-ai primit. Acum ai dreptul să-l primeşti, Eleanor…”

A clătinat din cap, incapabil să-şi găsească cuvintele.

„În cele din urmă, ceea ce contează este că am supravieţuit, am spus zâmbind. Am supravieţuit, Raymond!” am repetat, ştiind că fusesem şi norocoasă, dar şi ghinionistă – şi eram recunoscătoare pentru asta.

Când a venit vremea să plecăm, am observat şi am apreciat efortul lui Raymond de a muta conversaţia spre altceva, spre ceva normal.

„Aşadar, ce planuri ai pentru restul săptămânii?” m-a întrebat el.

Am enumerat pe degete.

„Trebuie să o duc pe Glen la veterinar pentru vaccinurile ei şi am de organizat o seară de Crăciun într-un parc safari. Site-ul lor spune că sunt închişi iarna, dar sunt sigură că am să reuşesc să-i conving”.

Am ieşit din cafenea şi am rămas în prag

pentru un moment, bucurându-ne de soare. El şi-a frecat faţa, apoi s-a uitat peste umărul meu spre copaci. Apoi şi-a dres din nou glasul. Unul dintre nenumăratele neajunsuri de a fi fumător.

„Eleanor, ai primit e-mailul meu despre acel concert? Mă întrebam dacă…”

„Da”, am spus zâmbind.

El a dat din cap, s-a uitat atent la mine, apoi mi-a zâmbit încet şi el. Momentul a rămas agăţat în timp precum o picătură de miere într-o lingură, grea, aurie. Ne-am dat deoparte pentru a lăsa să intre o femeie într-un scaun cu rotile, însoţită de prietenul ei. Pauza de prânz a lui Raymond aproape se terminase. Puteam să-mi petrec restul zilei aşa cum voiam.

„La revedere, Raymond”, am spus.

El m-a tras într-o îmbrăţişare şi m-a ţinut o clipă, dându-mi după ureche o şuviţă de păr. Am simţit căldura şi masivitatea lui moale, dar puternică. Când ne-am desprins, i-am sărutat obrazul, cu ţepii moi şi gâdilicioşi.

„Ne vedem în curând, Eleanor Oliphant”, a spus el.

Mi-am luat geanta, m-am încheiat la vestă şi m-am îndreptat spre casă.

Aprecieri

Le mulţumesc tuturor prietenilor şi familiei

mele, dar şi următorilor oameni şi următoarelor organizaţii: Janice Galloway, pentru înţelepciune şi inspiraţie. Uimitorului meu agent literar, Madeleine Milburn, precum şi colegelor ei de la agenţie, pentru entuziasmul, experienţa, sfaturile şi sprijinul lor. Editorilor mei, Martha Ashby, din Anglia, şi Pamela Dorman, din SUA, care au avut grijă de carte şi au dat dovadă de discernământ, înţelepciune şi umor de calitate în timpul procesului editorial. Mulţumirile mele se îndreaptă şi către colegii lor talentaţi de la HarperCollins, respectiv Penguin Random House, care s-au implicat în proiectarea, realizarea şi dezvoltarea prezentei cărţi.

Sunt foarte norocoasă să fiu pe mâini atât de bune. Scottish Book Trust m-a ales să primesc Next Chapter Award, ceea ce, printre altele, mi-a oferit timp să scriu şi să editez la Moniack Mhor Creative Writing Centre. Le sunt recunoscătoare ambelor organizaţii. Grupului meu de scriitori, pentru feedbackul constructiv, discuţiile ajutătoare şi compania excelentă. Lui George şi lui Annie, pentru ospitalitatea lor generoasă şi încurajările lor călduroase. În final, le mulţumesc lui George Craig, Vicki Jarrett, Kir sty Mitchell şi Philip Murnin. Le sunt foarte recunoscătoare pentru sprijinul lor prietenesc, perspectiva editorială şi încurajările amuzante din timpul scrierii (şi nu numai) acestei cărţi.

GAIL HONEYMAN, absolventă a universităților Glasgow și Oxford, și-a scris romanul de debut în timp ce lucra cu normă întreagă. *Eleanor Oliphant se simte excelent* a fost nominalizat pe lista scurtă pentru Lucy Cavendish Fiction Prize, deși era o lucrare în curs de finalizare. În plus, Gail Honeyman a primit Premiul Scottish Book Trust's Next Chapter Award 2014, fiind, totodată, pe lista lungă pentru BBC Radio 4's Opening Lines și pe cea scurtă pentru Bridport Prize.

Uimitorul roman de debut al lui Gail Honeyman – povestea unei fete care a învățat să supraviețuiască, fără să știe însă cum să trăiască sau să iubească – este o capodoperă din punct de vedere al dezvoltării unui personaj.

„Personajul lui Gail Honeyman, Eleanor Oliphant, este precum o Jane Eyre contemporană: ea este o femeie marcată de o singurătate profundă, trăind cu umbra unei copilării chinuitoare, de care nici măcar nu suportă să-și amintească. Încetul cu încetul și cu un curaj extraordinar, Eleanor înlătură straturile de amorțeală protectoare, lăsându-i pentru prima dată pe alții în apropierea sa și aspirând să ajungă la viața pe care credea că nu o merită. Romanul de debut al lui Gail Honeyman este plin de compasiune și extrem de emoționant. Eleanor te va cuceri iremediabil."

Paula McClain, autoare

„O carte emoționantă, amuzantă și fascinantă, întocmai antieroinei sale unice... Vă veți îndrăgosti de Eleanor Oliphant."

J. Ryan Stradal

ISBN 978-606-8905-39-6